

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, high-contrast photograph of a man with dark hair and a light beard. He is wearing a black leather jacket that is open, revealing his bare chest. He is looking directly at the camera with a slight, intense gaze. His right hand is raised to his forehead, with fingers spread. He is wearing a thin black necklace and several bracelets on his right wrist. The background is dark and textured.

LOVE TO TEMPT YOU

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

SENİ BAŞTAN ÇIKARMAYI SEVİYORUM

J. SAMAN

Copyright © 2021 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Shanoff Designs

Fotoğrafçılık: Wander Aguir

Düzenleme: Kardeşimin Editörü

Düzeltilme: Danielle Leigh Reads

Created with Vellum

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2 Bölüm</u>
<u>3 Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5 Bölüm</u>
<u>6 Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8 Bölüm</u>
<u>9 Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Bölüm 36

Sonsöz

Ayrıca J. Saman

Kitap Sonu Notu

Ondan Nefret

Etmeyi Seviyorum

Günahın Kıyısında

Kitaplarımda genellikle tetikleyici uyarılara yer vermiyorum. Eğer beni okuduysanız, kendimi tutmadığımı ve duygusallaştığımı bilirsiniz. Bunu dahil etmek için çok uğraştım, ancak karakterin yaşı ve yazılanların doğası göz önüne alındığında (grafiklere girmiyorum, ancak tartışılıyor) zaten mücadele edebilecek okuyucuları uyarmanın önemli olduğunu hissettim. Yardıma ihtiyacınız varsa, biriyle konuşun. Sessizlik içinde acı çekmeyin çünkü asla yalnız değilsiniz!

Bu kitabı okursanız, lütfen bunu neden yazdığımı dair nedenlerim için kitap sonu notumu okuyun.

Umarım Keith ve Maia'yı beğenirsiniz. Onları daha önce yazdıklarıma hiç benzemeyen bir hikâye.

PROLOGUE

K^{Keith}

Ön camdan yıldızsız geceye bakarken ZAMAN DURMUŞ GİBİ, kızgın bir bulut gibi başımın üzerinde asılı duruyor. Yarın fırtına çıkacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Eğer fırtına çıkarsa, futbol antrenmanım olmayacak. Bu da bütün gün içeride oturup çocuklarla takılabileceğim anlamına geliyor. Bunun için gelecektir. Her zaman gelir.

Bizi oynarken izlemeye bayılıyor.

"Keith," diye fısıldıyor ve ben de gülümseyerek yolcu koltuğunda ona dönüyorum. Gülümsediğinde o kadar güzel oluyor ki göğsüm kabarıyor.

Uzun zamandır gülümsediğini görmemiştim. En azından gerçek olanları, ki bu da öyle.

Gülümsemesi aylardır gözlerine değmedi. Belki daha uzun süredir. Artık bilmiyorum bile. Ama bu gece farklı hissettiriyor, içimi filizlenen bir umutla dolduruyor.

Partide çok eğlendi. Güldü ve arkadaşlarıyla dans etti. Belki de sonunda iyileşmeye başlamıştır?

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, kemikler parmaklarımın altında keskin ama kırılgan. Yanağındaki çukurluk birkaç hafta öncesine göre bile daha belirgin. Buna engel olamadan önce biraz kaşlarımı çatıyorum, içimi bir endişe dalgası dolduruyor.

Yüz ifademi yakalıyor ve arabanın camından dışarı bakarak geri çekiliyor. Onun yerine elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. Az önce bozduğum havayı düzeltmem gerekiyor ve son zamanlarda ağzımı her açtığımda, işleri daha iyi değil de daha kötü hale getireceğimden korkarak neredeyse siniyorum.

"Bu gece eğleneliydi."

Başını sallayıp bana dönüyor ve yüzünde yanağına dokunmadan önceki ışıltı yeniden beliriyor. "Öyleydi. Seninle çıktığım için çok mutluyum."

"Okul bir hafta içinde başlıyor. Son sınıf."

"Ve her şey bittiğinde Kaliforniya'ya gidiyorsun."

Heyecanlı ama ısrarcı ses tonuna kıkırdıyorum. "Eğer Crimson Tide ve babam önce beni ele geçirmezse."

Başını sallıyor, gülümsemesi hafif ve şakacı. "Asla olmaz. Sen sahne için yaratılmışsın Keith Dawson. Parlak ışıklar ve bagetler."

"Ve sen de orada ön sırada olacaksın."

"Ne olursa olsun, sonsuza dek ve her zaman senin en büyük hayranıyım."

Gözlerinin içine bakıyorum ve avucunu tekrar öpüyorum. Bunu yapmamın hoşuna gittiğini biliyorum.

"Annen buraya gelip seni geç saate kadar dışarıda tuttuğum için derimi yüzmeden önce içeri girmelisin," diyorum ona, içeri girmesi ve mükemmel gecemizin sona ermesi fikrinden nefret etsem de.

Gülümsemesi genişlerken beyaz dişleri parıldıyor, soluk mavi gözleri bir şekilde arabanın içine sızmayı başaran ay ışığında ışıltıyor. "O uyuyor. Annem de babam da uyuyor."

Kaşlarımı imalı bir şekilde zıplatarak gülüyorum. "O zaman beni de mi davet ediyorsun bebeğim?"

Gülümsemesi duraksıyor. "Bu gece olmaz."

Sesinde beni biraz üzen bir şey var ve ne olduğunu anlayamıyorum. Yanlış bir şey mi söyledim? Uzun zamandır ona dokunmama izin vermedi ve benim tek istediğim ona dokunmak. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek. Her zaman.

Diğer şeylerin hiçbiri benim için önemli değil çünkü sonuna kadar onun yanındayım.

"İyi geceler Keith. Seni seviyorum."

Koltuğa doğru eğildim ve dudaklarını öptüm. Anında bana açılıyor, dili benimkine değişiyor. Sıcak. Yumuşak. Islak. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Yarın görüşürüz, tamam mı? Kahvaltı, değil mi? Senin için erken döneceğim."

"İyi geceler." Arabadan çıktı ve sanki gitmiş gibiydi. Kaybolmuş. Gecenin karanlığı tarafından yutuldu.

Platin sarısı saçlarının çizgileri yüzümde hayalet gibi dolaşüyor ve uzanıp saç tellerini tutmaya çalışıyorum ama teker teker parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlar. Kalbim çarpmaya başlıyor.

Onu

bulamıyorum.

Onu

göremiyorum.

Onu

hissedemiyoru

m.

Şimdi kalbim çok hızlı atıyor. *Yavaşla*. Ama yapamıyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ve bir *soluk* kafatasımda sekiyor. *Bu ben miyim?* Hayır. Olamaz. O olmalı.

Oda anormal derecede aydınlık. Bütün ışıklar açık ve gözlerimi acıtıyor. Neden onun ışıkları açık? Banyosuna doğru sürüklenirken korku buz gibi tenime yapışıyor. Ona sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Hadi, bebeğim. Cevap ver bana.

Yüzük. Yüzük. Zil. Patlayan ses düşüncelerimi dağıtıyor, beni onun odasından uzaklaştırıyor. Banyosundan uzağa.

Rüya görüyorum. Uyanmam lazım. UYAN!
Bu gece ölmesini istemiyorum.

Gözlerim hızla açılıyor, göğsüm kalbimin atışıyla aynı ritimde kabarıyor. Soğuk ter vücudumu kaplıyor ve titriyorum, doğrulup göz kırparak çılgınca etrafıma bakıyorum.

Evimdeyim. Evimde, yatağımdayım.

Hay sikeyim! Aylardır kabus görmemiştim.

Beni karanlık düşüncelerimden uyandıran telefonum komodinin üzerinde çalışıyor ve rüyamı bölen şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Saatin sabahın ikisini biraz geçtiğini ve birkaç dakika içinde ikinci kez aradıklarını fark edene kadar bunun için minnettarım.

Yatağımanın üzerinde hızla ilerleyerek telefonumu elime alıyorum ve arayanın Gus olduğunu görünce kabul etmek için kaydırıyorum. "Selam," diye cevap verdim hemen. "Neyin var?"

Çünkü Gus asla gecenin bir yarısı aramaz. En azından bu şekilde.

"Doğuruyor," diye anons ediyor ve sesindeki sevinçle rahatlatarak başucuma yaslanıyorum. Bir elimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturarak rüyamdan kalan kalp ağrısını ve paniği silmeye çalışıyorum. "Lanet Viola doğuruyor. Az önce Jasper aradı. Hastaneye gidiyorlarmış."

Ben bu çocuklarla büyüdüm. Grup arkadaşlarımla. Başka annelerden olan kardeşlerim.

Ve bu yüzden, bir parçam az önce gördüğüm rüyayı ona anlatmak istiyor. Hep aynı rüya. Ne zaman onu rüyamda görsem. Ne olursa olsun.

Ama bu gece banyoya hiç giremedim.

Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Ona söylemenin benim için endişelenmesini sağlamaktan başka bir işe yarayacağını sanmıyorum. Bunun için uygun bir zaman olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Bu inanılmaz. Vay canına. Bir bebek daha." Biraz daha dik oturuyorum, bu gece doğacak yeni hayatı düşündükçe yıkımın kalıntıları kayboluyor. Jasper ve Viola'ya ait olduğu ve onlar da bana ait olduğu için şimdiden sevdiğim bir hayat.

Telefonda kıkırdıyor. "Seni ölü uykundan mı uyandırdım? Kendinde değil gibisin."

Az önce kullandığı tanımlama karşısında irkildim ve ona cevap vermek yerine "Neredesin?" diye sordum çünkü arabadaymış gibi geldi.

"Hastaneye gidiyorum, dostum. Naomi Adalyn'le kalmak için Jasper'lara gitti, böylece Jasper ve Vi onu uyandırıp sürüklemek zorunda kalmadılar."

Güzel. Bu çok iyi. Otizmli olsun ya da olmasın, tüm bunların dört yaşındaki Adalyn için ne kadar sarsıcı olacağını hayal bile edemiyorum. İyi bir uyku çekmesi ve ardından yeni kardeşiyle tanışması en doğru yol.

"Sanırım bir erkek," diyorum ona.

"Hâlâ başka bir kızla çıkıyorum ve eğer kazanırsam bana bin dolar borçlusun, Henry de öyle."

Lafı açılmışken... "Henry'yi aradın mı?"

Gus telefona doğru homurdanır. "Bir sonraki aramam o. Hadi kalk. Yataktan kalk ve yeni yeğenimizle tanışmaya gel."

Gus aramayı sonlandırıyor ve ben yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken kendimi düşüncelerimi kapatmaya zorluyorum. Hayatımıza yeni giren bebeğe odaklanmak için. Duşu sıcak, lavabodaki musluğu da soğuk açıyorum. Yüzüme biraz su çarpıyorum ve aynada perili gözlerimi buluyorum.

Suçluluk duygusu bir kovan dolusu kızgın arı gibi göğsüme üşüşüyor. Bu his hiç geçecek mi? Kabuslar hiç bitecek mi? Tekrar bir bütün olabilecek miyim?

Gus'ın Naomi'si var. Jasper'ın Viola ve Adalyn'i ve şimdi de yeni bebeği var. Henry aşka tövbe etmiş bekar hayatını yaşamaktan mutlu. Ve ben bunların hiçbirine sahip değilim.

Daha da kötüsü, nasıl yapacağımı da bilmiyorum. Her şeyimi kaybetmişken olmaz.

M^{aia} Yedi ay sonra

Benim zihnimde fanteziler somuttur. Ülkenin öbür ucunda, büyüdüğüm yerde yaşamıyorum, yirmi dolarlık martinilerini yudumlarırken bana sarkıntılık etmekten hoşlanan zengin pisliklerle uğraşmıyorum. Annem öldükten sonra babamın benim adıma biriktirdiği tüm borcu ödeyecek kadar param var ve yine de üniversitenin sonunda boğulmadan yaşamayı başarabiliyorum.

Ama gerçekte, fanteziler alay etmenin en acımasız biçimidir.

Mutfaktan çıkarken gözleri doğrudan göğüslerime dikilmiş olsa da patronum "Maia, kaldır kışını!" diye bağırıyor, bir haftada kazandığımdan daha pahalı olan yiyecek ve içeceklerle dolu büyük bir tepsi ellerimde zahmetsizce duruyor. Eğer kovulmayacak ve hayatımda kalan azıcık şeyi de kaybetmeyecek olsaydım, onun taşaklarını tekmelerdim.

"Siktiğimin domuzu," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "O da neydi?" diye tersliyor.

Arkadaşım Alyssa yanımdan geçerken gözlerimi deviriyorum ve yolda onun alaycı sırtışını yakalıyorum.

"Domuz eti harika görünüyor dedim."

Cevabını beklemiyorum çünkü cevap vermeyeceğini biliyorum. Zaten zavallı Alyssa'nın peşinde. Kadın düşmanı patronumuzun gözlerimin kahverengi olduğuna dair hiçbir fikri yok ama göğüs ölçülerimi çok iyi biliyor. Garsonları göğüs-bel oranına göre işe aldığını saklamıyor. Bunun bize uygun uniformalar sipariş edebilmek için olduğunu iddia ediyor, sanırım cinsel taciz davasından kaçınmanın yolu bu.

Yirmi yaşında hayatımın böyle olmasını beklemiyordum. Yakınından bile geçmiyor.

Ama doğrusu, Los Angeles'a gelmeden önce işler daha kötüydü, bu yüzden kiramı ödeyen ve borçlarımın asgari ödemelerini yapan bir işten şikayet edecek durumda değilim.

"İşte geldik," diyorum izleyecek kadar önemsemediğim bir reality TV programının ünlüleriyle dolu masaya.

Erkeklerin hepsi pahalı saçları, bronz tenleri ve bembeyaz dişleri olan cilalı tipler. Kadınlar da benim gibi sarışın ve iri göğüslü, ancak onlarınki bir kuaförden ve bir cerrahıan gelirken benimki sırasıyla babamdan ve büyükannemden geliyor. Annem her yerde ufak tefekti ve birden fazla kez baba tarafımdan çok ona benzemeyi diledim.

"Aktris misin yoksa model mi?" diye soruyor adamlardan biri viskisinden bir yudum alırken, parıldayan gözleri üzerimde gezinirken takdir ediyor.

Tüm tabakları ve ikinci tur içecekleri yerleştirip boşalan ilk turu kaldırırken kaşlarımı çatıyorum. "İkisi de değil. Üniversitedeyim." Ya da en azından bir mucize olur da dönemlik harç parasını denkleştirebilirim bu sonbaharda yeniden başlayacağım.

Kızlardan biri "Çok eğlenceli," diye homurdanıyor, diğerleri de nefeslerinin altından kıkırdıyor; sanki hayatınız boyunca para kazanmaktan başka önemli bir şey yapmadan büyük paralar kazanmak varken eğitim fikri boşa gidiyormuş gibi

bikiniyle rastgele erkeklerle dışarı çıkmak. Sanırım bu açıdan bakınca haklı. Ama bu asla ben olmayacağım.

İşim bittikten sonra doğruluyorum ve onu kararlı bir bakış ve güçlü bir gülümsemeyle karşılıyorum. "Şu an için size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım her şey hazır," diye cevaplıyor değer biçen adam onun yerine ve ben de ucuz topuklu ayakkabılarımın üzerinde dönerek onları yalnız bırakıyorum.

Oyunculuk ya da modellik işleri arasında garsonluk yapanlardan biri olup olmadığımı ilk soranlar onlar değil. Burada mücadele eden birkaç aktörümüz var. Ama Los Angeles'a gelme sebebim bu değil.

Kalan masalarımı bitirip mutfak kapanıp restoran bara dönüşene kadar çalışıyorum ve bu şehrin meşhur mesai sonrası hareketliliğine katılıyorum. Kapıda çalışan fedai Bruce beni arabama kadar geçiriyor, kolik olan yeni bebeği hakkında kulağımı çınlatırken güvenli bir şekilde bindiğimden emin oluyor.

"Daha iyi olacak, değil mi? Yani, Kathy düzeleceğini söylüyor ama sürekli çok yorgun ve ben de geceleri çalışıyorum, yardım etmek çok zor."

Gülümsüyorum ve kocaman omzunu okşuyorum. Bebekler konusunda hiç deneyimim yok ama aslında ona gerçek bir cevap vermemi beklediğini sanmıyorum. Sadece içini dökecek birine ihtiyacı var ve ben iyi bir dinleyiciyim.

"Dayan, Bruce. Bu evre sonsuza dek sürmeyecek ve sen ve Kathy farkına varmadan, o gece boyunca uyuyacak ve sonra kendinizle ne yapacağınızı bilemeyeceksiniz."

Bruce içten bir kıkırdama çıkarıyor ve her zaman yaptığı gibi arabamın kapısını benim için açıyor çünkü görgü kurallarıyla yetiştirilmiş. Ona bir göz kırpıyorum ve beni arabama kadar geçirdiği için teşekkür ediyorum ve sonra kapıyı kapatıyorum. Arabamı çalıştırmak için anahtarı çevirirken, gözlerimi kapatıp sorunsuz çalışması için sessiz bir dua gönderiyorum. Çalıştığında bir nefes veriyorum, rahatlıyorum ve koltuğumda arkama yaslanıyorum.

Bu gece çıkmadan önce bahşişlerimi sayma fırsatım olmadı ve sağa sola göz gezdirdikten sonra etrafta kimsenin olmadığına karar verip cebimden bir tomar nakit çıkardım ve faturaları saymaya başladım. Yüz yirmi nakit ve kredi kartıyla yapıldığı için önümüzdeki hafta maaş gününde alacağım yüz artı bir o kadar daha bahşiş.

Kendi kendime biraz gülümseyip hızlı bir zihinsel hesaplama yapıyorum. "Geliyorum," diye fısıldıyorum, parayı çantama tıktırıyorum ve Lavender Bar and Grille'in arka otoparkından çıkıyorum.

Saat gece yarısını çoktan geçti ama şehrin bu kısmında, bir Cuma gecesi bunun pek önemi yok. Cadde ve kaldırımlar pahalı arabalar ve güzel insanlarla dolu. Kırmızı ışıktaki otururken eski radyomu açıyorum ve Wild Minds'ın yeni albümündeki favorilerimden biri olduğu için çıkan şarkının sesini yükseltiyorum.

Şarkı sözlerini avazım çıktığı kadar bağırarak, utanmadan insanları izliyorum, rock yapıyorum ve ağır davul ritmine eşlik ediyorum. Üstü açık kırmızı Ferrari'siyle yanıma yanaşan bir adam arabama ve bariz bir şekilde şarkı söyleyip dans ediyor olmama sert bir küçümsemeyle bakıyor.

Bu beni güldürüyor.

Bu şehirdeki insanların içinde hiç soğukkanlılık yok. Her zaman dış görünüşleriyle çok ilgilidirler. Sonra biraz daha gülüyorum.

Ben ne zaman gevşedim ki?

Işık yeşile dönüyor ve ona bir göz kırpıp el sallıyorum, onu bir kez daha düşünmeden geçip gidiyorum. Hollywood'un ışıklarını ve ısıltısını geçip Los Angeles'ın derinliklerine doğru ilerlemem birkaç dakikadan fazla sürmüyor.

Dudaklarımdan bir esneme geçiyor ve ayakkabımı ağrıyan sol ayağımdan kaydırıyorum. Çok yorgunum. Lavender'daki işim tek işim değil. Pazartesi'den Cuma'ya kadar büyük bir hukuk firmasında yönetici asistanı olarak çalışıyorum. Aslında bir ajans aracılığıyla geçici olarak çalışıyorum ama iki aydan biraz daha fazla bir süredir oradayım.

Ama yarın biraz uyuyabilirim, Cumartesi günleri Lavender'da çift vardiya çalışıyorum ama sabah on bire kadar gelmem gerekmiyor. Pazar günü benim tek izin günüm ve yarın gece vardiyamın bitimine kadar saatleri saymaktan kendimi alamıyorum.

Kırmızı ışıkta durduğumda etrafıma bakıyorum, gelen kimseyi göremiyorum ve sağı dönmeğe başlıyorum, eve ve yatağı gitmek için sabırsızlanıyorum.

Aniden çalan bir korna sesi beni koltuğumda zıplatacak kadar ürkütüyor, iki elimle direksiyonu kavıyorum.

Ama artık çok geç.

Başımı tam zamanında çevirdiğimde bir kamyonun doğrudan beni hedef aldığını görüyorum, son saniyede boş yere direksiyonu kırmaya çalışıyorum. "Lanet olsun, öleceğim."

Gözlerim kapanıyor ve nefesim kesiliyor, vücudum yakın olduğunu bildiğim çarpışmayı beklerken katılaşıyor. Yarım saniye sonra, metale çarpan metalin mide bulandırıcı çıtırtısı ve camın kırılması havayı yırtıyor. Arabam dönüyor ve vücudum savruluyor, eski emniyet kemeri beni güvenli bir şekilde yerinde tutmak için hiçbir şey yapmıyor.

Araç yörüngesinde ilerlemeye devam ederken her yöne cam parçaları fırlar.

Başım sürücü tarafındaki cama çarpıyor, ki o da ne yazık ki hala sağlam. Ne yazık ki, bu darbenin hemen ardından sol ön kolum direksiyon simidine çarpıyor, vücut ağırlığının tüm gücü de onunla birlikte gidiyor ve acı verici bir *kırılma* hissediyorum.

Dudaklarımdan uluyan bir çığlık dökülürken karnım yuvarlanıyor. Sağ elim içgüdüsel olarak onu kucaklamak için yukarı kalkıyor, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve çaresizce yanaklarımdan aşağı düşüyor, sadece kan olabilecek sıcak ve yapışkan bir şeyle karışıyor.

Sonunda araba durdu, ön tekerlekler kaldırıma çarptı. Birkaç serseri tıslama ve patlama sesi geceye karışıyor, ancak aynı hızla sönüyor ve beni ürkütücü bir sessizlik içinde bırakıyor.

Yarı sağ tarafımdayım, plastik orta konsola ve acil durum frenine bastırılmış durumdayım. Emniyet kemerim göğsümde bağı ve şimdiden

yanmayı hissediyorum. Kırık olduğunu anlamak için doktora gerek olmayan koluma kıyasla neredeyse önemsiz bir acı.

Vücudumu düzelterip kolumu göğsüme yaklaştırıyorum, her hareketimde sızlanıyorum, irkiliyorum ve geriliyorum. Hiç düşünmeden emniyet kemerimi açıyorum, üzerimden çıkarmak için endişeleniyorum. Klik sesi o kadar yüksek ki şaşkınlıkla ön camdan dışarı bakarken tekrar irkiliyorum.

"Yanlış yöne bakıyorum." Bunun üzerine kafamı salladım. Telefonum. Telefonuma ihtiyacım var. Birini aramam lazım.

Kimi arayacağımı bile
bilmiyorum. Arayacak
kimsem yok.

"Hey," diye bir ses, pencereme vurulan sert bir sesle eş zamanlı olarak tizleşiyor. "İyi misin? Yaralandın mı? Hareket edebiliyor musun?"

Evet, sanırım, ama onun hızlı sorularına cevap vermeyin.
Sanırım ben iyiyim.

Ama kesinlikle yaralıyım. Ölmedim ama kesinlikle yaralıyım. "Bu yüzden mi hayatım gözlerimin önünden geçmedi?" Kendi kendime fısıldıyorum. Bu güzel bir vedadan çok gerçek bir korku olurdu.

Panik ve farkındalık damarlarımda zehirli dalgalar halinde akmaya başlıyor. Arabamın pert olduğuna şüphe yok - yenisini almaya gücümün yetmeyeceği bir araba. Kolum kırıldı ve başım kanıyor. Sağlık sigortam yok. Buna ek olarak, o kadar meteliksizim ve zaten o kadar çok borcum var ki, bununla birlikte geleceğini bildiğim tıbbi faturaların herhangi birini nasıl ödeyebileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Özellikle de kırık bir kolla garsonluk yapamayacaksam.

Cama tekrar vuruluyor. Doğru. Diğer şoför. Sanırım orada olduğunu unutmuşum.

Yaralı olduğum için muhtemelen yapmam gerektiği gibi burada oturmak yerine, sağ elimle kapının kilidini açıp dışarı çıkıyorum. Artık bu arabada olmaya dayanamıyorum. Hayatım yeniden darmadağın olurken olmaz. Hele ki

Sonunda iyi bir dönemden geçtik ve şimdi bir araba kazası her şeyi rayından çıkaracakmış gibi geliyor.

Lanet olsun.

Daha kötülerini atlattın, bunu da atlatacaksın. Yapabileceğin tek şey bu. Akıntıyla savaşmaya devam edin ve sonunda akıntıya karşı koymayı başaracaksınız.

Adam büyük bir adım atarak geri çekiliyor ve bana olduğum yerde kalmamı, kanamam olduğu için polisi ve ambulansı aramamız gerektiğini söylemesine rağmen bana geniş bir alan bırakıyor. Ona hayır dedim. Sanırım biliyorum. Belki de yapmadım? Bilmiyorum bile. Başım tahterevallı üzerindeymiş gibi hissediyorum. Her şey garip bir şekilde hareket ediyor.

Midem çalkalanıyor ve boğazımın arkasına doğru yükselen safrayı yutmak için kendimi zorluyorum.

Bu da yetmezmiş gibi kulaklarımın dibinden ciddi bir vınlama sesi geliyor. O da ne?

"Hey," diye tekrar deniyor adam, bu sefer biraz daha yüksek sesle, sanki beni incitmekten korkuyormuş ama yine de dikkatimi kendi yönüne çekmeye ihtiyacı varmış gibi omzumu hafifçe kavıyor. Bir şekilde aceleciliği sislerimi dağıtıyor ve kafamı biraz olsun dağıtıyor. "Kanamam var." Nefesinin altında küfrediyor. "Ve kolun kötü görünüyor."

Bunlara değinmek yerine "Bana vurdun," diye cevap veriyorum.

Onu başını sallarken yakaladım. "Hayır. Kırmızı ışıktaki geçtin."

"Ne?" Ben de başımı sallıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Ben bunu yapmam. Ben iyi bir sürücüyüm.

"Kırmızıda sağa dönülmez levhası var. Tam şurada." Bir şeyi işaret ediyor ama ben dönüp bakmıyorum. "Yeşil ok yanımdayken sen oradan geçtin. Çok geç olana kadar seni görmedim."

Benim hatam o zaman? Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Beni dava edecek. O tabelayı nasıl fark etmemişim? Bu şehrin her yerinde var. Ama benim mahalleimde ve geldiğim yerde hiç yok, o yüzden düşünmedim.

"Arabanıza ya da kaldırıma oturabilir misiniz? Ambulans ve polis çağıracağım. Ayakta durmandan hoşlanmıyorum. Beni sinirlendiriyorsun."

İşte o zaman kendimi kaybetmeye başlıyorum. Hıçkırıklar gelmeye başladığında ve kırık bedenim titremeye başladığında. Ve lanet olsun, bu *acıtıyor*. "Ambulansa param yetmez."

"Şimdi bunların hiçbiri için endişelenmeyin. Sadece iyi olduğundan emin olmamız gerekiyor. Ama telefonum arabamda ve seni burada böyle bırakmayı doğru bulmuyorum. Bu yüzden ya benimle kamyonetime gelirsin, böylece telefon edebilirim ya da arabana geri oturursun."

Güneyli aksanı var. Fazla değil. Ama var. Benim aksanımdan farklı olarak daha çok köylü aksanı ve daha az yumuşak tını. Sesini seviyorum. Aksanını da. Bir şekilde rahatlatıcı. Benzer aksana sahip bir adamın şu anda neden rahatlatıcı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama alabildiğimi alacağım.

Adam doğrudan görüş alanıma giriyor, alnıma bir şey bastırıyor ve gözlerimle buluşmaya çalışıyor.

"Bu yakıyor." Ve bu başımı biraz daha hızlı döndürüyor.

"Bu sadece bir gömlek. Saç çizgindeki kanamayı durdurmaya çalışıyorum." "Neden bana iyi davranıyorsun? Bu şehirde kimse iyi değildir."

Kıkırdıyor ve bu sesle tüylerim diken diken oluyor. Ürperiyorum ve o daha da yaklaşıyor. Neredeyse koruyucu bir şekilde. Gözlerimi kırıştırtıp sallanmadan önce başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve sonra bakışlarımı kaçırıyorum. Eli saçlarımla buluşuyor, uzun tellere dokunuyor. Garip bir şekilde samimi bir jest. Ne anladığım ne de durdurmaya çalıştığım bir hareket. "Adın ne?" diye fısıldıyor, sesi aniden kalınlaşıyor. Neredeyse endişeli.

"Maia Alice Angelo." Sonra kendime geliyorum. Neden ona tam adımla veriyorum ki?

Sonunda onu tekrar buluyorum, adamı ve çok sevdiğim yumuşak aksanlı sesini merak ediyorum. Uzun boylu. Gerçekten uzun. Yani, ben de uzunum ama o benden çok daha uzun ve ben beş-on yaşındayım. Benim üzerimde yükseliyor. Kahverengi saçları ve açık renk gözleri var.

Bu konuda neredeyse eğlenceli bulduğum bir şey var.

Benim tam tersim. Açık renk saçlarım ve koyu renk gözlerim var.

Ayrıca delicesine yakışıklı. Ve şimdi bu beni gerçekten güldürüyor çünkü bu adamın seksi olduğu gerçeği odaklanmam gereken en son şey.

Gözlerimiz ikinci kez buluştuğunda dudaklarından keskin bir hava çıkışı geliyor, gözleri yüzümde gezinirken genişliyor. Olamaz. Düşündüğümde daha kötü durumda olmalıyım. Tekrar bana doğru adım atıyor, eliyle çenemi kavırıyor ve daha iyi görebilmek için kendine yaklaşıyor.

Başparmağı yanağımı okşuyor ve kesik kesik bir nefes alıyorum. "Ne kadar kötüyüm?"

Cevap vermiyor, gözleri dalgınlaşıyor ve kandırıyor. Sanki derin bir şey söylememi bekliyormuş gibi.

Ama onda başka bir şey daha var. Beni en ironik, en gülünç şekilde etkileyen bir tanıma. Burada durup ona, gözlerine ve her geçen saniye daha da kararan ve bulanıklaşan endişeli yüzüne bakıyorum. "Ben de tam senin şarkını dinliyordum. Hoşuma gitti."

Tam bacaklarım altımdan çekilip bedenim onunkinin içine düşerken yüksek sesle küfrettiğini duyuyorum. Dünyam kararmadan önce aklıma gelen son düşünce, bunun ilk düşündüğümde çok daha kötü olduğu. Dünyanın en büyük rock yıldızlarından biriyle bir kazaya sebep oldum. Ve bunun felaketten başka bir şeyle sonuçlanmasına imkan yok.

M^{aia}

BIP. Bip. Bip. Bip. Lanet olsun, sanki biri kafamın içinde tenis oynuyor. Whap. Bip. Bip. Tekrar ve tekrar. Aralıksız ve hiç bitmiyor ve bu sesin muhtemelen benden geldiğini fark etmem gerekenden çok daha uzun sürüyor. Kalbimden. Kulaklarımdan akan kandan.

Monitördeki sestem.

Hastanede olduğum gibi.

Acaba itirazlarıma rağmen ambulans çağırdı mı?

Gözlerimi açmak istemememe neden oluyor. Unutuşun ve bilincin periferisinde bir süre daha oyalanmak istememe neden oluyor.

Çünkü gerçekten, bilincin bana ne faydası oldu ki?

Büyüdüğüm kasabanın yarısı ya okisi ya da meth bağımlısıydı. Appalachia'daki fakir halk bunu yapar. Çünkü hepimiz fakiriz. Düzenli bir işi olan ve her ay sosyal yardım çeki almayanlar bile fakir. Ve bunun görünürde bir sonu yok. Yoksulluğun yaptığı tek şey bir istilayı beslemek.

umutsuzluğa, bu da uyuşturucuya yol açar ve evet, okuldaki özel dersimi anladınız.

Ama şu anda, ilk defa, umutsuzluktan başka bir şey hissetme arzusunu anlamaya başlıyorum. Yoksulluk ya da çaresizlik dışında. Acıdan başka. Bu yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum ve kafatasımda yankılanan o lanet olası bip sesini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Bu kadar gürültülü olmak zorunda mı?

Önemli değil. Uyanığım. İstedğim şekilde uykuya dalamıyorum. Düşüncelerim çok gergin. Çok gergin. Hayat neden bu kadar çok kişi için bu kadar kötü olmak zorunda? Bir keresinde vaizimizin Tanrı'nın bize asla alabileceğimizden fazlasını vermediğini söylediğini duymuştum. Ama bunun onun saçma bir teselli çabası olduğunu düşünmeye başladım.

Çünkü bu benim kaldırabileceğimden daha fazla!

Kurtulmuştum. Ben şanslı olanlardan biriydim.

Ve sonra kesinlikle her şey üzerime yıkıldı. Ya da daha çok elimden alındı. Hiçbir seçeneğim yoktu. Başvuru hakkım yoktu.

Bir arkadaşım batıya gitmemi söyledi. Benim gibi görünen bir kız büyük paralar kazanabilirmiş. Ben de Los Angeles'a gittim. 1989 model Chevy Monte Carlo'mla. Egzotik zenginlikleri çağrıştıran ama tüm lükslerden yoksun bir araba. Hava yastığı olmayan bir a r a b a .

Bu yüzden lanet bip sesi. Bip. Bip. Ve bip. Whap. Whap.

"Neyin bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyorum," diye homurdanıyor güçlü, biraz hırıltılı bir erkek sesi. Sesi viskinin tadını hayal ettiğim şeye benziyor. Pürüzsüz, ucunda hafif bir yanık var ve içinizi ısıtmaktan başka bir şey hissettirmiyor. Ses tonu saf bir tedirginlik. O neden burada? "Ona röntgen çektin. Kırık kemiklerini onardınız ve tekrar röntgen çektiniz. Başının tomografisini çektiniz ve onu diktiniz. Kan aldınız ve ilaç verdiniz. Peki bana özellikle şimdiye kadar uyanacağını söylediğiniz halde neden hala uyanmadı?"

Vay be. Tüm bu testlerin toplamını toplamak için hesap makinesi gerekmiyor.

"Bay Dawson," diye başlıyor bir kadın, sesi benimle bu şekilde konuşulsa benim sinirleneceğim kadar sinirli değil. Birden o bip, bip, bip sesi kısıldı. "Lütfen monitörlere dokunmayın. Dinlemenize gerek kalmadan da kalp atış hızını gayet iyi görebilirsiniz. Gürültü diğer hastaları rahatsız ediyordu."

Keith mi açtı? Neden? "Soruma cevap vermedin mi?"

"Tüm testleri temiz çıktı. Ancak kafa yaralanmaları tehlikelidir ve kesin değildir. Sadece sabırlı olmanız gerekiyor." Neden ona karşı bu kadar nazik davranıyor? "Uyanması için ona zaman verin. Vücudunun iyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı var ve önünde uzun bir yol var. Nişanlınız için endişelendiğinizi biliyorum. Ama o gerçekten iyi olacak."

Ne dedin? Az önce *nişanlı* mı dedi?!

"Peki ya kolu ve parmakları?" *Parmaklar mı?* "Bir ortopedi cerrahının gelip onları değerlendirmesini istiyorum."

Kadının cevap verirken sırtıttığını duyar gibi oluyorum: "Dirsek kemiğinde basit ve izole bir kırılma olmuş. Röntgen bunu doğruluyor. Dördüncü ve beşinci parmaklarındaki kemikler de sıfırlandı. Daha fazla değerlendirmeye gerek yok. Kırığın ameliyata ihtiyacı yok ve tendon ya da bağ hasarı da yok. İyi bir alçıya alındı ancak yaralarının iyileşmesi dört ila altı hafta sürecektir."

Dört ila altı hafta mı?

Gözlerimi açıp ılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama bu noktada, bu konuşmanın ortasında, bu neredeyse garip geliyor. Sanki bir şekilde davetsiz misafir benmişim gibi. Bunu nasıl bağdaştıracığımı bilmiyorum. Her şey daha da kötüye giderken işlerin daha iyiye gideceğine dair umut beslemek imkânsız.

"Şu anda yapabileceğim tek şeyin *beklemek olduğunu mu* söylüyorsun?" Yine inanmıyor.

"Evet, Bay Dawson. Size söylediğim şey *tam olarak* bu."

Nefes nefese kaldı ve beni Keith Dawson'la baş başa bırakan bir kapının sürgüyle kapandığını duydum. Wild Minds grubunun davulcusu. Bu düşünce karnımda beklenmedik ve kötü zamanlanmış bir çarpıntıya neden oluyor.

Eğer rock yıldızlarına ya da ünlülere bayılan bir kız olsaydım, ki tabii ki değilim, şu anda bayılırdım. Çünkü ben bir hayranım. Hem de öyle küçük bir hayranlıktan bahsetmiyorum. Üç kasaba ötedeki Dairy Queen'de çalışarak kazandığım tüm parayı onların konserlerinden birine bilet alabilmek için biriktirdiğim bir hayranlıktan bahsediyorum.

Katy Fucking Perry "*Teenage Dream*," külot ıslak, zihin deli, fan.

Ama dediğim gibi, bunu sadece o tip bir kız olsaydım yapardım.

Bip. Bip. Bip. Bip.

Saçmalık. Yavaşla biraz kalp! Bizi ele veriyorsun!

"Gözlerin seğiriyor ve hafifçe buruşmuş. Ayrıca kalp atış hızın da tavan yaptı. Ne kadar uyanıksın ve ne zamandır böylesin?"

Lanet olsun. Yakalandım.

"Umarım onlara nişanlın olduğumu söylediğim için kızmamışsındır. Burada seninle kalmama izin vermelerinin tek yolu buydu ve senin iyi olduğunu bilmeden hiçbir yere gitmem mümkün değildi."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum çünkü artık rol yapmanın bir anlamı yok. Alışmam birkaç saniye alıyor ama alıştığımda, beklediğimden çok daha yakın olan Keith'e kilitleniyorum.

Tam burada, başımı yasladığım yatağımın hemen yanında.

Ve ne yazık ki, bana bu kadar yakinken, düşündüğümden *çok* daha yakışıklı olduğunu fark ettim. Cidden çok seksi. Adonis kadar seksi. Çene çizgisi keskin ve yontulmuş, iki günlük kaşları ise sert ama bir o kadar da yumuşak görünüyor. Avuç içlerimde ya da bacaklarımın arasında inanılmaz bir his uyandıracığını hayal ettiğim türden bir kaş. Bunu bildiğimden değil.

Gözlerinin soluk mavisi -dikkatle benim gözlerime bakan gözler- o kadar güzel ki bana gün batımından hemen önceki yaz gökyüzünü hatırlatıyor, uzun, koyu kirpikler o yavruları çerçeveleyiyor. Dümdüz burnu ve biraz dalgalı kestane rengi kalın saçlarıyla mükemmel.

Bir de geri kalanı var. Uzun boylu - bunu zaten daha önceden biliyordum - kalın, geniş omuzları ve büyük, iyi tanımlanmış kolları var. Tişörtünün altından çıkan birkaç renkli dövmesi bile var. Geri kalanının da en az onun kadar etkileyici olduğundan şüphem yok.

Arabamla bir rock yıldızına çarptım ve o, en çılgın hayallerimde bile aklıma gelebilecek bacaklarda sekse en yakın görüntü.

Ama bu bir rüya değil.

Bu lanet bir kabus.

"Ne kadar kötü?" Az önce hemşireyle aralarında geçenleri duyduğum için kendimle ilgili bir şey sormuyorum. "Arabanızdaki hasar ne kadar?"

Benimki pert oldu. Arabadan indiğimde o kadarını gördüm. Tamiri değerinden daha pahalıya mal olacak, bu da işe toplu taşıma ile gitmek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Ve sonra garip bir şekilde gülüyorum. Sanırım yüksek sesle, çünkü kaşları rastgele çıkan acı ses karşısında şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Aşağı baktım. Dirseğimden parmak uçlarıma kadar tüm sol kolum beyaz alçıyla kaplı. Beyaz. Soğuk bir renk bile değil.

Ancak bu, şu anki büyük endişenin yakınından bile geçmiyor. İş.

Kırık bir kol ve el ile nasıl çalışabilirim ki?

Bu şekilde garsonluk yapamam. Alçı sol elimin tamamını kapladığı için yazı yazabileceğimi de sanmıyorum. Baskın elim değil ama fark eder mi? Geçiciyim ben. Kolayca değiştirilebilirim.

"Benim arabam iyi. Arabam için endişelenme."

Muhteşem yüzüne bakıp başımı sallıyorum. "Sadece söyle bana."

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Çok yakından bakmadım. Kollarımda bayıldın ve ben de hiç düşünmedim. Seni kucağıma aldım.

cüzdanını ve ayakkabılarını arabandan alıp seni buraya getirdim. Polisi aradım ve onlara kazayı anlattım. Sana ne yaptığımı. Araban bir yere çekildi."

Yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum, midem ayak parmaklarımın dibine kadar iniyor. Sertçe yutkunduğunu duyuyorum ve bir şey beni isteksizce ona geri döndürüyor.

"Polise benim hatam olduğunu söyledim."

Bunun üzerine bir tür dengesiz ses çıkardım. "Ne?" Doğrulamaya çalışıyorum ama beni hemen geri itiyor ve uyarıcı bir bakışla beni kısıtıyor. "Neden? Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü bunu karşılayamayacağını söylemiştin. Ve karşılayabilirim. Sigortam beni düşürmeyecek ya da primlerimi artırmayacak. Sigortam arabanızın tamir masraflarını karşılayacak ya da daha büyük olasılıkla değeri ne olursa olsun size bir çek kesecek."

Neredeyse hiçbir şey ama yine de.

Ona göz kırpıyorum. Lanet olası aklım başımdan gitti. "Bunu yapmana izin veremem."

"Yapabilirsin. Bu iş bitti. Zaten kayıtlarda var. Sen baygınken polis geldi ve benimle konuştu. Artık suçu üstlendiğim için ifadenizin bir önemi yok."

"Hayır..." Halüsinasyon görüyor olmalıymışım gibi hissediyorum. Bunu kimse yapmaz. Özellikle de tanımadığı biri için. Özellikle de yasadışı bir sağa girip büyük bir kazaya neden olan biri için.

Ve neden bana öyle bakıyor?

İstemiyor ama elinde değil gibi. *O bakış.*

Ağrıyan, sızlayan bedenimi sedyenin üzerinde yukarı kaydırıyorum, bunu yaparken aşağıya bakıyorum ve üzerimde mavi beyaz bir önlük ve alt tarafımı zar zor örten dayanıksız beyaz bir battaniyeden başka bir şey olmadığını fark ediyorum.

Bu durumda olduğum için utanmalıyım. Yani, meme uçlarımda sert olduğunu biliyorum. Burası çok soğuk ve onların dışarı fırladığını hissedebiliyorum.

Merhaba. Ama ne kadar savunmasız olduğumu kabul edemeyecek kadar ona kızgınım.

"Senden bunu yapmanı istemedim. Ben hayır kurumu değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ona daha fazla minnettar olmam gerektiğini biliyorum. Ve minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama onun suçu üstlenmesi ve her şeyin parasını ödemesi beni daha da güçsüz ve zavallı hissettiriyor. Ama dürüst olmak gerekirse, eski arabamın görünüşü dışında bunların hiçbirini ödeyemeyeceğimi nereden bilebilirdi ki? Tek söylediğim ambulansa paramın yetmediğiydi. Hepsi bu kadar.

"İnsanlara borçlu olmayı sevmiyorum," diye devam ediyorum cevap vermeyince. Bu yetersiz bir ifade. Düpedüz nefret ediyorum.

"Bana borçlu değilsin."

Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum. Bu konuda çok gerçekçi. Bu beni daha da çileden çıkarıyor. "Ama-"

Sözümü kesti. "Ama diye bir şey yok. Sen, Maia Alice Angelo, hatalı değildin. Ödemeniz gereken hastane faturaları olmayacak. Arabanız için tazminat alacaksınız. Hepsi bu kadar."

Gözyaşlarım sanki biri onları asitle ıslatmış gibi gözlerimi yakıyor, ama duygularımı bastırıyorum, haysiyetimin bu son parçasını da kaybetmeyi reddediyorum.

Ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum çünkü hıçkırmadan konuşmamın imkânı yok. Yaralıyım, yarı çıplakım, başımdan yaralanmış, kolum ve parmaklarım kırılmış ve arabam hurdaya dönmüş bir halde hastane yatağında sıkışıp kalmışım.

Şimdi bu rock yıldızı kesinlikle hatalı olmadığı halde tüm sorumluluğu üstleniyor. Bu kadar ileri gitmesi beni şaşırttı. Suçu kendi üzerine atması ve her şeyin bedelini ödemesi beni hayrete düşürüyor.

Ama aynı zamanda

temkinliyim. Ve

korkuyorum.

Bundan sonra başıma geleceklerden gerçekten korkuyorum.

Yarın -ya da bugünü bekleyin, hangi gün olduğunu bile bilmiyorum-

kazançlı bir şekilde işsiz kalacağım. En az dört ila altı hafta boyunca işe alınamayacağım.

Hemşire kolumun iyileşmesini söyledi. Bir tepsi yemeği kaldıramıyorum. Dakikada doksan kelimedenden fazla yazamıyorum.

Ben harcanabilirim.

Boğazımı temizliyorum ve sesimi kontrol edebildiğimi düşündüğümde, "Neden?" diye fısıldıyorum. Elimde kalan tek şey bu. "Neden bütün bunları benim için yaptın?"

Yüz hatlarında karanlık ve kırık bir şey parlıyor, sonra aynı hızla kayboluyor. Aramıza mesafe koyarak arkasına yaslandı. "Çünkü bana ihtiyacın vardı."

Sanki her şey bundan ibaretmiş gibi konuşuyor. Ama bu kadar basit olamaz. Hiçbir şey basit değildir. Bu dünyada kimse hiçbir şeyi bedavaya yapmaz. Herkes karşılığında bir şey bekler. Ve Keith Dawson da farklı değil, ne derse desin. Peşinde olduğu bir şey olmalı.

M^{aia}

"Para için erkeklerle yatmam."

Gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Peşinde olduğum şey bu değil. Sana bu yüzden yardım etmedim. Seks isteseydim, bu şehirde kafasında dikiş olmayan ve kolu kırılmamış bir düzine kadından bunu elde edebilirdim. Hemşire istasyonuna gidip on dakika içinde biriyle yatabilirim."

Kaşlarımı çatıyorum ve o kıkırdıyor, mükemmel beyaz dişleri ve sağ yanağında daha önce fark etmediğim bir gamzeyle kocaman gülümsüyor. Şimdi ona bakınca, söylediği her şeyin doğru olduğuna inanıyorum.

"Bu çok klas. Gerçek bir tahrik edici. Bu kadar çok kadını nasıl bu kadar kolay elde ettiğini görebiliyorum," diyerek bundan hiç etkilenmediğimi belli ediyorum.

Sırıtmayı bırakmadı. Gözleri yüzümden ayrılmadı. Bir kere bile. "Bunu kibirli bir pislik gibi görünmek için söylemiyorum. Bu işimin aptalca bir gerçeği, tamam mı? Ama olan bu ve senden istediğim bu değil."

Ve Őu anda ezik bir kızı olduğum için kaŐlarımı daha da çatıyorum. Çünkü çok tatlıyım ve delicesine sikilebilirim. Bunu dűŐünmek bile kendimi berbat hissettiriyor. Bana teklifte bulunmadığı ya da benim o tip bir kızı olduğumu dűŐünmediĐi için rahatladım. Öyle olsaydı seksi suratına tükürmeden önce tokatlardım. Bu Őehirde öyle adamlarla tanıştım. Kadınların bacaklarını açmaktan ve kolay, açık bir kedi sağlamaktan başka bir Őey için orada olmadıklarını dűŐünenler. Ve o kızlarla da tanıştım. Őanslarını denemek için her an herkesle yatabilecek, 'hayalleri' uğruna haysiyetlerini bir kenara bırakabilecek tipler.

O ben değilim.

Tek istediğim üniversiteye gitmek, psikoloji bölümünden mezun olmak ve böylece okul psikolojisi alanında yüksek lisans yapmak ve okul danışmanı olmak. Hep olmak istediğim Şey buydu.

"Yani benden bir Şey istediğini kabul ediyorsun?" Hâlâ biraz sersemlemiş bir halde idare ediyorum.

"Öyle demek istemedim ama seni becermeye çalışmadığım için hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun."

Dudaklarıma ilk kez bir gülümseme hayaleti çarpıyor. "Ve sen delicesine kibirlisin. Kaşlarımı atmamın sebebi bu değildi."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, gözlerindeki ham yoğunluk, kendimi bunu yapmamaya zorlasam da kıvranıp başka tarafa bakma isteği uyandırıyor.

"Yani hayal kırıklığına uğradığını kabul ediyorsun," diye takılıyor, sözlerimin bir varyasyonunu bana geri atıyor. Gözlerimi kırıştıtırıyorum, imalı ses tonu beni Şaşırtıyor. Bir Şey söylemek için ağzımı açtım. Ne olduğunu bile bilmiyorum, ama bana bakışı dilimin ucunda donup kalmasına neden oluyor.

Erimiş gözleri mahvolmuş ve kırılmış formumun üzerinde geziniyor. Önce dudaklarımda oyalanıyor, sonra titizlikle göğsümden aşağıya, çürük elbisemin içinden onu selamlayan dik meme uçlarımin üzerinden süzölüyorlar. Karnımın üzerinden aşağı doğru süzölüyorlar ve kendimi biraz acınası hissediyorum.

Bir hastane yatağında kanlı ve kırık.

Eğer gözleri doğrudan benim uzun zamandır unuttuğum amıma hitap eden ekstra bir şeyle parıldamıyor olsaydı, benimle alay ettiğini düşünürdüm. Gözleri bir kez daha benimkileri buluyor ve o ukala, esir almayan sırtış dudaklarına yeniden yapışıyor. "Hâlâ inkâr etmediğine göre, dürüst olacağım ve bunu umursamayacağımı söyleyeceğim. Hatta her saniyesinden zevk alacağıma hiç şüphem yok. O kadar güzelsin ki hiçbir erkeğin şansı yok. Ama hayır, seni becermeye çalışmıyorum. Sana yardım etmiyorum ki daha sonra bunu kafana kakabileyim."

"Eğer seksle ilgili değilse, bunu neden yapıyorsun?" Bastırıyorum.

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ama çok kötü. Ondan kalmasını istemedim. Bunları benim için yapmasını da istemedim. Bu yüzden evet, sanırım bu noktaya kadar tamamen fedakarca görünen eylemlerinin arkasındaki nedeni bilmeye hakkım var.

Ki bu da tam bir hayat yanılgısıdır. Bunu herkes bilir.

"Sana zaten söyledim, yardımına ihtiyacın vardı ve ben de yardım ettim. Bu kadar. Ben kadınlardan faydalanmam. Özellikle de savunmasız kadınlardan. Yalan da söylemem ve senin için yaptığım her şey doğrudur. Senden iyileşmenden başka bir şey istemiyorum."

Şaşkın şaşkın bakıyorum. Göz kırpıyorum. Hem de çok. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Kim tanımadığı biri için böyle bir şey yapar ki? Sen de mi kafanı vurdun?" Soruyorum. "Seni kontrol ettiler mi? Röntgen, tomografi ve başka ne yapıyorlarsa?"

"Um, hayır. Benim arabamda hava yastıkları var -açılmalarına bile gerek yok- ve sizinkinin iki katı büyüklüğünde ve ağırlığında. Kibrit kutusu arabaya çarpan bir tanktı."

Doğru. Bu gece katlandığım şeyin mükemmel bir tanımını. Tam olarak böyle hissettim.

Yine de... "Kafam karıştı. Bunların hiçbirini ödeyemeyeceğimi nereden bildin?"

"Seni buraya getirirken arabada bana her şeyi anlattın. Yarı bilinçliydin ve saçmalıyordun. Hiç durmadan."

"Oh?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı, bildiğim kadarıyla kısa bir süre öncesine kadar bilincim yerine gelmemişti.

"Evet. Bana nasıl garsonluk yaptığını ve bir hukuk firmasında geçici yönetici olarak çalıştığını anlattın. Bana onları duyup duymadığımı sordun, ben de duymadığımı söyledim. Çalıştığın Lavender'da yemek yedim ama seni daha önce hiç görmediğime eminim." Yüz hatlarında yine bir karanlık belirliyor ve hemen ardından onu yok ediyor. "Sağlık sigortanız olmadığından da bahsetmişsiniz."

Lanet olsun.

Ona boş boş bakıyorum. Yüzümde yükselen sıcaklık ve bip, bip, bip seslerim utancımı çabucak ele veriyor. Buna rağmen, ona hayatımın her şeyi anlatan kitabını vermediğimi umarak devam ediyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Ben olduğuma inanamadığını söylemişsin. Grubun ve müziğimizin büyük bir hayranıymışsın."

"Oh." Bu sefer yenilgiyle çıkıyor.

Keith boğazını temizliyor, ilk kez biraz rahatsız görünüyor, ancak son bir muayene yapmak ve evde bakım talimatlarını benimle birlikte gözden geçirmek için gelen doktor tarafından bölünüyoruz. En azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yanımda kalacak biri olacak. Uyurken beni kontrol etmeleri ve iyi olduğumdan emin olmak için birkaç kez uyandırmaları gerekiyor çünkü hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyorum. Duş alırken alçımı örteceğim ve zamanı geldiğinde alçıyı çıkarabilecek ve bana fizik tedavi ayarlayacak bazı ortopedi doktorlarının adını verecek.

Dinliyorum. Hatta gülümsedim. Ve bana taburcu evraklarımı uzattığında, titreyen bir elle alıyorum. Keith gitmedi ve nedenini bilmiyorum. İyiliksever işini yaptı. Doktor gittiğinde ona da aynı şeyi söyledim.

Tek tepkisi sırtıtmak oldu. Tekrar ediyorum. Bu onun olayı gibi görünüyor ve bundan şikayet edecek bir şey bulamıyorum.

"Eve nasıl gidiyorsun?"

Otobüse bineceğimi bildiğim halde, "Taksi ya da Uber," diyorum. "Gel hadi. Seni eve ben bırakacağım."

Başımı salladım. "Gerçekten buna ihtiyacın yok." Ve gerçekten nerede yaşadığımı görmemeni tercih ederim.

"Dalga geç benimle."

Nefesimin altında homurdanıyorum ama acil servisten çıkarken onu takip ediyorum. İçimde daha fazla mücadele gücü kalmadı. Acı çekiyorum, bitkinim ve şu anda tek yapmak istediğim önümüzdeki on yıl boyunca yatmak.

Keith'e adresimi söylüyorum ve o da kaşlarını çatarak GPS'ine giriyor. O hastaneden çıkıp sokaklarda dolanırken ben de Lavender'daki patronlarıma neler olduğunu ve bugünkü vardiyamı kaçırmak zorunda kalacağımı anlatan bir mesaj atıyorum. Sonra geçici ajansıma bir tane gönderdim. Lavender'daki ana patron Gerald'ın telefonumu patlatması üç saniye bile sürmüyor.

Keith'e doğru bakıyorum ama gözleri yolda.

"Alo?" Cevap veriyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. Gerald hiç aramadı. Bir kere bile.

"Maia, evet, merhaba. Ben Gerald. Kazanı duyduğuma çok üzüldüm," diye öyle bir bağırıyor ki neredeyse telefonumu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. Ya da belki de sadece başım zonkluyor ve şu anda her ses delici geliyor.

"Teşekkür ederim efendim. Bugünkü vardiyam için özür dilerim. Emin değilim-" "Dinle Maia, burada sadede geleceğim," diye araya girdi ve ben

o daha sözünü bitirmeden ne olacağını biliyorum. Midem bulanıyor. "Kırık bir kolla restoranda çalışmana izin veremeyiz. Bu şekilde garsonluk yapamayacağın gibi, bizim için de büyük bir sorumluluk olur."

"Düşünüyordum da, belki ben hosteslik yapabilirim."

"Ancak şu anda bir hostes için açık pozisyonumuz yok. Kolunuzun iyileşmesi ne kadar sürer?"

Yutkunuyorum, ağızım aniden kupkuru oluyor. Keith'e tekrar bakıyorum ve hâlâ beni görmezden geliyormuş gibi yapsa da Gerald'ı duyabildiğini biliyorum. "Dört ila altı hafta, efendim."

"O zaman bizi aramaya ne dersin, senin için hala açık bir garsonluk yerimiz olup olmadığına bakarız. Son maaş çekini postayla göndeririz. Kendine iyi bak."

Ve aramayı kesiyor. Aynen böyle.

Onun restoranı için bir yıldan fazla çalıştıktan sonra. Bugün vardiyayı kaçırdığım ilk gündü ve hepsi bu. Kovuldum.

Bunun olacağını biliyordum. Yani, şüphelenmiştim. Ama bu kadar doğrudan duymak? Bu kadar kesin? Bu çok üzücü. Ve daha da kötüsü, geçici ajansın daha uyumlu olacağından şüpheliyim. Şirketteki çeşitli avukatlar için günde en az bir düzine mektup ya da e-posta yazıyorum. Bu, orada yaptığım diğer işlere ek olarak, ama yazmak için iki elimi de kullanmam gerekiyor.

İşlerin saniyeler içinde yapılmasını bekliyorlar, dakikalar değil. Tek elle olmaz.

Beni işe devam ettirseler bile, orada evimin, yemeğimin ve borçlarımın asgari tutarını ödeyecek kadar kazanamıyorum. Lavender'da kazandığım para her şeyimdi ama şimdi hiçbir şeyim yok.

Arabam bile yok.

Telefonum parmaklarımdan kayarak yanımdaki koltuğa düşüyor.

İçimde giderek büyüyen bir panik dalgası yükseliyor ve Keith'in ıstırabımı görmemesi için pencereye doğru dönüyorum.

Henüz dağılamam. Onun önünde olmaz. Asla kimsenin önünde.

Belki Carvalo'yu arayabilirim. Kredi kartı şirketlerini ara. Onlarla bir şeyler yaparım.

Birden country müziğin tınısı arabayı dolduruyor ve başım sanki yeni doğmuş bebeğini eve götürüyormuş gibi yola odaklanmış olan Keith'e dönüyor. "Country mi?"

"Ben Alabama'lıyım."

"Biliyorum, ama sanırım..."

"Müziğimi çalacağımı mı sanıyordun? Sana o kadar narsist mi görünüyorum?"

Haklı ama sanırım ben de bunu bekliyordum. "Belki de daha rock ya da indie bekliyordum. Senin şeylerin gibi."

"Sürprizlerle doluyum, sevgilim. Sen nerelisin? Bir aksanın var ama benimkinden farklı ve Teksas da değil."

"Kuzey Virginia, Kentucky ve Batı Virginia sınırında. Appalachia ülkesi. Köylü aksanım seni etkiledi mi?"

Kıkırdıyor, bir elini sakallı çenesinde gezdiriyor. "Hoşuma gitti. Yumuşak ve güzel ama biraz da ısrırgan. Tıpkı senin gibi."

Kaşını kaldırıyor ve ben de pencereye dönmeden önce biraz sırtıtıyorum. Beni bu şekilde tanımlaması hoşuma gitti. Hem de çok. Özellikle de bana güzel demesi. Hayatımda sıkça duyduğum bir şey ama nedense ondan duymak biraz daha anlamlı geliyor.

Sanki daha ciddiymiş gibi.

Ki bu çok aptalca. Güzel olduğumu düşünmesi kimin umurunda? Birkaç dakika içinde beni bırakacak ve onu bir daha asla görmeyeceğim. Sonraki adımlarıma odaklanmalıyım, bir adama değil.

"Araban hasarlı mı?" Arabaya bindiğimizde kamyonetinin önünü kontrol etmek aklıma bile gelmedi.

"Hayır. İyi görünüyordu."

En azından rahatladım. Başına daha fazla dert açmak istemezdim.

Sessiz bir ritmin ardından "İyi olacak mısın?" diye soruyor ve keşke bunu yapmasaydı diyorum. Müziğin onun için iyi olmadığını söylemenin bir yolu olduğunu umuyordum.

konuşmak zorundayım. Onun önünde kırılmış ve savunmasız olmaktan başka bir şey yapmadım ve bu başkalarının yanında pek de iyi giydiğim bir kostüm değil.

"İyi olacağım. Daha kötülerini atlattım."

"Gerçekten boktan bir mahallede yaşıyorsun."

Gülüyorum ama çok da komik değil. Dikkatimi dağıtıyor ve bunu bir açıdan takdir ediyorum. Ama şu anda cidden yalnız kalmak istiyorum. Aksanım ya da boktan mahallem hakkında sohbet etmek zorunda kalmak beni uçurumun kenarına itiyor.

"Evet, öyle."

Boğazının arkasından öfkeli bir ses çıkarıyor. "Senin gibi bir kadın burada yaşamamalı. Daha yirmi yaşında bile değilsin-"

"Bunu nereden biliyorsun?" Öfkeleniyorum, çünkü öfkelenmek her şeyden daha kolay.

"Bana arabada söyledin. Saçmalıklarının devamı. Geçen hafta yirmi yaşına bastım."

Muhteşem. Tek kelimeyle harika.

"Ve burada tek başına yaşamak için çok gençsin." Ona ters ters baktım. "Tek başıma olduğumu kim söyledi?"

"Eğitimli bir tahmin. Yanıldığımı söyle."

Yapamıyorum, onun yerine omuz silkiyorum çünkü bana yardım etmiş olsa da bu benim doğrularıma hakkı olduğu anlamına gelmiyor. "Kimse burada yaşamamalı ya da bu hayatı yaşamamalı," diyerek ellerimi pencereden dışarı uzatıyorum. "Ama bu bir hayat ve benim hayatım ve sen dün gece ona yardım etmek için gereğinden fazlasını yaptın zaten. Beni yargılamamaya ne dersin rock yıldızı, ben de seni yargılamayacağım."

Sokaklar sarhoş, kafası güzel ya da sadece kaldırımlarda ya da kuytularda uyuyan evsizlerle dolu. Çete renklerine bürünmüş kadın ve erkekler sokak köşelerinde gizlice iş yaparken bir yandan da ateş ediyorlar. Zor bir gece geçirmiş gibi görünen çıplak giyimli kadınlar kim bilir nereye gidiyor.

Taba rengi sıvası dökülmüş bir binayı işaret ediyorum ve Keith birkaç bakıştan fazlasını toplayan devasa ve pahalı kamyonunu kenara çekiyor.

"Burası sizin binanız mı?"

"Evet, ama benim çatı katım var." Ona göz kırpıyorum. Hiç eğlenmedi.

Burası tur otobüslerinin yaklaştığı bir mahalle değil. Ama ucuz ve iki sürgüm var ve çoğu insan bana pek dikkat etmiyor. Kendime saklıyorum ve onlar da bana izin veriyor.

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum. Ona hayran olmak için bir saniye bile ayırdım. Her muhteşem özelliğine ve mükemmel santimine. Başka bir hayatta, o o olmasaydı, ben de ben olmasaydım ve başka bir şekilde tanışsaydık, ona gerçekten aşık olabilirdim. Kibir ve her şey.

Ona vurdum ve o da bunu tersine çevirip beni kurtardı. Nedenini hala bilmiyorum.

"Gelip seninle kalacak biri var mı?" diye soruyor, bana gülümsememe neden olan mutsuz bir bakış atarken sesi keskinleşiyor. "Doktor en az yirmi dört saat kalman gerektiğini söyledi. Ayrıca, o kolla dolaşmak için yardıma ihtiyacın olacak."

"Teşekkür ederim Keith. Dün gece sebep olduğum kaza için çok üzgünüm. Ama beni hastaneye götürdün ve hiç gerekmediği halde yanımda kaldın. Sonra da gidip polisi ve sigortayı suçlamayı ve hatta hastane faturalarımı üstlenmeyi kendine görev edindin. Kayıt yapan bayanın sana getirdiği formu imzaladığını gördüm. Sana borcumu nasıl ve ne zaman ödeyeceğimi bilmiyorum ama tamamen ödemeye niyetliyim."

Başını sallıyor, çenesi sıkılıyor. "Bana borcunu ödemeni istemiyorum." "Ben de sana borçlu olmak istemiyorum."

Ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturuyor, sürekli sabrını zorlayan kız yüzünden yorgun ve bitkin görünüyor. Başka bir şey söyleyemeden ya da çılgınca bir şey yapamadan, geniş orta konsola doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum bu kez, erkeksi kokusunu içime çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Bir tür pahalı tıraş losyonu ya da kolonya, cennet, sandal ağacı ve sert erkek gibi kokarken şehvetten biraz başımı döndürüyor.

Çantamı kaptığım gibi arabasından dışarı fırlıyorum. Hiçbir çıkış yolu göremediğim bu kâbusa teslim olmama ve hüngür hüngür ağlamama iki sıcak saniye kalmıştı ve dünyada isteyeceğim son şey Keith Dawson'ın beni bunu yaparken yakalamasıydı.

K eith

Hayatım boyunca hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Ve kesinlikle buna hakkım yok. Bu kızı tanımıyorum. Onu hiç tanımıyorum. Kırmızı ışıktaki geçerken arabama çarptı ve ben de polisi, ambulansı ve sigorta şirketimi aramalıydım.

Ama buruşuk teneke arabasından inip o dehşete kapılmış, iri kahverengi gözleriyle bana baktığında... lanet olsun, nefes alamadım. Düşünemedim. Sadece tepki verdim.

Arabamda başıboş dolaşırken ve ardından acil serviste baygın haldeyken tek yapabildiğim ona bakmaktı. Saçlarına, sevimli kalkık burnuna ve kalp şeklindeki dolgun dudaklarına bakıp durdum.

Yüzünü.

Hastanede bilinci yerinde değilken yanında oturdum ve ona bakmaya devam ettim. Aklım başımdan gitmişti. Biraz korkmuştum. Çok hastaydım. Ve baktım.

Her özelliğe dikkat ettim ve hala çok anlamlı gelmeyen bir şeyi anlamlandırmaya çalıştım.

Sessiz bir nefes üflüyorum, kendimi tekrar kontrol altına almak için çaresizce çabalıyorum ama bu imkânsız gibi bir şey. Bu kadın. Bu çileden çıkarıcı, inatçı, çarpıcı kadın beni bir döngüye soktu ve kazadan bahsetmiyorum bile.

Binasının kapısı arkasından kapanırken onu izliyorum. Bana dönüp bakmadı bile ve bunun için minnettarım. Gitmeliyim. Uyumaya, duş almaya ve dün geceyi geride bırakmaya ihtiyacım var. Hiç yaşanmamış gibi unutmalıyım.

Peki neden kendimi bırakamıyorum?

Gözlerimi kapatıyorum ve Maia'yı hayal ediyorum, yüzünün uyandırdığı eski acıyı görmezden geliyorum. Küstah ve sivri dilli. Ama temposu yavaş ve sesi tatlı. Yine de farklı.

O farklı. O, o
değil.

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırıyorum. Gözlerimi açtığımda gitmeye fazlasıyla hazırım. Pencereden dışarı bakıp etrafımdaki mahalleyi seyrediyorum.

"Onu kurtaramazsın" diyorum kendime, içim öfkeyle dolup taşarken bile. O kadar derinlere gömülmüş bir suçluluk ki artık nerede bittiğini ve geri kalanımın nerede başladığını bilmiyorum.

Ellerim yüzümde aşağı yukarı geziniyor.

Bu kız benim sorunum değil ve onu kurtarmak da benim işim değil.

Ellerim yumuşak deri direksiyona düşüyor ve onun evinin ön kapısına son bir kez bakıyorum. Orada olduğu sürece güvende, ama ona kim yardım edecek? Onu kontrol edecek birine ihtiyacı var. Muhtemelen yemek pişirme, duş alma, giyinme gibi temel işlevlerde yardıma. Tek kolla bir şeyler yapmak kolay değil. Okulun ilk yılında bileğimi kırmıştım ve çok zordu. Ama

Bu, onun kırılmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ve bana yardım etmek için ailem ve kız kardeşlerim vardı.

Kimsesi yok.

"Kahretsin," diye bağıyorum, elimin kıcı defalarca direksiyona çarpıyor. "Lanet olsun! O benim sorunum değil!"

Bu kızla bu yola giremem.

Kendi hayatımda yeterince şey yaşıyorum ve o benim yardımımı istemiyor. Kendisi söyledi. Bana borçlu olmak istemiyor. Kendi başının çaresine bakabilir.

Elim vites koluna çarpıyor ve tam vites takacakken yolcu koltuğunda bir şey titriyor ve duruyorum. Telefonu. Cep telefonu unutulmuş bir şekilde duruyordu ve işte tam o anda, karşı koymaya bile fırsat bulamadan kararlılığım pekişti.

Telefonunu kaldırıyorum ve kilidini açmama bile gerek kalmadan mesaj penceresi açılıyor. Geçici iş bulma ajansından olmalı, hukuk bürosundaki pozisyonunu doldurmak için başka birini bulacaklarını, kolu iyileştiğinde onları aramasını ve ona yeni bir iş bulmaya çalışacaklarını söylüyorlar.

"Tamam o zaman."

Telefonunu tutarak arabamı kapatıyorum ve kamyonetimden atlıyorum, alarm o yüksek bip sesini çıkarana kadar tıklama düğmesine basıyorum. Önemli değil. Biri arabamı hızlandırmak isterse, uyarıma rağmen bunu yapabilecek beceriye sahip olacağından şüphem yok.

"Ben olsam kamyonetimi orada bırakmazdım, dostum," diyor evsiz bir adam. Maia'nın evinin yanındaki binanın girintisinde oturuyor, elinde boş bir kahve fincanı var. Genç görünüyor, belki otuzlu yaşlarının ortalarında ve çok uzun zamandır yatak ya da duş görmemiş.

"Sence ne kadar zamanım var? İçeri girip birini kontrol etmem gerekiyor."

"Bayan Maia iyi bir kız. Bazen bana restoranından yemek artıkları getirir."

Telefonunu tutuyorum. "Arabamda unutmuş."

"Biri aracınıza yaklaşırsa seslenebilirim."

Adama gülümsüyorum ve cüzdanımdan bir yüzlük çıkarıyorum. Yanına gidip boş bardağına koyuyorum. "Teşekkür ederim. Döndüğümde hâlâ buradaysa bir tane daha veririm."

Adamın koyu renk gözleri parlıyor, verdiğim miktarı alıyor ve başını sallıyor.

Maia'nın binasında hangi daireye ihtiyacınız olduğunu gösteren düğmeler var ama hiçbirinde isim yazmıyor. Şansıma ben rastgele düğmelere basmaya başlamadan önce biri çıkıyor ve ben de arkalarından içeri giriyorum.

Bina karanlık, kirli ve rutubetli. Ayrıca birisi uyuşturucu pişiriyormuş gibi kokuyor. Ya meth ya da crack, kimyasal koku şimdiden başımı ağrıtmaya başladı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, dördüncü ve en üst kata çıkıyorum çünkü bana çatı katı olduğunu söylemişti. Umarım bu bir şaka değildir ve gerçekten en üst katta oturuyordur. Yoksa bir sürü kapıya vuracağım.

Burada dört daire var, ben de sağ tarafımdaki ilk dairenin kapısını çalıyorum. Bekliyorum ama cevap yok ve bir sonrakine geçiyorum. Birkaç kat altımda bir çift, merhametten anlayamadığım bir dilde oldukça hararetli bir tartışma yaşıyor gibi görünüyor. İkinci kapıyı çalıyorum, onu bulmam uzadıkça içimdeki huzursuzluk da artıyor.

Tam vazgeçip üç numaralı kapıya yönelecekken, içeride birinin hareket ettiğini duyuyorum. "Alo?"

Bu onun sesi. Bu onun sesi. "Maia? Ben Keith."

Nefesinin altından küfrediyor ve ben küçük sırtışıma engel olamıyorum. "Ne istiyorsun Keith?"

"Telefonun bende."

"Oh." Bu onun dikkatini çekti ve yıpranmış kapıyı küçük bir aralıkla açıp, elini sokmadan önce yaklaşık beş farklı kilidin açıldığını duydum.

elini uzatıyor, yüzünü elinin arkasına saklıyor. Benimle dalga geçiyor olmalı. Görebildiğini sanmasam da ona aynı şeyi söyleyen bir bakış atıyorum. "Bana verip gidebilirsin."

"Tuvaletinizi kullanmam gerekiyor," diye yalan söyledim.

Bu onu kısa süreli bir şaşkınlığa sürüklüyor ve omzunun üzerinden dairesine bakmak için birkaç santim geriye kayıyor. Yüzünü görüyorum ve ağladığı belli oluyor. Gözleri kırmızı çerçeveli ve şiş, burnunun ucu da öyle. Ona baktığımı fark ediyor ve gözlerinin altındaki küçük rimel lekesini silerek utanç içinde arkasını dönüyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp endişelenmeye başladığında yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Şey. Pek de banyo sayılmaz." Gözleri yeniden odaklanır kendilerini bana bıraktılar. "Ayrıca, eve gidene kadar tutabileceğine eminim." "Peki ya yapamazsam?"

Kızgın bir şekilde iç geçiriyor. "Hadi ama Keith. Ne halt ediyorsun sen?"

Güzel soru.

Kesinlikle yapmamam gereken bir şey, bundan eminim.

Davet beklemeden ileri atılıyorum ve onu bir adım geri atmaya zorluyorum. "Hey! Seni içeri davet etmedim," diye çıkışıyor ama beni durdurmaya da çalışmıyor. Bunun yerine, içeri girip telefonunu ona geri verirken gözlerindeki yenilgi ve umutsuzluğu yakalıyorum.

"Orada diğer işinden bir mesaj var. Okumak istememiştim ama elime aldığımda pencere açıldı. Özür dilerim," diyorum etrafıma bakarken.

Ve burayı gördüğüm an, her şey biter. Telefonunu bulup o mesajı okuduğumda arabada çözüldüğümü düşündüysem, şimdi o bokun benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Öfke ateşi omurgamdan yukarı tırmanıyor ve onu söndürmek için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Dairesi temiz, ama bu onun tek kurtarıcı özelliği. Küçük, muhtemelen iki yüz metrekareden fazla değil. Yarısı kadar.

sıradan bir otel odası gibi. Dayanılmaz sıcağa ve alt kattan yükselen pis kokuya rağmen küçük, kapalı bir penceresi var.

İkiz yatağı hemen altında duruyor ve birkaç saklama kutusu dolap görevi görüyor. Mutfak olarak bir mini buzdolabı ve bir ocak var. Bir tuvalet, duvara yapıştırılmış küçük beyaz bir lavabo ve banyosu olarak da el püskürtücüsü ve zeminde gideri olan açık bir kabin.

Ona dönüyorum, zihnim çıldırıyor, yüzlerce yöne dönüyor. Ve onu kontrol edemiyorum. Durduramıyorum. Burada bu şekilde yaşayamaz. Artık yaşayamaz. Bu şekilde incinemez.

"Eşyalarını topla," diyorum dişlerimi sıkarak. "Gidiyoruz. Benimle kalacaksın."

Gözlerinde sert bir parıltı var. "Keith, bu seni ilgilendirmez."

Öyle olmadığını biliyorum. Biliyorum. Değil. Ama bu şu anda benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Eğer iki dakika içinde yapmazsan, senin yerine ben yapacağım."

Öfke yüz hatlarını karartıyor, yanaklarını kırmızıya boyuyor ama onun öfkesi benimkinin yanında hiçbir şey. Bunun için bütün gün uğraşabilirim.

"Hayır, dilemeyeceksin. Evim sizin standartlarınıza uygun olmayabilir ama bunun için özür dilemeyeceğim. Dün gece bana yardım etmiş olabilirsin ama seni tanımıyorum. Bana sahip değilsin, hayatımı nerede ve nasıl yaşayacağımı dikte edecek konumda da değilsin. Şimdi defol git." Sağlam eliyle kapıyı işaret ediyor.

"Bunu yapamam."

"Yapamazsın!" diye bağılıyor yüzüme, iyice öfkelenip beni itekliyor. "Seni hayatıma ben davet etmedim. Başında yeterince bela var. Buna bir de senin eklemene ihtiyacım yok. Lütfen git!" Tekrar kapıyı işaret ediyor ama sesi çatlıyor ve çenesi titriyor.

Ona doğru küçük bir adım atarken yaklaşımımı yumuşatıyorum. "Buraya yükünüzü artırmak için gelmedim. Yardım etmek için buradayım. Yapabilirsem daha iyi hale getirmek için. Tek yapmaya çalıştığım bu."

Başını sallıyor, bana bir an bile güvenmiyor. Tekrar beni itip kakmasını bekleyerek yaklaşıyorum, ama o hareketsiz kalıyor, sinirli ve niyetimden kuşkulu.

Onu suçlamıyorum.

Erkekler bu kadına iyi davranmadı. Hatta insanlar bile bu kadına iyi davranmadı. Ama tahmin etmem gerekirse özellikle erkekler, otomatik olarak ona sadece seks için yardım ettiğimi düşündüğünü düşünürsek. Genç, güzel ve bir playboy orta sayfa güzeli gibi yapılı.

Ve erkekler bazen gerçekten boktan olabiliyor.

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun? O kapıdan çıkıp gitmemi ve bir daha geri dönmememi mi?"

Sorum onu bir şekilde sersemletiyor ve arkasını dönüp pencereye bakarken bana sırtını dönüyor.

"Evet," diyor bir süre sonra, ama yalan söylüyor. Bunu duyabiliyorum. Gururu konuşuyor, kalbi değil. Korkuyor ve güvenmiyor.

Burası yaklaşık yüz derece, sıcak yaz sonu Kaliforniya güneşi camdan içeriye doğru vuruyor. Pişen uyuşturucunun keskin kokusu döşeme tahtalarının arasından yükseliyor. Başka seçeneği olmayan ya da polis radarından kurtulmak istemeyen hiç kimse burada yaşamaz. Bu kızın bir hikayesi var. Muhtemelen iyi bir hikaye değil.

Başıma bela olabilir. Kamuoyundaki imajım için.

Ama şu anda, çaresizliğin ve parasızlığın tanımından başka bir şey olmayan bu odada, imajım umurunda değil. Ya da erkeklerin onu gördüklerinde ne diyecekleri... ve onu gördüklerinde söyleyecek çok şeyleri olacak.

İçimde mağara adamı kalitesinde, alfa erkeği korumacılığının her zerresini uyandırıyor ve ben bunu yapamıyorum. Tehditlerime rağmen gidemem. "Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok," diye fısıldıyor, sesi güçlenerek. "Yaptığın ve yapmakta olduğun şeyi takdir ediyorum ama

Artık gitme vaktin geldi."

Arkasını dönüyor ve gözlerindeki keder ve azap beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Bu görünümü daha önce de görmüştüm.

Ellerim dışarı çıkıyor ve ne yaptığımı anlayamadan yüzünü kavrayıp doğrudan gözlerimin içine bakacak şekilde eğiyorum. Ben de saklayamadığım bir yoğunlukla onun gözlerine bakıyorum ve bir saniyelik bir süre için onun içinde kayboluyorum. Tenim karıncalanıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Eğer bu başka bir durumda başka bir kadın olsaydı, onu hemen şimdi ve burada öperdim. Bir parçam, onun acısını silip yerine başka bir şey koyabilmek için bunu yapabilmeyi diliyor.

Gözlerinin içine usulca gülümsüyorum. Uzun boylu olması hoşuma gidiyor. Ben 65 yaşındayım ve genelde kadınlardan daha uzun olurum. Ama bu öyle değil.

"Lütfen bunu benim için yap, Maia. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bunu dün gecenin karşılığı olarak düşün. Ama buradan çıkıp seni arkamda bırakamam. Bu düşünce beni öldürüyor. Ben böyle bir adam değilim."

Gözyaşları cesurca gözlerine yapışıyor, kirpiklerini ıslatıyor ama hiçbiri düşmüyor. "Neden?"

Bu tek kelimenin ardında çok fazla acı, kafa karışıklığı ve korku var. Onu neden terk edemediğimi sormuyor; onu yanımda götürmeye neden bu kadar kararlı olduğumu soruyor.

Çok fazla şey açıklamadan buna cevap veremem ve o konuya giremem.

"Tek istediğim sana yardım etmek. Hepsi bu. Burada kötü bir şey yok. Seksle ya da o güzel kafandan geçen başka kötü bir şeyle ilgili değil. Bunu kabullenmelisin Maia. Sana çok daha iyi bir şey sunarken gurur gibi aptalca ve önemsiz bir şeyin seni burada tutmasına izin verme. Uyuşturucu kokmayan ve güneşten daha sıcak olmayan güzel bir evim var."

Hafifçe sırtıyor ve göğsümdeki rahatlama kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyor. Ellerimi yüzünden çektim ve

gerekli geri adım. Onu kurtarmak zorunda olduğumu anlamıyor. Kurtarmak zorundayım. Lütfen evet de Maia. Lütfen.

"Peki ben senin evinde nerede uyuyacağım?"

Şeytani bir şekilde sırtıyorum çünkü az önce söyledim, değil mi? Erkekler bazen gerçekten boktan olabiliyor ve o da hayatımda gördüğüm en muhteşem şey. "Benimle yatmak istemiyor musun?"

O homurdanıyor ve ben kıkırdıyorum, başımı sallıyorum ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum.

"Kendi yatak odanız olacak, Bayan Angelo. Gerçek bir duşu ve isterseniz kilitleyebileceğiniz bir kapısı olan kendi banyonuz da. Hatta sizi benimkinden en uzak misafir odasına yerleştireceğim."

"Keith-"

"Maia, evet de. Lütfen, evet de."

Nefes nefese kalıyor ve zihninde kararsızlık savaşıyla etrafında dönüyor. Etrafına ve sonra göğsüne yasladığı kırık koluna bakıyor. Sonunda tekrar gözlerimle buluştu. "Bu sadece geçici bir durum. Sadece biraz kendime gelene kadar."

Şimdi beni uyarıyor, kontrolünün bir kısmını geri almaya çalışıyor. O bir 'kimse bebeği köşeye koyamaz' hatunu ve orası onun olmasını isteyeceğim son yer.

"Kesinlikle," diye onu temin ederim.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, beni okumak için elinden geleni yapıyor. Ta ki kederle fısıldayana kadar, "Tamam. Eşyalarımı toplayayım o zaman."

M^{aia}

Kendimi hüzünlü bir country şarkısının kıcı gibi hissediyorum. Yıkılmış ve mahvolmuş. Keith'in arabasından inip daireme girdiğim ve kapımı arkamdan kapatıp kilitlediğim anda bir parçam öldü. Bir parçam umudunu kaybetti. Aklımı kaçırarak kadar dehşete düşmüştüm ki düşüncelerim korkunç ve tutarsızdı.

İşte bu kadar uçurumun kenarındaydım.

Sonra Keith kapımı çaldı ve hastanede yaptığı gibi odaya daldı. Cesur ve kontrollüydü. Parlayan, cesur bir şövalye gibi. Kızlar gözlerini bile kırpmadan ona aşık olurlar. Ve Keith Dawson gibi bir adamla, Wild Minds'ın davulcusu ve muhtemelen bir milyarderle, onları suçlayamam. Tüm o ekstra şeyler olmadan, bunun ne kadar kolay olacağını görebiliyorum.

Onlardan biri olmayı reddediyorum.

Bir kez daha kıcıyı kurtarmış olsa bile.

Onunla konuşamıyorum. Gözlerinin içine zor bakıyorum. Tekrar teşekkür etmeliyim ama garip bir gurur meselesi yaşıyorum ve kelimeler

Göğsümde sıkışmış, dışarı atılamıyordu. Tüm giysilerimi ve eşyalarımı sahip olduğum tek bavula doldurdum. Keith onu aşağı taşıdı ve zahmetsizce kamyonetinin kasasına attı.

Bu kadar.

O dairede gerçekten sahip olduğum tek şey kıyafetlerimdi.
Evi kiraladığımda diğer her şey oradaydı.

Keith'in yanına taşınmıyorum ama sanırım o daireye bir daha asla dönmeyeceğimi söyleyebilirim.

Ne anlamı var ki?

Artık buna gücüm yetmiyor ve kirayı her hafta ödüyorum. Ev sahibime bir mesaj ve iş bitti. Artık resmi olarak orada yaşamıyorum.

Keith'in evinden sonra nereye gideceğimi kimse tahmin edemez, ancak kira yükünün başımın üzerinde olmaması gelirim kaybetmemi biraz daha kolaylaştıracak. Bana da biraz daha özgürlük verecek. En azından ben kendimi böyle bakmaya zorlayacağım. Yetersiz birikimlerimi borcumu ödemek için kullanacağım ve bunu düşünmek bile beni ne kadar yaksa da, okul en azından bir dönem daha beklemek zorunda kalacak.

"Isaac'e o parayı neden verdin?"

"Isaac kim?"

Sanırım kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor ve beni oyalıyor. Dairemden çıktığımızda Isaac'in boş bardağına yüz dolarlık bir banknot bıraktı ve ona teşekkür etti. Hepsi bu kadardı. Ama bunun arkasında bir şey vardı. Olmak zorundaydı.

"Binamın yanındaki kapı eşiğinde duran evsiz adam."

"Benim için arabama baktı. Neden ona yarının bugünden daha iyi bir gün olduğunu söyledin?"

"Çünkü öyle olacağına inanmak zorundayım. Yoksa bunların ne anlamı kalır ki? Fişleriniz düştüğünde ve dışarıda bocaladığınızda, daha iyi olabileceğine inanmazsanız, o zaman hayatta kalamazsınız."

Keith anında soluyor, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar acımasız ve anında gözlerini benden kaçırıyor.

"Bu yüzden mi benimle gelmeye evet dedin?"

Buna cevap veremem.

Doğrusu, neden evet dediğimden emin değilim, bir anlık zayıflık ve umutsuzluğun duygularımı yönetmesine izin vermem dışında. Korkmuş ve paniklemişim ve doğru anda hayır diyemeyeceğim kadar güçlü bir dava sundu.

Yani, ne tür bir insan hayatını toplayıp birkaç saat önce tanıştığı bir adamın yanına taşınmayı kabul eder? Deli bir insan. Çaresiz bir insan.

Ama kaybedecek bir şeyiniz kalmadığında, evet demekle kaybedecek bir şeyiniz kalmaz.

Ve bu konuda daha derin düşünmeyi reddediyorum çünkü o zaman zaten olduğumdan daha fazla ikinci tahmin yapmaya başlayacağım ve şu anda hiçbir şeyi ikinci tahmin edecek durumda değilim.

"Bacak daha iyi olurdu," diye düşünüyorum sessizce, saniyeler geçtikçe daha da rahatsız hissetmeye başladığım koluma üzüntüyle bakarak. Keith'in başı bana doğru dönüyor, kaşları çatılmış. Çirkin beyaz alçıya sarılı kolumu gösteriyorum. Deli gibi zonkluyor ama doktorun verdiği hapları almayacağım. "Bacağımı kırmak kolumu kırmaktan daha kolay olurdu. Hâlâ daktilo yazabilir ve hukuk bürosundaki işlerimi yapabilirdim. Belki garsonluk yapmaya bile devam edebilirdim. Giyinmek ve soyunmak kesinlikle daha kolay olurdu."

Eve geldiğimde iş gömleğimi çıkarmaya çalıştım. Pek iyi gitmedi. Tek kolla bir şeyler yapmak berbat.

"Ben uh. Sana yardım edebilirim... bu konuda." "Oh, bahse girerim yapabilirsin."

Sırıttıyor ve omuz silkiyor, bir elini kaşınan yanağına sürterken gülmemek için kendini zor tutuyor ve yola geri dönüyor. "Yardıma ihtiyacınız olacak," diyor

Aslında. "Ben olmazsam birini tutabilirim ya da kadın arkadaşlarımdan birine sorabilirim."

Tanrım, bu bir hataydı.

Bağımsızlığıma düşkün yanımda bu durumdan çok rahatsız ve hüsrana uğramış durumda. Başkalarına bağımlı olmayı sevmiyorum. Ve bu adam. Bu rock yıldızı... Yumuşak seksi gülümsemeleri, sevimli gamzesi ve tüm savunmalarımı aşan için için yanan mavi gözleriyle her şeyi çok kolaylaştırıyor.

"Sen yeterince yapıyorsun. Gerisini kendim halledebilirim."

"İnsanların size yardım etmesinde utanılacak bir şey yoktur. İnsanlar başkalarının yardımını reddettiklerinde yollarını kaybederler."

"Bunu size İsa mı söyledi yoksa bir tampon etiketinde mi okudunuz?"

Keith nefesinin altından küfrediyor ve çenesini ovuşturan eli şimdi kestane rengi saçlarını karıştırıyor. Onu kızdırıyorum. Onu kızdırıyorum. Muhtemelen onu kızdırıyorum.

En kötü tarafı mı? Sanırım onu biraz kızdırmak hoşuma gidiyor. Tepkileri eğlenceli ve dikkat dağınık. En son ne zaman birinin bana bu kadar odaklandığını hatırlamıyorum. Muhtemelen hiç.

Ama yine de...

Ona daha iyi bakabilmek için yumuşak deri koltukta kendimi ayarlıyorum. Ona biraz daha yakından bakıyorum.

"Bir rock yıldızı için hiç de beklediğim gibi değilsin."

"Hayır mı?" diye soruyor, ama sanırım bana hâlâ biraz kızgın. Ya da belki de ona sürekli rock yıldızı dememden hoşlanmıyor. Keith'in sıradan bir adam olmayı sevdiği izlenimine kapılıyorum.

"Hayır. Aslında, daha önce tanıştığım ünlülerin hiçbirine benzemiyorsunuz."

"Isırmamı ve nasıl farklı olduğumu sormamı mı bekliyorsun?" Yola geri dönmeden önce başını hızla bana doğru çeviriyor.

"Pek sayılmaz." Çenesini sıkıp direksiyonu kavrayışına gülümsüyorum. Evet, şu anda benden pek memnun değil. "Ben senin

beklenmedik. Senin farklı olduğunu." Biraz daha yaklaşıyorum, kırık kolumu dayadığım geniş orta konsolun yarısına kadar sürünüyorum. Ben yaklaştıkça onun sertleşmesini izliyorum ve nedense bu bende uzanıp ona dokunma isteği uyandırıyor.

Ama yapmıyorum ve yapmayacağım.

"Yardım isteme ve kabul etme konusunda daha iyi olmaya çalışacağım. Tamam mı?" Fısıldıyorum çünkü kelimeleri daha yüksek sesle çıkaramıyorum. Beni tanımıyor ama böyle bir şey söylemenin bana neye mal olduğunu anlayabilir.

Gözleri yüzümü tarıyor, karanlık ve sert ve ben flörtöz, kolay giden Keith'i özlüyorum. Onun bu hali tenimi kaşındırıyor. "Hiç Alabama'ya gittin mi? Oralı bir ailen var mı?"

Kaşlarım çatılıyor ve konunun ve tavrın aniden değişmesiyle ondan uzaklaşıyorum. Nutkum tutuldu, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Yaşayan ya da ölü tüm akrabalarım gibi ben de Brookside, Virginia'da doğdum ve büyüdüm. Neden?" Birden gergin ve temkinli bir şekilde sordum.

"Önemli bir şey değil." Gözlerine dokunmayan bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Sen sadece... büyürken tanıdığım birine benziyorsun. Hepsi bu."

"Bu yüzden mi bana yardım ediyorsun?" Birden kızgın ve rahatsız bir şekilde havladım. "Eski kız arkadaşına falan mı benziyorum?"

Solgunlaştı ve hedefimi tam on ikiden vurmuş olmalıyım.

Vay be. Buna bile dayanamıyorum. "Lütfen kenara çek Keith. Bunu daha fazla yapmak istemiyorum." Kapıya yaklaşıyorum, kolu sarsmaya hazırım. Bu arabadan ve bu adamdan kaçmayı işte bu kadar çok istiyorum. Bunun bir şey olduğunu bilmeliydim. Bana yardım etmek için duyduğu yoğun ihtiyacın bir uyarısı vardı.

Kötü kolumun pazusuna dokunan bir el beni geriye doğru sarsıyor ve kendimi kurtarmaya çalışarak dönüyorum. Trafik ışıklarındayız ve eğer arabadan inip bu adamdan kaçacak olsaydım, şimdi tam zamanı olurdu. Ama yüz ifadesi beni felç ediyor.

Gözleri içimde bir yol açıyor. "Seni üzmemek istememiştim. Sorduğum soruyu yanlış anladıysan özür dilerim. Lisedeki kız arkadaşına benziyorsun. En azından saç renginiz ve bazı özellikleriniz. Ama sana yardım etmemin nedeni bu değil. O zeki ve güzeldi, sen de öylesin. Ama sen o değilsin, o da sen değildi."

Kolumu bıraktı ve ben de göğsümün üzerinde tuttum. *Öldü mü? Öldü mü?* Vücudum kendi üzerine katlanırken midem düşüyor. Ne isterse söyleyebilir ama muhtemelen ölmüş olan liseli bir kız arkadaşına benziyorsam...

Işık yeşile dönüyor ama o hareket etmiyor. Bana gitme şansı veriyor.

Arkamızda bir korna çalıyor ama o beni izlemeye devam ediyor. Bekliyor. "Son şansın" diye uyarıyor ve ben de dönüp yüzümü öne çeviriyorum.

Bunu cevabım olarak kabul ediyor ve ışığın içinden geçiyor. Acaba onunla tüm etkileşimlerim bu kadar değişken mi olacak? Ayak tırnaklarım bile aramızdaki gerilimden dolayı titriyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve burada sessizce oturdukça daha da kötüleşecekmiş gibi hissediyorum.

Bir şey söyle.

Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Komik ya da esprili bir kız değilim. Kaba ve alaycıyım. Annemin bana hep söylediği gibi, kendi iyiliğim için fazla ciddiylim. *Belki de bu yüzden daha önce hiç sevişmedin.* Muhtemelen. Sadece üç erkekle öpüştüm. Biriyle yattım. Ama lise sınıfınızın neredeyse yüzde on beşi son sınıftan önce hamile kaldığında, erkeklerden uzak duruyorsunuz. İyi notlar almanın ve partilere gitmemenin, hiçbir şey yapmak istemediğiniz bir hayattan kurtulmanın tek yolu olduğunu bildiğinizde, bu sizi ciddileştirir.

Annemle babamın haplarla kafayı bulmalarını ve arkadaşlarının ev yapımı kaçak içkileriyle sarhoş olmalarını izlerdim. Yanımızdaki karavanda büyüyen kız on altı yaşındayken hamile kaldı. Hemen okulu bıraktı ve liseden mezun olamadı. Muhtemelen hala ailesiyle yaşıyor.

O anda kendime bunun asla benim hayatım olmayacağına dair söz verdim.

Kendim için daha fazlasını istediğimi. Ve şimdi bana bak. Evsiz, işsiz ve beş parasız. Daha dün gece tanıştığım bir adama güveniyorum. İroni en sevmediğim kelime olabilir.

Ama kısa bir süre için bile olsa bu adamla yaşayacaksam, benimle neye bulaştığını bilmeli. Ve açıklanamaz bir nedenden dolayı, bilmesini istiyorum.

"Babam ve annem haplara ve içkiye çok düşkündü. Ellerine ne geçerse. Benim gibiler için fazla zamanları, sevgileri ya da sabırları yoktu. Annem öldüğünde bana biraz para bıraktı," diye başlıyorum, şu anda beni dinlediğini bilmeme rağmen ona bakamıyorum. "Doğrusu, sanırım annemle babam hayat sigortasını unutmuşlar, yoksa annem ölmeden önce o parayı Pazar gününe kadar yüzlerce farklı şekilde harcarlardı. Her neyse, onu kullandım ve üniversiteye gittim. Küçük kasabamı ve oradaki sefil hayatımı terk ettim ve arkama bakmadım. Babamın benim adıma iki kredi kartı aldığını ve bizim buralarda tanınan bir bahisçi-mafya patronuna borçlandığını öğrenene kadar neredeyse iki mükemmel dönem geçirdim. Babam beni teminat olarak kullandı." Ses tonum bir bıçaktan daha keskin olsa da son itirafımı fısıldıyorum.

Ne tür bir baba genç kızına bunu yapar? Onları böyle satar mı?

Daha on dokuz bile değildim.

Keith'in çenesi titriyor, elleri yine direksiyonu kavırıyor.

Hak etmeyen insanların bizden bir parçaya sahip olmasına nasıl izin verdiğimiz beni şaşırtıyor. Annem zamanın yarısında etrafta olduğumu bilmiyordu. Babam eğitimimi çaldı, bedenimi tehlikeye attı ve finansal geleceğimi tehlikeye attı. Yine de, onlardan nefret etmekten başka bir sebep olmasa bile, onlar için hala acı çekiyorum.

Onların eylemleri hayatımın büyük bir kısmını belirledi.

Benim üzerimde hala bu güce sahip olmaları, insanlık durumunun özünde yanlış olan şeydir.

"O zaman ne oldu?" diye sorar.

"Sonra buraya geldim. Her şeyden önce okulu bırakmak zorundaydım çünkü artık karşılayamıyordum ve kredi alamıyordum çünkü bir anda adıma bir ton borç çıktı. İkincisi, uzaklaşmak için çünkü eve dönmeyi reddediyordum. Ama üçüncüsü, yeni bir başlangıç gibi hissettiğim için. Çok umutsuz olduğum yeni bir hayat için bir şans." Onunla yüzleşmek için dönüyorum, daha önce yaptığım gibi kendimi tekrar konsola yaslıyorum.

"Evet, biliyorum. Bu yüzden herkes buraya geliyor. Ben ve arkadaşlarım da dahil."

Buna biraz güldüm. "Bence sen ve arkadaşların için benim için olduğundan çok daha iyi oldu."

Gözleri yola geri dönmeden önce bir süre benimkilerle buluşuyor. Tepelere doğru tırmanıyoruz ve Keith'in isteyeceği son şey başka bir kaza yapmak. "Bahisçiyle ne oldu?"

Parmaklarım alçımın sert dokusunda kayıyor. O kadar rahatsız edici ki, onunla bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok. "Onunla bir anlaşma yaptım. Babam umurunda değildi. O beni istiyordu. Anlaşmayı en başta bu yüzden yaptı ve anladığım kadarıyla bunu ilk kez yapmıyordu. Ama ona satılık olmadığımı söyledim ve sonunda, ağzımın vücudumu elde etmek için uğraşmaya değmeyeceğine karar vermiş olmalı. Ona her ay yüklü bir faizle ödeme yapıyorum."

"Ona ödeme yapmamayı hiç düşündün mü?"

Omuz silkiyorum ve tekrar Hollywood manzarasına bakıyorum. "Bunu bir kez denedim. Benimle konuşmak için buraya geldi ve cömertçe anlaştığı ödemelere devam etmezsem sadece babamı öldürmekle kalmayacağını, aynı zamanda beni de alacağını ya da öldüreceğini açıkça söyledi."

Gözleri benimkileri yakalayana kadar üzerimde geziniyor ve ben başka tarafa bakıyorum. Mavi gözlerinde gördüğüm acıma duygusuna dayanamıyorum.

"Her neyse, benim üzücü hikayem bu. En azından büyük bir kısmı. Aynı zamanda bu kadar kolay ya da iyi güvenmememin nedeni de bu. Özellikle de erkeklere. Bence sen delisin."

Beni de yanında götürüyorsun. Eminim sen de istiyorsundur. Bütün bunlar ikimizin de başına patladı ve şimdi bak. Sen beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum. Ama deniyorum çünkü şu anda başka seçeneğim olduğundan emin değilim. Her şeyi kendim yapmaya alışkınım ve İsa'dan başka birine inandığım birkaç sefer geri tepti."

"Tanrım?" Kıkırdıyor, ben de omuz silkiyorum.

"O da herkes kadar iyi. Aslında çoğundan daha iyi. Bana zarar veremez ve iyi bir dinleyicidir."

"Gerçekten bilemem. Bir süredir Jack Daniels'tan daha kutsal biriyle konuşmuyordum. Ama tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim. Hatta burada kamyonetimde olduğun ve bir süre benimle kalacağın için daha da rahatladım. Tüm bunların biraz çılgınca olduğunu düşünüyorum-"

"Biraz mı?"

Gülüyor. "Belki de çok. Ama pişman değilim Maia. Ben pişman değilim. Umarım sen de olmazsın." Bana hızlı bir gülümseme veriyor, yüzünü biraz aydınlatan, onu daha az sert ve biraz çocuksu gösteren bir gülümseme. İçimin kıpır kıpır olmasına ve karnımda kelebekler uçuşmasına neden olan türden bir gülümseme.

Böyle bir gülümsemenin taşıdığı tehlikeyi bilseniz bile, otomatik olarak karşılık verdiğiniz türden bir gülümseme. Yine de... karşı koymak imkansız geliyor. Tıpkı onun gibi. Yine de denemeye kararlıyım.

Keith

Kapının önünden geçip uzun ve dolambaçlı araba yoluma girdiğimiz anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanki bu kızla geçirdiğim son on iki saat alternatif bir gerçeklikten ya da bir rüyadan çıkmış gibiydi ve şimdi gerçeklik devreye giriyordu.

Benimle yaşaması için yabancı bir kadın getirdim.

Beş parasız, işsiz ve o kadar çok borcu var ki içinde boğulduğunu itiraf eden bir kadın. Buna, sahip olmadığı parayla ödeme yapmazsa onu alıp öldürmekle tehdit eden lanet olası bir mafya patronunu da ekleyin.

Hangi evrende bunu yapmamın bir anlamı var? Beni soyup kaçabilir.

Yine de ona söylediğim gibi. İçimde zerre kadar pişmanlık bulamadım.

Kendime bunu herhangi bir kadın için yapabileceğimi söylüyordum. Viola ya da Naomi olsaydı tereddüt etmezdim. Bunu sadece Amy'ye benzediği için yapmadığımı. Ama derinlerde bir yerde, bir şey olduğunu biliyorum.

Onunla ilgili özel bir şey. Beni farklı bir seviyede etkileyen bir şey.
Kilitlemem ve görmezden gelmem gerektiğini zaten bildiğim bir şey.

O çok genç. Çok savunmasız. Çok... dokunulmaz.

"Pandora'nın hikâyesini hiç duydun mu?" diye soruyor ben arabayı sürerken, gözleri ağaçlarda, arazide ve nihayet evimde.

"Pandora'nın kutusu gibi mi?"

"Evet. O aslında Havva'nın Yunan versiyonu. Bunu biliyor muydun?" Başımı hayır anlamında salladım.

"Prometheus insanlara ateşi verdi, bu Zeus'u çok kızdırdı ve intikam almaya karar verdi. Başka bir tanrı olan Hephaistos'a toprak ve sudan ilk insan kadını yaratmasını emretti. Sonra Zeus her tanrıya kadına bir hediye vermesini emretmiş. Athena ona bilgelik, Afrodite güzellik, Hermes kurnazlık ve benzeri şeyler vermiş. Aslında Pandora ismi Yunanca'da tüm hediyeler anlamına gelmektedir."

Garaja, biraz da hayranlıkla baktığı diğer iki arabamın yanına park ederken bana bakıyor. Dışarı çıkmak için hareket etmiyor ve ben de kendimi dinlemekten alıkoyamıyorum. Yüzümü ona dönüyorum, o da aynısını bana yapıyor.

"Ancak bu inanılmaz yeteneklerine rağmen Zeus onu insan ve dolayısıyla kusurlu yarattı. Bu kasıtlıydı, aklınızda bulunsun. Zeus aptal değildi. Pandora'ya bir kavanoz verdi."

"Jar?" Sözümlü kestim. "Kutu olduğunu sanıyordum."

"Bu yaygın bir yanılgı. Hesiod'a göre Zeus ona büyük bir kavanoz vermiştir. Kavanoz, Rönesans döneminde kelimenin yanlış çevrilmesiyle kutuya dönüşmüştür."

"Huh. Tamam."

"Zeus Pandora'ya kavanozu hiçbir koşulda açmamasını emretti ve onu Prometheus'un kardeşi Epimetheus'a gönderdi. Prometheus kardeşini Zeus'tan hiçbir hediye kabul etmemesi konusunda uyarmıştı. Ancak Epimetheus Pandora'ya şöyle bir bakmış ve hiç sorgulamadan onunla evlenmiş. Tıpkı Pandora gibi o da cazibesine karşı koyamamıştı. Tabii ki, kısa bir süre sonra

Bundan sonra Pandora kavanozu açtı ve tüm kötülükleri dünyanın üzerine saldı. Nefret, savaş, ölüm, açlık, hastalık ve aklınıza gelebilecek her türlü felaket. Her zaman olduğu gibi, İncil'de olduğu gibi kadınlar suçlanıyor."

"Ve neden beni Epi'yle bir tutuyormuşsun gibi bir izlenime kapılıyorum... adı her neyse artık?"

Biraz kıkırdıyor ve ben de karşılığında gülümsüyorum. "Epimetheus. Ve evet, çabuk kavırıyorsun."

"Baştan çıkarıcılığına karşı koyamayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Şimdi gülüyor. "Hayır. Beni kabul ederek, benimle birlikte gelen tüm kötülükleri dünyana salacağından endişeleniyorum çünkü sen doğuştan iyi bir adamsın ve eski bir kalp acısının cazibesine kapıldın."

Kahretsin, ilk denemede numaramı almadıysa.

"Pandora, seni içinde yaşadığın o kutuda bırakmamın imkânı yoktu. İzin ver Atlas'ın olayım ve bir süreliğine dünyanı ayakta tutayım. Dünyan kötülüklerle dolu olsa bile."

Biraz afallamış bir halde bana göz kırptıyor, ben de ona bir göz kırptıyorum ve kamyonetimden atlayıp kapıyı arkamdan çarpıyorum.

"Yunan mitolojisi benim kadın pornomdur," diye sesleniyor ve ben de gülüyorum, kamyonetimin yanına gelip inmesine yardım ediyorum.

"Bunu unutmayacağım," diyorum ona evin kapısını işaret ederken. Bavulunu alıp peşinden gidiyorum, kışına bakıyorum ve umutsuzca yapmamaya çalışıyorum çünkü o günaha girme konusunda bildiğinden daha haklı olabilir.

Özellikle de ben kapıyı açtığımda ve o temkinli adımlarla içeri girdiğinde, bakışları geziniyor ve merak ediyor.

Benim evim biraz farklı. Aslında bu yüzden satın aldım ve restore ettim.

Kısmen bir tepenin yamacına inşa edilmiş. Mimari modern, açık, ı ışık ve güneşin içeri girmesine izin veren ancak kimsenin içeriyi görememesi için dışarıdan renklendirilmiş tavandan tabana büyük pencerelerle açıktır. Ön taraf kısmen

ayaklıklar üzerinde duruyor ve arka tarafta büyük bir açık veranda ve havuz var, hava uygun olduğunda her sabah içinde tur atıyorum.

Burası benim vaham. Benim sığınağım. Kameraların, hayranların veya paparazzilerin dış dünyasını görmeyen veya eğlendirmeyen sessiz bir mola.

Ve şimdi burada, tam olarak belirleyemediğim ama yine de hissettiğim yeni bir nabız ve tempo ekleyerek havanın frekansını değiştiriyor.

"Bu çok çarpıcı," diye iltifat ediyor usulca, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Duş almak ve biraz kestirmek için can atıyor olmalısın. Kesinlikle öyle. Ve biraz yemek. Açlıktan ölüyorum. Hayat kuralı #27: Vücudun acıktığında her zaman ye ve iyi ye."

"Bu konuda neye odaklanacağımı bilemiyorum. Sayıya mı yoksa başlangıçta hayat kurallarınız olduğu gerçeğine mi?"

Omuz silkiyorum. "Herkes yapmalı, sence de öyle değil mi?"

Şimdi omuz silkme sırası onda. "Yirmi yedi numara mı? Kaç tane hayat kuralın var?"

"Takip ettiğimden daha fazla." Doğrusu, bu noktada sayılar keyfi. Hayat kurallarımı ergenlik çağındayken buldum. Hayatta kalmanın mümkün olmadığını düşündüğüm zamanlarda beni ayakta tutan şey onlardı.

Yani evet, bir sürü hayat kuralım var. Ve evet, aklımı başımda tutuyorlar. Birçoğu geçmişimle ilgili.

Beni ileriye iten şeylerle birlikte. Şu anda ona açıklayamayacağım nedenlerden dolayı yemek de bunlardan biri.

Ayrıca, neredeyse öğlen oldu bile. Acıkmış olmalı. Her şey berbat durumda.

Bazı parçalar üzerinde çalışmak için bir saatten biraz daha uzun bir süre içinde Jasper'da olmam gerekiyor ve bunun gerçekleşmesi kesinlikle mümkün değil.

"Sanırım." Birinci katın derinliklerinde dolaşırken hafiften kuşkulu bir kahkaha atıyor. "Her halükarda, bahsettiğin her şey kulağa oldukça hoş geliyor." Birden bana doğru döndü, koyu renk gözleri berrak ve

Değerlendirme. "Kurallara ihtiyacımız var mı?" Parmağını aramızda bir ileri bir geri sallıyor.

"Kurallar mı?" Nereye varmaya çalıştığından ya da benimle alay etmeye çalışıp çalışmadığından tam olarak emin olmadan papağan gibi tekrarlıyorum.

"Evet. Açıkçası senin hayat kuralların değil. Daha çok birlikte yaşama kuralları gibi. Burası senin evin. Kendimi *My Fair Lady*'deki Eliza Doolittle gibi hissediyorum. Bu beni korkutuyor."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Hiç görmedim."

Dehşet içinde başını sallıyor. "Bunu değiştirmemiz gerekecek. Ben klasik filmler için bir fahişeyim."

Doğru. O konuya değinmiyorum. "Evim için tam olarak kurallarım yok. Bana kalırsa burayı özgürce kullanabilirsin. Mutfaktaki her şeyi kullanabilir ya da yiyebilirsin. Yemek ya da içmek istediğin özel bir şey varsa yaz, hizmetçim Diane Pazartesi günü geldiğinde sana getirecektir."

"Hizmetçiniz mi var?" diye araya giriyor, ben de başımı sallıyorum.

"Evet. Tüm market alışverişimi yapıyor ve hafta boyunca yediğim birkaç yemeği benim için pişiriyor. Temizliğimi ve çamaşırlarımı yıkıyor. Ne oldu? Neden bana öyle gülümsüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen bekâr bir adamsın."

"Ben de çok fazla evde değilim. Onun yaptığı yemekleri nasıl yapacağımı bilmiyorum ve market alışverişine gitmek artık fotoğraf çekilmeden ya da imza almak için peşine düşülmeden yapabileceğim en kolay şey değil. Yargılamadığınızı sanıyordum."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Haklısın ve özür dilerim. Sadece... vay canına. Kim olduğunu biliyorum tabii ki, ama bu son on iki saat içinde yaşadıklarımızdan çok farklı geliyor. Sanki bir rock yıldızısın ve aynı zamanda bu adamsın." Elini önümde bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Özür dilerim. Konudan saptım. Söylediğin şeye devam et."

Ona sırtarak başımı sallıyorum. "İzin verdiğin için teşekkürler." Bana gözlerini deviriyor ve ben de gülüyorum. "Her neyse, Diane sana ne istersen alacak ve hayır, tartışmaya başlamadan önce, çünkü bunun inşa edildiğini görebiliyorum, bunların hiçbirini ödemiyorsun. Aylık yemek parası var ve ben bu paranın yanına bile yaklaşıyorum." Alt dudağını ısıırıyor, bir şeyden rahatsız olduğunda ya da mutsuz olduğunda yaptığını öğrendiğim bir şey. "Sana aile odasındaki televizyonu ve medya odasındaki büyük ekranı nasıl çalıştıracağını göstereceğim-"

"Medya odanız var mı?"

"Sözümü kesmeye devam edersen bu biraz zaman alacak."

Sağlam kolunu yukarı kaldırıyor. "Üzgünüm, sadece... Buna alışık değilim. Bana bir alışma süresi tanır mısın? Dairemi, ondan önceki yurdumu ve ailemin karavanının çok daha iyi olduğunu gördün."

"Peki. Sana her şeyi sonra göstermeme ne dersin? Şimdilik seni odana götüreyim." Ona doğru yürüyüp elini tutuyorum, diğer elimde bavulu, mutfak ve hiç kullanılmayan yemek odasının, ofisin ve yanındaki müzik odasının, aile odasının ve spor salonunun önünden geçiriyorum. Onu yüzen merdivenlerden ikinci kata çıkarıp uyuyacağı yatak odasına götürüyorum. Kapıyı açmadan önce ona dönüyorum ve koridorun karanlığında gözlerinin içine bakıyorum. "Benim kurallarım yok. Sadece saygılı ol, ben de aynısını yapacağım. Ve sormadan davullarıma ya da müzik odamdaki hiçbir şeye dokunma."

Küçük, titrek bir nefes veriyor ve sonra ona kapıyı açıyorum.

"Burası senin yatak odan ve banyon. Benimki koridorun diğer ucunda."

Geri çekilip önce onun girmesine izin veriyorum, arkasından yürüyorum ve hayatının içeriğini taşıdığı düşünüldüğünde o kadar da dolu ya da ağır olmayan valizini pencerenin altındaki banka bırakıyorum.

Gitmek için döndüğümde adım söyleyen sesi beni yolumda durduruyor. Dönüp bakıyorum, yanaklarının kızardığını ve yüzündeki gergin ifadeyi fark ediyorum.

gözleri ve yürüyüşü. "Ben um. Biraz yardıma ihtiyacım var."

Sonunda sorduğu için onunla dalga geçmek istiyorum ama bunun için uygun bir an olmadığı açık.

Ona doğru geri çekiliyorum, bakışlarımla buluşmak zorunda kalana kadar onu sıkıştırıyorum. Gözlerinin içine bakarken, birden nefesimin kesildiğini hissediyorum. Nefesim kesiliyor. Yanaklarındaki pembe tozun derinleşmesini, nefes alışının hızlanmasını izliyorum ve sanırım tam olarak hangi konuda yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Önce duş alacak mısın yoksa dinlenecek misin?"

Kalın kalın yutkunuyor. "Önce duş almak istiyorum." "Kıyafetlerini çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor, tatlı nefesi yüzümde geziniyor ve sikim anında kalınlaşıyor.

Kafamın arkasında beliren şehveti uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Acı çekiyor musun?"

Başka tarafa bakıyor ama çenesini tutarak onu kendime çekiyorum. Gözlerinin üzerimde olmasını seviyorum. Onunla ilgili diğer her şeyin kapalı kalmaya çalıştığı açık pencereler gibiler. "Biraz," diye yumuşakça cevap veriyor. Sanki itiraf etmekten nefret ettiği bir zayıflıkmış gibi. Şu anda sahip olduğu her bir içgüdü ve içgüdüsel tepkiyle savaşıyor. Ağırlığı onu sınırına kadar zorluyor.

"Tamam. Sen suyu hazırla, ben de ilaçlarını getireyim." "Hayır. O hapları istemiyorum. Onları almayacağım," diye sertçe araya girer. Doğru ya. Ailesinin hap kullandığından bahsetmişti.

"Tylenol o zaman?"

"Tylenol," diye kabul etti.

"Sana biraz ondan, bir çanta ve kolun için bant getireceğim."

Hızlı ve kararlı adımlarla odadan çıkıyorum ve yapmam gereken işleri hallediyorum. Birkaç dakika içinde ellerimin onun vücudunda olacağı gerçeğini düşünmüyorum. Kıyafetlerini çıkaracağım. Parmaklarımla sıcaklığını hissedip teninin kokusunu içime çekeceğim. Hayır. Bunların hiçbirini düşünmüyorum. En azından şimdilik.

K eith

LANET OLSUN. Ben pis bir piçim.

Ayaklarım birinci kata çarptığında nefesimin altında "Odaklan, orospu çocuğu," diye bağıyorum.

Ama aniden yapamam.

Maia'yı buraya onu güvende tutmak için getirdim ve tek düşünebildiğim onun yatağında çıplak, bacaklarını açmış ve amının ıslak olması. Bekliyor. Göğsü bana duyduğu arzuyla inip kalkarken iri göğüsleri büyük ellerim için çaresiz.

Plastik torba. Bant. Tylenol. Su.

Sikim taş gibi sertten yarı sert olana kadar bunu tekrar tekrar söylüyorum. Alt katımı tarıyorum, ihtiyaç duyacağı her bir eşyayı tek tek gözden geçirip buluyorum. Ama kalbim şimdiden daha hızlı atmaya başladı. Beklenti omurgamda tatlı bir iz bırakıyor.

O Pandora olabilir ve ben de şu an hatırlayamadığım E isimli adam olabilirim ama onun hikâyesindeki bir başka pislik olmayacağım. Ben almayacağım

ondan faydalanmak. Onun burada olma sebebinin yanlış yöne çekilmesine izin vermeyeceğim.

Plastik torba. Bant. Tylenol. Su.

Tamam. Benim görevim.

Merdivenlerden onun odasına çıkarken bu ilahiyi söylemeye devam ediyorum. Suyun akma sesi ve onun içeride hareket etmesi hareketlerimi durduruyor. Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi toparlamak ve kendimi hizaya sokmak için kendime bir an veriyorum.

Bu iş bittikten sonra, bardağı tutan elimle kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor ve içeri girerken ciğerlerimin derinliklerinde tuttuğum havayı içime çekiyorum.

Tam banyodan çıkarken bir bardak suyu ve Tylenol şişesini şifonyerin üzerine bırakıyorum. Omuzlarını dikleştirmiş, kendinden emin bir şekilde bana doğru yürürken gözlerini benden ayırmıyor. Önümde duruyor ve mücadelesinin gözlerimin önüne serildiğini görüyorum.

"Pantolonumu kendim idare edebilirim, ama..." Ve aniden tüm bu kabadayılık, kelimeleri atlarken onu hayal kırıklığına uğratiyor. "Gömleğimin bazı düğmelerinde sorun yaşıyorum ve kolumu alçının üzerinden geçiremiyorum. Çok dar."

"Doğru." *Siktir*. "Sen çözebildiğin düğmeleri çöz, ben de gerisine yardım edeyim. Gömleğini çıkaracağız ve sonra plastik torbayı koluna geçirip bantlayacağım."

"Evet, evet, Kaptan Serious. Sağlam bir plana benziyor."

Konuşurken hâlâ tuttuğum o aptal nefesimle birlikte bir kahkaha attım. "Ve sen ciddi değilsin?"

"Hayır. Gerginim ve bayılmadan önce ortamı yumuşatmam gerekiyordu. Birkaç düğme için yardım istediğim için ölüme yürüyecekmiş gibi görünen sensin."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Seninle tamamen alay ediyorum."

"Bu hiç adil değil, biliyorsun."

Başını eğiyor. "Nasıl yani?"

Gerçekten bilmiyor mu? "Aklımı çukurdan uzak tutmaya çalışıyorum. Pek de iyi yaptığım söylenemez. Bir centilmen olmaya çalışıyorum çünkü seni buraya getirmemin seksle ilgili olmadığını söylemiştim. Güvenebileceğin ve itimat edebileceğin biri olmak istiyorum. Ama çok güzelsin ve bir kadının kıvrımlı olmasını sevdiğim her yerin kıvrımlı ve benden seni soymamı istiyorsun."

"Vay canına. Tamam o zaman," diye mırıldanıyor. "Bu beklediğimden çok daha fazla dürüstlük."

Bakışları göğsüne düşüyor, yanakları yine pembeleşmiş ve bunu saklamaya çalıştığını tahmin ediyorum. Hemen tek eliyle düğmelerini iliklemeye koyuluyor, elleri titriyor, parmakları beceriksizleşiyor ve işi daha da zorlaştırıyor.

"Sana karşı dürüst olacağım." Gergin bir şekilde gülüyor. "Bir erkeğin önünde ilk kez böyle soyunmayı hayal etmemiştim."

"Ne?" dudaklarından dökülüyor.

Gözleri bluzuna dönmeden önce hızla benimkilere kayıyor. Bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Yüzündeki ifadeyle birlikte bu anlam, olabildiğince kristal berraklığında.

O bir bakire.

Sadece bakire değil, daha önce bir erkeğin önünde hiç soyunmamış veya çıplak kalmamışsa tamamen dokunulmamış.

Lanet olsun. Ben gerçekten tam bir bok parçasıyım.

Gözlerimi hemen kapatıyorum, onu yalnız bırakmaya çalışıyorum, başından beri yapmam gereken bir şey. Benim röntgencilik zevkim için burada değil. Şimdi tamamen keşfedilmemiş sulara olduğumu fark ediyorum. En son ne zaman arkadaşlarımla eşleri ya da ailem dışında seks yapmayacağım bir kadınla bu kadar uzun süre birlikte olmuşum?

Muhtemelen benim bariz rahatsızlığımdan dolayı kıkırdamaya başladı.

"Bu konuda seni kandırdım, değil mi? Sanırım kızardın, Keith. Ve göğüslerimi görmemek için gözlerini kapattığın için ne kadar tatlısın?"

İnledim. Meme kelimesini böyle söylemek zorunda mı?

"Bugün benim hakkımda her türlü şeyi öğreniyorsun, değil mi?"

"Şşşt. 'Amazing Grace'in sözlerini hatırlamaya çalışıyorum."

Daha yüksek sesle gülüyor ve omzuyla beni biraz itiyor. "Aç gözlerini. Kör olmama yardım edemezsin ve cidden sadece birkaç saat önce tanıştığımız için bu garip ve garip olsa da, bunu bitirmek istiyorum, böylece temizlenebilir ve kafamı dinleyebilirim."

"Bakmamaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Jestin için teşekkürler. Şimdi beni soy Keith."

Tekrar inledim. Bu sefer daha yüksek sesle. "Adımı tekrar söyle."

Omzuma vuruyor ve ben de aptalca sırtışıma engel olamıyorum.

"Pandora'nın kutusu hakkında şaka yapmayacağına söz verirsen olur mu?"

"Oraya gitmeyeceğim ya da orayı nasıl açmak istediğime dair bir şeyler söyleyeceğim."

Gözlerimi açıyorum, anında onunkilerle buluşuyorum ve sonra yavaşça vücudundan aşağı süzülüyorum, kalbim göğsümde çoktan çekiç gibi çarpıyor.

"Bunu istemeyiz, değil mi?" diye kısık gözlerle ve yarım bir sırtışla alay ediyor. "Hadi gel. Şu işi bitirelim."

Doğru. Onu soyuyorum.

Dört düğmeyi bitirdi ama birkaçını atlamak zorunda kaldı ve düğmeler üzerinde çalışmaya başladığım anda nedenini anladım. Küçükler ve gömlek sert.

Düğmeleri halkadan çıkarmak olması gerektiği kadar kolay değildir.

Ellerim iş gömleğinin koyu renkli kumaşına biraz daha bastırıyor ve siyah dantelin ve altındaki kremi tenin tam kabarıklığını yakalıyorum. Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum ve aşağıya doğru devam ediyorum, umuyorum, dua ediyorum, o da aşağıya bakmıyor çünkü çelikten daha sert olduğumu görecek.

Sonunda son düğmeyi de hallediyorum ve ben yavaşça, nazıkçe diğer

kol üzerinde çalışırken o sağlam kolunu koldan çıkarıyor. O kadar kolay değil

kalın beyaz kalıbın üzerinden geçirin ve yapmanız gereken çok fazla manevra var.

Bir anlığına gördüğüm sütyeniyle burada duruyor; göğsü hafifçe bana doğru eğilmiş, siyah gömleği kırık kolundan sarkıyor. Bana yardım etmeye çalışarak tekrar yer değiştiriyor ve Tanrım, göğsü ellerimin çalıştığı yere bu kadar yakın olmak zorunda mı? Ona yardım edebilmem için gözlerimin tam da o noktaya odaklanması mı gerekiyor?

Göğüsleri... mükemmel.

Güzel pembe meme uçları dantelin arasından görünüyor, beni çağırıyor ve bakmamak için kendimi zor tutuyorum. O adam olmamak için. Gerçekten öyleyim. Ama çok yakınlar ve zaten bildiğim kadar güzel kokuyor ve *onu istiyorum*.

Nasıl? Neden?

O kadar berbat durumdayım ki komik bile değil.

Sonunda gömleği üzerinden çıkarıyorum ve bana sırtını dönüyor ama bunun pek faydası olmuyor. *Sadece* artık onu kaldırıp yatağa atmanın eşiğine gelmemem için yeterli oluyor.

Bakmadan, düşünmeden, zorlukla nefes alarak kolunu tutuyorum ve alçıyı getirdiğim plastik çöp torbasına sarıyorum, ıslanmaması için bantla sabitliyorum. Her hareketi bana çarpıyor ve ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ona. *Ona*.

Çok genç. Bakir. Çok savunmasız. Bakir.

"Sen... um..." Derin, titrekle bir nefes. "Sütyenimin kopçasını açabilir misin?" Sesi zar zor duyuluyor ama havada çarpan ziller gibi.

Donup kaldım.

Az önce ne düşünüyordum? Caydırıcı düşüncelerim vardı ama birden sütyen ve geri al kelimeleri her şeyi mahvetti.

"Bu sütyen eski ve kopçası yamulmuş ve ben... Bu sütyenle her zaman iki ele ihtiyacım oluyor. Özür dilerim. Biliyorum bu-"

"Sorun yok." *Konuşmayı kes!*

Omuzlarına bakıyorum. Pürüzsüz, kremsi derisinin narin kemiklerinin üzerindeki eğimine. Sağ omzundaki yarım kalp şeklindeki küçük doğum lekesine. Parmaklarım oradan başlamak için kaşınıyor. Sütyenine ulaşana kadar ince çizgiler boyunca aşağı doğru sürüklenmeden önce tam o doğum lekesinin üzerinde.

Bahse girerim askılar kolayca aşağı kayacak, dar omuzlarının üzerinden zarıfçe düşecekti. Göğüsleri daha da açıkta kalacak, dantelli kuplar tutuşunu kaybettikçe daha da taşacaktı.

İnlememek için yanağımın içini ısıyorum, tek tatmak istediğim o iken kanın tadına bakıyorum. Kendimi durduramadan, tam da zihnimin tasarladığı şeyi yapıyorum. İçimdeki ses bana ürkütücü bir pislik olmamam için bağırmasına rağmen.

Ama teni.

O süt ve bal ve ben istiyorum... hayır, ona dokunmam *gerekiyor*. Ve bu an bittiğinde ve o duşta, çıplak ve sabunlu olduğunda, ben de benimkinde olacağım, sikimi elime alıp onun fantezilerine dalacağım.

Teni, olacağını bildiğim her şey ve daha fazlası. Dokunuşumun altında titriyor ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum. Yanağımın içini daha sert ısıyorum, daha fazla kan birikiyor, böylece ona kötü kirli şeyler yapmak istediğim tüm yolları söylemiyorum.

Sütyeninin düğmelerini açıyorum. Sanki o da en az benim kadar ondan kurtulmak için yanıp tutuşuyormuş gibi hızla kopuyor. Bakmıyorum. Bakmaya cesaret edemiyorum.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmemelisin," diyebildim sıkılmış dişlerimin arasından ve kendimi ondan ayırıp kapıyı arkamdan biraz sertçe çarparak çıktım.

Onu orada, dairesinde bırakmalıydım.

Bunların hiçbirine hiç başlamamalıydım.

Çünkü şimdi o burada ve ellerimi nasıl tutacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

K eith

Cehennemde yakından tanıdığım özel bir halka var. Orada oldukça sık takılıyorum. Aslında, sahilde birinci sınıf bir gayrimenkulüm olduğunu ve yazlarımı ve her tatilimi orada geçirdiğimi söyleyebilirsiniz. Tüm postalarım da oraya yönlendirilir. Nereye varmak istediğimi anladınız.

Ama cehennemdeki bu özel yüzüğün bir adı var.

Sefalet, umutsuzluk ya da iyice boku yemiş gibi bir şey. Orayı ziyaretimin ardındaki nedene bağlı olarak isim değişiyor, ama şu anda ikincisini seçiyorum.

"Bencil. Kibirli. Aptal. Pislik. Sürüngen," diye homurdanıyorum kendi kendime koridorda hışım ile ilerlerken.

"Kendine çok yükleniyorsun," diye sesleniyor kapalı kapısının ardından. "Kimse Pandora'nın kutusuyla uğraşmanın kolay olacağını söylemedi."

"Kutun hakkında konuşmayı kes Pandora," diye karşılık veriyorum ve kötü kalpli baştan çıkarıcı gülüyor.

Tanrıya şükür pantolonunu kendisi çıkarabiliyordu çünkü kutusunu ya da amını görseydim, çünkü örtmeceler benim için pek bir şey ifade etmiyordu, benim çarpıcı küçük Pandora'm hala bu kadar dokunulmamış olmayacaktı.

O gülüşten sonra cevap vermiyor. Gerçekten söyleyecek bir şey yok ve şu anda onun yanında bana güvenilmiyor. Ve bu beni kısa kesiyor. Çünkü onun güvendiği kişi ben olmalıyım. Başka kimsesi yok. Hiç kimsesi yok. Onu buraya, evime, bunun seksle ilgili olmayacağı sözüyle getirdim. Hayatındaki diğer sapkınlar gibi olmayacağımın sözüyle.

Hayat Kuralı #109: Tam olarak devam ettirmeye niyetli olmadığınız bir şeye başlamayın.

Ve ben lanet olası hayat kurallarına göre yaşıyorum!

İstediğim şeylerden mahrum bırakılmak dik bir öğrenme eğrisi olacak.

Telefonumu cebimden çıkarıp grubumuzun grup mesajlaşma programından solistimiz Jasper'a, onun ikizi, baş gitaristimiz ve geri vokalimiz Gus'a ve başçımız Henry'ye bir mesaj gönderiyorum.

Bugün gelemeyeceğim. Dün gece bir kaza geçirdim. Uzun hikaye ve daha da uzun bir gece. Ben iyiyim. Ama sizinle daha sonra bir şey hakkında konuşmam gerek.

Telefonumu kapattım çünkü grup arkadaşlarımı tanıyorum ve bütün sabah-öğleden sonra telefonumu patlatacaklar, düzeltiyorum.

Bir yanım bunun çoktan TMZ'ye ya da başka bir paçavraya düşüp düşmediğini merak ediyor ama sonra umursamadığıma karar veriyorum. Ne diyebilirler ki, bir kaza geçirdiğimi mi? Haber değeri yok.

İçerideki tatlı Pandora'm medyayı artık benimle yaşadığına dair uyarmaya karar vermedikçe, bunların nasıl bir şey olacağını göremiyorum. Onun da bunu yapacağını sanmıyorum. Öyle bir tipe benzemiyor.

Yine de bu konuda daha önce de yanılmıştım. Sadece birkaç yıl önce, hepimizin güvendiği biri yüzünden kamusal bir kabus yaşadık.

Yatak odama giriyorum, kapımı kapatıp kilitliyorum, soyunuyorum ve duşa giriyorum. Buz gibi ama çabucak ısınıyor. Sikim bir gram bile kan kaybetmemişti ve onu sıkıca kavradım, tıpkı onun amının onu sıkıldığını hayal ettiğim gibi sıkıttım.

Bir bakire. Kahretsin. Bundan daha sıkı olacak.

Öfkeyle başımı sallıyorum, yumruğumu duvara vuruyorum. Oraya gitmeme izin veremem.

Ama aklımda ondan başka bir şey yokken bedenim rahatlamak için sabırsızlanıyor.

Ağzı sikimin etrafında, hevesle beni emiyor ve bunu yaparken kendini parmaklıyor. Sızlanıyor, inliyor ve beni tam istediğim gibi höpürdetiyor. Bana şimdiye kadar ağzına aldığı hiçbir şeyin tadının daha güzel olmadığını söylüyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Göğüsleri kabarıyor, ıslak ve sabunlu.

Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli. Onunla ilgili her şey öyle.

Elini sürerek boşalıyor ve ben bir ergen gibi patlıyorum, ustalıktan, kontrolden ya da verecek sikişten yoksunum. Bu önemsiz, geçici yüksekliğin ona dokunmanın nasıl bir şey olacağıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını zaten biliyorum. Fantezi, koridorun sonundaki gerçeğin yanında yetersiz kalıyor.

Ama kesinlikle mavi toplardan çok daha iyi. Kelime oyunu yapıyorum.

Ve duştan çıktıktan birkaç dakika sonra, hala sıırıslıklam ve tatmin olmaya yakın bile değilim, yatağıma yığılıyorum, çıplak, kendime çok kızgınım ve kendimden geçiyorum.

Ardı arkası kesilmeyen bir zil sesi ve hemen ardından gelen bir yumruk sesi gözlerimi isteksizce açmama neden oluyor. Kör edici güneş ışığı yüzüme vuruyor ve alçak sesle homurdanarak sırt üstü düşüyorum. Maia'nın görüntüleri çarpıtılmış bir film makarası gibi kafamın içinde titreşiyor.

Kaza. Hastane. Sonrasındaki her şey.

Zavallı kışımı sürükleyerek yataktan çıkıyorum, giderken de bir çift spor şortu çekiştiriyorum.

Kapımda kimin olduğunu öğrenmek için pencereden dışarı bakmam ya da telefonumu elime almam gerekmiyor.

Zile bastıklarında "Kapa çeneni," diye bağıyorum. Tekrar. "Anahtarlarınız var, göt herifler." Neden şimdiden ensemde solumadıklarını merak ediyorum. Bir yıl önce Gus'a da böyle yapmıştık.

Merdivenlerden tökezleyerek inerken Maia'nın kapısının hâlâ kapalı olduğunu fark ediyorum. Evin karşısına geçip ön kapıyı çekerek açıyorum ve doğrudan bana çevrilmiş üç çift göze bakıyorum.

Jasper Diamond. Gus Diamond. Henry Gauthier.

Meydan okuyan bir ergen gibi gözlerimi deviriyorum. "Mesaj attığımda *sonra* demiştim."

"Geç oldu, sik kafalı," diye başlıyor Henry, ses tonundaki açık zehirle. "Üç saat geçti ve ne aramalarımıza ne de mesajlarımıza cevap verdin. Yani evet, senin için endişelendiysek kusura bakma."

"Oh."

"Oh?" Bu Gus. Sağ dirseği tembelce evime doğru eğilmiş ve sırtıyor çünkü Gus'ın tarzı bu. Onun önünde aktif olarak kan kaybetmiyorum, bu yüzden heteroseksüel olduğumu biliyor. Ama aynı zamanda hikayede daha fazlası olduğunu biliyor ve tüm malları istiyor. Jasper, düşünceli, sessiz piç, her zamanki gibi geride duruyor ve paylaşmaya çekindiğim detayları vermeme bekliyor. "Bize Vanity Fair'in her şeyini anlatacak mısın yoksa lisede olduğu gibi seni tutup dövmemiz mi gerekecek?"

Onu tersledim. "Sen hep kaybettin, bu yüzden neden kavga etmek için bu kadar endişelendiğini anlamıyorum." Ondan daha iriyim ama lisedeki kadar değil. "Bir araba kazası geçirdim. Ben iyiyim. Kamyonetim de iyi."

"Evet ama bizimle daha sonra konuşman gerektiğini söylediğine göre belli ki bu hikâyede bundan fazlası var," diye araya giriyor Jasper, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtiş, yeşil gözleri beni çağırıyor. "Eğer önemli olmasaydı, yayınımıza mesaj atardın ya da bizi bir sonraki görüşüne kadar beklerdin."

Bir nefes verip dışarı çıkıyorum ve garajıma doğru yürüyorum çünkü Maia'nın uyanık olup olmadığını bilmiyorum ve onlarla seyirci olmadan konuşmam gerekiyor.

Köşeyi döndüğümde gözlerim açıldı. Belli ki bölmeyi açık bırakmışım ki bu beni şaşırttı. Evet, arazime erişim o kadar kolay değil ve kapısı da var ama ben her zaman dikkatliyimdir. Her zaman. Yine de dün gece tam olarak uyuyamadım ve yanımda biraz dikkat dağıtıcı bir şey vardı.

"Kızın biri kırmızıda sağa kırdı ve ben de ona çarptım. Arabası hurdaya döndü, kafasını çarptı, sol kolunu ve birkaç parmağını kırdı." Hepsinin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Teker teker. "Kollarımda bayıldı ve onu hastaneye götürdüm. Ama yolda konuşmaya devam etti, yarı bilinçli bir şekilde sağlık sigortasının olmadığını ve-"

"Dur tahmin edeyim, suçu üstlendin ve her şeyin parasını ödedin," diye araya giriyor Gus.

"Ve sen yapmaz mıydın?"

Omuz silkiyor. "Yapmazdım demiyorum. Sadece yaptığınızı zaten bildiğimi söylüyorum çünkü bu şekilde çalışıyorsunuz."

Ensemi sıkıyorum. "Arabası her birimizden en az on yıl daha eskiydi. Ve yaralanmıştı..."

Gus'ın elleri havada. "Tekrar söylüyorum, yargılamıyorum. Ama çok savunmacısın."

"Satmıyorum. Sana onu satmama gerek yok."

Jasper güler. "Doğru. Yine de yaptığın her şeyi sanki biz senin ailenmişiz ve seni cezalandıracağımızdan korkuyormuşsun gibi açıklıyorsun."

Kahretsin. Bunu ben mi yapıyorum?

"Evli misin? Bu yüzden mi onun hakkında böyle konuşuyorsun?"

Henry'yi tersledim. "Hıyarlık etme."

"Yani bu kızı hastaneye siz getirdiniz ve suçu üstlendiniz. Bu neden ön sayfa haberi oldu?" diye soruyor.

"Bekle," diye bağıır Gus. "Lafını unutma. Eğer bu hikâye düşündüğüm yere doğru gidiyorsa, en azından içeri girip oturabilir miyiz? Bu sabah on mil koştum ve kalçalarım yanıyor."

"Awww," diye alay eder Jasper. "Zavallı bebek. Çok kırılgan. Sana bir torba buz getirelim mi? Gerginliğini azaltmak için beyaz şarap içmeye ne dersin?"

"Seksenlerden beri kim spritzer içer ki? Ve o geri dönüşün çok kötüydü. Senin ciddi bir çalışmaya ihtiyacın var."

Başımı sallıyorum. Şu anda bununla bile başa çıkamıyorum. Maia her an uyanabilir ve onlara hiçbir şey açıklamak zorunda olmasam da, açıklamak zorundaymışım gibi hissediyorum. Biz böyleyiz işte. Birbirimize her şeyi anlatırız. Sır yok. "Siz mızımız sürtükler iki dakikalığına çenenizi kapatıp

lanet olası hikaye?"

Hepsi şaşkın ifadelerle bir kez daha bana bakıyor. "Özür dilerim. Lütfen bitirin," diyor Jasper.

"Dediğim gibi... evet, her şeyin parasını ödedim ve suçu üstlendim. Yapmamamın imkanı yoktu. Taburcu olduktan sonra onu evine bıraktım ve telefonunu arabamda unuttu. Onun mahallesi, dostum." Ellerimi kalçalarımaya koyarak başımı sallıyorum. "Her neyse, geri vermeye gittim ve..." Bir nefes çekiyorum. "Onun dairesi. Eğer öyle denebilirse. Bir binanın içinde bir barakaydı. Var olmayan bir mutfığı, yarım yamalak bir banyosu ve içeriye sızan uyuşturucu kokusu olan bir gömme dolap. Bunu yapamazdım. Onu o şekilde yaralı bir halde orada bırakamazdım."

Sonunda anlamaya başlamışlar gibi başlarını sallıyorlar.

"O şimdi nerede?" Henry cevabı zaten biliyormuş gibi sorar. "Üst kattaki misafir odasında uyuyor."

Gus umursamaz bir tavırla omzunu kaldırdı. "Bu kadar üzölme. Hepimiz aynı şeyi yapardık. Eğer Naomi olsaydı..." Sözünü bitirmeye gerek duymadan devam ediyor. Gus'ın nişanlısı için yapmayacağı şey yoktur.

"Yani burada seninle mi kalıyor yoksa bu sadece bugünlük mü?" Jasper soruyor.

"Bir süre benimle kalacak. Ne kadar kalacağını bilmiyorum."

"Senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Biliyor," diyorum ona. "Beni gördüğünde hemen anladı. Ama bu öyle bir şey değil. Umursadığını sanmıyorum. Hayranı olduğunu söyledi ama bununla pek ilgileniyor gibi görünmüyor. Kim olduğumuzu anlayan hayranlar ya da telefon dolandırıcıları gibi değil."

"Bundan emin misin?"

Jasper'a başımı salladım, bakışlarım ciddiydi. Jasper bir gece bir partide kafayı bulmuş ve ünlü biri tarafından hamile bırakılmak isteyen bir kız tam da bunu yapmış. Dokuz ay sonra Jasper'ın bir kız çocuğu oldu ve bundan altı ay sonra ona Adalyn'i veren kadın aşırı dozdan öldü.

Jasper hiçbir şeyi değiştirmezdi. Adalyn onun dünyası. Bizim dünyamız. O bizim dünyamız.

Şimdi o ve eşi Viola'nın ikinci bir bebekleri var ve Gus nişanlandı. Biz bir aileyiz. İyi ya da kötü. Zengin ya da fakir. Ölüm bizi ayırana kadar. Ama tüm bunlar kaybedecek daha çok şeyimiz olduğu ve kibirli olmayı göze alamayacağımız anlamına geliyor.

"O Karina değil. Ona her yardım etmeye çalıştığım da kulağımı çekti. Suçu üstlenmemi ya da hastane masraflarını ödememi istemedi. Ve kesinlikle gelip burada kalmak istemedi. Onu her şeye ikna etmek zorunda kaldım."

"Ve belli ki yapmışsın."

Henry'ye ters ters baktım. "Ne yapmam gerekiyordu? Onu öylece bırakıp gidecek miydim? Yapmazdın." Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ettim.

"Hayır. Yapmazdım. Ve eğer bana bunun kim olduğunla ya da banka hesabındaki parayla ilgili olmadığını söylersen sana inanırım. Sadece emin *olmanı* istiyorum."

"Eminim."

"Tamam o zaman," der Jasper ve Gus birlikte. Sonra Gus, Jasper'a döner. "Jinx."

"On yaşımızdan beri bana uğursuzluk getirmedi."

"Dostum, uğursuzluk getirirsem konuşamazsın."

"Saçmalamayı kes," diye bağıryorum onlara, hâlâ bitkin bir halde. Hâlâ tedirginim. Hâlâ lanet olası bir karmaşa içindeyim.

"Onu çoktan siktin mi?" Ve ben daha ne yaptığımı anlamadan Henry'ye bir ayı gibi, bir mağara adamı gibi hırlamaya başladım. Elleri havaya kalktı ve geri adım atarak destek için Gus ve Jasper'a baktı. "Ciddi değildim, dostum. Lanet olsun. Sana böyle alışkın değilim. Dün gece onunla ne oldu?"

Ciddi olmadığını biliyorum. Ciddi *olmadığını* biliyorum. "Maia hakkında böyle konuşma, tamam mı? Onunla öyle değil."

Başını sallıyor. Sonra sıırttı. "Sen zaten bu kıza aşıksın. Hem de *çok aşıksın*." Yüksek sesli, ıslak dudak şapırdatma sesi ve her şeyiyle iğrenç bir öpücük suratı yapıyor.

Henry'yi tersleyerek kendime rağmen gülüyorum. "Ona aşık değilim. Onunla dün gece tanıştım. Ona yardım etmeye çalışıyorum.

Hepsi bu." "Uh huh."

"Ciddiyim."

"Tamam."

"Kapa çeneni, sik kafalı."

"Mesaj atabilir ya da arayabilirdin. Neden buradayız?"

"Güzel soru," diyorum ona. "Seni ben davet etmedim."

"Bunu bitirebilir miyiz?" Gus homurdanıyor. "Dediğim gibi, kalçalarım yanıyor. Ve gerçekten, neden iş yapan bir grup mafya babasıymışız gibi garaj yolunuz yerine içeride konuşamıyoruz?"

Ona gözlerimi deviriyorum ama eve dönerken arabada aklımdan geçenleri anlatırken dudaklarımı yalıyorum. "Sophia'yı kovduğumuzdan beri onu yeni asistanımız olarak işe alabileceğimizi düşünüyorum." Sophia, biz turnedeyken hakkımızda yalanlar yaymaları için medya mensuplarına para vererek bize ihanet edene kadar asistanımızdı. Kıskançtı. Jasper o sırada kızı Adalyn'in dadısı olan Viola'ya aşıktı. Hepimiz Viola ile büyüdük, sadece

Gus'tan ayrıldıktan sonra onu yedi yıldır görmemiştik. O ve Gus lisede sevgiliydiler ama aslında Jasper ona hep aşıktı. Sophia bu duygunun karşılıklı olduğunu fark ettiği anda grubumuzu parçalamaya çalıştı.

Parçala onları.

"Yeni asistanımız mı?" Gus, kimsenin anlamayacağı ikiz bir konuşma yapmaları gerektiğinde sık sık yaptıkları gibi gözlerini Jasper'inkilere dikerek papağan gibi tekrarlıyor.

"Evet," diye devam ediyorum. "O genç. Yirmi yaşına yeni girdi ama akıllı biri. Hayat onun için boktan bir hal almadan önce üniversiteye gidiyordu ve ayrılmak zorunda kaldı. Her neyse, iki yakasını bir araya getirmek için iki işte çalışıyor ve kırık koluyla..." Omuz silkiyorum. Ne yapıyorum ben?

Doğru olanı.

"Her neyse, onun bir işe ihtiyacı var, çalışkan ve bizim de bir asistana ihtiyacımız var. Özellikle de şu turne tarihlerine çıkarken. İşe yarayacak gibi görünüyor."

İşte o zaman üçümüz birden sağ omzumun yanından geçip araba yoluna bakan pencereye doğru uçuyoruz. Bu pencere ön taraftakiler kadar renkli değil ve Maia'nın orada durduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Yüz ifadeleri her şeyi anlatıyor.

Henry'nin nefesi kesilir. Jasper bir adım geri çekilir. Gus küfreder. "Şuna benziyor..."

"Ama öyle değil," diyorum şaşkın şaşkın bakan Henry'ye. "O farklı. Saçları aynı renk, yüz şekli ve burnu da aynı. Ama diğer her şey farklı. Bir kere boyu uzun. Kıvrımlı, minyon değil. Gözleri koyu kahverengi, mavi değil. Saçları düz, kıvrırcık değil-"

"Ve daha dün gece tanıştığın biri için Amy'yle aralarındaki tüm farkları şimdiden listeliyorsun," diyerek Jasper iyi yerleştirilmiş bir ters bakışla sözümü kesti. "Keith. Ne yapıyorsun lan sen?"

"O, o değil," diye savunmaya geçtim. "Bunların hiçbirini bu yüzden yapmadım."

Tam olarak değil. Hastanede yaptığım gibi ona yardım etmek bu şekilde başlamış olabilir. Ve kronik suçluluk duygumun çoğu beni bundan sonra teşvik etmiş olabilir. Ama o noktaya kadar mesele oydu, nasıl görüldüğü değil.

Sıkıntılı gözlerle bana bakıyor. "Onu geri getiremezsin. Onu kurtaramazsın. Bu kız. Bu kız konusunda emin misin? Yani, doğru sebepler için mi?"

"O, o değil," diye ısrarla tekrarlıyorum çünkü bunun dışında hiçbir şeyden emin değilim.

Öyle olduğumu söylemek istiyorum. Pozitif olduğumu söylemek istiyorum. Tüm bu kan, adrenalin ve çaresizliğin Maia'dan kaynaklandığını, başka bir şeyden değil.

Ve merak ediyorum, saçları sarı yerine kahverengi olsaydı ve burnu farklı bir şekilde olsaydı, başka bir şey düşünür müydüm? Tek bildiğim bunun sonucu değiştirmeyeceği. O hala burada olacaktı ve ben de ona yardım ediyor olacaktım.

"Bu kız her düğmeme basıyor. Alınan, öfkeli ve beni hiç takmıyor. Ciddiyim, bence bizim için harika bir asistan olur," diye bitiriyorum, konuşmayı ait olduğu yere yeniden odaklayarak.

"Şuna benzediğini biliyor mu..."

"Amy," diye Gus'a arz ettim, adını ilk kez yüksek sesle söyledim... Ne kadar zamandır bilmiyorum. Belki o geceden beri.

Hepsinin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana duydukları sempati her yerlerine kazınmıştı. Amy öldükten sonra hiç kimsenin çekmemesi gerektiği kadar acı çektim. Bir erkeğin başına gelebilecek en büyük musibeti yaşadım. Acım vahşiydi. Bana sahipti. Hâlâ da öyle.

"Evet. Ona bir zamanlar birlikte olduğum bir kıza benzediğini söyledim. Birkaç meraklı sorudan sonra anladı ama bu anlamsal bir şey."

"Keith..." Adım Gus'ın dudaklarından trajik bir şekilde uzanıyor, kederin pis kokusu gibi havada asılı kalıyor.

"Ona benziyor," diye itiraf ediyorum. "Sayılır. Ama çok farklılar. Onlarla ilgili her şey öyle. Yemin ederim hepiniz benim yaptığının aynısını yapardınız.

Kız kardeşlerimden biri ya da Naomi veya Viola olsaydı..." Bunu asılı bıraktım, umarım çoktan anlamışlardır ve bu konuda biraz geri adım atarlar.

Açıklamaktan yoruldum.

Kendimi tekrar etmekten yoruldum.

Tanımadığım bir kadın benimle kalıyor. Bu hiç mantıklı değil. Arabasını ve hastane masraflarını ben ödedim. Onu alıp evinden çıkardım ve kendi evime getirdim. Şimdi de ona bu işi vermeye çalışıyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Tek bildiğim durmak istemediğim ve birazcık deli olduğumu düşündürebilecek tüm ince ayrıntıları analiz etmek istemediğim. Maia'nın söylediği de bu değil miydi? Delilik mi?

"Bu iş aletinden mi, kalbinden mi yoksa beyninden mi geliyor?" Henry bastırıyor. Sesi acı ve korku arasında gidip geliyordu.

Kardeşlerim benim için endişeleniyor ve bunu açık ve net bir şekilde yapmazsak biz biz olamayız. Ellerimi çaresizce havaya kaldırıyorum ama bu onlar için yeterince iyi olmalı.

Onlara ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Ve onlar da bunu biliyor.

Amy öldükten sonra hepsi yanımdaydı. Kendimi alkol, uyuşturucu ve meçhul kadınlarda kaybederken yanımda durdular, beni ayakta tuttular ve yüzümü tuvalete dönmemi sağladılar. Kadınlar daha sonra, uyuşturucu ve alkol artık yeterli olmadığında geldi ve yüzümü tuvaletin üzerine koyan şey onlardı. Beni fiziksel olarak hasta etmeden biriyle birlikte olabilmem yıllarımı aldı.

Hala gözlerinin içine bakmıyorum. Bir tanesinin bile.

"Tamam," diyor Gus. "O zaman ben de varım. Önce onunla tanışmak istiyorum. Biraz sohbet etmek. Ama eğer bana onun yeni asistanımız olduğunu ve bu iş için doğru kişi olduğunu söylerseniz, o zaman yeni asistanımız olur."

Jasper onaylarcasına mırıldanıyor, çünkü eğer ben o dersem, onun i ç i n sorun yok. Dinamiğimiz böyle işliyor.

Henry hala tavır yapıyor. "Eğer bizim için çalışıyorsa, aletini ona sokamazsın."

Onu yumruklamak istiyorum. Tam burada ve şimdi. Öfkemi gizlemeyen bir ses tonuyla "Değilim," diye bağıyorum.

Sırıttıyor. Biraz gülüyor. "Ama sen istiyorsun."

"Kapa çeneni, pislik."

Daha sert gülüyor. "Peki o zaman. Sonunda yeni asistanımızla tanışmamız için bizi içeri davet edecek misin?"

"Ona henüz işten bahsetmedim."

"Aslında az önce yaptığın," diyor tam arkamdan. Bunun olacağını ciddi tahmin etmeliydim.

Keith

Arkamı dönüyorum ve neredeyse bir kez daha homurdanıyorum. Bu kadın beni gerçekten de mağara adamına benzetiyor. Sade, siyah bir elbise giyiyor; sütyensiz göğüslerini gevşekçe örten, dar belini kavrayıp çıplak ayaklarına kadar inen bir elbise. Saçları açık, yüzü parlak ve güzel.

Ama göğüsleri... *sütyensiz* mükemmel göğüsleri.

Tek elle sütyen giyemediğini varsayıyorum ama hadi.

Herkesi öldürmeye hazır bir şekilde geri dönüyorum ama adamlar onun göğsüne bakmıyor bile. Hiçbiri bakmıyor, aramızdaki tek bekâr olan Henry bile. Daha iyi bilmeliydim ama Kate Upton ve Brooklyn Decker'ın aşk çocuğuna benzeyen bir kadınla karşılaştığınızda, yüzü sizi esir alan hazinelerden sadece biri.

Bana doğru kayıyor, göğsüme bakarken yanakları pembeleşiyor. Gözleri yerle buluşmadan önce beni aşağı doğru kaydırırken rengi daha da koyulaşıyor. Üzerime hiç gömlek giymediğimi şimdi fark ediyorum.

zil için aşığı koştı. Kahretsin. Adamların benimle dalga geçmesine şaşmamalı. Bunun seksle ilgili olmadığından emin olmak için çünkü muhtemelen yaptığımız şey tam olarak buymuş gibi görünüyor.

Boğazını temizliyor, bakışlarını tekrar yukarı kaldırmaya zorluyor, kesinlikle kaçınıyor

Ben.

Bize doğru yürürken kırık kolu vücudunun yukarısında duruyordu. Diğer eliyle de onu koruyor. Yanımda duruyor, pembe dudaklarında bir gülümseme belirirken aramızda bir dünya boşluk var.

Koyu kahverengi gözlerinde bir ışıltıyla erkeklerin her birine bakıyor.

"Peki o zaman. Beni arkadaşlarınızla tanıştıracak mısınız yoksa tüm bunları atlayıp bana bir an için gerçek bir hayran kız bayılması için izin verecek misiniz?" Tüm çocuklar aynı anda önce gözlerini kırpıştırır, sonra da kızarırlar. "Ben büyük bir hayranınızım çocuklar. Sizinki benim ilk konserimdi. Sanırım sonuncusuydu da," diyerek biraz da utangaç bir şekilde gülüyor. "Kutsal sıcak patatesler, bu delicesine gerçeküstü. Bu kadar gergin olmayı beklemiyordum ama öyleyim."

"Benimle tanıştığında gergin değildin," diye meydan okuyorum.

"Daha yeni büyük bir trafik kazası geçirmiştin ve sadece başım kanamakla kalmıyor, kırık bir kolla çok acı çekiyordum. Ayrıca, onları tanımıyorum bile ve sanırım şimdiden senden daha çok seviyorum."

İnanılmaz bir hava patlaması ciğerlerimden uçup gidiyor. "Bunun tek nedeni henüz bir şey söylememiş olmaları."

"Doğru. Şimdiden senin için bir gelişme."

Tanrım. Bu kız. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Çok güzelsin. Benimle çıkar mısın?"

Maia başını Henry'ye doğru eğer. "Bakire olduğumu ve onarılamayacak kadar kırıldığımı biliyorsun, değil mi?"

Gülüyor, ona bakarken yüzünde parlak bir gülümseme parlıyor. Bu bende ona tekrar vurma isteği uyandırıyor. "Aslında vurmadım. Ama ben Keith kadar kolay korkmam. Aslında tüm bunlar benim işime yarıyor."

"Sana söylemedi mi?" Taze bir gül çiçeği yanaklarını renklendiriyor.

"İster inanın ister inanmayın, cinsel ve kişisel geçmişinizi tartışmanın nezaketsizlik olduğunu düşündüm."

"Oh," diyor, sonunda doğrudan bana bakarak. "Doğru. Sanırım bu mantıklı." Omuz silkiyor ve sonra gülüyor, yüz ifadesi rahatsız ve mahcup karışımı.

"Ama hey, bahse girerim yanaklarının bu kadar kırmızı olmasının nedeni tüm bu sıcaklıktır. Belli ki utandığın için falan değil."

Beni tamamen görmezden geliyor. Çocuklara "Son otuz saniyede olan her şeyi lütfen dikkate almayın" diyor.

"Sana çıkma teklif etmem de buna dahil mi?" Henry zorluyor. Çok üzgün görünüyor.

"Senin gibi bir adamla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok Henry. Ama kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gururlandım."

Bana bakarken onu işaret ediyor. "Ondan hoşlanıyorum. Onaylıyorum."

Bir kahkaha attım. "Maia, bunlar benim grup arkadaşlarım, Jasper, Gus ve Henry. Çocuklar, bu Maia Angelo."

"Şair gibi mi?" Jasper soruyor.

Başını sallayarak ona bakıyor. "Sadece farklı yazılıyor. Ailemin bana isim koyarken hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum. Şiir okumayı pek sevdikleri söylenemez."

Bana dönüyor, suçlayıcı bir bakışla kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Gömlek giymiyorsun."

"Bana ihtiyacın var mı?" Tekrar kızarmasını umarak ona takılmadan edemiyorum. Gözleri belimin, karın kaslarımın, göğsümün, omuzlarımın her bir santimetresinde geziniyor, ve kolları. Aletim eşofmanımın içinde zıplıyor ve altımda beni tutacak bir külot olmadan, herkesin onun incelemesindeki coşkısına tanık olduğundan şüphem yok.

"Sanırım yapabilirim. Bir bakire olarak, karın kasları ve iyi tanımlanmış kaslar beni ölümüne korkutuyor."

"Şimdi de benimle taşak mı geçiyorsun?"

Gülümsüyor. "Kesinlikle. Ama yine de bir gömlek giymeni istiyorum."

"Bundan emin misin? Çünkü gözlerin bana farklı bir şey söylüyor."

"Evet. Eminim. Ve bunu yaparken egonuzu park edecek başka bir yer bulun. Tüm bu alanı kapladığı için burası biraz fazla kalabalık."

"Ben de onu işe almaya hazırım," diyor Gus keyifli bir sırıtışla. "Senin saçmalıklarını dinlemiyor, bu da benim için otomatik bir kazanç."

"Katılıyorum," diye onaylıyor Jasper, gülümsemesi ikizinkine uyuyor.

Meraklı gözlerle çocuklara bakıyor. "Arkadaşınızın bir sokak köpeği getirmesi ve şimdi de beni hepinizin üzerine yıkmaya çalışması sizi rahatsız etmiyor mu? Özellikle de benim hakkımda ya da niteliklerim hakkında hiçbir şey bilmiyorken?"

"Hayır," diyor üçü de bir ağızdan.

"Yikes. Pekâlâ, tamam. Bu işin gerçekte neleri içerdiği ya da Keith'in neden benim bu iş için mükemmel olacağıma inandığı hakkında hiçbir fikrim olmadığından, sanırım daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak. Sonra da bunu düşünmek zorunda kalacağım çünkü Keith'in kahramanım olmaya çalışmakla ilgili bir sorunu var gibi görünüyor ve benim için yaptıklarını takdir etsem de daha fazla hayırseverlik istemiyorum."

"Bu sadaka değil. Yaptığım hiçbir şey hayırseverlik değildi," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"O zaman buna ne diyorsun?" diye karşılık veriyor, gözlerindeki ateş büyüyor. "İhtiyacı olan birine yardım etmek."

"Doğru. Az önce söylediğim gibi. Hayırseverlik. Yavaş konuşuyor olabilirim ama bu öyle olduğum anlamına gelmez."

Ellerimi saçlarımin arasında gezdiriyor, onu hırpalamamak için ensemin tutuyorum. "Sen tanıdığım en çileden çıkarıcı derecede inatçı ve gururlu kadınsın."

"Sanki bir kadının tüm bu özelliklere sahip olması kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Onunla tartışmaya devam etmek için ağzımı açtığımda Jasper araya girerek, "Sanırım biz gidiyoruz. Keith'in her şeyi kontrol altında tuttuğu belli. Ya da değil

Maia kazanacak gibi görünüyor. Buna rağmen, biz sadece yolumuza devam ediyoruz."

"Kendi adına konuş, ahbap. Gidip biraz mısır patlatacağım ve gösteriyi izlemek için bir koltuk çekeceğim."

Jasper ve Henry, Gus'ın söylediklerine kıs kıs güldüler. Ben gülmüyorum. Bu kadın beni deli ediyor. Onu boğmak mı yoksa öpmek mi istediğimi bilmiyorum.

"Haydi." Jasper, Gus'ın gömleğinin arkasından çekiştirerek onu harekete geçirir. "Seninle tanışmak çok güzeldi Maia. Umarım sonunda bizimle çalışırsın."

"Evet," diye devam ediyor Henry, Maia'ya hayranlık ve takdir duygularının bir bileşimiyle bakarak. "Ne dediyse o. Ve eğer bizimle çalışmazsan, bu randevuyu düşün."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz. En azından sizinle tanışmak harikaydı çocuklar." Onlara el sallıyor ve eve doğru bir adım atıyor.

Adamlar Jasper'ın araba koltuklarıyla dolu cipine çekilir ve oradan ayrılırlar. İşte böyle.

Beni cehennem kedisiyle terk ediyorsun.

Onlar gittikten sonra "Onları sevdim," diyor. "Onlar... normal. Çok ateşli ama yine de normaller."

"Çok mu ateşli?" Ona bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak dönüyorum.

Dudaklarını büzüyor, esintide göğsüne çarpan bir tutam saçıyla oynarken ses tonu umursamaz. "Ben sadece gördüğümü söylerim."

"Ne olmalarını bekliyordun?"

Yüzünü bana dönüyor ve kalın kirpiklerinin arasından gözlerimin içine bakıyor. "Bilmiyorum. Rock yıldızları mı?"

"Beni ne kadar kızdırdığının farkında mısın?"

"Sanırım öyle. Bu kasıtlı değil. En azından tam olarak değil. Belki kısmen öyledir. Artık emin değilim." Pişman, masum ifadesi

hızlıca eğlenceli bir şeye dönüşür. "Ateşlendiğinde çok seksi oluyorsun."

"Sayılır mı?"

Kayıtsızca omuz silkiyor.

"İnsanların tek boyutlu olduğuna mı inanıyorsunuz? İşlerinin onları klişelere uydurmalarını gerektirdiğine mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Hayır. Hepimizin çok yönlü olduğuna inanıyorum. Ama yine de, küçüklüğümden beri hepiniz kafamda hayattan daha büyüksünüz, bu yüzden hepsini kabul etmek biraz fazla." Uzandı ve elini çıplak göğsüme koydu. Kalbimin üzerine. Gözleri hala benimkilerde, dokunuşu yumuşak ve sıcak, içim titriyor. "Sen beni kurtarmaya kararlısın ama benim kendi hikâyemin kahramanı olmam gerek. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım yoksa kendimi dışarı çıkarmak için yaptığım hiçbir şeyin değeri kalmaz. Senden zaten almam gerekenden fazlasını aldım."

"Kendi kahramanınız olabilirsiniz ve kanatlarda size yardım eden biri de olabilir. Bu seni daha az cesur ya da kontrollü yapmaz. Ama hikayende benim bir kötü adam olmamı istiyorsan, tam önünde duran, dokunabileceğin ve vurabileceğin, bastırдыңın tüm öfkeni kusabileceğin biri, o zaman tamam. O adam ben olacağım. Ama gerçekten, senin bir işe, bizim de bir asistana ihtiyacımız var. Bu kadar basit. Bu sana hayırseverlik için teklif ettiğim uydurma bir iş değil. Son asistanımız bize ihanet etti, bu yüzden başka birini işe almak için tetiği çekmekten çekiniyoruz. Ama altıncı albümümüzü bitirmeye çalışıyoruz ve önümüzdeki ay on gün boyunca farklı şehirlerde altışar konser vermek üzere yola çıkacağız. Yani evet, yardıma ihtiyacımız var. Bu geçici bir pozisyon da değil. Tam zamanlı bir yardımcı arıyoruz, ancak seyahat etmediğimiz sürece programınız esnek, çünkü o zaman size ihtiyacımız olacak."

"Bir grup asistanı tam olarak ne yapar?" diye soruyor, sesi yumuşak ama güçlü. Tıpkı hâlâ bana doğru bastırdığı eli gibi. Ta ki kırık kolunu tekrar tutarak elini bırakana kadar. Ama tenimdeki dokunuşunun izi hâlâ duruyor. Beklenmedik ve istenmeyen.

"Pek çok farklı şey. Temel olarak, neye ihtiyacımız varsa."

"Detaylandırın lütfen. İhtiyacınız olan her şey çok gevşek ve tehlikeli bir ifade."

"Stüdyoda çalışırken yemek yediğimizden emin olmak çünkü bir şeye gerçekten daldığımızda bazen unutabiliyoruz. Seyahat ettiğimizde otel odalarımızı ayarlamak. Sosyal medya paylaşımlarımızı üstlenmek çünkü bu konuda pek iyi değiliz. Menajerimiz Marco'nun ekstra yardıma ihtiyaç duyduğu her şeyi yapmak. Daha pek çok şey var ama hepsini aklıma getiremiyorum. Birçoğu organik olarak ortaya çıkıyor. Bu senin yapabileceğin bir şey gibi geliyor mu?"

Kalın kalın yutkunuyor ve başını sallıyor. Ama gözlerinin arkasında bir heyecan var. Bunu istiyor. "Başka ne var?"

Çözülmüş huzur ve vahşi hayal kırıklığının garip bir kokteyli içimde savaşıyor. Nabzım atıyor ve keşke ona bu şekilde tepki vermeseydim diyorum. Keşke ona görüldüğüm kadar çekici olmasaydım.

"Bir telefon, iPad ve genellikle bir araba ödeneği alacaksın çünkü güvenilir bir ulaşım aracına ihtiyacımız var. Ancak kırık kolunla araba kullanamayacağın için alçıdan kurtulana kadar benimle ya da çocuklarla seyahat edeceksin. Maaşınızın bir parçası olarak tam sağlık sigortası da sağlıyoruz. Eminim ki gizlilik anlaşması ve diğer bazı yasal belgeleri imzalamanızı isteyeceğiz."

"Burada kaldığım sürece yaşam masraflarımın maaşımdan kesilmesini istiyorum." Başımı sallıyorum ama "Bu benim için pazarlık konusu olmayan bir istihdam şartı" diyerek beni hemen durduruyor.

"Tamam. Marco ile maaşının ayrıntıları hakkında konuşmam gerekecek çünkü dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Tahminimce altı haneli bir maaş alırsın. İşe evet mi diyorsun?"

Dudaklarını yalıyor ve gülümsüyor, yüzü gece gökyüzündeki en parlak yıldızlar gibi parlıyor. "Evet. Evet diyorum. E t m e z s e m aptallık etmiş olurum." Sonra o

Gülüyor, sanki her şey çok fazlaymış gibi dişlerini dudağına gömüyor. "Hayatımın en kötü gecelerinden biri nasıl en iyi günlerinden birine dönüşebilir?"

Retorik sorusuna bir cevap beklemiyor. Bunun yerine çıplak ayakları üzerinde döner ve evin bulunduğu yöne doğru ilerler.

"Hadi Keith. Açlıktan ölüyorum ve eminim sen de öylesindir."

İçeri giriyor ve beni aniden ihtiyacım olduğunu fark ettiğim dakikaları geçirmem için burada bırakıyor. Amy hakkında konuşmak beni allak bullak etti. Maia'yla uğraşmak da aynı şeyi yapmış gibi görünüyor ama ters yönde. Başım dönüyor ve yönümü şaşırmış durumdayım. Kendimi nasıl düzeltebileceğimden ve yolumu tekrar nasıl bulacağımdan emin değilim.

Özellikle de şu anda evimde yaşayan kadın beni şimdiden büyüsüne kaptırmışken, hiç işim olmayan bir yerde.

M^{aia}

İçeri döndükten sonra Keith donmuş bir pizza ısıttı ve o kadar da önemli olmayan bir konuda sohbet ederken yedik. Ama onun ani ve beklenmedik tavır değişikliği beni germişti. Araba yolunda olduğumuz andan birkaç dakika sonrasına kadar onda gözle görülür bir değişim olmuştu.

Mesafeliydi. Neredeyse katı. Sadece bu da değil, bana bakmayı bile reddetti.

Ve bir anda içimi bir şüphe kaplamaya başladı.

Günün geri kalanını benim için yaptıklarından pişman olup olmadığını yüzüncü kez düşünerek geçirdim. Uğraşmak istediğinden daha fazla baş belası mıyım diye. Onun için işleri kolaylaştırmıyorum ve bu üzerinde çalışacağıma söz verdiğim bir şey.

Tek yapmaya çalıştığı bana yardım etmek. Bağımsızlığımı elimden almak ya da beni bir kadın olarak tutmak değil. Aksine, *ona* yük oluyorum. Ve eğer bu işi ve onun yardımını kabul edeceksem, ne zaman bırakacağımı öğrenmeliyim.

Geç öğle yemeğimizden sonra, o gitti ve işini yaptı ve ben onun yolunda olmak istemedim. Sadece bu da değil, aynı zamanda ana yaşam alanlarının hiçbir yerinde kendimi rahat hissetmiyordum, bu yüzden öğleden sonra ve akşamın geri kalanını odamda geçirdim.

Bunu söylemek garip geliyor. Benim odam.

Bu büyük, muhteşem evdeki hiçbir şey benim değil.

Gecem dönüp durmakla geçti. Acı çekerek, üzülererek, kaybolmuş ve yalnız hissederek. Dünyadaki yerimi kaybetmişim. Kasırğa sularında yalnız bir gemi, sağ salim kurtulma şansım neredeyse imkânsız. Ya da belki bu yeni bir şeyin başlangıcıdır. Daha iyi bir şeyin.

Su şırıltılarının sesi beni birkaç saatlik uykumdan uyandırıyor ve pencereye doğru koştuğumda Keith'i havuzunda olimpik bir atlet gibi tur atarken buluyorum. Güçlü, kuvvetli, geniş kulaçlar suyun içinde zahmetsizce ilerliyor. Gözler için inanılmaz derecede kolay ve başka tarafa bakmak imkansız.

Ama beni duraksatan saat. Saat daha sabahın yedisi bile değil.

Her zaman bu kadar erken mi kalkar yoksa kafasını kurcalayan bir şey mi var?

Klişeleşmiş rock yıldızı hayatına sahip gibi görünmüyor. Belki biraz abartıyorum ama ben hep onun gibi adamların kendilerine yapışmış kadınlardan oluşan bir haremleri olduğunu, bikiniler giyip başka bir şey giymediklerini ve boş içki şişelerinin etrafa saçıldığını düşünmüşümdür.

Belki de çok fazla film izlemişimdir.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir sporcu sütyeni -çünkü onu kendim giyebiliyorum- ve uyluğumun ortasına denk gelen dökümlü mercan rengi bir elbise giyiyorum. Acıktım ve eğer Keith havuzdaysa, şimdi gidip kendime yiyecek bir şeyler bulmak için iyi bir zaman. Kasıtlı olarak ondan uzak durmaya çalışmak garip ve bir yandan bunu yapma ihtiyacı hissettiğim için son derece hayal kırıklığına uğramış olsam da, diğer yandan aniden bir zorunluluk gibi görünüyor.

Daha önce olmayan bir gariplik üzerimize çöktü.

Ya da belki de bu durumu çok fazla yorumluyorum. Erkeklerle ve özellikle Keith Dawson gibi erkeklerle çok fazla deneyimim yok.

Merdivenlerden yalınayak inerken, kremsi moka rengi teni, koyu renk saçları ve koyu renk gözleriyle bana bakan bir adamla karşılaşınca duruyorum. Üzerinde elbisemle aynı renkte mercan rengi dar bir kot pantolon, muhteşem ten rengiyle parlak bir tezat oluşturan beyaz bir gömlek ve bir gülümseme var. Mutfaktaki kahvaltı barının taburelerinden birine tünemiş kahvesini yudumluyor, bakışları değerlendirci ve samimi.

"Günaydın," diyor, önce pantolonuna sonra elbiseme bakarken parıldayan beyaz gülümsemesi büyüyor. Ayağa kalkıyor ve elindeki bardağı bırakıp beni selamlıyor. "Ben Marco Morales ve ikimiz de muhteşem bir tarza sahip olduğumuz için senden şimdiden hoşlandım. Wild Minds'ı yönetiyorum. Genç, güzel ve buradaki tek kadın olduğunuza göre siz de Maia olmalısınız."

Gülümsemesine eşlik ediyorum, ondan anında hoşlanıyorum. Sağlam elimle onun elini sıkıyorum. "Kırık kolum ya da alnımdaki kesik beni ele vermedi mi?"

Gülüyor ve beni taburelerden birine doğru götürüyor. "Tatlım, bir erkeğin bu dünyada yapabileceği en iyi şey bir kadının iyi özelliklerini göstermektir, asla kötü yanlarını değil."

"Keşke tüm insanlar senin kadar bilge olsaydı."

"Amin. Kahve ister misin? Çok yaptım ve Keith'in evde demlediği kahveler gerçekten çok iyi. O biraz züppedir. Gus'ın evinde olmadığına şükret. Alışveriş yaparken karşısına çıkan kedi sidiğini içiyor olurdun."

"Böyle söyleyince, biraz kahve iyi olurdu. Teşekkür ederim. Ne zamandır onların müdürüsünüz?"

Büyük siyah bir kupa çıkarıp içine kahve doldururken bana yan gözle bakıyor. "Sonsuza kadar. Krema, şeker, tatlandırıcı?"

"Sadece krema. Yeterince tatlıyım." Ona göz kırpıyorum, o da sırıtıyor.

Kupayı bana uzatıyor ve ben de nezaketle kabul ediyorum, elimi sıcak porselenin etrafına sarıyorum ve ev soğuk olmamasına rağmen orada tutuyorum.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, üçüncü albümlerini yayınlamalarından kısa bir süre öncesinden beri onlarla birlikteyim ve o zamandan beri aşk yaşıyoruz. Ama yalan söylemeyeceğim ve önceki asistanlarını kovduklarından beri geçen iki yılın zor geçmediğini söyleyemem."

Kahvemden bir yudum alırken başımı eğiyorum. Gerçekten çok güzel. "Nasıl yani?"

"Ben grubu yönetiyorum. Markalarını ve işlerini. Onları ben yönetmiyorum ve bunu yapan bir kişisel asistanları olmadığında bu büyük bir fark yaratıyor. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Sanırım öyle. Keith sorumluluklarımın çoğunun onlara bakmak olacağını söylemişti. Çalışırken yemek yediklerinden emin olmak. Otel ayarlamalarının yerinde olduğundan emin olmak. Bu tür şeyler."

"Evet. Size her şeyin ihtişamlı ve Hollywoodvari olduğunu söyleyemem, çünkü öyle değil. Normal bir haftada, bir sürü akılsız ayak işi ve bunun gibi saçmalıklar oluyor. Seyahat haftasında ise çok uzun saatler ve saçmalıklarla uğraşıyorsunuz. Temel olarak, siz çocukların neye ihtiyacı varsa ondan sorumlusunuz, ben de grubun neye ihtiyacı varsa ondan sorumluyum. Ama ilişkimiz simbiyotik, yani açıklık ve dürüstlükten daha azına tahammülüm yok."

"Bunların hepsi benim işime yarıyor. Sanırım. Ama açık ve dürüst olacağımıza göre, ne yaptığım ya da nasıl başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Otel rezervasyonu yapabilirim Marco, ama bu adamların Holiday Inn'de kalmadığını varsayıyorum. Sevdikleri belirli yerler, belirli oda tipleri ve o odalarda kendilerine özel şeyler olduğunu varsayıyorum. Yoksa yıllardır çok fazla film mi izliyorum?"

Gülüyor, tekrar ayağa kalkıp dolaplardan birine doğru yürüyor ve bir Tupperware kabı dolusu keke el atıyor. Burada çok rahat. Belli ki mutfağın her yerini biliyor ve bu beni biraz daha rahatlatıyor.

"Şanslısınız ki son asistanları inanılmaz derecede düzenli ve becerikliydi. Eskiden paylaştığımız bir sürücüde ayrıntılı hesap tabloları ve belgeler bıraktı. Hepsi orada ve merak ettiğin her şeyi bana ya da çocuklara sorabilirsin. Pislik değiller. Şey..." Elini kaldırıyor. "Jasper biraz düşünceli olabiliyor ama Vi'yle evlenip bir çocuk daha yaptığandan beri daha iyi. Her neyse, sanatçılar söz konusu olduğunda son derece uyumlu ve çalışması kolay kişilerdir. Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Ayrıca her şeyi satın almak için bir şirket kartı alacaksınız, böylece hiçbir şeyi harcama konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak. Muffin?"

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Keith senden benimle ilgilenmeni mi istedi?"

"O sormadı. Kırık bir kolun ve beyin sarsıntın olduğu için biraz dinlenmeni önerdi ve mutfakta beceriksiz olmadığım için biz konuşurken birkaç kek ısıtabilirim."

"Yeterince adil. Bir muffin harika olur. Bütün bunlar ne?" Parmaklarımla kalın kırmızı bir dosyaya dokunarak soruyorum.

"İşe giriş belgeleriniz Gizlilik Sözleşmenizi de içeriyor çünkü biz şaka yapmayız. Açık konuşalım ve ben de konuşmamı bitirebileyim diye söylüyorum, Gizlilik Sözleşmesi grupla ilgili her şeyi kapsıyor. Sadece onların asistanı olarak değil. Ne dediğimi anladınız mı? Bu, grup üyeleri, eşleri ve çocuklarıyla her türlü etkileşiminizin gizli olduğu anlamına geliyor. Sophia'nın yaptığı pislikten sonra, bunu son derece ciddiye alıyorum. Herhangi bir noktada bunu ihlal ettiğini hissedersen, anında gidersin ve her türlü zarar için sana dava açma hakkımızı saklı tutarız."

"Bununla ilgili bir sorunum yok," diyorum gözlerinin içine bakarak. Güvenebileceğimi düşündüğüm insanlar tarafından yeterince ihanete uğradım. Kendi ailem tarafından. Bu bir başkasına asla yapacağım bir şey değil.

"Güzel," diye cevap veriyor, rahatlamış bir şekilde. Kekleri bitiriyor, tereyağı, tabaklar, çatal bıçak takımı ve hatta biraz meyve alıp hepsini bir büfe gibi önüme koyuyor. Kendimize yardım ediyoruz ve ben tam bir parça patlatırken

"Tüm bu iğrençlikler aradan çıktığına göre, Jasper'ın dün gece bana söylediği her şey doğru mu?" diye soruyor.

Ağzımdaki parçayı yutuyorum, boğulmamak için kahveyle yıkıyorum. "Jasper'ın sana ne söylediğini bilmediğimi düşünürsek, bir şey diyemem." Bana memnun bir sırıtışla bakıyor. "Gerçek bir asistan gibi konuştun. Kaçamak cevaplar. Ama Jasper'ın bana söylediğine göre Keith'e çarpmışsın ve sonra hastanedeki her şeyin parasını ödemeye başlamış ve sonra seni burada kalmaya zorlamış çünkü yaşadığın yer uyuşturucu evi ile meth evi arasında bir şeymiş.

laboratuvarı."

"Bu biraz kısaltılmış versiyonu ama sanırım hepsi doğru." Marco bana göz kırpmıyor, yüz ifadesi birden temkinli ve dikkatli bir hal alıyor. "Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Yani, burada mı kalıyorsun, burada mı kalıyorsun? Keith ile mi?"

Sıcaklığın tenimde gezinmeye başladığını hissedebiliyorum. "Marco, bana bunun bir korku filminin açılış sahnesi olduğunu hissettiriyorsun ve şimdi bana uyuduğum odada öldürülen aile hakkında her şeyi anlatacaksın. Böyle bir durumda sarışın için işler hiçbir zaman iyi gitmez, bu yüzden neyi kaçırdığım konusunda bana ipucu verirsen kendimi daha iyi hissederim."

"Düşünebiliyor musun? Ölürdüm." Sonra bir eliyle ağzını kapatıyor, diğer eliyle omzumu kavırıyor. "Kahretsin. Muhtemelen gerçektir. Korku filmlerinde sarışınlar gibi beyaz olmayan eşcinseller de hep ölür. Her neyse, bildiğim kadarıyla bu evde hiç kimse ölmedi ve perili de değil. Ama soruma cevap vermedin."

"Ve sen benimkine cevap vermedin." Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim dercesine kaşlarını kaldırarak beni bekliyor. Kahvemden bir yudum daha alıp sandalyemde kayarak ona dönüyorum. "Sanırım bana ne sorduğundan emin değilim."

Sırıttıyor, kara gözleri bilerek parlıyor. "Bence biliyorsun, tatlım. Bana kız arkadaştan kız arkadaş E Gerçek Hollywood Hikayesi'ni anlatın, çünkü Keith'i tanıdığım onca yıl boyunca *hiç* başka bir kadınla birlikte olmadı.

kız kardeşleri ya da annesinin burada kalmasından daha fazla. Buraya bir kadın getirdiğinden bile şüpheliyim. Kesinlikle bir geceden fazla bir kadınla birlikte olmadı. Tüm bunları nasıl bildiğimi sormadan önce, biliyorum. Öncelikle, bu benim işim. Ama aynı zamanda bir sır değil. Hepimiz onun hakkında bunu biliyoruz ve hepimiz bu konuda konuşuyoruz. Keith Dawson kimseyle çıkmaz ya da tekrar yapmaz."

"Hiç mi?" İnanılmaz bir şekilde bağıyorum.

"Hiç. Rastgele kadınlarla rastgele ilişkiye giriyor ve sonra onları bir daha görmüyor. Tek seferlik bir şey. Genellikle bir kulüpte ya da başka bir yerde, onları eve götürmek ya da onlarla eve gitmek zorunda kalmamak için halka açık yerlerde. Düzenli, karşılıksız bir seks görüşmesi bile yok. Yani tekrar söylüyorum."

Başımı sallıyorum. Az önce bana anlattıklarında o kadar çok şey var ki, kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Keith lisedeki kız arkadaşından bahsetti. Benzediğim kızıdan. Onun hakkında konuştuğu şekilde gidersek ölmüş olan kız.

O zamandan beri kimseyle çıkmadı mı? Bir geceden fazla olmadı mı? Tanrım. Bunu kabul etmek çok zor.

"Dedikodu balonunuzu patlattığım için üzgünüm, ama çanak tutacak bir şey yok. Ben misafir odasında kalıyorum. Ve onunla aramda hiçbir şey yok."

Marco'nun yüzü düşmüş gibi söner.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Bu çok boktan. Sonunda birinden hoşlandığını umuyordum. Keith bir flörtçü ve kronik bir alaycı, evet, ama aynı zamanda olabildiğince sadık ve iyi biri. Altın kalpli tam bir boz alfa. Sanırım bunu size söylememe gerek yok." Elini bir aşağı bir yukarı sallıyor ve ben kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Nereden geldiğini ya da neden yüzüme oturduğunu bile bilmiyorum.

Keith için özel değilim.

Ve öyle olduğumu düşünmekten kendimi ne kadar çabuk alıkoyarsam o kadar iyi.

Ben onun çalışanıyım ve o kimseyle çıkmaz. Asla. Ve ben zaten bununla ilgilenmiyorum. Y a p a c a k çok işim var. Çok fazla şey var.

romantik bir ilişki düşünmeden önce kendimle ve hayatımla ilgili bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor. Ayrıca kedi köpek gibi didişiyoruz. Tamamen uyumsuz.

Onunla benim ve içinde yaşadığımız dünyaların gece ile gündüz kadar farklı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama yine de... o küçük hayal kırıklığı titreşimi orada.

Hemen şimdi ve burada üstesinden gelmem gereken bir şey. Keith Dawson'ı sevmek bir seçenek değil.

Boğazımı temizliyorum. "Peki ya diğerleri? Çıkıyorlar mı?"

"Jasper belli ki evli ve iki kızları var. İlki Jasper'ın önceki ilişkisinden. Gus da Naomi Kent ile nişanlı." Başımı salladım. Magazin dergilerine hiç para harcamadım, televizyonum da yok çünkü kablolu yayın ve yayın ağıları benim fiyat aralığımın dışındaydı. Ama medyanın Jasper, Gus ve Jasper'ın şimdiki karısı Viola'nın etrafında patladığı zamanları hatırlıyorum. Her parlak dergi kapağında onları görmeden eczaneye gidemezsiniz. Gus Diamond ve Naomi Kent hakkında da ufak tefek şeyler duymuştum. Sadece nişanlı olduklarını fark etmemiştim.

"Ya Henry?"

"Birileriyle çıkıyor. Ciddi ya da birkaç haftadan uzun süreli bir şey yok. Henry, Gus ve Jasper'ın sahip olduklarını istemediği konusunda kararlı ama nedenini hiç açıklamıyor. Ama evet, Keith bu konuda garip bir adam çünkü Henry'nin aksine o diğerlerinin sahip olduklarını istiyor."

Marco dosyadaki her şeyi gözden geçirmeyi bitirirken, kendimi iyimser ve umutlu olmaktan başka bir şey hissetmemeye zorlayarak çöreğimden biraz daha koparıyorum. Okumam ve imzalamam gereken bir sürü belge var. Bir tablet ve ortak sürücümüz için bir giriş sayfası, ayrıca bir şirket kredi kartı ve cep telefonu.

Marco gitmek için ayağa kalkıyor ve ben de onu kapıya kadar takip ediyorum. "Bu kadar stresli görünme, tatlım. Çok gibi görünüyor ama çabucak toparlayacaksın. Ve beni istediğin zaman ara. Sen ve ben artık bu işte beraberiz ve bu bizi kanka yapar."

Sağlam elimi uzatıp Marco'ya sarılıyorum. Onda insana kendini bağlı hissettiren bir şey var. Sanki gerçekten bir kanka gibi. Ve aramızda gizlilik anlaşması olduğu için ona güvenebileceğimi hissediyorum. Herkese güvenebileceğim kadar.

Kapıyı kapattım ve kilitlemek için mandalı çevirdim.

Kendimi bundan vazgeçiremeden arka kapıya ve Keith'in hâlâ tur attığı havuza yöneliyorum. Sanırım yeni patronumu biraz daha yakından tanımam gerekiyor.

M^{aia}

Ilık sabah güneşine doğru adım atarak havuzun basamaklarına doğru ilerliyorum. Uzun, dikdörtgen ve kristal berraklığında mavi. Yan tarafta ekli bir jakuzi var ama şu anda açık değil. Keith hareketini yavaşlatmadı, gerçi eminim en son hava almak için başını çevirdiğinde beni görmüştür.

Taşın kenarına oturuyorum, ayaklarımı serin suya daldırıyorum ve iç çekiyorum. İyi hissettiriyor ama aramızdaki artan gerilim bunu yapmıyor. Ben burada otururken iki tur daha attıktan sonra durup saçlarını silkeliyor ve fazla suyu almak için elini yüzünde gezdiriyor. Sıkı kolları havuzun kenarında çaprazlama duruyor, ayaklarını arkasına doğru atıyor ve o soğukkanlı bakışları benimkilere öyle bir çarpıyor ki anında kelebekler uçuşuyor.

"Marco ile her şey halloldu mu?" Tamam,
demek böyle gidiyoruz. İş.

"Evet. Bana tüm evrakları ve teknoloji ürünlerini verdi. Her şeyi incelemem ve noktalı yeri imzalamam gerekiyor."

Üzerimize aniden ağır bir sessizlik çöküyor ve bunu nasıl
dolduracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Kızgın

görünüyor. Ben

değilim.

Yüz ifadesi sırtımama neden oluyor.

Direniyorum. Zayıf bir şekilde

ekleyebilirim.

"Bugün kolun nasıl?"

Hâlâ çok ağrıyor ama "Çok daha iyiyim, teşekkürler. Genelde bu kadar
erken mi kalkarsın?"

Sorularımı tamamen duymazdan geliyor, yüzünü bana dönüyor ve
sıgılıkta boyunun ölçüsünü alırken tüm dikkatini bana veriyor. Su şeritleri
yüzünde, boynunda, omuzlarında, göğsünde ve karın kaslarında şakacı bir
şekilde süzöldükten sonra havuzla yeniden birleşip belinde hafifçe kulaç
atıyor.

"Eminim yüzmek istiyorsundur. Burası çok sıcak."

Ben söyleyeyim. Adam marul gibi parçalanmış ve bir filem mignondan
daha lezzetli görünüyor. O bir salata ve ana yemek ve bahse girerim o siyah
gövdelerin altında saklı olan şey kesinlikle tatlıdır. Acaba boyu uygun mu?
"Altı-üç mü?"

"Beş."

Oh. "Suyun içinden aletime bakıyorsun." ile ilişkili bir
tür metrik var mı?

"Hayır, değilim!" Ciyaklıyorum, sesim o kadar tiz çıkıyor ki uzaktaki
bir köpek havlıyor. "Sadece bir şey düşünüyorum. Seninle ilgili değil tabii
ki. Ya da seninle... bilirsin işte." Başımı kaldırıyorum çünkü sağlam
durmaktan başka çarem yok (kafamda aptalca bir kelime oyunu) ve
gözleriyle buluşuyorum.

"Sik mi? Çük? Penis?"

"Doğru. İşte bu. Bunu düşünmüyorum. Gözlerimin orada olması sadece
garip bir tesadüftü."

"Ne kadar *büyük* olduğumu sorarken mi? Seni şimdiye kadar gördüğüm en kırmızı şekilde kızardığından bahsetmiyorum bile. Aletimin boyutunu merak ediyorsun. Kabul et."

Asla.

"Eğer kaslı göğüsler ve karın kasları beni korkutuyorsa, bu on kat daha kötü-" "Söyleyebilirsin. Hadi ama."

Piç kurusu. Özellikle *onun* sikiyle ilgili olana kadar bunu söylemekte hiç sorun yaşamadım.

"Sikler. Ayrıca, her zaman ego ve ukala tavır ne kadar büyükse, erkeğin cüsse ve erkeklik eksikliğini o kadar çok telafi ettiğini söylemezler mi?"

Küstahça sırtıyor ve yüzümün beni bu kadar kolay ele vermesinden nefret ediyorum. Annem bunun kanımızın İrlandalı tarafından kaynaklandığını söylerdi. Bu yüzden içki içtiğinde yüzü hep pancar kırmızısı olurdu. Benim için, bu sadece yerleşik bir yalan dedektörü anlamına geliyor.

"Bunun ne kadar yanlış olduğunu size göstermekten mutluluk duyarım," diyor. "En azından benim için. Başkaları adına konuşamam. Ama sanırım ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz, değil mi tatlı sevgilim?"

Bana "tatlım" demesi iç çamaşırlarımda böyle bir etki yaratmamalı.

Bu... aşağılayıcı, değil mi? Yani, tatlı ya da sevgilim diye çağrılmak olması gerektiği gibi hissettiriyor. Ama gözleri açlıkla her santimetrekareme bakarken onun pürüzsüz diliyle yuvarlanmak erotik ve görkemli olmaktan başka bir şey hissettirmiyor. Bu sevginin içinde yuvarlanabilir ve bundan hiç utanç duymayabilirim.

"Hayır. Patron."

Bunun üzerine biraz irkildi ve ben de neşeyle gülümsedim. Henry gibi bir adamla ne yapacağımı bilmiyorsam, Keith gibi bir adamla daha da kötü olduğunu hayal etmek zorundayım. Ondan sadece seks ve tecrübe damlıyor. Ve yük. Ondan da damlıyor ve üst kattaki zavallı valizimin gösterdiğine rağmen benim zaten taşıyacak çok yüküm var.

"Vücudumu istiyorsan ve seksi olduğumu düşünüyorsan," diye şarkı söylemeye başlıyorum ve yüksek sesle kahkaha atıyor. Tanrı'ya şükür. Felç geçirmeden onun yoğunluğuna ancak bu kadar dayanabilirim.

"Bu şarkıyı bilmek için çok gençsin."

"Sen de öylesin." Gülüyorum, sağlam elimle uzanıp ona doğru biraz su sıçratıyorum.

Gülümsüyor, ışık gözlerinin her yerine vuruyor ve şu anda çok ateşli görünüyor. Acaba hayal ettiğim kadar iyi öpüşüyor mu? Dudakları dolgun, neredeyse kadınsı, o kadar dolgunlar ki. Bir erkekte baştan çıkarıcı olmaması gereken yumuşak lokum yastıkları gibi, ama onda öyle. Ellerini saçlarımdan geçirip yüzümü kendine doğru tutar mı ya da belime bastırır mı, böylece ağzımı alırken bedenim onunkini hissetmeye zorlanır mı?

"Şimdi de dudaklarıma bakıyorsun."

Saçmalık. "Değilim." Elimdeki tek dikkat dağıtma taktiği olan suyu ona doğru fırlatarak biraz daha su içiyorum.

"Bana su sıçratmak adil değil. İyiliğine karşılık veremem. Bu şarkı için çok genç olabilirim ama senden çok daha yaşıyım."

"Bu bir uyarı mı Keith? Kulağa kesinlikle öyle geliyor." Onunla alay ediyorum. Neden onunla alay ediyorum?

Dudaklarını yalıyor, ifadesi giderek sertleşiyor. Suyun içinde bir adım öne çıkıyor. Bana doğru bir adım ve ben içgüdüsel olarak dik oturuyorum. "Evet."

Ve böylece, oyun zamanı arenayı terk etti. Frazier yerde! Babam ne zaman arkadaşlarından biri bayılsa bu lafı söylerdi. Sanırım boksla ilgili bir şey ama o kadar çok kullanırdı ki her türlü lekelenirdi.

Ama şu anda, benim koca ağzım nakavt oldu.

Sorun şu ki, buna engel olamıyorum. Hayatım boyunca kurallara göre oynadım. Her çizginin içinde renklendim. Ve bu benim için hiç iyi olmadı. Bu

Kaliforniya'ya taşınmak dışında ilk kez risk alıyorum. Birçok kişinin tehlikeli ya da çılgınca bulacağı bir şey yaptım. Hiç tanımadığım bir adamla yaşıyorum, hiç deneyimim olmayan bir işi kabul ediyorum. Sanki bedenim tüm o az seks yapmışlığı, bastırılmışlığı, umutsuzluğu alıp temkin ve sağduyu ile birlikte çöpe atıyor. Yarınımın daha iyi olmasını istiyorsam, bunu sağlamak zorundayım. Öylece oturup bunun olmasını bekleyemem.

Sanırım şu anda yapmaya çalıştığım şey de bu.

"Benden korkman hoşuma gidiyor," diyorum ona. "Büyük kötü adamın küçük sarışın başlıklı kızıdan korkması çok sevimli."

Ne yaptığını anlayamadan, yüzünde kararlı bir çatık kaşla suyun içinden bana doğru sıçırıyor. Ayağa kalkıp kaçmak istiyorum. Onun yerine olduğum yerde kalıyorum ve bana ulaştığında bacaklarımı aralarına girebileceği kadar açıyor. Elleri iki yanıma düşüyor, havuzun taş kenarını kavırıyor ve beni içine hapsediyor.

Elbisem zaten kısa ve bu haliyle külotumun görüldüğünden hiç şüphem yok.

Eğer bakarsa.

Ki öyle değil.

Gözleri tamamen ve bütünüyle benim gözlerime sabitlendi.

Su damlaları vücudundan fırlayıp elbisemin üzerine düşüyor ama soğuk ya da ıslak umurumda değil. Ondan yayılan sıcaklık hoşuma gidiyor.

Hareket etmiyorum. Zor nefes alıyorum.

Eğiliyor, gözleri usulca dudaklarıma kayıyor, kendini alamıyormuş gibi oraya yapışıyor ve biraz daha yaklaşıyor. Neredeyse benimkine dokunuyor. Aramızda sadece birkaç santim var. Ve acı veren güzel bir an için, beni öpeceğini düşünüyorum.

Ve yapmamam gerektiğini bilsem de, onu geri öperdim.

Bu yüzden azıcık eğildim. Sadece ne olacağını görmek için.

Ne yazık ki, son noktadan hemen önce duruyor. Sıcak nefesi dudaklarımda geziniyor ve ben bunu yapmasını istiyorum.

Yap işte. Öp beni.

Ama yapmayacağını zaten biliyorum. İşte bu noktada kararlı kaşlar devreye giriyor.

Parmakları suya doymuş bir şekilde yukarı kalkıyor ve yanağımın tepesinde geziniyor. Gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce hareketi takip ediyor.

"Çok güzelsin Maia. Eminim erkekler sana baktıklarında tek gördükleri budur. Güzelliğin. Enfes. Peki ya güzel olmaktan çok daha fazlası olduğun gerçeği? Bu sakatlayıcı. Ukalalığın bana hiç kimsenin yapmadığı kadar meydan okuyor ve ben buna bayılıyorum. Aksini söylersem yalan söylemiş olurum. Beni çileden çıkardığında bile bunu düşünmeden edemiyorum." Burnu benimkine sürtünüyor ve daha fazla temas edebilmek için başımı eğiyorum. Geri çekiliyor ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. "Ama flört etmeyi bırakmalısın. Seksi sataşmalar da. Artık benim için çalışıyorsun ve bu sana dokunamayacağım anlamına geliyor. Sana dokunmayacağım anlamına geliyor."

Sesindeki inatçı kararlılık nefesimi kesiyor. Ayrıca kaşlarımı çatmama neden oluyor ve kaşlarımı çatmaktan nefret ediyorum. Bu ona benim üzerimde güç veriyor.

"Bana öyle bakma. Seni öpmek istemediğimi mi sanıyorsun? Daha fazlasını yapmak istemediğimi mi?"

Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum ve başarısız oluyorum. Haklı olduğunu zaten biliyorum. Neden böyle davrandığımı bile bilmiyorum. Belki de hayatımda ilk kez bir erkek yüzümden ve bedenimden daha fazla tahrik olduğu içindir. Bu çok üzücü ama aynı zamanda doğru. Ona meydan okuyorum ve o da buna bayılıyor.

Ve arkasındaki gerekliliğe rağmen bunun sona ermesini istemiyorum.

"Burada, evimde kalmanı istiyorum," diye devam ediyor. "Senin de evinmiş gibi rahat hissetmeni istiyorum. Ve benim azgın bir ahmak gibi davranmam bunu senin için yapmıyor. Az önce olduğu gibi seninle tartışmak beni sadece tahrik ediyor. O yüzden ortak bir nokta bulacağız. Bu

evde olduğumuz sürece arkadaş olacağız. Güvenen, konuşabilen ve kendimiz olabilen arkadaşlar.

Çalışırken de hâlâ arkadaşız ama ortak bir iş ahlakı, hedefi ve saygısı olan arkadaşlarız. Ve aramızdaki diğer her şey, bu lanet olası kimya her neyse, ölecek. Ölmek zorunda."

Ve bununla birlikte, üç basamağı tırmanıp eve doğru ilerliyor, giderken havlusunu alıp beline sarıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve midem o adam yüzünden gerginlikle doluyor.

Ama kesinlikle haklı.

Söylediği her şey hakkında.

Ve yapmadığı milyonlarca şey. Onunla birlikteyken, ileri geri konuşmalarımıza kapılmak çok kolay. Söylediği gibi ona meydan okumayı seviyorum. Daha önce kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım ve şimdiden tam anlamıyla bağımlısı oldum.

Ama... kalbimin derinliklerinde, bunun asla sözlü atışmamızın ötesine geçemeyeceğini, geçmemesi *gerektiğini* biliyorum.

Ben bir kereden bir şey olmaz tipi bir kadın değilim.

Bu bazıları için işe yarayabilir ve bunu başarabildikleri için onlara daha fazla güç verir, ancak karşılığında hiçbir şey elde etmeden kendimi başkalarına yeterince verdim ve bunu kalbimle veya bedenimle yapmayacağım.

Ve Keith kimseyle çıkmıyor.

O ilişki kurmaz.

Bana bakıyor ve ölü bir eski kız arkadaş görüyor ki bu bile başlı başına büyük bir tehlike işareti. Kelimenin tam anlamıyla beni ezip geçecek ve sonraki saniyede işi bitecekti.

O zaman hangi cehennemde olurdum?

Olmayı reddettiğim bir başka klişe daha.

Bu yüzden onun sınırlarını seviyorum. Koruyucu. Akıllıca. Hayatta kalmak için gerekli.

Şimdi zaten olması gerekenden çok daha fazla hoşlandığım bir adamla nasıl arkadaş olacağımı bulmam gerekiyor.

M^{aia}

"SENİN HAREKETİN," diyor Keith ve ben bakışlarımı medya odasındaki BÜYÜK ekrandan Harry Potter Büyücüsü'nün satranç takımının tam hareket halinde olduğu masaya kaydırıyorum.

"Gerçekten mi?" Homurdanıyorum. "Tam bir amcıksın."

Sert bir kahkaha atıyor. "Amcık mı? Kadınlar amcık kelimesini kullanmaz."

"Evet, öyle yaptım çünkü sen tam olarak busun. Atını cidden benimle uğraşmak için oraya taşıdın. İkimiz de biliyoruz ki o kale umurunda bile değil. Buradaki oyunun ne, Dawson? Ne oynuyorsun?"

"Belki de nihai egemenliğe giden yolda küçük insanları biçmeyi seviyorumdur."

Homurdanıyorum. "Vay canına. Bu çok seksi. Dünyaya hükmeden bir zorba gibisi yok. Cidden, külotum ıslandı."

"Maia," diye uyarıyor.

"Çok kolay." Ona gözlerimi deviriyorum. "Kız kardeşinin sana bu seti aldığına ve ben buraya gelmeden önce hiç kullanmadığına hâlâ inanamıyorum."

"İster inanın ister inanmayın, siz getirene kadar hiç satranç oynamamıştım. Kitap ve filmdeki gibi gerçek boyutlu satranç oynamanın havalı olacağını düşündüğüm için şakaydı."

"Oh, buna inanıyorum. Hiç stratejin yok. Daha önce sadece telefonumla oynadım ve sürekli kışınıızı tekmeliyorum."

Alay ediyor. "Daha çok kazanmana izin verdim, sevgilim."

"Her neyse." Hızla ekrana geri dönüyorum çünkü bu benim en sevdiğim sahnelerden biri.

"Bu şeyleri nasıl seviyorsun? Yirmi yaşındasın, seksen değil."

"Her şeyi kaçırıyorsun Keith. Grace Kelly ve Jimmy Stewart'tan bahsediyoruz. Tüm o gerilim. Parasını hikayeden, kıyafetlerden ve oyunculuktan kazanan temiz Hollywood draması. Özel efektlerde ya da bir neslin aşırı cinselleştirilmesinde değil. Hitchcock, tüm hatalarına rağmen, ki adamın pek çok hatası vardı, bir sinema ve hikaye anlatma dehasıydı. "İki insan birbirini sevdiğinde, Broadway'deki iki taksi gibi bir araya gelirler. Alıntı yapıyorum. Yani, hadi ama. Göz kamaştırıcılığın vücut bulmuş hali olan Grace Kelly, bunu yıllara meydan okuyan bir elbise giyerken ve erkeği için flörtöz bir gülümseme takınırken söylüyor. Bunu izlemeniz gerek. Ciddiyim. Gerilim çok iyi."

"Klasik filmlere nasıl merak sardığını anlat bana," diye ricamı yerine getirmek yerine emrediyor, gerçi ben ekrana bakarken onu bir iki kez yakalamışlığım var.

Tahtaya bakıyorum ve atını hareket ettirirken güvenli olmayan bir fil bıraktığını keşfediyorum. Acemice bir hata ve bunu kelime oyunu yaparak söylüyorum. "Burada yaşadığım bir hafta boyunca neredeyse hiç durmadan birlikte olduk ve neredeyse yarım düzine klasik film izledik. Sormanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Sabırsız bir kaşını kaldırıyor.

"İyi," diye homurdanıyorum. "Çocukken onları izlerdim. Annem onları severdi - tek ortak noktamız buydu - ve ben de çok güzel oldukları ve mükemmel bir kaçış yolu oldukları için onlara kapılmıştım. Kütüphaneden ödünç almak ücretsizdi, bu yüzden bunu sık sık yapardık ve ne zaman gitsek, bir iki kitap almama izin verirdi çünkü onlar da ücretsizdi. Tarih ve Yunan mitolojisiyle de bu şekilde tanıştım. Her neyse, üniversitede sinema yan dalım oldu. Birinci sınıf film derslerim çok havalıydı ve hepsi Hollywood'un altın çağının en iyi yapımlarını sergileyen eski filmlerdi."

"Bölümün neydi?"

"Psikoloji. Okul rehber öğretmeni ya da psikolog olmak istiyordum."

"Olmak mı istedin? Geçmiş zaman mı?"

Omuz silkiyorum. Şu anda oraya gitmiyorum. Eninde sonunda üniversiteye geri döneceğim. Şu an için planım, Wild Minds'ın asistanı olarak kazandığım her kuruşu biriktirmek ve tüm borçları ödemek. Hesaplarıma göre bu sadece sekiz aydan biraz daha fazla sürecek ve buna yaşamak için başka bir çöplük bulmam da dahil. Ondan sonra, borçsuz olduğumda, dünya benim istirdiyem ve tüm incilerini bulmayı planlıyorum.

"Los Angeles'a bu yüzden mi geldin? Hollywood ihtişamını aramak için mi?"

"Hayır." Burnumu kısıırıyorum. "Oyunculuk benim tutkum ya da arzum değil. Sadece film izlemeyi seviyorum. Sen bilirsin."

"Filimi aldın," diye yakınıyor ve tahtayı pişmanlıkla süzüyor.

"Onu korumasız bıraktın. Bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Eğer akıllı olsaydım, bu oyuna büyük paralar yatırırdım."

"Beni küçümseme, tatlı sevgilim. Hiç beklenmedik biriyim."

Gerçek bu değil mi?

"Aç mısın? Eminim açsındır."

Elini uzatıyor, saçlarımı savuruyor ve tahtada hangi taşı hareket ettiriyorsa eliyle gözlerimi kapatıyor. Birkaç ses duyuyorum.

etrafta takırdayan şeyler. "Hey." Gülüyorum, onun amansız pençesini gözlerimden çekmeye çalışıyorum. "Neden gözlerimi kapatıyorsun?" Sonunda kurtuluyorum ama tahtadaki tüm siyah figürlerin silinmiş olduğunu görüyorum. Onunla karşılaşıyorum, özür dileyen bir sırtıyla uzaktan yakından alakası yok. Adam tam bir kurt. "Tamamen hile yaptın."

"Hayır. Hapşırdım."

"Aman Tanrım. Şaka mı yapıyorsun? Hapşırmadın. Hapşırması olsaydın bile, o koca kötü kurt bu kadar taktiksel bir darbeye yaklaşamazdı. Kimse ağzıyla bu kadar yetenekli olamaz."

"Maia."

Sesindeki uyarı tonuna daha çok gülüyorum. "Üflemek mi? Gerçekten bunun için mi penisin ısınıyor? Bu benzetmeyi yapan sensin."

"Penis sıcak mı?"

Omuz silkiyorum, geri almak istemiyorum.

"Penisimin seksi olmadığını bile söyleyemem çünkü bu pek çok açıdan yanlış. Ama birbirimizle flört etmeyeceğimizi, cinsel sözcükler ya da imalar kullanmayacağımızı söylemiştik ve ben hayatımın kurallarını koyan bir adam olduğum için bu bizim için böyle."

"Aldatmamak senin kutsal yaşam kurallarından biri değil mi? Aldatan. Sana hilekâr diyorum. Bu senin için nasıl?"

Adamın tek derdi hayat kuralları. Anlayabildiğim kadarıyla, bu rastgele kuralları rastgele zamanlarda ortaya atıyor ve hepsinin rastgele, saçma veya sıralı numaraları var. Mesela dün şöyle dedi: "Hayat kuralı #208, Maia: Her zaman savaş çılgınlığını duymalarına izin ver ve ciddi olduğunu bildiklerinden emin ol." Yankees, Red Sox maçını izliyorduk ve Fenway'deki taraftarlar Yankees berbat diye tezahürat yapıyordu. Pek savaş çılgılığı sayılmazdı ama itiraz etmedim.

Ben de buna tam olarak bir yaşam kuralı demezdim, ama o kadar çok kuralı var ki, sanırım o anda uyduruyor.

"Berabere bitti diyelim ve senin renkli filminin sonunu izlerken biraz yemek yiyelim."

Ona sert bir parmak gösterdim. "Beraberlik değil. Sen bir hilecisin. Benimle oynamana son kez izin veriyorum, Dawson." Ona sert bir parmak gösterdim.

Ağızına almak ister gibi bakıyor ama neyse ki almıyor. Çünkü biz arkadaşız ve arkadaşlar arkadaşlarının parmaklarını emmez. Sanırım bunu anaokulunda öğrenmiştim.

Ama evet, biz buyuz. Arkadaşlar.

Havuzdaki sertleşme olayından bu yana geçen hafta, benim deyimimle Keith'in grubun bitirmeye çalıştığı albüm üzerinde çalıştığı için gün içinde çok fazla dışarıda olmasıyla geçti. Marco ve ben bu zamanın çoğunu öğrenmem gereken her şeyin üzerinden geçerek geçiriyoruz. Ama gecelerimiz film ve televizyon izleyerek, kitap okuyarak ve satranç oynayarak geçti. Konuşarak ve gülerek. Kısacası, cennetin benim kişisel versiyonum.

Satrançta hep ben kazanırım ama bu gece belli ki onun kırılma noktasıydı.

"Bunu unutmayacağım, Angelo. Ee... aç mısın?"

"Yemek yiyebilirim. Ama sadece benimle o büyük kanepende oturur ve film izlersen."

"Ayaklarımı ovar mısın?"

Sırıtiyorum. Çünkü nasıl sırtıtmam? Bu adam. Bu adam... düşünemeyeceğim, yanına bile yaklaşılamayacağım kadar çok şey. "Hayatta olmaz dostum. Unutma, önümüzdeki birkaç hafta boyunca tek elim var."

"Nasıl unutabilirim ki? Tamam. Git otur ve filmini durdur. Diane'in bizim için yaptığı bazı şeylerle döneceğim."

Biz. Bunu anlamıyorum. Hem de hiç.

Diane, onun olağanüstü hizmetçisi, çok sağlıklı yemekler yapıyor. Keith'in vücudunu bu kadar sıcak tutmasının sebebinin bu olduğunu tahmin ediyorum. Yani, belli ki çok çalışıyor. Adam havuzunda milyonlarca tur atıyor ve sonra benim önceki dairemin iki katından daha büyük olan evindeki spor salonuna gidiyor.

Ancak yemek büyük bir rol oynuyor ve protein ve sebzeler bol miktarda bulunurken karbonhidratlar az. En azından akşam yemeklerinde. Kahvaltıda bol miktarda kek var ama henüz bir tane yediğini görmedim.

Sadece zenginler bu şekilde yer.

Komşuda yaşayan evsiz veteriner Isaac'e restorandan artan yemekleri getirdiğimde, bir kez bile karbonhidrat/protein oranından bahsetmedi. Restoranlardaki personel yemekleri de genellikle bir çeşit makarnaydı ve biz garsonlar da bedava olduğu için seve seve yerdik.

Ne demek istediğimi anladın mı?

Diane protein açısından zengin yemekleri bir rüya gibi pişiriyor ve yine avlamak/toplamak zorunda olmadığım yiyecekler, bu yüzden her şeyden memnunum.

Keith birkaç dakika sonra salata, biftek - inanabiliyor musunuz, benimki çoktan kesilmiş - ve kuşkonmaz dolu iki tabakla dönüyor. Harika görünüyor ve kokuyor, ağzım sulandı.

Onu önüme koyuyor ve hemen ayrılıyor, ancak kendisi için bir bira ve benim için bir suyla geri dönüyor. Daha yirmi yaşında olduğum için bira içemeyeceğimi söyleyerek benimle dalga geçiyor. Gözlerimi deviriyorum ama bunun bir önemi yok çünkü hayatımda hiç içki içmedim ve şimdi de içmeye başlamayı düşünmüyorum.

Yemeğimden bir ısırık alıyorum, Keith play tuşuna basıp yanıma yerleşirken yavaşça çiğniyorum. Sanki bu onun için bir Cuma akşamı yapılacak en normal şeymiş gibi. Ama nasıl olabilir ki? Keith muhteşem, zengin, bekâr bir adam. Üstelik ünlü biri.

Ayrıca, daha önce Henry ile telefonda konuşurken duydum. Henry onu dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu ama Keith havasında olmadığını söyledi. Evde kalıp benimle film izleyecekmiş. Duyduğum tek taraflı versiyona göre Henry de ona bu konuda bir şeyler söylüyordu.

İçimde bir şeyler rahatsız edici bir şekilde kıpırdıyor.

"Ben burada olmasaydım bu gece ne yapıyor olurdun? Bugün cuma gecesi."

Çiğnemenin ortasında duraklıyor, ancak bir saniye sonra devam ediyor ve yutuyor. Sanki oyalanıyormuş gibi birasından bir yudum alıyor ve sonra bana bakıyor. "Bilmiyorum. Duruma göre değişir."

"Neyin üzerine?" Hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi yemeğine geri dönerken üsteliyorum.

"Canım ne yapmak istiyorsa," diyor kaçamak bir ifadeyle ve ben de kaşımı kaldırarak bunu anladığından emin oluyorum. Homurdanıyor. "Burada film ya da maç izliyor olabilirim. Jasper'larda olabilirim, çünkü hep orada toplanırız. Henry ya da başka bir arkadaşımın bir kulüpte ya da partide olabilirim. Dedğim gibi. Duruma göre değişir."

"Bütün bunları hâlâ yapabilirsin, biliyorsun. Burada kalıp bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin." Yemeğini yemek uğruna bunu görmezden geliyor ve bunda beni son derece sinirlendiren bir şey var. "Ciddiyim. Kendi başıma kalamayacak ya da kendi yemeğimi ısıtamayacak kadar çaresiz değilim. Zaten hayatında yeterince yer edindim. Eğer dışarı çıkmak istiyorsan, çıkmalısın."

Sırıttırıyor ama birasından bir yudum daha alarak bunu gizlemeye çalışıyor. "Beni kendi evimden kovmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"Yani benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyorsun?"

"Tanrım, erkekler neden bu kadar sinir bozucu?"

Gülüyor. "Tencere dibin kara, seninki benden kara." "Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye araya giriyor, bakışları benimkilerle buluşuyor ve arkasında ne olduğunu anlayamadığım bir ipucu var. "Ve eğer gerçekten dışarı çıkmak istiyorsam, çıkarım. Burada seninle olmak istemeseydim, olmazdım."

Elimde olmadan gülümsüyorum, ancak bunun ne kadar aptalca olduğunu hemen fark ediyorum ve yüzümden kaymasına izin veriyorum. Birbirimizin yanında kendimiz olabilen arkadaşlar olmamızı istediğini söyledi ve ben de öyle olduğumuzu hissediyorum. En azından ben onunlayken öyleyim. Eğer böyle olmamızı istiyorsa, sanırım bu ona her şeyi sorabileceğim anlamına geliyor.

"Henry ya da diğer arkadaşlarıyla dışarı çıktığında, seks yapmak için kadınlarla buluşuyor musun?"

Keith lokmasını hafifçe boğazına tıkıyor, birkaç sert vuruşla tıkanıklığı gideriyor ve sonra beni dikkatli bir bakışla süzüyor. "Bunu neden sordun ki?"

"Sadece bu işlerin senin için nasıl yürüdüğünü merak ediyorum. Yani, yatağa attığın kadınlardan hiçbirisiyle çıkmadığını biliyorum-"

"Çıkmadığımı sana kim söyledi?"

Oh. Kahretsin. Ağzımdan kaçtı, değil mi? Aptal yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Marco masumca bir şeyden bahsetmiş olabilir."

Sinirli bir nefes veriyor ve bir elini kalın siyah saçlarında gezdiriyor. Eminim bunu yapmak güzel bir histir. Eminim saç telleri ipeksi ve yumuşaktır. "Evet. Bazen dışarı çıktığımda kadınlarla tanışıyorum ve onlarla seks yapıyorum. Sandığın kadar sık değil ama zaman zaman oluyor. Ve hayır," diye ekliyor ses tonuna bir kesinlik katarak. "O kadınlarla çıkmıyorum. Onlarla seks yapıyorum, hepsi bu. Merak ettiğin tek şey bu mu yoksa özel seks hayatım hakkında bilmek istediğin başka şeyler de var mı?" Gözleri üzerimdeydi. Sert ve özür dilemeyen.

Diyor ki, kaldıramıyorsan çanak tutma.

"Benimkini biliyorsun."

"Evet, senin hakkında her şeyi biliyorum. İnan bana, bunun çok farkındayım. Dahası da var, ne bilmek istiyorsun?" Sabırsız bir elini havada sallayarak sadece sormam ve bu işi halletmem gerektiğini işaret ediyor.

"Bu kadınlar bunu sorun etmiyor mu? Sadece seks ve başka bir şey yok mu?" Fısıldıyorum çünkü aniden kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve neden gergin olduğumu bile bilmiyorum. Belki de bana bakışı yüzündendir. Benimkinin çok farkında olduğunu söylemesi.

"Evet. Öyleler. Çoğu da sadece bunun peşinde. Hızlı ve kirli bir sikiş, daha fazlası değil." Bunu söylerken beni daha da dikkatle izliyor ve ben de dikkatle bakan gözlerini kaçırmak zorunda kalıyorum. Bu beni

çok kötü kıvranmak istiyorum. Böyle pis pis konuşması. "Bazıları daha fazlasını arıyor. Bir rock yıldızıyla yatmak istiyorlar. Biriyle çıkmanın getireceği para, ün ve şöhreti istiyorlar. Övünmek istiyorlar. Ama onlar bunun tek seferlik olduğunu kabul edip senin imzaladığın Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalamadan asla sikimi içlerine sokmam."

Tanrım. Beni gerçekten sinirlendirmeye çalışıyor.

O da tamamen başarılı. Yüzüm ateş topuna döndü. Göğsüm kabarıyor. Meme uçlarım sert ve sıkı. Bu sefer kıpırdanmayı durduramıyorum, gözlerim düşüyor. Hâlâ beni izliyor. İzlediğini biliyorum. Gözleriyle buluşmayı başaramasam da onun ağırlığını hissedebiliyorum.

"Sorularına cevap verdim mi, tatlı sevgilim? Duymak istediğin bu muydu? Yoksa onları tam olarak nasıl memnun ettiğime dair ayrıntılar mı arıyordun?"

"Kes şunu," diye tersliyorum. "Kabalık ediyorsun. İstemiyorsan bana cevap vermek zorunda değildin." Gözlerim onunkilere kayıyor. Artık mavi değil. Siyah, vahşi ve muhtemelen biraz da kızgın. "Sorduğum şeyin bu olmadığını biliyorsun. Sadece merak ettim."

Eğiliyor, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarken parmakları yanağımda geziniyor. Orada bıraktığında nefesim kesiliyor, kendini düzelterek benden tamamen uzaklaşmadan önce başparmağını lobumda ileri geri kaydırıyor.

Hiçbir şey olmamış gibi yemeğine geri döner.

Ve tekrar konuştuğunda, sesi artık az önceki sıcaklığından hiçbir şey taşımıyor. "Hayır, Maia. Yatağa attığım kadınların hiçbirisiyle çıkmıyorum. Hiçbiriyle çıkmak istemiyorum. İlişki ya da kız arkadaş istemiyorum. Kadınları yemeğe ya da kulübe götürmem. Telefon numaralarını istemem ve doğruyu söylemek gerekirse; isimleri gerçekten umurumda değil."

Çünkü onlar o değil, demek istiyorum ama diyemiyorum.

Onu zaten olması gerekenden daha fazla zorladım. Seks hayatı beni ilgilendirmez ve sormamalıydım. Bu olması gereken bir şey değil.

beni yiyip bitiriyordu. Ben onun arkadaşıyım, o da benim patronum ve kendimi hasta hissediyorum.

Bir ısırık daha alıp zorla mideye indirmeden önce tabağımdaki yemeğin bir kısmını karıştırıyorum. Yemeği israf etmem. Çocukken bir sonraki yemeğimin nereden geleceğinden ya da ne zaman yiyeceğimden asla emin olamazdım. Ama şu anda, çiğnemek bile bir görev. Belki genç ya da deneyimsiz olduğumdan ya da çok fazla Hollywood filmi izlediğimden, ama onun için farklı olan ben olmak istiyorum.

Aptalca, değil mi? Böyle şeyler asla hayal ettiğiniz gibi sonuçlanmaz.

Keith Dawson gibi bir adamı değiştirmek mümkün değildir. Hayat kuralları ve yüzeyin hemen altında gezinen, sadece belirli zamanlarda ve yeterince dikkatli bakarsanız görülebilen kederiyle değil.

Onunla ne aradığımı ya da neden aradığımı bilmiyorum. Ve bunun peşini bırakmalıyım.

"Zor Ölüm'ü izlemek ister misin?"

"Ne?" Gülüyor, yüzünü bana doğru çeviriyor, meraklı bakışlarıyla söndürdüğüm ışığın bir kısmı ona geri dönüyor.

"Zor Ölüm. Bilirsin, yippee ki yay, orospu çocuğu."

"Patlamış mısır alabilir miyiz?"

Rahatlamış bir hava akımı ciğerlerimden şaşkın bir kahkaha şeklinde geçiyor. "Böyle bir filmde patlamış mısır olmazsa olmazdır. Ama bayım, ben-karbonhidratları-sendene-geçerim'in böyle şeyler yediğini düşünmemiştim."

"Patlamış mısıra bayılırım. Sen filmi aç, ben de ona başlayayım." Ayağa kalkıyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve tabaklarımızı alıyor. *Az önce alnımı mı öptü?* Basit, zararsız ve masum bir jest kalbimin böyle çarpmasına neden olmamalıydı.

Savaşmaya devam ediyorum. Düşünceleri geri itmeye devam ediyorum. Kendime bunun asla olmayacağını söyleyip duruyorum çünkü az önce söyledi, isimleri umurunda bile değil. Onlarla çıkmak ya da kız arkadaş edinmek istemiyor.

Ama o piç benim adımı biliyor.

Geceler boyu benimle kalıyor. Onun filmleri olmasa da benim filmlerimi izliyor. Bifteğimi kesiyor çünkü yapamayacağını biliyor. Bana tüm soruları soruyor ve ben ona tüm cevaplarımı verirken dinliyor. Satranç oynarız, güleriz ve durmadan konuşuruz. Ve sessiz kaldığımızda, onu doldurmamıza gerek yok çünkü bu garip değil.

Bu mükemmel.

Keith Dawson'a karşı giderek büyüyen karasevdamı nasıl durduracağım ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama o aptal, önemsiz öpücük benim için çok daha fazlası oldu. Artık bırakmam gerektiğini söyledim ve dudaklarının o dokunuşu beni raydan çıkardı. Bir YouTube videosu izlemeli ya da beni daha güvenli, *arkadaşça*, duygulara karışmayan otlaklara geri götürebilecek bir kişisel gelişim kitabı okumalıyım. Tüm deneyimsizliğim kalbim için tehlikeli ve zararlı olduğunu kanıtlıyor.

Görünüşümü beğeniyor. Bu *benden hoşlandığı* anlamına gelmez. En azından bu şekilde değil. Belki de ona dövme sanatçısının adını sormalıyım, böylece alnıma dövme yaptırabilirim.

"Hey Keith?" Seslendim.

"Öyle mi?" Beklentiyle bana dönüyor.

"Ne olursa olsun, benimle kalmana sevindim."

Tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle gülümsüyor ve kalbim göğsümde daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyor. "Ben de."

Kahretsin, ciddiymiş.

Bu beni ne kadar memnun etse de aynı zamanda korkutuyor.

Arkamı dönüyorum, ayak seslerinin azalmasını dinliyorum ve iyice uzaklaştığından emin olduğumda, elimi kalbimin üzerine koyup onun için atmayı bırakması için yalvarıyorum. Beni kıracak ve bunun bu sefer iyileşebileceğim bir yara olduğundan emin değilim.

Keith

Havalı kulaklıklarım takılı ve gözlerim kapalıyken Jasper'ın akustik eşliğinde söylediği sözleri dinliyorum. Belli ki bunu dün gece yazmış ve hasta ruhlu bir piç olduğu için bunu tamamlanmasına çok az kalan albümümüze eklemek istiyor.

"Bir şarkı daha nedir? Yani albümümüz on yedi yerine on sekiz şarkıdan oluşacak. Büyük bok."

Bu sabah üzerinde çalışmam için bana gönderdiğinde söylediği buydu ve beni kısa süre önce daldığım derin uykudan uyandırdı. Maia buraya geldiğinden beri iyi uyuyamadım. Sonra ucube Marco hafta içi her sabah yaptığı gibi erkenden kapımı çaldı ve artık dinlenmek mümkün değildi.

İlk iş olarak Maia ile 'ekip toplantıları' yapmayı seviyor, ki bence bu toplantılar sadece ikisinin kahve ve kek eşliğinde gevezelik etmesinden ibaret.

Ve her sabah olduğu gibi o geldiğinde yüzmeye gidiyorum.

Ve her sabah olduğu gibi, turların ve kaldırdığım ekstra ağırlıkların kafamı toparlamama yardımcı olması için göklere sessiz bir dua gönderiyorum.

Bir şekilde grubumun göz kamaştırıcı yeni asistanını düşünmeyi bırakabileceğim. İşe aldığım ve horoz engelleme sorumluluğunu üstlendiğim.

Geçen hafta sınırlarımızı belirlemek yapabileceğim tek şeydi.

Çok fazla cinsel gerilimimiz var. Çok fazla kimya. Bu savaşıması zor bir şey ve genellikle tek bir şekilde biter. Çıplak. Bizim için bir seçenek değil. Yani evet, sınırlar. Kurallar!

Ve o sabahtan beri, onlara sadık kaldım.

Bu kadından kaçmam gerekirken tüm zamanımı onunla geçiriyorum. Onunla olmadığım zamanlarda da onu düşünüyorum.

Meraklı sorularına, güzel kahverengi gözlerine ve esir almayan çekici gülümsemesine rağmen iyi davrandım. Arkadaştık. Oyunlar oynadık, konuştuk ve televizyonun karşısında akşam yemeği yedik. Evde kalmak düşündüğümünden çok daha eğlenceliydi. Çok uzun zamandır hatırlayamadığım kadar eğlenceli.

Söz konusu o olduğunda zihnim pislikten başka bir şeyle dolmasa bile.

"Keith," diyor sanki konsantrasyonumu bozmaktan korkuyormuş gibi omzuma hafifçe dokunarak. Bu özel dizede, ritim kafamın içinde akmaya başlıyor, bu yüzden beni kesmek tam olarak yaptığı şey.

"Çalışıyorum."

"Biliyorum," diye cevap veriyor, ses tonu benim boktan tavrımdan etkilenmemiş. "Ama asistanınız olarak, stüdyoya gitmek için şimdi yola çıkmazsak grup üyelerinizle buluşmaya geç kalacağınızı bildirmek zorundayım. Bugün için takvimimde yer alan programa göre, sabah saat ondan itibaren sekiz saatiniz dolu."

"Gördüğüm kadarıyla çoktan topun başına geçmişsin."

"Bugün Pazartesi. Çoğu insan öyle."

Gözlerimi açtığımda onu düşündüğümde daha uzakta buldum. Kıyafetini de değiştirmiş. Hâlâ parmak arası terliklerini giyiyor ama sabah giydiği kısa, lavanta rengi askılı şey yerine, baldırlarının ortasına kadar inen, daha ağırbaşlı, soluk mavi bir atlet giymiş. Tek sorun hala spor sütyeni giyiyor olması, bu yüzden göğüsleri yukarı ve birbirine doğru itilmiş ve göze çarpacak kadar dekolteyi ortaya çıkarıyor. Ne yazık ki buna engel olamayacağını biliyorum ve bunu kendi başına yapamayacağı belli olduğu için başka bir sütyen giymesine yardım etmeyi teklif etmeyeceğim.

Benim ya da Marco'nun önünde bu şekilde giyinmesi sorun değil ama stüdyoya girmesi, o kadar insanın arasında bu şekilde bulunması fikrinden nefret ediyorum.

"Kolunla aran nasıl? Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Asla yardım istemez. Asla. Ya ben ona sormadan onun için bir şey yapıyorum ya da o bir yolunu buluyor. Bu harika değil.

"Sence ne konuda yardıma ihtiyacım var?"

Sütyeniniz? "Özel bir şey değil. Sadece aşırıya kaçmadığından emin olmak istiyorum." Ve bunu bile sıcak bir gülümsemeyle ve en ufak bir arzu belirtisi olmadan yapmayı başardım. Aferin bana. Hayat kuralı #327: Kendinize bir söz verdiğinizde, ona sonuna kadar bağlı kalın ve asla bozmayın. Biz evrenin efendileri buna kontrol diyoruz, orospu çocukları ve açıkça görülüyor ki ben bunu başarıyorum.

"Bu sabah için iyiyim, ama duş alabilmem için plastik torba işini daha sonra yaparsan çok memnun olurum. Bunun dışında, son on gün içinde bazı iyi numaralar öğrendim."

"Elbise ve parmak arası terlik giymek gibi mi?"

Yanakları biraz pembeleşiyor ama kendinden memnun bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Elbiseler ve parmak arası terlikler gibi. İlk maaşımı aldığımda birkaç tane daha alacağım bir şey."

"Yapabilirim-"

"Hayır." Elini kaldırıp beni durdurdu. "Sakin deneme bile. Şimdi hadi, gitmemiz gerek. İşteki ilk resmi günümde geç kalmaya tahammül edemem."

Geçen haftanın tamamını Marco ile bir şeyler öğrenerek ve üzerinden geçerek geçirdi ama bugün stüdyoya geldiği ilk gün. Açıkçası, kafasının ve beyin sarsıntısının tamamen iyileştiğinden emin olmak için onu evde tuttum. Ama bugün onu yanımda getiriyorum. Gerçekten yapması gereken bir şey değil, ama muhtemelen çıldıracak olmasının yanı sıra, bizi oynarken izlemesini istiyorum.

Kamyonetime atlıyoruz ve hemen ses sistemini Jasper'ın en yeni şarkısı çalacak şekilde ayarlıyorum. "Bana bunun hakkında ne düşündüğünü söyle."

Maia'nın kahverengi gözleri bir bana bir ön panele kayıyor, sanki önündeki şarkı sözlerini izliyormuş gibi. Los Angeles trafiğinde manevralar yaparak plak şirketimiz ve stüdyomuz Turn Records'un bulunduğu doğuya doğru ilerlerken direksiyona vuruyorum, kafamda hâlâ bu yeni ritmi duyuyorum.

*Zaman keşfedilmemiş bir
kapsüldür. Zaman, sapağı
olmayan bir yalandır.
Ama eğer zaman bir yalansa, o zaman
benim gerçeğimi gördün. Kimsenin geri
alamayacağı bir kader değişikliği.
Gökyüzümü aydınlat, en karanlık günümü.
Artık nasıl oynanacağını bilmediğim bir oyunu
seviyorum. Değiştir. Değiştir. Benim için değiştir.
Beni denize iten o anının içinde kayboldum.
Değiştir. Değiştir. Şu tarafa çevir.
Gözlerinde hissettiğim yükseklik burada
kalacak. Değiştir. Değiştir. Kanaması durana
kadar değiştir.
Seni bulmak tek ihtiyacım olan şey olabilirdi.
"Bu karısıyla ilgili, değil mi?" diye soruyor usulca ve benim*

yapabildiğim tek şey de gönülsüzce yarım bir baş sallama ve omuz silkme.

Ama dinledikçe, tüm sözleri dinledikçe daha az emin oluyorum. Bu sadece bir dize, ama bu şarkının sözleri tamamen geçmişle ilgili. Hepsi aşk ve kayıpla ilgili. Hepsi, tüm bu kalp ağrısını sizin için değiştirebilecek yeni bir şey, *birini* bulmakla ilgili.

Yani, Vi hakkında olması mümkün. Jasper ilk albümümüzün tamamını onun hakkında yazdı, o sırada Gus'la çıkıyordu. Herkesten, özellikle de ondan sakladığı tüm gizli, bastırılmış aşkını. Vi, Gus'tan ayrılıp hayatımızdan çıktıktan sonra da onun hakkında başka şarkılar yazmaya devam ettik.

Hepimiz bilmiyormuş gibi davrandık. Ama biliyorduk.

Viola hayatımıza geri döndüğünde ve Jasper ile nihayet bir araya geldiklerinde, daha fazla şarkı vardı. Onun hakkında daha romantik düzyazılar, ilham perisi. Adalyn ve yeni kızı Cora hakkında da bolca.

Ama bu farklı hissettiriyor. Bu şarkının daha karanlık bir notası var. Sözlere karışmış bir acı.

Neden bu şarkıyı benim için yazdığına dair içimde sinsi bir şüphe var? Benim için mi?

Ya da belki de çok fazla şey okuyorum ve onun sözlerine dayanarak kendi düşüncelerimi tahmin ediyorum. Sanırım büyük sanatçılar dinleyicilerine bunu yapar ve Jasper en iyisi.

"Çok güzel. Açıkçası üzerinde çalıştığınız albümdeki diğer şarkıları dinlemedim ama eğer onlar da böyleyse elinizde yeni bir hit olacağını tahmin ediyorum. Dürüst olacağım; bu tam bir yolculuk. Mecazi anlamda konuşuyorum tabii ki. Stüdyoya gitmekten bahsetmiyorum. Grup asistanı olarak çalışmaktan bahsediyorum. Özellikle de her zaman benim kadar sevdiğim ve hayran olduğum bir grupla. Çılgınca, değil mi? Gerçeküstü. Sürekli dönüp dolaşıp geldiğim kelime bu. Gerçeküstü."

"Bir şeye mi sinirlendin?" Şaka yapıyorum.

Beni tersliyor ama o kadar geniş gülümsüyor ve coşkusu bulaşıcı.

"Daha çok dehşete kapıldım ama gerçekten heyecanlıyım. İki yıl önce üniversiteye gittiğimden beri ilk kez bir şey beni heyecanlandırıyor."

Bu inanılmaz derecede iç karartıcı. "Buraya taşındığında bile heyecanlanmadın mı?"

"Hayır. Kaçıyordum. Ve bir an önce paraya ihtiyacım vardı. Aklımdaki tek şey buydu. Hayatta kalmak ve daha derine inmemek. Ama bu her iki dünyanın da en iyisi gibi geliyor. Kendim için yapabileceğim, iyi olabileceğim ve borçlarımı ödemek için kullanabileceğim bir şey."

"Bu senin teşekkür etme şeklin, değil mi?"

Neşeyle kıkırdıyor. "Evet, ama bunu tekrar söylememden hoşlanmayacağını düşündüm, bu yüzden benim için ne anlama geldiğini ve bu fırsat için ne kadar minnettar olduğumu anlayacağını umarak yeni işimden duyduğum büyük sevinci aktarıyorum."

"Sevindim, tatlı sevgilim. Mutlu olduğun zaman seni izlemek çok eğlenceli."

Ve seni mutlu etmek beni gerçekten mutlu ediyor ve bunun nedeninin karanlık tarafını çok derinlemesine düşünmeyi reddediyorum.

Gözlerinde bir muziplik pırıltısı beliriyor. "Tatlı sevgilim? İroni mi yapıyorsun?"

Ona hızlıca bir göz atarak gülüyorum. "Çok tatlısın. Eminim." Başımı eğip ona göz kırpıyorum. "Eminim sen de soluduğun ateşin içine biraz tatlılık karıştırmışsındır."

"Belki bir kez. Belki yine bir ara. Bu yüzden yeni lakabını kendime saklayacağım. Hoşuma gitti."

Bana şımarık bir sırıtış fırlatıyor ve ben dudaklarına bugün bilmem kaçınıcı kez bakarken, bu seksi sarışının resmen benim şeytanım olduğunu üzülerek kendime itiraf ediyorum. Eğer Amy benim meleğimse, bu kadın da onun tam tersi. Arada sırada içten içe biraz tökezlememe yetecek kadar fiziksel benzerlikleri olabilir ama yanımda oturan bu kadın beladan başka bir şey değil.

Yeraltındaki otoparka giriyoruz ve gözleri fal taşı gibi açılmış arkadaşımı lobiden geçirip asansöre götürüyorum. "Bu..." Sözüünü kesiyor, onun

nefesi boğazında düğümlendi. "Aman Tanrım. Keith. Kutsal Taco Salısı. Gabriel Rose muydu o? Kör Gözyaşları'ndaki Gabriel Rose gibi mi?"

"Evet."

"Ama ona el salladın. Onu tanıyor musun?" diye fısıldıyor. Kayıtsızca omuz silkiyorum, bu da onu daha da azdırıyor. "Keith!" Koluma tokat attı. "Onu tanıyor musun?!"

"Evet." Asansöre bindiğimizde sırtıyıyorum ve stüdyo katının düğmesine basıyorum. "O Lyric Rose'un babası ve Lyric sadece Turn Records'un CEO'su değil, aynı zamanda ana yapımcımız."

"Kapa şu lanet çeneni."

Şimdi gülmeme engel olamıyorum. Onun şaşkın, gözleri fal taşı gibi açılmış haline karşı koymak imkânsız. "Yine söylüyorum, benimle tanıştığında böyle değildin."

"İyi sayılırsın ama o Gabriel Rose'du." *"İyi sayılır mıyım?"*

Omuz silkiyor, asansör kapılarına doğru dönüyor ve beni etkili bir şekilde reddediyor. "Sanırım Henry'yi daha çok sevebilirim. Senin yıpratıcı olduğun her yönden çekici biri. Jasper'ın şarkı sözleri de karşı koyamadığım enfes şiirler. Oh, ve Gus'ın-"

Durduramadan kışına bir şaplak attım. Asansörün sessiz gürültüsü içinde güzel bir *şaplak oldu*. Bana doğru dönüyor, ağzı bir karış açık ve kahverengi gözleri inanmaz bir şekilde benimkilere kilitleniyor.

Kahretsin, az önce ona şaplak attım. Yeni asistanım.

İşe giderken asansörde. Ona arkadaş ve saygılı olmamız gerektiğini söyledikten sonra.

Son on gündür mücadele ettiğim her şeyi geri aldım.

Araba yavaşlamaya başladı ama ikimiz de hareket etmedik, hatta ses bile çıkarmadık. Sadece bakmaya devam ediyoruz, ikimiz de az önce yaptığım şey hakkında ne yapacağımızı bilmeden şok olmuş durumdayız. Bir şeyler söylemeliyim. Ona üzgün olduğumu söylemeliyim.

Profesyonel olmadığımı. Kasıtlı olmadığını ve bir anda oluverdiğini. Ama yine ses çıkmadı.

Ona ne kadar sert vurduğum için avuç içim acıyor, bu yüzden kıcının da acıması gerektiğini biliyorum. Bu beni bu kadar tahrik etmemeli, ama gerçekçi olalım, kıcı... eğer karşımda durmasaydı, iniltimi bastırmak için parmak eklemlerimi ısırtıyor olurum. İşte kıcı bu kadar inanılmaz.

Hareket etmiyorum. O da kımıldamıyor. Sessiz. Ben ses çıkaramıyorum. Bu beni geren ve hakkım olandan çok daha fazla heyecanlandıran lanet bir açmaz.

Asansör durmadan hemen önce bana doğru adım atıyor, eli saçlarıma dalıyor, başımın arkasını kavıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Dudakları cesurca dudaklarıma yapışıyor, dudaklarından şaşkın bir nefes kaçıyor, sanki o da bu hareketten benim kadar şok olmuş gibi. Bu soluk aynı hızla bir inlemeye dönüşüyor ve sanırım bu şimdiye kadarki en sevdiğim ses oldu.

Gözlerimi kapatıp onu öpmek için yarım saat sersemlemiş bir halde öylece duruyorum.

Dudakları sıcak, yumuşak ve çok dolgun. İçine gömülmek ve içinde kaybolmak istediğim yastıklar gibi. Ağzını benimkine yaklaştırırken parmakları saçlarımin telleriyle oynuyor. Yavaş, hafif öpücükler arasına daha derin dalmalar ve dilinin kaymaları serpiştiriyor.

Başımı döndüren, nefesimi kesen ve *acıtan* öpücükler.

Ellerim yüzünü kavıyor, onu bana doğru tutuyor, başını eğiyor ve bağlantıyı derinleştiriyor çünkü doyamıyorum. Dilim öldürmek için içeri giriyor, onu tadıyor, onunla oynuyor. Beni yaptığı açgözlü piç gibi ağzını tüketirken hiçbir lanet mahkum almıyorum. Sikim kot pantolonuma doğru geriliyor ve bilinçli bir düşünce olmadan ona doğru itiyorum. Dudakları dudaklarıma değdiği anda bilinçli düşünce aklımdan uçup gitti.

Beni hissetmesi için ölüyorum. *Hisset beni!* Beni ne kadar zorladığını hisset, Maia. Senin için ne kadar çaresiz olduğumu hisset.

Bu kadını istiyorum.

Bu kadını çok istiyorum.

Ve şimdi tam olarak ne kadar olduğunu biliyor. Onun tatlı vücuduna sürtünürken ikinci nefesi bana bunu yanlış anlamamanın mümkün olmadığını söylüyor. Numara yapmak yok. Hepsi senin için, demek istiyorum ama ağzının her santimini tatmakla o kadar meşgulüm ki konuşamıyorum.

Çok geçmeden araba durur ve asansörün sesi duyulur, kapılar açılır ve kadın geri çekilir, ince bir tükürük izi onunla birlikte gider ve kırıldığında alt dudagina yapışır.

Siktir, bu çok ateşli.

Büyümüş göz bebekleri gözlerini karartıyor. Yanakları pembenin en yıkıcı tonuna büründü. Sırıttıyor, tükürüğünden oluşan o küçük havuzu içine çekerek dudaklarını yalıyor ve şöyle diyor: "Öpücüğün kıcıma yediğim şaplaqla ödeşmemizi sağladığını söyleyebilirim, ama sanırım ikimiz için de bunun bir ceza olamayacak kadar çok hoşuma gittiği çok açık. Bir dahaki sefere daha çok çabalamam gerekecek."

Asansörden çıktı ve ben de kapıyı açık tutmak için hemen düğmeye bastım, böylece bir sonraki kata sürüklenmeyecektim.

Bir nefes üflerim. Sonra bir tane daha. Sonra karmakarışık bir kahkaha. Ho-lee-shit. Bu da neydi böyle?

Nefes nefeseyim ve gülümsüyorum ve tek yapmak istediğim onu yakalamak, kıcını buraya geri getirmek ve her şeyi tekrar yapmak. Öpücüğü şeker gibi. Uyuşturucu gibi. Tatlı ve bağımlılık yapıcı ve lanet.

"Hadi Keith. Geç kalacağız."

Daha geniş sırtıttıyorum. Yapmamam gerektiği halde. Ona, kendime, çocuklara ve sanırım arkadaşı Jesus'a bile bir ya da iki kez ona dokunmayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen.

Sanırım artık siki tuttu. Bilirsin, sikimi ona sürttüğümünden beri.

Lanet olsun. Muhtemelen bunu yapmamalıydım.

"Keith!"

Tamam. Kayıttayız.

"Sana resmen kızgınım Maia."

Gülüyor. Ben gülmüyorum. O tek öpücükle kaç tane hayat kuralını çiğnedim? Ve bu bitmeden önce kaç tane daha çiğneyeceğim?

M^{aia}

ONU ÖPTÜM. Onu öpmemeliydim. Elf Buddy adına ne düşünüyordum ki?

Aslında, tam olarak ne düşündüğümü biliyorum.

Adamın kıcıma şaplak attığını düşünüyordum. Ben de öyle düşünüyordum.

Kıcıma yediğim şaplaktan ve ardından içime yayılan garip sıcaklıktan sonra, bunu hisseden tek kişinin ben olup olmadığını görmek için onu öpmek istediğimi düşünüyordum.

Spoiler uyarısı: Değildim.

Buna deneysel diyebilirsiniz. Karşı konulmaz bir cazibe diyelim. Saf çılgınlık diyelim.

Her ne haltsa, tek seferlik bir şeydi. Tıpkı bütün kadınlara olduğu gibi. Çünkü asansörden iner inmez aynen bunu söyledi. "Artık bunu sistemimizden çıkardığımıza göre, bir daha yapamayız. Bu iş yürüyecekse olmaz."

Haklı. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ugh! Yani Keith. Otuz saniye önce asansörde olanların kafasında bir etken olduğuna dair en ufak bir ipucu bile olmadan güçlü ve kontrollü. Acıtmamaya çalıştım ama gerçekçi olalım, hepimiz biliyoruz ki acıttı.

Stüdyo düzeni oldukça çılgın. Çok havalı bir şekilde.

Son birkaç saattir uzanmış ve masaj yapan deri bir şezlongda oturmuş, Jasper'ın son dakikada eklenmesine karar verdiği bu yeni şarkı üzerinde çalışan çocukları dinliyorum. Lyric Rose, *yani* Lirik Gül de prodüktörleri olduğu için burada. Sabırla ve ustalıkla onlara yol gösteriyor.

Şey... sayılır.

"Gus neden bu akoru değiştirip duruyorsun?" diye soruyor, mikrofona konuşarak, çünkü adamlar kabinde, hepsi enstrümanlarla, hepsi birlikte çalışıyor, ki bana bunun bir parça hazırlarken standart olmadığını söyledi. O zaman her sanatçı genellikle ayrı ayrı çalışıyor.

Kulaklıklarını takmadığı için "Bilmiyorum," diye cevap verdiğini duyuyorum. Benim de duyabilmem için tüm sesi odaya yaymış. Bana sorarsanız çok havalı ve klas bir hareket çünkü ben asistandan başka kimse değilim ve düşüncelerimin ve girdilerimin garanti edilmediğinden veya takdir edilmediğinden eminim "İsteyerek yapmadım. Sadece parmaklarım doğal olarak perdelere gidiyor. Sözlerin beni yönlendirdiği yer."

"Hayır, beğendim," diyor Lyric ona. "Bence daha önce sahip olduğundan daha iyi çalışıyor."

"Peki, şöyle yapsak nasıl olur?" Keith davuluyla bir şeyler çalmayı öneriyor ve yarım vuruş sonra Gus elektro gitarıyla eşlik ediyor ve hemen ardından Henry bas gitarıyla onu takip ediyor. Jasper orada öylece durmuş Gus'a bakıyor, akustığı boynuna asılı ve karnında sallanırken bir yandan da onu dinliyor.

Müziğin bu şekilde yapıldığını bilmiyordum.

Sanırım bunu daha önce pek düşünmemiştim, ama bir satır müzik yazmak ve bunun sözlerle eşleşmesini sağlamak çok zorlu bir süreç. Şarkının ana yönü Keith ve Gus'tan geliyor gibi görünüyor. Birbirlerine gidip geliyorlar, kağıda bir şeyler yazıyorlar ve farklı düzenlemelerle oynuyorlar. Henry bir aksesuar gibi görünüyor ama son derece yetenekli biri. Yaptıkları her şeyi anında kavlıyor ve sese gerçekten hayat veren bir derinlik katıyor.

Jasper açıkça söz sahibi ve geri çekilip Keith ve Gus'ın işlerini yapmalarına izin vermekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Onların bir bilimi var. Sanatlarını icra etmenin çok özel bir yolu.

Özellikle bir taraftar olarak bunu izlemek hayret verici ve güzel.

Ne yaptığımı anlamadan ayağa kalkıyorum, çantamdan iş telefonumu çıkarıyorum ve onların fotoğrafını çekiyorum. Sonra gruplarının Instagram, Facebook ve Twitter hesaplarına girip fotoğrafı başlığıyla birlikte paylaşıyorum: Hazır mısınız? Sizin için üzerinde çalıştığımız ekstra özel bir şey var! #ComingSoon #WildMinds #InTheStudio

Bu onlar için, onlar olarak ilk resmi paylaşımım ve umarım bu seferki iyi gider. Bana kişisel bir şey olmadığı söylendi. Jasper'ın çocuklarının ya da Viola'nın resimleri yok. Eğer böyle bir şeyin yayınlanmasını istiyorlarsa, bunu kendileri yapacaklar. Naomi Kent için de aynı şeyi söylediler. Henry ve Keith kişisel ya da utanç verici olmadığı sürece umursamadıklarını söylediler.

"Neyden nefret ettiğimi biliyor musun?" Lyric durup dururken soruyor ve benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

"Neyden nefret ediyorsun?" Sandalyesinde dönüp bana baktıktan sonra karşılık veriyorum. Lyric çok sevimli. Minyon, sarışın ve neşeli. Çivi gibi sert bir plak yapımcısı ve yöneticisi için bile. Ayrıca sakız pembesi giyiyor, bu yüzden sanırım bu sadece onu daha da eve götürüyor.

"Parlak sanatçılar neredeyse bitmek üzere olan albümlerine fazladan bir şarkı ekleme ihtiyacı hissettiklerinde ve yeni şarkı o kadar iyi olduğunda, bir sonraki albüme ertelemeyi tartışamam bile."

Buna biraz güldüm, çünkü aynı fikirdeyim. Yani, muhteşem sanatçılar ve muhteşem yeni şarkı hakkında. "Çok güzel. Diğer parçaları henüz dinlemedim ama bunu gerçekten çok sevdim ve bitmesine daha çok var."

"Hayır." İç çekiyor. "Hayır değil. Uzun bir gün olacak. Keith neden seni buraya sadece oturman için sürükledi?"

Güzel soru.

"Beni uzun süre yalnız bırakmaktan hoşlandığını sanmıyorum. Ya onu soyup soğana çevireceğimi düşünüyor ya da beni zor durumdaki çaresiz bir genç kız olarak görüyor." Kırık kolumu kaldırıyorum. "Hangisi olduğunu henüz çözemedim."

"Ya da belki sadece yanında olmanı seviyordur." Kaşlarını bana doğru oynatıyor ve asansördeki öpücükten sonra kızarıyorum. Yine. Çünkü söz konusu erkek olduğunda yaptığım tek şey bu gibi görünüyor. Çok ezikçe.

"Bundan şüpheliyim. Ben onun için her şeyden çok bir baş belasıyım. Ama biliyorsunuz, hepiniz bir süredir bu iştisiniz. Dışarı çıkıp bir sürü sandviç falan alacağım. Ne yemek istersiniz?"

Keith de böyle yapmamı söylememiş miydi? İşlerine daldıklarında onları beslememi?

"Burrito, kızım. Burrito getir, bu çocuklar bütün öğleden sonra çalışsınlar ve ben de sana sonsuza dek borçlu kalayım. Köşede adını hiç hatırlayamadığım nefis bir yer var ama sanırım içinde viva geçiyor. Neyse, işte sevdikleri şey."

Benim için her şeyi yazıyor ve ben de onun yönlendirmelerini takip ederek hızlıca restoranı bulmak için dışarı fırlıyorum. Siparişimizin hazır olmasını beklerken bir yandan da grubun sosyal medyasında geziniyorum. Yeni hazırladığım gönderi hem Facebook'ta hem de Instagram'da üç binden fazla beğeni almış, çok sayıda heyecanlı yorum ve paylaşım yapılmış.

Neredeyse yüz yirmi milyon takipçileri var -akıllara durgunluk veriyor- ancak paylaşımları düzensiz ve biraz cansız.

Çoğunlukla albüm kapakları, turne ve çıkış tarihleri. Grup veya üyeleri hakkında kişisel hiçbir şey yok.

Ben de sosyal medyada çok az yer alıyorum ve acemi olduğumu ilk itiraf eden ben olacağım. Ama onların yaptıklarından daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum.

Hayranlar en sevdikleri gruplarla bağlantı kurmak istiyor. Sadece müzikal olarak değil, kişisel düzeyde de. Bağlantılı olduğumuzu hissetmek isteriz. Kutsal alanın bir parçası.

Aslında öyle olmasak bile.

Çalıştığım gruptan ya da aldığım maaştan daha fazlası için içimde bir heyecan dalgası oluşuyor. Sanırım bu işi sevebilirim, angarya işler de dahil. Bunu yapmak bana kendimi gerçek ve kabul edilmiş hissettiriyor, başımı döndürüyor ve aklımı başımdan alıyor... bu beni kısa kesiyor. Hem de çok.

Patronunla uğraşmak yasak. Oyun kitabındaki birinci kural gibi. Keith Dawson kalibreli hayat kuralı hatta.

Yine de onu öptüm. O da

beni öptü.

Ama tekrar olacak gibi değil. Ani bir hamleydi.

Daha fazlası değil.

Peki bu neden ağzımda ekşi bir tat bırakıyor?

Tüm bunları çabucak bir kenara bırakıyorum. Yeni işime odaklanmalıyım. İyileşmeye odaklanmalıyım. Adıma olan tüm borçları ödemeye odaklanmalıyım. Finansal özgürlüğe sekiz ay kaldı.

Bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde uçurdu.

İlerlemeye devam etmek için içsel bir cesaret ve metanet.

Keith'le okula dönmek istediğimi konuştuk ve o da buna sıcak baktığını söyledi. Bunun harika bir şey olduğunu düşündüğünü ve eğer bu işe devam edersem, ki bundan keyif alırsam devam edeceğimi umduğunu söyledi, o zaman grup bunun için programında zaman ayırmamı sağlayacaktı.

Şu anda kazandığım maaşı kazanıp okula gidebilmek bir rüya olurdu.

Bu da dikkat dağıtıcı Şeyler yok demek.

Stüdyoya girdiğimde çocukları Lyric'le birlikte salonda ayakta dikilirken buluyorum. Terden alınları parlıyor ve gömleklerine yapışıyor, kendilerini havlularla silip halsizce kanepelere uzanıyorlar. Sağlam elimle yiyecek torbalarını tutarak onlara "Yiyecek getirdim," diyorum.

Keith kaşlarını çattı. "Bütün bunları tek başına taşımamalıydın."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Yavaş ol, Doktor Brown. Benim iki elim var. Belli ki." Çantaları büyük kare sehpanın üzerine koymadan hemen önce tekrar havaya kaldırıyorum.

"Az önce beni Doc Brown mı yaptın? Onun bir tıp doktoru olmadığının farkında mısın?"

"O kısmı unuttum sayılır, ama o anda film tabanlı doktorları unutuyordum. Hızlı geri dönüşlerim üzerinde çalışacağım. Bu nasıl?"

Homurdanıyor ama sanırım bir gülümseme yakaladım. Belki de bana öyle geliyordur. Yine de asansörde olanlardan sonra aramızdaki ilişki garip ya da tuhaf değil. Kendimize döndük, ki bu kesinlikle harika. Aslında mükemmel.

"Neden gülümsüyorsun?" Henry dönüp diğer çocuklara bakmadan önce sorar. "Değil mi? Gülümsüyor."

Buna gülüyorum, oturuyorum ve çantadan kendi burritomu alıyorum. Çocuklar açlıktan ölüyor olmalılar çünkü büyük lokmalar arasında teşekkürlerini mırıldanıyorlar. "Neden gülümsemeyeyim ki?" Bir ısırık almadan hemen önce soruyorum, burritoların tek elle yenen yiyecekler olmasına şükrediyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor Henry bir lokma yemek yerken. "Sanırım bu farklı bir gülümseme. Mutlu bir gülümseme."

"Farklı bir gülümseme mi?" Jasper, Henry'ye dönmeden önce meraklı bir kaşla bana bakarak soruyor. "Şimdi onun gülümsemesini mi inceliyorsun, dostum? Çok yakından yapmamaya dikkat et. O bizim için çalışıyor."

Jasper bunu şakayla karışık söyler. Aslında Henry ona ikiyüzlü diyor, bir yandan da peçetesini fırlatıyor ve Jasper gülüyor. Ama yine de göz ucuyla Keith'in yüzünü buruşturduğunu yakalıyorum, sonra da hemen

kayboluyor. Pişmanlık

dalgalar halinde ondan sızıyor. Hâlâ biz olabiliriz ve aramızdaki ilişki garip olmayabilir ama asansörden beri göz göze gelmedik.

Bir kere bile.

Bana bakmasını sağlamak için onu kışkırtmak istiyorum.

"Henry aslında haklı ve çok iyi bir gözlemci." Ona gülümseyerek göz kırpıyorum.

"Ben bas çalışıyorum. Gözlemci olmak benim işim. Dökül bakalım. Neden böyle ıslıl ıslıl gülümsüyorsun?"

"Hangi ahbap gülümseme diyor?"

"Senin kışında ne var, dostum?" Henry, Keith'e ters ters bakar. "Stüdyoya girdiğinden beri dangalak bir kaltaksın."

Keith içinden homurdanarak burritosuna geri döner. Evet, bu benim hatam olabilir, Henry. Grup arkadaşını öptüm ve bundan pek memnun olduğunu sanmıyorum.

"Şey," diye atlıyorum, ağzımı siliyorum ve çantama uzanıyorum. "Şuna bir bak." Instagram hesaplarını açıyorum çünkü en çok hareketlilik orada yaşanıyor. Şimdiden iki yüz binden fazla beğeni ve birkaç bin yoruma ulaştık. Neden gülümsediğimi sorduğu için önce Henry'ye uzatıyorum.

"Bu sabahki biz miyiz?" Kaşları birbirine çarptı. "Kahretsin, ciddi bir hareketlenme var."

Başımı salladım. "Evet. Profilindeki bağlantıları da güncelledim, böylece yeni albümünün ön siparişi en üstte yer alıyor."

"Ve bunun için çok minnettarım," diye söze giriyor Lyric, ela gözleri parlayarak bana göz kırpıyor. "Bu akıllıca bir düşünceydi."

"Gerçekten. Naomi'nin sosyal medya işlerini sana devretmeliyim," diyor Gus. "Bundan nefret ediyor. İliklerine kadar nefret eder."

Yaşadığı onca şeyden sonra nedenini anlayabiliyorum. En azından halka açık olarak yayınlananları.

"Gerçekten Gus'ı seve seve yapardım ama bu benim ilk denememdi ve kızınızı düzgün bir şekilde yapamamaktan nefret ediyorum. Bana bir hafta ver ve işler iyi gitmeye devam ederse, aşkına yardım etmekten başka bir şey istemem."

"İşte bu yüzden seni zaten seviyorum." Parmağıyla beni işaret ediyor, ben de sırıtiyorum.

"Aslında aynen katılıyorum. Sadece bu adamların albümleri için ön sipariş almalarını sağlamakla kalmadın, aynı zamanda burrito siparişimi de mükemmel hale getirdin ve onların da onaylayabileceği gibi, ben seçici bir kaltağım."

Ona parıldıyorum. Henry'nin fark ettiğı o farklı gülümsemelerden daha fazlası - sağlıklı bir mutluluk dozu enjekte edilmiş.

"O zaman buradaki işim bitti." Yarım bir selam veriyorum. Ve sonra aklıma geldi. Gülümsemem neden farklı görünüyor.

Daha önce hiç kimse beni övmemişti. En azından yaptığım bir şey için. Büyürken evde hiç yapmadım. Üniversitede de olmadı ve kesinlikle Lavender'da ya da hukuk firmasında çalışırken de olmadı.

Beni mutlu eden de bu.

Hissettiğim ezici gurur.

Henry beni bunu bilecek kadar iyi tanımıyor ama çok uzun zamandır kendimi böyle mutlu hissetmemiştim. Ve bundan önce, sadece bir kez oldu. Evden ilk ayrıldığım da ve üniversiteye gittiğimde. Şimdi bile, bu farklı hissettiriyor. Daha iyi.

O mutluluk benden koparılıp alındığı için kısa sürdü.

Hayatımdaki diğer her şey gibi.

Şimdi olacak olan bu mu?

Gülüştüp şakalaşan adamların her birine bakıyorum, sonra da Keith'e. Keith'in belli belirsiz bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum. Buna rağmen gözleri araştırıyor ve tanıştığımızdan beri ona karşı hiç samimi olmasam da, birdenbire beni bu kadar iyi okumasını istemiyorum. Aklımın ne kadar karışık olduğunu bilmesini istemiyorum.

Zaten bu karmaşanın büyük bir parçası, ki bu çok gülünç görünüyor.

Daha birkaç gece önce siktiği kadınların isimlerini bile önemsemediğini itiraf eden adam. Onun için bu kadar anlamsız olabilir miydim? Hiç önemi var mı?

Hayır, ben karar verdim. Kesinlikle değil çünkü aramızda bir daha hiçbir şey olmayacak. Kendisi söyledi.

Ve kendimi korumalıyım. Kalbimi korumak zorundayım. Bu işi korumak zorundayım.

Ne pahasına olursa olsun.

Bunu kaybedemem. Bu duyguyu. Bu ikinci şansı. Her şeyim bu ve şu anda sahip olduğum tek şey bu.

M^{aia}

"Bu gece orada başka kim olacak?" Keith bizi şehrin Hollywood Hills bölgesine doğru götürürken soruyorum.

"Sadece biz."

Gözleri yola sabitlenmiş olduğu için görmediğini bildiğim sabırsız bir bakış fırlatıyorum ona. "Biz kimiz?"

"Jasper, Viola, Adalyn ve Cora. Gus ve Naomi. Lyric ve henüz tanıştığınızı sanmadığım kocası Jameson. Henry. Sanırım Marco ve hatta belki Ethan çünkü o da şehirde."

"Ethan kim?"

"Başka bir yapımcı ama aynı zamanda Turn Records'un COO'su. Şu anda çoğunlukla New York'ta yaşıyor. Onu seveceksiniz. O ve Marco birlikte çekim yapmayı ve bize dedikleri gibi biz kaslı heteroseksüel erkekleri kızdırmayı seviyorlar."

"O da mı eşcinsel?"

"Evet." Keith başını sallar.

"O ve Marco..."

"Bir çift mi?" diye soruyor, boşluğu doldurarak. "Hayır. Marco Ethan'dan yaklaşık yirmi yaş büyük ve Marco son bir yıldır ciddi biriyle çıkıyor."

"O pislik," diye nefes nefese kaldım. "Bana bunu hiç söylemedi. Onca kahvaltıya rağmen bir kez bile erkek arkadaşından bahsetmedi."

"Çünkü Marco onun hakkında konuşmuyor. Bunun bir uğursuzluk olduğunu ve birlikte olduğu adamın Los Angeles, müzik endüstrisi ya da ünlülerle ilgili her şeye karşı olduğunu söylüyor. Bir denetim firmasında muhasebeci."

"Buna bayılıyorum. Yine de bu Marco için işleri zorlaştırıyor olmalı."

Keith bana doğru hızla sırtarak, "Evet, adamla sadece bir ya da iki kez karşılaştım ama harika birine benziyor," diyor. Sonra, sanki bunu yaparken kendini yakalamış gibi, hızla yola geri dönüyor.

Öpücük hakkında konuşmadık. Ya da kışa şaplak atma. Ya da asansörden. Bana bir daha olmayacağını söylediğinden beri.

Hayır, tamamen Maia ve Keith'in uyumlu bir şekilde yaşadıkları bu güvenli, tarafsız dünyaya dalmış durumdayız. Flört, alay ya da kolay şakalaşma olmadan tamamen yüzeysel. Temelde bu bizim sıkıcı ikinci kişiliğimiz ama şu anda gerekli bir şey. Sanırım ikimiz de b u n u takdir ediyoruz çünkü asansörün hiçbir koşulda bir daha asla gerçekleşemeyecek bir pervasızlık ve ayartma anı olduğunu biliyoruz.

"Peki yüzecek miyiz?"

Bu konuda biraz ya da çok mutsuzum. Bütün gün stüdyoda kaldıktan sonra Jasper'a barbekü yapmaya gideceğimizi bilmiyordum. Bu bizim oradaki beşinci günümüzdü ve bugün en uzun gibi geldi. İğrencim. Duş alıp biraz kestirsem ve kıyafetlerimi değiştirsem iyi olacak. Ayrıca alçıyla yüzmek yasak ve benim mayom bile yok. Ama Viola Jasper'ı aradı ve Naomi'nin zaten orada olduğunu ve herkesin akşam yemeğine gelmesini istediklerini söyledi.

Viola ve Naomi'yi çok sevdiğim için hemen kabul ettim. Bu ikisi bana karşı sıcak ve tatlı olmaktan başka bir şey yapmadılar. Beni hemen kabul ettiler.

bir arkadaş olarak kabul ettim. Viola ile ilk tanıştığımda beni görünce gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünse de. Sonrasında kendini çok kötü hissetti.

"Seni ilk gördüğümde verdiğim tepki için özür dilerim. Bunu sana daha önce söylemeliydim ama hâlâ biraz... Bilmiyorum. Her neyse, özür dilerim."

"Amy'yi tanıyor muydun?"

Henry bana söyleyene kadar adını bile bilmiyordum. Trajik bir şekilde öldüğünü söyledi ve bunun ötesinde ayrıntı vermedi çünkü Henry bunu bana söylemenin Keith'e bağlı olduğuna inanıyordu. Sadece Keith onun hakkında ya da ne olduğu hakkında konuşmuyor. Hâlâ adından ve bana benzediğinden başka bir şey bilmiyorum. Henry ile bu konu hakkında konuştuğumuzda, onun gibi olmadığımı dair bana yemin etti. Kullandığı kelimeler gece ve gündüzdü.

Viola başını sallıyor ve Naomi'ye bakıyor, Naomi'nin neler olup bittiğini zaten bildiğini varsayıyorum çünkü bu insanlar aralarında sır saklamıyor gibi görünüyor. "Evet, Amy'yi tanırdım. Liseye birlikte gitmiştik. O ve ben arkadaşlık çünkü ben Gus'la çıkıyordum, o da Keith'le çıkıyordu. Ama o ve ben asla yakın diyebileceğimiz biri olmadık. Gerçi onunla kimsenin gerçekten yakın olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kelimeler ağzımdan filtresiz bir şekilde dökülürken soruyorum.

Beni geçip Keith'e doğru bakıyor, uzun bir süre orada kaldıktan sonra tekrar bana dönüyor. Gözlerindeki acımasız bakış kalbimin anında çarpmaya başlamasına neden oluyor. "Mesafesini korudu, hepsi bu. Keith onun hakkında konuştu mu?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Ben de sormadım."

"Hikayenin ondan gelmesi gerekiyor. Ama bildiğim kadarıyla, olay olduğundan beri bu konu hakkında konuşmadı."

Olduğundan beri. Öldüğünden beri değil. Bu garip bir kelime seçimi.

O zamandan beri o konuşmaya odaklanmamaya çalışıyorum. Bana verdiği tepkiye. Amy ve onun nasıl öldüğü ve ne olduğu hakkındaki tüm sorularıma.

Keith'in başına gelenlerden sonra.

Yine de en başta bu tür bir tepki vermiş olması midemi bulandırıyor. Keith'in eski sevgilisi gibi görünmek istemiyorum. Hiçbirine bir zamanlar sevdikleri ölü bir kızı hatırlatmak istemiyorum.

Beni görmelerini istiyorum, Amy'yi değil.

Keith'in benden hoşlanmasını istiyorum, ona benzediğim için değil.

Daha önce bir an bile güvensizlik duymamıştım ama bu tuhaf durumu her düşündüğümde içimi bir güvensizlik duygusu kaplıyor. Ne tenime ne de kalbime pek uyan bir şey değil.

Her neyse. Olan oldu ve yine buna odaklanmamaya çalışıyorum.

Özellikle de mega olarak tanımlanabilecek bir döneme girerken. konak. Buraya ikinci kez geliyorum ama hâlâ aklımı başımdan alıyor. "Biliyor musun, ben de senin evinin böyle olmasını bekliyordum." Biraz daha dik oturuyorum, aptal mikrofonumu ağzımın önünde tutuyorum. "Ben Maia Angelo, Lifestyles of the Rich and Famous için canlı yayındayım."

Keith güler. "Sanırım burada bazı şeyleri karıştırıyorsun, tatlım. Bunu yapan İngiliz bir adam değil miydi? Ve o gösteri seksenlerde değil miydi?"

"Oh evet. Kesinlikle öyleydi." Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

Hâlâ kıkırdayarak başını bana doğru sallıyor. "Jas burayı Adalyn'in öz annesi Karina hamileyken satın aldı. Sürekli taşınmaktan bahsediyor ama Vi burayı çok seviyor. Ayrıca, Cora'ya sahip olduklarına göre, sanırım daha büyük bir alana sahip olmak hoşlarına gidiyor."

"Viola'nın bana bir şey ödünç verebileceğinden emin misin?" Evin önündeki dairesel kavşağa park ederken soruyorum.

Bana bakmak için dönüyor, sonra kısa bir an için göğsüme bakıyor ve sonra tekrar ön camdan dışarı çıkıyor. Çenesi titrerken yumrukları direksiyonu sıkıyor. "Mayo giymek zorunda değilsin," diye homurdanıyor. "Vi'nin elindekilerin sana uyacağından şüpheliyim."

"Arkadaşlarına göğüslerini göstereceğimden mi endişeleniyorsun? Meme ucu kayması durumu mu var?"

Bir küfür savuruyor. Aman Tanrım. Bu gergin, hırıltılı Keith başka bir şey.

"Gömleğini çıkarma, gerçek ve mecazi anlamda, ben de benimkini çıkarmam. Bu nasıl? Yine de alt tarafımı suya batırmak benim için sorun olmaz, o yüzden eğer sorun olmazsa sanırım bir takım elbise ödünç alacağım."

Kamyondan inip bana yardım etmek için hızla koşmaya başlamadan önce nefesinin altından anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Bunu hep yapar ve bundan nefret ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ön kapıya varamadan kapı açılıyor ve Viola Diamond tüm mükemmelliğiyle karşımızda duruyor. Gerçekten de rengarenk gökkuşaklarına bürünmüş bir güneş ışını gibi. Şu anda kiminle evli olduğu düşünüldüğünde onunla düşündüğünüzden daha fazla ortak noktamız var ama onun geçmişi de neredeyse benimki kadar çirkin.

Beni çabucak kucaklamadan önce Keith'e el sallıyor. Bu onunla sadece ikinci karşılaşmam ama asla kendinizi yabancı gibi hissettirmiyor. "Gel hadi. Naomi benim kızlarla havuzda ve çocuklar çoktan çok fazla içmeye ve yüksek sesle gülmeye başladılar." Bana göz kırptıyor. "Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum ama herkesin burada olmasını seviyorum." Keith doğrudan açık alanın olduğu arka tarafa yönelirken o beni evin içine götürüyor, merdivenlere doğru yönlendiriyor. "Senin için bir takım elbisem var. Jas takım elbisen olmadığından bahsetmişti. Hadi üstünü değiştirelim."

"Yüzmek zorunda değil Vi," diye sesleniyor Keith.

"Ama isterim," diye karşılık veriyorum, merdiven korkuluklarının üzerinden ona bakarak. Keith ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve ben küçük kahkahamı durduramıyorum.

"Kıçında ne var?"

"Ben," diyorum. Viola Diamond'a ne kadarını söylemem gerektiğini merak ediyorum çünkü o olduğu kişi ve bu insanlar sır tutmuyor. Ama şu anda gerçekten bir kız arkadaşına ihtiyacım var, daha önce hiç sahip

olmadığım bir şey. "Onu öptüm

Pazartesi günü asansörde." Gözleri kocaman açıldı. "Bir anda oluverdi."

"Birini öpmek nasıl kendiliğinden olur?"

"Her zaman yaptığımız gibi tartışıyorduk ve ben bir şey söyledim, o da kışımı tokatladı ve ben de onu öptüm."

"Vay anasını," diye kıkırdıyor, başını geriye atıyor ve her şeyi yapıyor. "Bu müthiş bir şey. Diğer çocuklar biliyor mu?"

Başımı iki yana sallıyorum, yüz ifadem giderek sertleşiyor ki olayın büyüklüğünü anlasın. "Hayır. Keith'in onlara söylediğini sanmıyorum ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Jasper'a bir şey söylemeyeceğim. O da seni öptü mü?"

Evet, öptü. "Bunun bir anlamı yok."

"Neden olmasın?" Sanki bu hiç mantıklı değilmiş gibi burnunu kıvrıyor.

"Aramızda hiçbir şey olamaz. Olaydan hemen sonra böyle dedi ve o zamandan beri benim için bir keşiş gibi davranıyor. İlişkimizi ve konumumuzu çok net bir şekilde ortaya koydu. Yine de haklı," diye hızlıca ekliyorum. "Bu konuda bana güvenin."

Viola bunu gerçekten düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Ne dediğini anlıyorum ama Keith öylece etrafta dolaşıp kızları öpmez, biliyorsun. Oynaştığı kadınlar konusunda çok titizdir."

"O beni öpmedi. Ben onu öptüm. Her neyse, onun için çalışıyorum ve geçici olarak onun evinde kalıyorum ve bu işi kaybedemem."

"Kızım, bu konuda seni çok iyi anlıyorum." Kolumu sıkıyor. "Onlar turneye çıkarken beni Ady'nin dadısı olarak işe aldığında Jasper'ın ruh halini idare etmek kolay değildi. Ama benim işe, onun da bir dadıya ihtiyacı vardı, bu yüzden aramızda kopan fırtınayı görmezden gelmeye çalıştık."

"Evet, ama Keith ve ben sen ve Jasper değiliz. Yakın bile değiliz. Birbirimizi tanıyalı iki hafta bile olmadı."

"Ve bazen tek ihtiyacınız olan biriyle bir dakika geçirmektir. Eğer kimya varsa, kimya vardır." Bana sert, anaç bir parmakla işaret ediyor. "Peki sen ve Keith? Aranızda kimya var."

"Kimyamız uysun ya da uymasın, hiç olmamış gibi davranıyoruz. İkimiz de böyle olmasını istiyoruz," diye bitiriyorum, böylece bunun Jasper'la aramızdakinden gerçekten farklı olduğunu biliyor. Yani o sevimli kafasına gerçekte olandan daha fazlasının olduğunu sokmuyor. O ve Jasper birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve Jasper'ın ona karşı her zaman gizli bir ilgisi vardı.

Yani evet, farklı. Çok, çok farklı.

"Tamam. Ama bilgin olsun, Keith'i uzun zamandır tanıyorum ve sana bakışı başka hiçbir kıza bakışı gibi değil. Buna Amy de dahil. Sen ona hiç benzemiyorsun, biliyorsun. Bunu demek istiyorum. Keith kabul etse de etmese de *sana* karşı bir şeyler hissediyor. Sadece kendi yolundan nasıl çıkacağını bilmiyor. Şimdi, yüzmek istiyorsan üstünü değiştirelim. Sonra da yemek yeriz."

On dakika sonra ve Vi'nin biraz garip yardımından sonra, eğer bir bikiyim olsaydı küçük kız kardeşime uyacak bir bikini giyiyorum. Göğüs kısmı çok küçüktü - ama yine de ne küçük değil ki? Üzerime atmam için bir tişört verdi ama altındakini saklamak için pek bir işe yaramıyor.

"Seksi görünüyorsun ama rahatsız oluyorsan gömleği çıkarma."

Doğru ya. Keith'e yapacağımı söylediğim şey bu değil miydi? "Kimse aile barbeküsünde serseri bir meme ucunun ortaya çıkmasından hoşlanmaz."

Verandaya adımımı atar atmaz Marco beni ilk gören oluyor ve ıslık çalarak sesleniyor. "Vay be. Seksi kayınırıma bak. Öldür onu kızım." Ona ters ters bakıyorum ve anında ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, ancak bok yiyen sırtıtışı bir santim bile kaymıyor. "Hadi oradan. Senin vücuduna sahip olsaydım, Sunset Bulvarı'nın her yerinde çalışırdım."

"Ona fahişe mi diyorsun?" Sarı saçlı, açık renk gözlü bir adam Marco'ya kaşlarını çatarak soruyor, sonra göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Merak etme tatlım. Senin için onun kıcını tekmeleyeceğim. Sen yapmazsın."

fahişe gibi görünüyorsun. Büyüleyici görünüyorsun. Bu arada ben Ethan." Bana el sallıyor, ben de başka bir şey yapamayacak kadar utandığım için zayıf bir yarım el sallıyorum.

"Um. Selam."

"Ona kasıtlı olarak fahişe demiyorum. Sadece çok iyi göründüğünü söylüyorum."

"İkiniz de ağzınızdan çıkana dikkat edin," diye homurdanan Keith, Ethan ve Marco'nun Cheshire Kedisi gibi bir kulaktan diğere sırtmasına neden olur.

"Evet. Küfür etmeyi de kes. Kızlarım havuzda ve bağırdığın için muhtemelen seni duyabilirler," diye homurdanan Jasper birasından bir yudum aldı.

"Eğlenceliydi ama sanırım ben gidip hanımlarla yüzeceğim," diyorum yüzümdeki cehennemi soğutmaya çalışarak. "Bir grup erkeğin önünde vücudumu ve bir fahiŝeye benzeyip benzemediğimi tartışmaktan çok daha güvenli ve biraz daha az aşağılayıcı hissettiriyor," diyorum ve Marco'yu işaret eden bir kaş kaldırıyorum.

"O haklı. Bu hiç hoş değildi, çocuklar. Kadınları vücutlarıyla nesneleŝtirmek yanlıŝtır." Henry bana göz kırptı. "Bil diye söylüyorum, sonunda benimle çıkmayı kabul ettiğinde bunu sana asla yapmam. Sana bir tanrıça gibi davranırım ve aksini söyleyenı öldürürüm."

"Uh huh. Tamam o zaman. Ben sadece..." Havuzu işaret ediyorum ve o yöne doğru gidiyorum.

Keith sanki oturduğu yerden elektrik çarpmıŝ gibi duruyor. Sanki gömleğimi çıkaracağımdan korkmuş gibi, çünkü gözlerini gömleğimden ayırmıyor. Gözleri beni içine çekiyor, giydiğim su rengi pantolonun hemen üstüne denk gelen ve açıkça rahatsız edici olan gömleğin etek ucundan başlayıp ince bir şekilde örtölmüş göğüslerime, Vi'nin kendi başıma halledemediğim için benim için toplamama yardım ettiğı saçlarıma kadar süzölüyor.

Dudaklarını yalıyor ve sonra birasından uzun bir yudum alıyor. "Alçına dikkat et," diye uyarıyor ama içimden bir ses alçım için endişelendiğimi söylüyor

aklında olan şey değildi. Gömleğimi başımın üzerine çekmek istiyorum çünkü böyle tam bir sürtük olabilirim, ama gerçekten çok küçük bikinimi buradaki herkese göstermek istemiyorum. Sadece ona.

Ki bunu düşünmek bile beni deli ediyor.

"Sakin ol koca adam, belimi geçmeyeceğim." Hâlâ mutlu görünmüyor ama bunu atlatacaktır. Başka seçeneği yok. Gömleğimi göbek deliğimin etrafından kıvrırarak, ılık suya batmadan önce basamağa iniyorum.

Ona dönüp bakmamak için kendimi zorluyorum.

Ve salondan gelen trafik gürültüsünü engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Bu açık alan bir dergiden fırlamış gibi ve her şeyi içime çekiyorum, alt yarımaya çarpan suyun gıdıklamasının ve yüzüme çarpan ılık Kaliforniya esintisinin tadını çıkarıyorum, saçlarımdan kaçan birkaç saç telini hışırdatıyorum.

Pop yıldızı ve Gus'ın nişanlısı Naomi Kent havuzda. Yanında Jasper'ın genç, dişi ikizi Adalyn ve sarı saçları tepesinde dimdik duran, yüzen bir şeyin içindeki bebek Cora var. Ona aptalca bir surat yapıyorum, dilimi dışarı çıkarıyorum ve gülümsemesinin tombul küçük yüzünü kör edici bir şekilde aydınlatmasına bayılıyorum.

"Merhaba Ady," diyorum el sallayarak ve sadece ona gülümseyerek.

Bana bakıyor, tatlı melodik sesiyle "Merhaba" diye fısıldıyor ve hemen yüzmeye geri dönüyor. Adalyn'le ilk tanıştığımda, çok fazla konuşmadan bana bakıyordu. Isındı ama etrafta bu kadar çok insan olmasının onun için zor olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden ona kendi işini yapması için alan bırakıyorum. O inanılmaz küçük bir kız. Akıllı, aptal, tatlı. Gerçekten, her şey. Birkaç yıl önce basın ona konulan teşhis yüzünden bayram etti. Sanki bir çocuğun otistik olması bir şekilde haber değeri taşıyor.

Hepsine, özellikle de ona yaşattıkları şeyler çok canice.

"Gürültülü kalabalıktan nefret ediyor," diyor Naomi, düşüncelerimi yankılayarak.

"Yine de tam bir asker. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bunun için onu suçlayamam." "Kesinlikle öyle. Yine de, onunla ilk tanıştığım da bana merhaba demek istiyor, yani şimdiden oyunun önündesin." Naomi'nin elleri bebek yüzen şeyin üzerinde, oynuyor ve benim az önce Cora'ya yaptığımı benzer suratlar yapıyor, o da kıkırdıyor ve heyecanla su sıçratıyor. "Sinir bozucu, değil mi? Kaka yaptıklarında erkeklerle uğraşmak." Dilini bebeğe doğru uzatıyor ve bana göz kırpmıyor.

Gölüyorum, anında rahatlıyorum. "Birazcık."

"Bir keresinde onların kabul törenine katılmıştım. Daha iyi oluyor. Sayılır. Keith'le nasıl bilmiyorum. Görünüşe göre dalga geçmeyi seviyor."

"Artık bana çok fazla sataşmıyor. Sadece kavgaya çıkarıyor."

"Ya sen? İkinizi birlikte duydum," diyor Viola bize katılarak. Merdivenlerden havuza inmeden önce bana bir bardak bir şey uzatıyor ve hemen kızlarının yanına gidiyor. Cora ve Adalyn'in arasında dururken, "Limonata ve alkolsüz," diye beni uyarıyor. "Ama bu kalabalığı atlatmak için biraz daha sert bir şey isterseniz, barda bol miktarda var."

Başımı sallayıp bir yudum alıyorum. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim." Bir yudum daha aldıktan sonra havuzun kenarına bırakıyorum.

"Eğer fikrini değıştirirsen, ikimiz de seni suçlamayız. Keith geri döndüğünden beri gözlerini senden ayırmadı. Bir kere bile. Yoğunluğu beni rahatsız etmeye başladı ve bana bakmıyor bile. Yemin ederim, Jasper'ın yeniden doğuşu gibi."

Naomi gülüyor. "Tanrım, Gus'la ilk tanıştığımız zamanki kimyamızı düşündüğümde hâlâ nefes nefese kalıyorum. Şu anda bulunduğumuz yeri seviyorum ve *asla geçmişe dönmek istemem* ama bazen o zamanları özölüyorum, anlıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," diyor Vi ve ben hep bir ağızdan, gözlerimiz birbiriyle çarpışmadan ve üçümüz de gülmekten kırılmadan önce.

"Jasper ve ben birbirimizden nefret ederdik," diye devam ediyor. "Seninle Gus'ın sahip olduğu gibi rahat bir ilişkimiz kesinlikle yoktu. Ve Keith ona gelince tam bir alfa kurdu gibi davranıyor." Vi beni işaret ediyor. "Gördün mü? Konuşuyor, lanet birasını yudumluyor, bir yandan da ızgaranın başına geçmiş, ama o kadar dikkatli bakıyor ki, onu bunu yaparken yakaladığının farkında bile değil."

Merak gerçek bir baş belası olabiliyor ve ben onu durduramadan, ona bakıyorum. Doğruca bana bakan elektrik mavisi gözlerine. İçime. Her yerime. Şu anda Jasper'ın yanında duruyor ve o harika kokan ızgarayı yapmasına yardım ediyor.

Ama evet, bana bakıyor - sonu olmayan derin bir bakış. Ve hayır, gözleri mutlu değil.

Vahşiler. Bağırarak istiyorum, ona lanet bir öpücüktü, ama şimdiki şirket bir yana, yapamam. Çünkü ben de mücadele ediyorum.

Çabucak başka tarafa bakıyorum.

Keith Dawson benim için bir akıl tutulması. Savaşı başlattığımı bilsem de, savaşı bitirmek için beyaz bayrağımı kaldırıyorum.

Onunla bu oyunu oynamaya devam edemem. Onu anlamaya çalışırken tükendiğim oyun. Gözlerine bakarken kaybolduğum bir oyun çünkü içinde kaybolmak için çok güzel bir yer. Viola'nın daha önce söylediğı sözlerin aklımda yer etmesine izin vermemeye çalışıyorum ama o bana gerçekten de farklı bir şekilde bakarken bunu yapmamak çok zor.

Onu öptüm ve bunun hakkında hiç konuşmadık. Onu öptüm ve şimdi hiç olmamış gibi davranıyor. Yani tamam. Mesaj alındı.

Yine de içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum. Ve kesinlikle yapmamam gerektiğini bilsem bile bunu tekrar yapmak istemekten kendimi alıkoyamıyorum.

K^{eith}

"Eğer sen onun peşinden gitmezsen, ben giderim," diyor Henry, hiç lafı dolandırmadan ve dudaklarında alaycı bir ifade olmadan. "Kız seksi. Zeki. Alıngan. Kahretsin, tam bir fişek. Tam bir paket. Ve benden tamamen hoşlanıyor."

Sırf konuyu saptırmak için son söylediğimle alay ettim. "Bence bu sonuncusunda yanılıyorsun, kardeşim." *Çünkü o ateşli, zeki, alıngan kız beni öptü. Seni değil.* Ama şu anda kesinlikle bunu konuşmuyoruz çünkü bu adamların hiçbiri benim tatlı sevgilimin bana büyük bir tane yerleştirdiğini bilmiyor.

Ya da hayatta ikinci bir şans verilen bir adam gibi karşılık verdiğimi. Nefes almak için.

"Bunu bırakmalısın. O bizim için çalışıyor," diyorum Henry'ye, çünkü bu benim mantram ve buna sıkı sıkıya bağlıyım.

"Evet, ama Vi ve Jas'a bakın."

Homurdanıyorum. Çünkü bu hafta tek yaptığım bu gibi görünüyor. Oraya gideceğini hissediyordum. "Bu farklıydı ve bunu biliyorsun."

"Belki. Belki de değil. Seninle yaşıyor, sanırım bu onu benden çok senin için sınır dışı yapıyor. Demek istediğim, eğer onu istiyorsan, daha iyi birinden önce hak iddia etmelisin. Benim gibi biri."

"Onları bu kadar kıvrımlı sevdiğini düşünmemiştim. Sen daha küçük olanları tercih ediyorsun."

Umursamaz bir şekilde omzunu kaldırdı. "Belki de bir şeyleri kaçıırıyordum. Belki de yeni bir şeyler denememin zamanı gelmiştir." Kendini beğenmiş bir sırıtışla başparmağını göğsüne saplıyor çünkü beni elinde tuttuğunu bilecek kadar iyi tanıyor. Yalancı bir piç olsa bile.

Çünkü cidden buradaki her pisliliğİ öldürmek istiyorum. Özellikle de Marco ve Ethan'ı. Sanki dedikodu yapılacak bir şeymiş gibi onun vücudu hakkında konuşup duruyorlar. Öyle değil. Kuku sevmediklerini anlıyorum ama buradaki her erkek seviyor. Ve heteroseksüel erkeklerin odaklanmasını istediğim son amcık onunki.

"Kes şunu, tamam mı? Ciddiyim."

"Sen aptalsın. Tek söylediğim bu. Evinde yaşayan, belli ki hoşlandığın ateşli bir kadın var. Heteroseksüel ya da gey her erkek" -Ethan ve Marco'yu işaret ediyor- "onu istiyor. Onu istiyorsunuz. Onu o kadar çok istiyorsun ki bakmaktan kendini alamıyorsun. Takıntınız ne? Bizim için çalıştığı için mi? Yoksa başka bir şey mi-"

Ona dik dik bakıyorum. Çok sert bakıyorum. "Dur-"

"Bir ara okyanusa geri atlamalısın, kardeşim. Ve o senin yeniden yüzmene yardımcı olacak mükemmel bir balık olabilir."

Olabilir. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama aramızda farklı bir şeyler olduğunu biliyorum.

Ondan hoşlanıyorum. Nasıl hoşlanmayayım ki? Ve evet, tamam, ondan gerçekten hoşlanıyor olabilirim. Ama bu gerçekliğimizi değiştirmez. Ya da en azından benimkini.

Saatli bir bombayız. Bir Rus ruleti oyunu. Bizler, huni düşmeden ve bir kasırga lanet olası şehrinizi yok etmeden hemen önce gördüğünüz o kızgın görünümlü fırtına bulutlarıyız.

Biz güç, ısı ve elektrikiz. Ama bu enerjiden herhangi birini hissetmeme izin verdiğimde gördüğüm tek şey yıkım. Kaos. Kayıp.

Havuzda o küçücük külot benzeri iç çamaşırları ve altındaki muhteşem göğüslerini saklamak için hiçbir şey yapmayan bir tişörtle oturuyor ve Henry'nin onun ne kadar inanılmaz olduğunu fark etmesinden hoşlanmıyorum.

Haklıydı.

O benim Pandora'nın kutusu.

Onun kötülükleri her tarafımda ve ben her birini yalamak, tatmak, koklamak, öpmek, dokunmak ve becermek istiyorum. Ama bundan daha fazlasını da istiyorum ve bu yüzden Henry'nin gerçekten çenesini kapatması gerekiyor.

Hayat kuralı 1: Hiçbir koşulda grubunuzun çarpıcı, tamamen el değmemiş yeni asistanıyla uyuyamazsınız.

Evet, bu yığının en tepesine çıktı. Çünkü bu onun hayatının zor olmasından çok daha fazlası. Benimle yaşıyor olmasından ve güvende hissetmeye ihtiyaç duymasından çok daha fazlası. Bizim için çalışmasından çok daha fazlası.

Ve Henry onun kışkırtmalarına rağmen bunu biliyor.

"Ne zamandan beri böyle şeyleri önemsiyor ya da fark ediyorsun? Ne zamandan beri randevuları ya da ilişkileri önemsiyorsun?"

Gözlerindeki sert ışıltıya rağmen şeytan gibi sırıtıyor. "*Benim yok. Sen istiyorsun.* Ben bunu asla istemeyeceğim, oysa sen içten içe bunun için ölüyorsun."

Her şeyi açığa vurmada başka bir şey söyleyemem, bu yüzden kalkıp Jasper'ın pişirmek üzere hamburger, sosisli sandviç ve biftek bıraktığı ızgaranın yanına gidiyorum. Lyric vejetaryen olduğu için onun için vejetaryen burgerleri bile var.

"İyi misin?" diye soruyor çünkü beni tanıyor ve iyi olmadığımı biliyor.

Kendimle çelişirken başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Hadi yemeğimizi yiyelim ve Maia ve benimle ilgili her şeye odaklanmayı bırakalım."

Yemek yiyoruz, şakalaşıyoruz, Maia merhametli bir şekilde kıyafetlerini giyiyor ve ben yemek boyunca onu izlememeye çalışıyorum.

Ama arabayla eve dönerken, bana ilk söylediğinden beri merak ettiğim bir şeyi sordum. "Neden bakırsın?"

Başını bana doğru çeviriyor ama gözleriyle buluşacak kadar uzun süre bakamıyorum. Bu soruyu sormaya hakkım yok ama yine de cevabı bilmek zorundayım.

"Bu bir patronun çalışanına sorması gereken bir soru değil."

Hayır. Kesinlikle değil. "Ve seks yaptığım kadınlar hakkında soru sormak bir çalışanın işverenine sorması gereken bir soru değil. Güldür beni."

"Ne fark eder ki?"

Bilmiyorum. Ama öyle. Onunla ilgili her şey aniden önem kazandı. Olmaması gereken zamanlarda bile. "Bana söylemenin senin için sorun olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun Keith, ama ben senin hakkında çok az şey biliyorum."

"Küçük bir karşılık mı arıyorsun?"

"Evet. Belki de öyleyimdir. Bana karşı kişisel davranıyorsun. Bu adil."

"Tamam. Bunu benim için cevapla, ben de karşılığında bir şey cevaplayayım."

Sonunda, sonsuza dek süren karanlık bir sessizlikten sonra, "Metodik, iyi düşünülmüş bir plan değildi. Öylece oluverdi işte."

"Açıkla," diyorum hışımla, en sevdiği lanet kelimeyi ona geri atarak.

Biraz oflayıp pufluyor ama sonra sakinleşiyor. Sonra bana biraz daha yaklaşıyor. Tenindeki tuzlu su havuzundan gelen tuz kokusunu alabileceğim kadar. Saçlarındaki yasemin kokusunu alabileceğim kadar.

"Lisedeyken, kasabamdaki kızlar sanki Cuma geceleri çocuklar bunu yapıyormuş gibi hamile kalırlardı. O kızların çoğu liseden mezun olamadı. Yedi yaşındayken olmayı hayal ettikleri kişi olamadılar. Olabilirlerdi, bir bebekle bile. Ama bunun yerine hamile kaldılar ve evde kaldılar çünkü benim kasabamdaki insanlar böyle yapıyordu. Ve spermlerini içlerine enjekte eden dangalaklar artık çocuk sahibi olmalarını pek de umursamadılar. Prezervatifler bedava değil. Pahalıdırlar ve benim büyüdüğüm yerde doğum kontrolü yaptırmak için ebeveynlere ihtiyaç vardı.

onay ve sigorta. Bu yüzden çekimser kaldım. Zaten okulumun koridorlarında dolaşan STI krallarının hiçbirini sevmiyordum. "

"Peki sen üniversiteye gittiğinde?"

Kötü omzunu silkiyor. "Bilmiyorum. Eski alışkanlıklar zor mu ölüyor? Üniversiteli erkekler göğüslerimi severdi. Kıçımı sevdiler. Ve ikisini de becermek istediler. Ama hiçbirinin bana hangi bölümde okuduğunu sorduğunu hatırlamıyorum. Ya da üniversiteden sonra kariyer olarak ne yapmak istediğimi. Hatta adımın ne olduğunu bile."

Son cümleyi sert bir ısırıkla söylüyor ve arkasındaki çağrışımı hemen anlıyorum.

Çünkü ona, becerdiğim kadınların isimlerini umursamadığımı açıkça söyledim. Ve umursamadım da. Onlar da zengin, ünlü ve bir grupta davul çalan biriyle bağlantılı olması dışında benim ismimi umursamadılar. Bu açıdan, çok daha iyi değil. Hatta daha kötü bile olabilir.

Onları vücutları için kullandım. Onlar beni şöhretim için kullandı.

Ama Maia'yı tanıyorum. Adını biliyorum ve hikayesini öğrenmek istiyorum. Her yönünü.

"Peki ya buraya taşındıktan sonra?"

Bir kez daha ofluyor, sorularımdan bıkmış gibi. "Aynısından daha fazlası, Keith. Aklımda tam olarak seks yoktu. Hayatta kalmaktı. Benim adıma olan borçları ödemekti. Zaten yeterince uzun süre dayandığım bir noktadaydım, o halde neden hala değerli sayılması gereken bir şeyi herhangi biri için çarçur edeyim."

Onun için herhangi biri olmak istemiyorum. Bu beni çok rahatsız ediyor.

Onu gördüğüm andan beri, bu kızın her şeyi olmak istedim. Onun kahramanı. Kurtarıcısı. Onun şövalyesi. Sevgilisi. Arkadaşı. Sonra gidip beni öptü ve her şeyi mahvetti. Çünkü şimdi bunları sadece istemiyorum. Onları *arzuluyorum*. Onlara *ihtiyacım var*.

Ama buna hakkım yok. Hiçbir kadınla yakınlaşmamamın bir sebebi var.

"Hâlâ bakire olmana sevindim. Büyüdüğün yerin ötesinde hayallerin olduğu için mutluyum. Hayatından daha fazlasını istediğin için mutluyum. Ve bunun için savaşmana bayılıyorum."

Maia yüksek sesle yutkunuyor. Duygularını bastırmaya çalışan birinin çıkardığı türden bir ses. Ve ne yaptığımı anlamadan arabanın karanlığına uzanıp saçının bir teliyle oynuyorum.

Nefesi boğazında düğümleniyor ama arabanın içi karanlık, dışarı da karanlık ve ben ona bakamıyorum. Ona bakmak onu tekrar öpmek istememe neden oluyor ve ben onu tekrar öpemiyorum.

"Seni öptüğüm için üzgün değilim," diyor. "Olmamı istediğini biliyorum. Bence yaptığım için üzgünsün. Ama değilim."

Başımı sallıyorum. Birdenbire açıklanamaz ve haksız bir şekilde öfkelenirim. Çünkü Maia beni öptü. Neden bunu yapmak zorundaydı ki?

Maia'yı daha önce hiç kimseyi istemediğim bir şekilde istiyorum ve onu sadece iki haftadır tanıyorum. Amy'yi seviyordum ama onu nasıl istediğimi düşünerek geceleri saatlerce uyumuyordum. Duramadığım için ona hiç bakmadım. Onunla hiç dalga geçmedim ve onu kışkırtmadım çünkü onun bana verdiği tepkiler Maia'ninkilerin yarısı kadar bile olmadı.

Ve bundan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum. Bu o kadar yanlış ki içimde dönüyor, aşındırıcı bir şekilde içimde bir delik açıyor ve beni içten dışa doğru canlı canlı yiyor. Amy ile de böyle olmalıydım. Belki o zaman...

İçimi kemiriyorsun Maia ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini biliyorum. Sana bağlanmak istemiyorum. Duygusal olarak dahil olmak istemiyorum.

Özellikle de benim üzerimde zaten çok fazla gücü olan bir kızla. Uğruna her şeyi yaptığım bir kızla. Elimden gelen her şekilde yardım ediyorum.

Kim olduğumun her zerresini ortaya koyuyorum.

Tıpkı Amy'ye yaptığım gibi.

Ve bakın nasıl sonuçlandı.

"Üniversitedeki o çocuklardan hiçbir farkım yok," diye ısırđım. "Vücudunu mümkün olan her kirli, ahlaksız şekilde istiyorum. Seni bileklerinden bağlamak ve yatağıma ve yüzüme damlayana kadar amını yalamak istiyorum. Daracık göt deliğine kadar. Nefes nefese inlemelerini ve yalvarışlarını istiyorum. Sikimin o daracık, el değmemiş amını açması için yalvarmanı istiyorum. Sonra gözyaşlarını istiyorum çünkü bu senin için çok iyi acıtıyor. İşte sana karşı bu kadar berbat durumdayım. Duymak istediğin bu mu? Kulağa güvenli geliyor mu?" Her soru dudaklarımdan daha yüksek sesle dökölüyor. "Güvenini istiyorum, lanet olsun. Hikâyende iyi bir adam olmak istiyorum. Ve sen sürekli beni karanlığa itmeye çalışıyorsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp elimi saçlarından tutuyor ve kucağına çekiyor. Ve öylece tuttu. Çok sıkı. Beni sıkıyor.

"Sana güveniyorum," diyor ve ben çatlıyorum. Geniş. Açılıyorum. Kalbim çiğ ve açıkta ve buna dayanamıyorum. Bu lanet duyguya. Dehşete düşürüyor. Beni akıl sağlığımın ve zekamın eşiğine getiriyor. Ben kaçmaya çalışırken o bileklerimi kavırıyor ve sıkıca tutuyor. "Sana güveniyorum," diye tekrarlıyor.

"Yapmamalısın. Sana yapmak istediğim şeyler..."

"Bu nasıl bir his? O şeyler?"

"Kes şunu. Yaramazlık yapmayı bırak."

"Hayır. Seni kızdırmak istiyorum. Bunu yaparsam ellerini elbisemin içine sokacağını umuyorum."

Çenemi kilitliyorum, dişlerimi öyle sıkıyorum ki başım ağrıyor. "Ne bulacağım Maia?"

"Ben. Islak. Önce kendi parmaklarımla göstereyim mi?"

Hayır! "Evet," diye tıslıyorum, durduramıyorum. Beni serbest bırakıyor ve o karanlıkta beni izlerken elimi kot pantolonumun üzerinden ağrıyan sikimin üzerinde gezdiriyorum

arabanın ışığı. Sonra elbisesini kaldırıyor ve parmakları külotunun altından ıslak, ıslak amına kayıyor. Ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum. Ne kadar tahrik olduğunu koklayabiliyorum.

Kendini birkaç kez pompalıyor, inliyor, kıvranıyor, sırtını kamburlaştırıyor, göğüslerini itiyor ve beni kesinlikle çıldırtıyor.

"Anlat bana," diyorum.

"Çok iyi hissettiriyor. Neden kendin denemiyorsun? Senin parmakların benimkilerden daha kalın. Eminim daha da iyi hissettireceklerdir."

"Ben nazik değilim, Maia."

"Bu beni korkutmuyor, Keith. Sen beni korkutmuyorsun. Sana güveniyorum. Bütün gece beni izliyordun."

"Olabilirdim." Onu hep izliyorum. O benim izlediğimi bilmese bile.

"Öyle olduğunu biliyorsun.

Açıkla." "Maia," diye

uyarıyorum, sesim keskin.

"Bana dokunmak ister misin Keith? Şimdi mi? Burada mı? Arabanın karanlığında? Parmaklarımın olduğu yerde? Biraz rol yapabileceğimiz bir yerde? Yarın, yarın. Şu an bunu düşünmüyorum. Sadece bana dokunmanı istediğimi biliyorum."

"Maia!" Bu sefer bağıriyorum. Onun adını haykırıyorum. Kan kulaklarıma hücum ederken ve sikimde nabız atarken kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor. Yine de onu görmek için bakamasam bile hareket ettiğini duymayı başarıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan elbisesini yukarı kaldırıyor. Refleks olarak ona bakıyorum ve derin, gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarımdan kendiliğinden kaçıyor. Beyaz külot. Çok saf. Mükemmel. Çok seksi ve baştan çıkarıcı ve onunla tanıştığımdan beri mastürbasyon yaptığım her şey.

"Bana dokunmak istemiyorsan durmamı söyle," diye fısıldıyor ama sesi dokunmamam için yalvarıyor.

Yapamam.

İşte o zaman parmaklarım direksiyondan kaçıyor ve bizi güvenli bir şekilde eve götürmek için tek elim direksiyonda kalıyor. Dantelin sert dokusunu, altındaki cennetin ılık ıslaklığı üzerinde gezdiriyorum. Hay sikeyim. Gerçekten çok ıslak. Ve lanet olsun, *çok* güzel kokuyor. Pandora'm gibi, bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olmasının tüm nedenlerini hatırlayamıyorum. Bunun asla olmaması için tüm sebepleri.

Arzumun kendine ait bir gücü var. Bir aciliyet.

"Seni bu gece becermeyeceğim," diye uyarıyorum, sesim kısık. "Bu burada ve şimdi ve bunu o kadar çok istiyorum ki başka hiçbir şey umurumda değil. Ama bunu sana yapmayacağım. Bunun ne kadar yanlış olacağını bilecek kadar aklım var içimde."

"Biliyorum. Sadece beni boşaltmanı istiyorum. Ve yarın eski halimize dönebiliriz. Senden bunu hiç istememişim ve sen de bana hiç vermemişsin gibi davranabiliriz. Eğer istediğin buysa."

Hiç de değil ama ona ancak bu kadar tahammül edebiliyorum. "Emin misin?"

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "Eminim." Başımı sallıyorum. "Hayır. Maia."

"Lütfen durma. Sadece... bunu almama izin ver. Bunu daha önce hiç yaşamadım ve sana güveniyorum. Sen olmanı *istiyorum*."

Göğsüm inanılmaz derecede sıkışıyor ve yarın eve dönerken bizi on şekilde öldürmemiş olmam bir mucize. Sikim kotumun içinde sarsılıyor. Külotumdan sızıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki. "Daha fazlasını yapamam. Yapamam," diye mırıldanıyorum. *Bunu tekrar yaşayamam, diye düşünüyorum ama söylemiyorum.*

"Biliyorum. Ama yarın, gün ışığı her gerçeği daha sert hissettirdiğinde bile pişman olmayacağım. Gecenin karanlığında, bedenim ellerini üzerinde istiyor. Ve şu anda bu benim için yeterli."

Tanrım.

Parmaklarım külotunu yana itiyor, şişmiş klitorisini buluyor, onu benim için *ıslanmış* buluyor ve nefesinin kesilmesini dinliyor. O sırada

Vücutuyla birlikte titriyor. Başparmağım klitorisini ovabilsin diye bileğimi döndürmek için bir parmağımı içine sokuyorum.

Kalçaları yukarı kalkıyor, başının tepesi koltuğun omurgasına çarparken sırtı kamburlaşıyor, uzun saçları arkasından her yere dökülüyor. "Kutsal. Aman Tanrım. Bu..."

"Anlat bana."

"Ben..." diye inliyor. Alçak sesle ve yüksek sesle ve benim horozum acı verici bir şekilde kotumun fermuarına çarpıyor, endişeli ve hazır ve ona ihtiyaç duyuyor. Sadece ona. Başka hiçbir şey ve hiç kimse beni bu kadar sertleştirmemişti. "Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum."

Ben de ona tam olarak bunu veriyorum. Bizi eve götürüyorum, bir elim bizi yönlendiriyor, gözlerim dümdüz ileride. Ama diğer elim onu anlamsızca beceriyor. Aklım onun her hareketinde ve çıkardığı seste. İki parmağımı yavaşça içeri ve dışarı pompalıyorum. Yeterince yavaş, ihtiyacı olanı ararken onu bana karşı daha sert öğütmeye zorluyor.

Elimde zevkini keşfederken.

Parmaklarım yavaşlıyor olabilir ama başparmağım öyle değil. Başparmağım klitorisini ovuyor, daha sert ve daha sert, onu cehennem kadar seksi olan bir çılgınlığa kadar çalıştırıyor. Hızlı ve yavaş arasındaki ikilem onu ihtiyaçtan çıldırtıyor. Nefes nefese inliyor ve sağlam eliyle pencere pervazını kavıyor.

Keşke saçımı ya da kolumu böyle kavrayabilseydi. Keşke vücudunun benimkine karşı kıvrandığını hissedebilseydim.

"Keith," diye nefes alıyor ve ben şu anda ölüyorum. Onu izlemek için ölüyorum. Onu görmeye ihtiyacım var. Ama yapamıyorum. Araba kullanıyorum. Kenara çekmiyorum. Bunu yapmayacağım. Ama bu onu hissetmediğim anlamına gelmiyor.

"Çok sıkısın."

"Evet."

"Etrafımda sıkışma şeklin. Bana karşı sürtünme şeklin. Çok ateşli. Çok ateşlisin, Maia. Boşalana kadar parmaklarımı becer. Kendini bana bırak. Her tarafıma damlamanı istiyorum."

"Yaklaştım."

Öyle. Duvarlarının sıkılaşmaya başladığını hissedebiliyorum. Parmaklarımı nasıl kapladığını. Çıkardığı sesleri.

"Aman Tanrım, Keith. Sakın durma. *Lütfen*. Bu... *Oh!*"

Ona bakıyorum. Bakmak zorundayım. O kadar sert boşalıyor ki, parmaklarımın ve arabamın her yerine ve boşalırken o *kadar* güzel ki.

Tam vücudu koltuğa geri yaslanırken arabayı garaj yoluma çekiyorum. Parmaklarımı ondan kaydırıyorum, parmaklarımı ağzıma götürüp tadına bakarken gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum. Cennet gibi. Pandora'mın tadı cennet gibi.

Onunla içeri girmek istemiyorum. Koltuğumu sonuna kadar geriye kaydırmak, onu kaldırmak ve kucağıma sürüklemek istiyorum. Onu öpmek ve kendimi onun içine gömmek istiyorum.

O bana ait değil, ama benim olmasını istiyorum.

Arabayı park ediyorum, bir şey söylemek için ona dönüyorum ama o anda dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Islak ve gözyaşlarıyla ıslanmış. Ağlıyordu ve beni öpüyordu, ben de onu öpüyordum.

Vay anasını, ben de onu öptüm. Başının arkasını kavradım ve onu kendime çektim. Dudaklarım onunkilere karşı hareket ediyordu. Çaresiz, aç ve endişeli. Ve şefkatli. Bu daha çok benim içindi ve bunu anlaması gerekiyordu. Ona dokunmama izin verdi ve bu hafife aldığım bir şey değil.

Bana yaptığı her şey için vahşice yanıyor olabilirim, ama aynı zamanda *onun* için de yanıyorum. Ve sadece onun vücudunu istediğim için değil. Ama içimde bir şey ona ihtiyaç duyduğu için. Onunla hissettiğim bu vahşi, kontrolden çıkmış, saçma bağa ihtiyaç duyuyor.

Onun da benimle birlikte hissettiğini biliyorum.

"Maia," diye fısıldıyorum ona, sesimi pişmanlık kaplıyor. Ağlamasından nefret ediyorum. "Seni incittim mi bebeğim?"

"Hayır. Ağlamamın nedeni bu değil."

"Anlat bana," diye yalvarıyorum. Başparmağımı yüzünde aşağı yukarı gezdiriyor, ne olduğunu anlamak için çaresizce gözlerinin içine bakıyorum. Neyi yanlış yaptığımı.

"Ben iyiyim. Ben sadece... Böyle olmasını beklemiyordum." Daha fazla açıklama yapmasını umarak kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ben iyiyim. Ama bu gece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Bununla birlikte, benden tamamen uzaklaşıyor ve kamyonundan iniyor. Kapıyı açtığında kabinin sert iç ışığı bir anlığına beni kör ediyor ama hareket etmiyorum. Peşinden gitmiyorum.

Burada oturup düşünüyorum. Endişe ve suçluluk duygusuyla harap oldum.

Kapı kapandıktan, ışık söndükten ve o içeri girdikten sonra bile.

Cesur ve tedirgin edici bir farkındalıkla yan tarafa savruldu. Sanırım Maia Alice Angelo'ya aşık olmaya başlıyorum.

K^{eith}

"BİR ŞEY Mİ UNUTTUN?" diye soruyor öfkeli Jasper kapıyı açarken, kucığında yorgun ve telaşlı bir Adalyn.

"Neden hâlâ uyanık?" Ona cevap vermek yerine soruyorum.

"Bu gerçekten iyi bir soru. Muhtemelen ona sorman gereken bir soru çünkü ben bir türlü anlayamıyorum. Kız aşağı inmiyor. Vi Cora'yı emziriyor ve onu yatağa yatırmaya çalışıyor. Ama bu kız babası için küçük bir canavar gibi davranıyor." Jasper Adalyn'in karnını gıdıklıyor ve Adalyn sevinçli bir çığlık atıyor. "Turneye çıktığımızda Vi'nin ikisini birden nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Sırıtiyorum. Baba Jasper'ı izlemek, bir bebekle bekar bir baba olduğunda ya da OSB tanısı yeni konmuş bir yürümeye başlayan çocukla uğraşırken olduğu kadar eğlenceli değildi. Ne bekleyeceğimizi ya da nasıl yardım edeceğimizi bilmediğimiz için hepimiz için yeni, tuhaf ve biraz da korkutucuydu.

Ama artık Jasper eski bir profesyonel ve Vi ile bebek Cora'ya sahip olduğu için, onu babasına haddini bildirmekten hoşlanan beş yaşındaki Adalyn ile izlemek çok eğlenceli.

"Muhtemelen çok iyi bir anne olduğu içindir." Adalyn'e bakıyorum, göz hizamızda olacak şekilde eğiliyorum ve üzölmemesi için biraz mesafe bırakıyorum. "Ady, n'aber kızım? Yorulmadın mı?"

"Hayır. Yorgun değilim. Uyku yok." diyor inatla başını sallayarak. Üzerinde mor Küçük Deniz Kızı pijamaları var. Uzun kıvıl-kahverengi saçları dağınık ve yeşil gözleri çoktan düşmüş. Ama bu kız mücadele ediyor. Orası kesin.

"Seni yere bırakabilir miyim?"

Sanki bu soruyla ne yapacağını bilemiyormuş gibi bana göz kırıyor, ancak bir sonraki nefeste küçük bedenini Jasper'dan uzaklaştırıp doğruca kollarıma atıyor. İçgüdüsel olarak onu yakalıyorum, göğsüme bastırıyorum ve sıkıyorum çünkü Adalyn Diamond'a sarıldığımızda hepimiz böyle yaparız.

"Keith, yatmak istemiyorum. Yorgun değilim."

Kucağımdaki tatlı bebeğe hoşgörüyle gülümsüyorum. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Bana odanı göstermeye ne dersin? Annenin duvarlarına yaptığı yeni deniz kızlarını görmek isterim. Mickey ve Minnie orada mı? Merhaba demek istiyorum."

Elimden kurtulup elimi tutuyor ve beni merdivenlere doğru götürüyor. Arkamdan yürüyen Jasper'ın rahatlamış iç çekişinin sesini yakalıyorum. "Mickey ve Minnie uyuyor. Minnie pembe bir elbise giyiyor ve Mickey'nin iki düğmesi var."

"Haklısın kızım. Göster bana."

"Mickey ve Minnie Adalyn'i çooooook seviyor," diye mırıldanıyor, sesi yüksek, tatlı ve alışık olduğu gibi, konu Mickey ve Minnie'ye ve onların Adalyn'e olan sonsuz sevgisine geldiğinde bu onun ortak ifadesidir.

"Evet, seviyorlar. Başka kim seni bu kadar çok seviyor?" Soruma cevap vermiyor. "Keith seni çok seviyor mu?"

"Evet," diyor usulca, omzunun üzerinden dönüp bana gülümsüyor. "Keith Adalyn'i çooooook seviyor."

Ona bir öpücük veriyorum ve sonra sesimi alçaltıyorum. "Hâlâ kendinden üçüncü şahıs olarak mı bahsediyor?"

Jasper başını sallar. "Evet ama artık çoğul değil ve artık cümlelerine say ile başlamıyor. Yani alabildiğimi alacağım."

"Onunla daha fazla zaman geçirmeliyim. Onu yeterince görmüyorum. Bazı şeyleri kaçırıyorum."

"Neden burada olduğunu bilmek istiyor muyum?" Jasper mırıldanarak sadede geliyor.

Yüzümü buruşturup ona yan gözle bakıyorum. Doğrusu buraya kadar neden geldiğimi bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Kamyonetimde oturuyordum ve Maia'nın içeride olduğunu biliyordum ve tek yapmak istediğim yukarı çıkıp yatağına girip ona sarılmaktı. Aslında ona sarılmaktan daha fazlasını yapmak istiyordum. Ama arabamdan indiğinde üzgündü ve bunun nedenini ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

Ayrıca, yalnız kalmak ve bu konuda konuşmamak istediğini açıkça belirtti. Ben de oradan ayrıldım ve kendimi burada buldum.

"Oh, Ady. Şu güzel gece lambasına bak. Burası okyanus gibi görünüyor." "Evet," diye homurdandı Jasper. "Hatırlatma bana."

İçimden kıkırdıyorum ve küçük hanımı kollarıma alıyorum. Onu yatağına bırakıp Minnie battaniyesinin altına sokuyorum ve yanına sürünüyorum. "Aptal babacığın yüzmenden pek hoşlanmıyor."

"Beni suçlayabilir misin?" diye homurdanıyor ve hayır, suçlayamam. Jasper ve Gus'ın annesi onlar çocukken okyanusta boğulmuş ve Adalyn suya kafayı takmış durumda. Tek yapmak istediği yüzmek ve bu konuda çok daha iyi olmasına rağmen, bu onu sonsuza kadar korkutuyor. Haklı olarak.

"Oh, bak..." Büyük yatağının ucunu gösteriyorum. "Haklısın. Mickey ve Minnie uyuyor. Şışt... onları uyandırmak istemeyiz. Çok yorgunlar. Tıpkı senin gibi."

Ady göğsüme kıvrılıyor ve ben de onun saçlarının dayanılmaz kokusunu içime çekiyorum. Sanırım biraz Adalyn'le vakit geçirmeye Jasper'ın tavsiyesinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Mickey, Keith."

"Mickey'ni mi istiyorsun?"

Cevap vermiyor, ama hayır demiyorsa, bu genellikle sessiz bir onay anlamına geliyor. Yatağının ucunda üşüyen kocaman pelüş Mickey'sini alıp aramıza sokuyorum. Sonra yatağın kenarına doğru biraz kayıyorum.

"İyi geceler, güzel bebek. Seni seviyorum." Başının üstünden öperim.

"İyi geceler," diye nefes alıyor, zaten yarı uykulu, ve ben yatağından sürünerek çıkıyorum, Jasper'ın oyalandığı kapıya doğru süzülüyorum.

"Bunu nasıl yaptın?" Jasper, kızın odasının kapısını kapatıp koridorun sonundaki büyük medya odasına doğru ilerlerken soruyor. "Onu sakinleştirmek için bir saatten fazla uğraştım. Mickey benim için hiçbir şey yapmadı ve o benim her zaman başvurduğum adamdır."

Bir omzumu kaldırdım. "Beş küçük kız kardeşim ve uzun saatler çalışan ebeveynlerim var. Bir şeyler öğreniyorsun. Ve ben sen değilim. Bu onun için büyük fark yaratıyor. Beni zorlayamayacağı bir şekilde seni zorlayabileceğini biliyor."

Jasper büyük deri koltuğu işaret ediyor ve ben de itaatkâr bir şekilde oturuyorum. İçecek dolabından iki bira alıyor, pahalı ithal biranın kapağını açıyor ve birini bana uzatıyor. "Konuş. Buradan ayrıldığından beri bir saat içinde neler oldu?"

Her şey, demek istiyorum. Her şey oldu.

O kadın gözünü bile kırpmadan ya da en ufak bir pişmanlık duymadan dünyamı alt üst etti. Bu kadar genç ve deneyimsiz biri için inanılmaz derecede cesur ve yüzsüz ve ben onun bu yönüne tapıyorum. Ben de ondan bir santim bile çalmazdım ama dünyanın Amy'lerinin aynı ateş ve azme sahip olmaması kalbimi kırıyor.

"Benim yüzümden bu hayatı yaşıyoruz. Çünkü Amy öldükten sonra tek dayanabildiğim şey davul çalmaktı. Kafamdaki diğer tüm sesleri ve düşünceleri bastıran tek şey buydu."

"Pişman olduğunu mu söylüyorsun? Şu halimize bak."

Bundan pişman değilim. Ama ne zaman canlı çalmaya başlasak, hâlâ onun olması gereken ilk sıraya bakıyorum.

Ona cevap vermek yerine biramdan bir yudum alıyorum.

"Eğer gelmeseydik, Adalyn'e sahip olamayacaktım. Vi'yle birlikte olmazdım çünkü muhtemelen Gus'la evli olurdu. Sefil bir halde tabii ki." Bana arsızca sırtıyor. "Gus'ın Naomi'si olmazdı. Ve sen de Maia'yla tanışamazdın."

"Evet, kafamın içinde şişe roketleri fırlatan kız."

Jasper sanki muazzam bir şey bulmuşum gibi, "Kesinlikle," diyor. Tuhaf ama öyle hissettirmiyor. "Kafanda bazı karanlık şeyler var. Belki de birinin gelip bunları patlatmasının zamanı gelmiştir. Dışarı itti. Seni hiç yapmadığın bir şekilde bununla başa çıkmaya zorladı." Nefes alıp veriyor, öne doğru eğiliyor ve dirseklerini kalçalarına doğru indirerek keskin bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Amy'yle olanlar hakkında hiç konuşmadın. O gece yaşadıkların hakkında bize hiçbir şey anlatmadın ve biz de zorlamadık çünkü ne diyebilirdik ki? Gençtik ve sarsılmıştık. Müzik çalmak ve orada olmak dışında sana sunabileceğimiz hiçbir teselli yoktu. Yas tutmanın ötesindeydiniz. Sizi parçalara ayıran ve parçalarınızı bir suçluluk okyanusunun altında bırakan bir trajedinin içine gömülmüştünüz. Belki Maia sizin panzehirinizdir ama hastalığı yok etmek için onunla hasta olmanız gerekir."

"On yıldır hastayım."

"Evet ve hala bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz ya da size nasıl yardımcı olacağımızı bilmiyoruz çünkü bu konuda konuşmuyorsunuz. Bu da kendi içinde daha fazla toksin üretiyor. Bu asla bir tedavi değildir. Neden bu kadar çok yazdığımı sanıyorsun dostum? Gerçek her zaman oradadır, yüzeyin altında gizlenir. Görmezden gelmek onu ortadan kaldırmaz, daha da azdırır."

O gece hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Nasıl unutacağımı. Yanlış yaptığım her şeyin üstesinden nasıl geleceğim. Keşke değiştirebilseydim dediğim tüm kararları.

Yapamam.

Kabuslar yüzünden soğuk terler dökerek uyanıyorum. Onun adını her düşündüğümde ya da söylediğimde içim titriyor. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Konuşmanın iyileşmeye yardımcı olduğunu söyleyebilir, ama bunu zaman için de söylüyorlar ve on yıldır iyileşmedim. Azıcık bile.

Bazı yaralar onarılamaz olabilir. Ne yaparsan yap. "Viola ile kırılma noktan neydi?" Onun yerine ben sordum.

Jasper birasından bir yudum alarak bıyık altından kıkırdıyor. "Öyleydi. O kesinlikle benim kırılma noktamdı. O kadın öyle bir noktaya getirdi ki, ne yaparsam yapayım, ona ne kadar karşı koymaya çalışırsam çalışayım ya da ondan ne kadar nefret ediyormuş gibi yaparsam yapayım, o her şeyi gördü. Ve zırhımdaki her zayıf noktayı bulup kullandı. Doğrusu, onunla en başından beri lanetlenmişim."

Sarkıyorum. Gerçekten sarmak gibi. En sevdiği video oyununun artık üretilmediğini öğrenen on yaşındaki bir çocuk gibi.

"Ona ne kadar düşkünsün?"

Biramdan uzun bir yudum alıyorum, ağzımı elimin tersiyle siliyorum ve karanlık zemine bakıyorum. "Bu konuda şöyle bir şey var... Bu çok karmaşık. Ona karşı hissettiklerimin onunla mı ilgili olduğunu yoksa Amy'ye mi bağlı olduğunu nasıl tam olarak söyleyebilirim?"

"Onunlayken Amy'yi düşünüyor musun?"

"Bazen. Sık sık değil. Son bir haftadır pek değil. Ama ilk başta, evet. İlk başlarda onları çok karşılaştırdım. Yüzünü ilk gördüğümde tek düşünebildiğim Amy oldu."

"Biliyor musun, bence birbirlerine o kadar da benzemiyorlar." Yukarı baktım. "Hayır mı?"

"Hayır. Yani, tabii ki saç rengi benziyor. Ama pek çok kızın saçları açık sarı, değil mi? Özellikle de bu şehirde."

"Sanırım," diye rahatladım.

"Ve belki burunları ve yüksek elmacık kemikleri de benzerdir. Ama saçları olmasaydı bunu fark eder miydiniz?"

Bir yudum daha alıyorum ve bileğimi diğer dizimin üzerine atarak arkama yaslanıyorum. "Bilmiyorum. Bana vurduğu o gece tek gördüğüm Amy'ydi. Kanıyordu. Orada darmadağın duruyordu ve ben sadece..."

Çok sert yutkunuyorum. Ama Amy'nin kanamasını düşündüğümde boğazımı tıkayan duyguları temizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Bana gerçekten ihtiyacı olduğunda ona yardım edemediğim tüm yolları. Hayaller zihnimin her zerresine saldırırken, içimde derin bir sarsıntı oluşuyor.

"Artık biriyle nasıl birlikte olacağımı bilmiyorum. Amy'den beri hiç istemedim. Benim için buna değmez, dostum. Hiçbiri değmez. Doğrusu, biriyle birlikte olma fikri ödümü koparıyor. Amy'yi her şeyimle sevdim ve sonra..."

Jasper sabırla oturarak beni bekliyor ama gözleri benimkilerin üzerinde, devam etmemi beklediğini ve başka bir şeyi kabul etmeyeceğini belli ediyor.

"Maia'yı incitmek istemiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. O çok genç ve çok deneyimsiz ve onu sevmesi gereken insanlar tarafından çok fazla haksızlığa uğradı. Güvenmesi ve itimat etmesi gereken insanlar tarafından." Benim gibi, eklemiyorum ama bunu düşündüğümü bildiğinden eminim. "Kafam karmakarışık. Ve aramızdaki bu şeyin kötünden başka bir yöne gideceğini sanmıyorum. Bu yanlış. Yanlış olduğunu biliyorum."

"Ama ona karşı koyamıyorsun, yoksa burada olmazdın," diye tahmin yürütüyor ve Jasper'ın bunu yapmasından nefret ediyorum. Gus bana Naomi'yle birlikte olduğu günle ilgili her şeyi anlattı ve bu gece kapısına gelmiş olmama rağmen korkudan aklım başımdan gitti.

Ya parlak bir şey söylerse? O zaman ne olacak?

Ya bana yeşil ışık yakarsa ya da her şeyi kafamda mükemmelleştirirse?

Ya Maia'yla birlikte olmaya çalıştığımda bu ilişki patlar ve ikimize de zarar verirse?

"Amy ilgilenmene izin verdiğin son kadın mı? Maia'dan önce yani." Ve işte başlıyoruz. Jasper psikolojisi 101. Bu bir hayat kuralı bile değil, sadece evrensel bir gerçek. Maia'ya değer vermemle ilgili yorumu bir giriş bile değil. Bu kesin bir sonuç çünkü o piç her şeyi biliyor.

"Evet."

"Neden?"

Koltuğumdan fırlayıp pencereye yöneldim ve biramın geri kalanını iki büyük yudumda içerek Jack olmasını diledim. Benim altın standardım. Çürümüş kalbimin nihayet bir yolunu bulup göğsümden dışarı fırlayacağını düşündüğüm, karanlığa bulanmış ve dayanılmaz bir kalp kırıklığıyla pişmiş pek çok gecedeki kurtarıcım. Kayıp hepimiz için kaçınılmaz olabilir, ancak sevdiğiniz kişi gece vakti bir hırsız gibi vahşice, haksız yere sizden çalındığında, ruhunuzu parçalanmış ve onarılamaz bir halde bıraktığında, iyileşemezsiniz.

Yapamazsın.

Yıllardır deniyorum.

Daha fazla yıkımı önlemek için, bu kaybın tekrar yaşanmasını engellemek için aşırıya kaçarsınız. Herhangi bir şekilde. Ama sonra bir şey ya da bu durumda biri gelip sizi gafil avlar. Sizi hiç beklemediğiniz bir yerden vurur. Ve işte bu kadar. Gösteri biter, millet. İşiniz biter.

O zaman ne yapacaksın?

"Zamanın yardımcı olacağını

düşünüyor musun?" Hayır.

"Belki," diye cevaplıyorum.

"O zaman ikiniz için de en iyisinin ne olduğuna karar vermek için kendinize zaman tanıyın. Neyle yaşamaya katlanabileceğinizi ve kim olmadan yaşamaya katlanamayacağınızı. Ama saçmalıklar benden çok Gus'ın işi olduğu için dürüst olacağım. Bence birbiriniz için mükemmelsiniz. Hepimiz öyleyiz." Arkamı dönüyorum ve o benim öldürücü ifadem karşısında gözlerini deviriyor. "Evet, kardeşim. Bunu konuşmuştuk. Büyü artık. Ne bekliyordun ki?"

"Um. Seni becermeye ne dersin?"

Gölüyor. "Kızgın değilsin. Kendine kızgınsın ve patlamak için en yakın çıkış noktasını arıyorsun. Amy ile aradaki sorunu çöz. Bir terapistle konuş, günlük yaz, ona mektup yaz. Ne bileyim işte. Ama elinizde olmayan ya da değiştiremeyeceğiniz şeyler için kendinizi affetmenin zamanı geldi. Senin hatan *değildi*. Ve tüm bunları yaptıktan sonra, Maia'nın kaçmasına izin verme. Çünkü misafir odanızda uyuyan sarışın o. O harika biri. O senin kızın, Keith. Bence sen de biliyorsun, bu yüzden bu gece geri geldin. Sakın berbat etme. Bu benim en iyi tavsiyem ve bunu dikkate almanı şiddetle tavsiye ediyorum."

Jasper ayağa kalkıyor, bana doğru yürüyor ve omzuma sertçe vuruyor.

"İki haftadan biraz daha uzun bir süre içinde ayrılıyoruz. O da öyle ya da böyle bizimle gelecek."

Ve bununla birlikte, gitti. Birasını da yanına alarak çıkıp gitti.

Onu bekleyen bir kadın var. Uğruna kardeşiyle ilişkisini riske attığı bir kadın. Maia için her şeyi riske atmaya hazır mıyım?

Amy ile aramı düzeltmemi söyledi.

Ve o haklı. Çünkü o öldüğünden beri geçen onca yıl boyunca bunu yapmadım. Onu bir kutuya geri koydum ve zihnimin en karanlık köşesine ittim. Belki de Maia benim Pandora'm değildir. Belki de o benim kurtuluşumdur. İleriye giden yolum. Geri dönüş yolum.

Olabilir.

Ya da belki de tüm kötülüklerimi onun üzerine salmak üzere olan benimdir.

M^{aia}

GÖZLERİM KIRPIŞARAK AÇILDI, yatak odamın tavanına boş boş bakıyordum. Ve tıpkı uykusuz, huzursuz gecem boyunca olduğu gibi, arabada olanlar gözümün önüne geliyor. Keith'e pişman olmayacağımı söylemiştim ve olmadım da.

Ama gün ışığı konusunda haklıydım.

Çünkü pişman olmasam da, patronumun arabasında beni parmaklayarak orgazm etmesine izin vermenin en akıllıca seçim olduğundan emin değilim. Özellikle de beni becermeyecek kadar mantıklı olduğunu söyledikten sonra. Bunu bana yapmayacağını, her ne demekse. *Ne demek olduğunu biliyorsun.*

Evet. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Sonra yine, dün geceki şehvet sarhoşu kadın gibi, ona bugün normale dönmemizin sorun olmayacağını söyledim. Olur muyum? Gerçekten bilmiyorum. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bir şey yapmamıştı ve bunu yapan ilk kişi de benim hızlı ve sert duygular beslediğim biri. Bu bir muamma.

Dikkatle geçmem gereken bir şey.

Yukarı çıkıp hüngür hüngür ağladıktan ve bir türlü uyuyamadıktan sonra kendime bir söz verdim. Dün gece olan şey gerçekten bir daha olmayacaktı. İşime, borçlarımı ödemeye ve yaşayacak yeni bir yer bulmaya odaklanacağıma. Kalbimi bir yere sığınmaya zorlayacaktım. Keith Dawson söz konusu olduğunda tamamen kilitlenmeye.

Sanırım burada yaşıyor olmam ve onunla bu kadar çok vakit geçiriyor olmam aramızdaki asıl suçlu. Belli ki aramızda bir şeyler var. Bir kimya. Ama umarım ben ayrıldıktan ve birbirimizi sadece profesyonel olarak gördükten sonra tüm bu ateş söner ve ölür.

Olmak zorunda.

Amy dışında kimseyle birlikte olmak istemiyor ve ben de sadece işimi değil kalbimi de riske atmak istemiyorum. İşte böyle. Karar verildi. Tanrıya şükür seks yapmadık. Bu gerçekten her şeyi mahvedebilirdi. O haklıydı, ben de bizi bu kadar zorlamakla hata ettim.

Pişman olmasam bile.

Alt kattan gelen gürültülü bir çınlama sesi beni irkiliyor, yataktan fırlayıp alçımı komodinin üzerine vurarak bağırırken kaşlarım bu yabancı sese takılıyor. Bu alçıdan nefret ediyorum. Her beyaz santiminden nefret ediyorum. İki hafta sonra özgür bir kadın olacağım.

Bir başka şiddetli gürültü beni ürkütüyor ve banyoyu kullanıp yüzümü temizledikten, dişlerimi fırçalayıp giyindikten sonra kapımı açtığımda kızartma yağı ve bir çeşit tatlı hamur kokusuyla karşılaşıyorum.

Merdivenlerden yavaş ve temkinli adımlarla iniyorum, gerginlik omurgamı sarıyor.

Dün gecedен sonra Keith'le yüzleşeceğim için gerginim.

Bugün Cumartesi ve Marco'nun erken gelmeyeceğini biliyorum. Normalde Keith yüzüyor olurdu ama pencereden dışarı baktığımda onu havuzda göremediğim gibi kara bulutlar ve bolca yağmurla karşılaştım. Demek ki mutfaktaki tüm o gürültüyü yapan o.

Bu da büyük kız külotumu çekip onunla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyor.

Keith'in "Evet, sanırım anladım," dediğini duyuyorum ama başka kimsenin onunla konuştuğunu görmediğim için telefonda olduğunu varsayıyorum. Gülüyor. "Bunu gerçekten istiyor musun? İyi o zaman. Nasıl sonuçlandığının fotoğrafını çekip sana gönderirim ama IG'ye düşerse o kadar da heyecanlanmam." Mutfakta dolaştığını duyuyorum, ocakta tencere ve tavaların sesi ve havada ağırlaşan yemek kokuları. "Biliyorum," diyor ciddiyetle. "Biliyorum. Sen olduğun için mutluyum. Bunu başka biriyle yapabileceğimi sanmıyorum. Gerçekten minnettarım ve sana borçluyum." Tekrar gülüyor. "Peki. Olmuş bil. Evet."

Merdivenlerden aşağı bir adım daha atıyorum ve tahta ayağımın altında gıcırıyor. Kahretsin. Bunu kesinlikle duydu ve gizlice dinlediğimi biliyor. Artık saklamak yok. Derin bir nefes alıyorum, nefesimi ciğerlerimde sabit tutarak merdivenlerin geri kalanını iniyorum ve köşeyi dönüp mutfığa giriyorum. Keith'in üzerinde kocaman bir kalp baskısı olan kırmızı bir önlük var ve üzerinde kimsenin yaptığı yemek anneninkinden daha iyi değildir yazıyor. Sekiz gözlü devasa ocağının önünde, fokurdayan yağ dolu bir tencerenin içine dövülmüş tavuk gibi görünen parçaları yerleştiriyor. Yanında da bir waffle ızgarası var, yanında da büyük bir kase kalın, kremli bir hamur.

Ne halt ediyor bu?

"Gitmeliyim, bebeğim." *Bebeğim mi?* "Misafirim az önce içeri girdi." Bana sırtarak göz kırptı. *Misafir* mi? Vay canına. Hangisinin daha çok battığından emin değilim. Açıkça bebeğim dediği bir kadınla konuşuyor olması mı yoksa az önce bana o kadına misafirim diye hitap etmesi mi? Yani, sanırım öyleyim ama yine de. "Evet, sonra konuşuruz. Ben de seni seviyorum. Şimdilik hoşça kal."

Telefonu kapatıyor ve içimde eşini bulamadığım kocaman sıcak bir gülümsemeye beni selamlıyor. Milyonlarca soru sormak istiyorum ama cevapların hiçbirine hakkım yok. Bunun yerine gülümsemeye zorluyorum ve "Günaydın. Özür dilerim, telefonunuzu bölmek istemezdim."

"Sen yapmadın. Arayan kız kardeşim Beth'ti ve konuşmamız hemen hemen bitmişti." Kız kardeşi. Bunu duyduğuma bu kadar sevinmemeliydim.

Tecrit, hatırladın mı?

"Peki kaç kız kardeşin vardı?"

"Beş. Beş küçük kız kardeş. Beth benden sonra ikinci sırada. Sonra Danielle ve Gabrielle geliyor, onlar ikizler. Ardından Joy ve en küçükleri Eden."

"Lanet olsun." Kıs kıs gülüyorum. "Senin gibi aşırı korumacı bir aya ağabeyim olsa çıldırırdım."

Kıkırdıyor. "Hiçbir fikrin yok. Ailem çok çalışırdı. Babam bir tamirhane işletiyordu, annem de gece vardiyasında çalışan bir hemşireydi. Kız kardeşlerimi büyötmeye yardım ettim. Ve diyelim ki, grup arkadaşlarım da dahil olmak üzere hiçbir yerel erkeğin kız kardeşlerime yaklaşmamasını sağladım."

"Ve hala seninle konuşuyorlar mı? Kız kardeşlerinle yani."

"Evet. Hepimiz hâlâ birbirimize çok yakınız. Tüm kız kardeşlerimin okul masraflarını karşılayabilecek ve ailemin emekli olmasına yardımcı olabilecek kadar şanslıydım. Wild Minds'ın başarısı olmasaydı tüm bunların mümkün olabileceğinden emin değilim."

"Bu inanılmaz, Keith. Gerçekten. Gurur duyuyor olmalılar." "Gurur karşılıklı. İyi uyudun mu?"

Bunu sorarken gözlerinde tam olarak çıkaramadığım vahşi bir parıltı var. Sadece waffle hamuru olabilecek bir kepçeyi ütünün üzerine döküyor ve kapağı kapatıyor. Sonra yağın içinde fokurdayan ve patlayan tavuğu kontrol ediyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, tamamen şaşkınım.

"Pek iyi değil aslında. Sen?" Çünkü birden dünkü kıyafetini giydiğini fark ettim. Ve şimdi düşünüyorum da, beni bırakıp çıktıktan sonra eve döndüğünü duyduğumu hatırlamıyorum.

Gülüyor ve sesi biraz manik. "Henüz yatmadım."

Tamam o zaman. Bütün gece nerede olduğunu ya da ne yaptığını düşünmek istemiyorum.

"Aç mısın? Sana kahvaltı hazırlıyorum. Tavuk ve waffle olur mu? Beth bana tarifini verdi ve seveceğini söyledi." Ben bir şey söyleyemeden

yanıt verince devam ediyor. "Otur. Al, biraz kahve iç."

Bana bir fincan dolduruyor ve adanın etrafında dolaşarak bana uzatıyor, yemeğe dönmeden önce yanağımı öpüyor. Yanağımı öptü. Dudaklarımı değil. Sanırım bu hareket her şeyden daha çok şey anlatıyordu. Ama gerçekten, ne bekliyordum ki? Bizi bize geri getirmeye çalışıyor ve benim de buna uymam gerekiyor.

Ne de olsa kuralları ben koydum.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve ona gülümsüyorum. Çünkü bunu yapabilirim. Gerçekten yapabilirim. "Yemekler harika kokuyor. Bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum." Bir barış teklifi için, eklemiyorum. Bu da öyle bir şey, değil mi? Tatlı bir tane. Düşünceli bir tane. Aslında beni önemsediyini gösteren bir şey.

Peki diğer iğrenç duygular? Midemi çalkalayan asitle ekşitenler? Siktirip gidebilirler.

"Özellikle de uyumadığın için," diye ekliyorum.

Sırıttıyor. Durmadı. Bir haftadır durmadan hırlamasından sonra bu biraz rahatsız edici.

"Önemli bir şey değil. Senin için özel bir şey yapmak istedim."

Kapa çeneni, Keith. Konuşmayı ve bana bakıp gülümsemeyi kes.

Tabii ki bilmiyor. "Düşünüyordum da, yemeğimizi yedikten ve ben ortalığı toparladıktan sonra kanepeye uzanıp senin filmlerinden birini izleyebiliriz. Dışarıda boktan bir gün. Sana bir tabak hazırlayayım mı?"

"Tabii. Teşekkürler. Bir şey yapabilir miyim?"

Başını sallar. "Hayır. Sen orada otur ve güzel görün. Ben hallederim."

Ütüden dumanı tüten waffle'ı çıkarıp bir tabağa bırakıyor ve hemen üzerine bir parça tavuk ekliyor. Her şeyi bir çeşit akçaağaç şurubuyla yağlıyor ki bu şurup kahverengiden çok altın renginde ve hepsini benim için keser çünkü ben yapamam.

Yani bunu benim için yapıyor. Tekrar. Lanet olsun ona.

Muzaffer bir gülümsemeyle önüme koyuyor ve ben ilk ısırığı alırken öylece duruyor. "Beni ürkütüyorsun, Keith."

Gülüyor ama hareket etmiyor.

Bir ısırık alıyorum ve tatlar ağızımda patlıyor. Tuzlu ve tatlı, gevrek ve yumuşak. Çiğnerken ve yutarken inlemelerimi tutamıyorum. "Aman Tanrım. Bu çok güzel. Teşekkür ederim. Bu gerçekten yukarıda ve ötesinde."

Sırıttıyor ve başparmağıyla uzanıp dudaklarımın kenarından bir damla şurubu silkeliyor. Ağızına atıp emiyor. Neredeyse ısırdığım lokmada boğuluyordum.

"Beth bana işin sırrının şurubun içindeki balda olduğunu söyledi. Bu ve annemin kızarmış tavuk tarifi."

Çatalımı onun önlüğüne doğrultuyorum. "Bu onun mu?"

"Hayır," diyor kendine bir tabak hazırlarken. "Birkaç yıl önce evi satın aldığında annem almıştı. Kız kardeşlerim de bana waffle ızgarası ve ne yapacağımı bilmediğim bir sürü rastgele yemek pişirme eşyası aldılar. Bunun komik olduğunu düşündüler ve bugüne kadar önlüğü hiç giymedim."

"Sana yakışıyor."

"Yine benimle alay ediyorsun."

Arsızca sırtıttıyorum ama aslında onunla alay etmiyorum. Ailesi olması hoşuma gidiyor.

Her pazar öğleden sonra babasıyla konuştuğunu biliyorum. Sadece babasıyla ve bir süre konuşuyorlar. Rastgele zamanlarda annesiyle telefonda konuştuğunu duydum ve bu sabah ona tarifi veren kız kardeşlerinden biriyle sohbet ediyor ve gülüyordu.

Kıskanç olmayı sevmiyorum ama öyleyim.

Kendime ait bir ailem olsun istiyorum. Güvenebileceğim insanlar istiyorum. Arkamı kollayan ve beni kendilerinin sayan arkadaşlar. Beni seven insanlar.

Onun sahip olduğu şeyi istiyorum.

Onunla tanışana kadar ne kadar yalnız olduğumu hiç fark etmemiştim. Tüm zamanımı çalışarak ve düşünmeyerek geçiriyordum. Bildiğim tek şekilde hayatta kalmaya çalışıyordum. Şimdi her şey değişti ve bu farkındalığın güzel olması gerekmiyor.

Yemeğimizi bitirdik ve yardım etmeme izin vermediği için ortalığı temizledi. Burada boğanın üstündeki memeler gibi işe yaramaz bir halde, gergin ve kıpır kıpır oturuyorum. "Yarın daire aramaya başlayabilirim diye düşünüyorum."

Tezgahın ortasında duraklıyor. "Bunu neden yaptın?" Tezgâha dönüyor, şimdi aynı yeri tekrar tekrar siliyor.

"Sonsuza kadar burada yaşayamayacağım için mi? Alçım iki hafta içinde çıkacak. O zamana kadar kendi yemeğimi pişirebilir ve hatta kesebilirim. Duş almak için koluma plastik bir torba geçirmene gerek kalmayacak ve normal bir sütyen bile giyebileceğim."

"Maia."

"Ben senin misafirinim, Keith. Kendin söyledin. Sonsuza kadar burada yaşayamayacağım. Bir yer bulmam haftalarımı alabilir."

Mendili gereğinden biraz daha büyük bir iştahla çöpe atıyor ve aynı hızla yere bakmadan önce sert bir parıltıyla gözlerimin içine bakıyor. "Beth'e bunu söylerken şaka yapıyordum. O senin kim olduğunu çok iyi biliyor."

Peki ben kimim diye sormak istiyorum. Ama soramıyorum. Aklımdan geçenleri söylemekte hiçbir zaman sorun yaşamadım ama dün gecedен sonra bu soruyla ilgili bir şey bana imkânsız geliyor.

"Biraz bekleyebilir misin?" diye soruyor, gözleri nihayet benimkilere dönüyor. Altlarındaki koyu mor lekeleri ancak şimdi fark ediyorum. "Albümü bitirene kadar bekle. Turneden dönene kadar. İyi bir semtte iyi bir yer bulmak için daha fazla zamanın olacak ve para biriktirmek için birkaç hafta daha olacak."

Söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyorum ama şu anda onun yanındayken kendimi kaşınıyor hissetmek hoşuma gitmiyor. Öte yandan, ondan zerre kadar huzursuzluk gelmiyor. Sadece ben böyle hissediyorum ve bu çok şey anlatıyor. Birkaç çalıntı öpücük ve orgazmdan sonra kendime verdiğim zarardan daha fazlasını vermeden bu adamın yanında birkaç hafta daha dayanabilir miyim?

"Peki, tamam. Biz dönene kadar bekleyeceğim."

Rahatlamış bir nefes üflüyor ve ben bunu anlamıyorum. Benden kurtulduğu için çok mutlu olduğunu sanırsın. Bütün erkekleri anlamak bu kadar zor mu? Nedense bundan şüpheliyim. Bu Keith'le ilgili bir şey ve beni pamuk toplayan bir duvara sürüklüyor.

"Güzel. Bu çok iyi. Git berbat bir film izle-" Ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum, bu da onun daha da sırtmasına neden oluyor. "-Kestirebileceğim eski bir film demek istedim. Ben hızlıca bir duş alacağım ve seninle medya odasında buluşacağım."

"Sırf bunun için, izlerken uyuyamayacağınız gerçekten iyi bir film koyacağım."

"Öyle mi?" diye sesleniyor merdivenleri koşarak çıkarken.

"Senin için iki kelime. Marilyn Monroe." Durakladığını duyuyorum ve sonra göz göze gelebilmek için başını eğiyor. "Kendi versiyonumla yaşarken ona kimin ihtiyacı var ki? Ama bakalım beni senin rahatsız ettiğinin yarısı kadar rahatsız edecek mi? Bana cevap verememesi onun lehine olmalı." Bir göz kırpmaya daha ve sonra tekrar koşmaya başlıyor.

"Senden resmen nefret ediyorum."

Gülüyor. Piç kurusu. Yemin ederim, "Dün gece böyle demiyordun" gibi bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

Çifte piç.

Ama yine de vücudum bu sabahın nasıl geçtiğine dair rahatlamayla zonkluyor. Yine de bu yolculuk başımı döndürüyor. Sürekli inişli çıkışlı bir rollercoaster'dan bir türlü inemiyoruz. Keith gerçek duygular beslediğim ilk erkek ve bu duygular karmaşık ve zorlu olmaktan başka bir şey değil. Benden çok fazla enerji, çaba ve zaman istiyorlar.

Belki de şekerleme konusunda haklıdır.

Belki ikimiz de havalandırmayı kullanabiliriz.

Sadece sana odaklan, diye hatırlatıyorum kendime. Kalbimin bu sözleri duymasını ve azarı olduğundan daha fazla ciddiye almasını umuyorum.

Ben *Some Like It Hot*'ı açtığımda, Keith üzerinde beyaz tişörtü, düşük bel tasarım kot pantolonu ve nemli saçlarıyla medya odasına giriyor. On dokuz ellili yılların motorcu filmlerinden fırlamış kötü bir çocuğa benziyor ve fazlasıyla cezbedici.

Gözlerimi hemen başka tarafa çeviriyorum. "İyi zamanlama. *Gentlemen Prefer Blonds* yerine *Some Like It Hot*'ı seçtim. Siyah beyaz ve daha az müzik var, bu da belki ikimizin de uyuyacağı anlamına geliyor."

"Kulağa mükemmel geliyor." Uzun koltuğun üzerine atlıyor ama bize yer açmak yerine -yer lazım Keith!- hemen yanıma kayıyor ve ıslak başını kucağıma bırakıyor.

"Noel kazı ne yaptığını sanıyorsun?"

Kıkırdıyor, sesi titreşiyor. Tam üst baldırlarıma. Çünkü lanet kafası orada.

"Noel kazı mı?"

Omuz silkiyorum.

"Rahatlıyorum. Uzanmak için rahatsın."

Buna karşı çıkıyorum. "Nereden bileceksin ki. Daha önce hiç yapmadın." Onu itmeye çalışıyorum ama kararlı adam yerinden kıpırdamıyor. İri ve kaslı ve dürüst olalım, benim girişimim en iyi ihtimalle yarım yamalak. Ne kadar güzel koktuğunu söylemiş miydim? OMG gibi *çok güzel*. Vücut yıkaması ya da şampuanı ya da her neyse çünkü şu anda kolonya sürmüyor.

Yine de, bu bir suç ve son zamanlarda dokunduğum kadın kısımlarımın arzuyla zonklamasına neden oluyor.

"Şimdi yapıyorum, beni itmeye çalışmayı bırak. Ben çok yoruldum ve sen çok rahatsın." Kollarını etrafıma sarıyor, beni daha yakın tutacak şekilde ayarlıyor ve başı şimdi doğrudan amımın üzerinde. Eğer amım konuşacak olsaydı, doğrudan onun kulağına fısıldardı.

Alçılı kolumu belinin alt kısmına dayıyorum ve diğer elim dayanamayıp saç tellerini buluyor. Kaba ıslak tellerin arasından geçiyorum,

Parmaklarımın arasında dans ederken dokusunu seviyorum. İçime daha derin batarken derin bir memnuniyet mırıltısı çıkarıyor.

"İyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri çoktan ağırlaşmış. "Ve saçıma her ne yapıyorsan cennet gibi."

Parmaklarım saçlarında gezinmeye devam ederken gözleri kapanıyor ve nefes alış verişi saniyeler içinde düzene giriyor. Çok huzurlu görünüyor. Beni bu kadar yakınında tutarken çok memnun.

Ve sadece bu an için, o uyuduğu ve düşüncelerimi hissedemediği için, düşüncelerimin dağılmasına izin veriyorum. Hayal etmelerine. Bu gerçek olabilirmiş gibi davranmak için. Her zaman olmadığını bilerek. Asla da olamayacağını. Ama yine de olmasını istiyorum.

M^{aia}

"BENİ İÇERİ ALMAYACAKLAR," diyorum, renkli camları ve güvenlik detaylarıyla tamamlanmış devasa siyah SUV'un camından dışarı bakarak.

"Yani neredeyse çıplak olduğun için mi?"

Keith'in iğnesini tamamen görmezden geliyorum. Çoğunlukla doğru olduğu için. Çocuklar bu sabah erkenden albümlerini bitirdiler. Son parçayı hazırladılar ve Lyric harika olduğunu söyledi. Şimdi tek yapması gereken hepsini gözden geçirip mükemmelleştirmek. Altı numaralı albüm. Bu oldukça büyük bir olay ve bu adamlar son birkaç haftadır stüdyoda yorulmadan çalışıyorlar.

Bu da benim için bitmek bilmeyen uzun saatler demektir.

"Onu dinleme," diyor Henry, uzanıp omzumu sıkarak. "İnanılmaz görünüyorsun ve gideceğimiz yer için mükemmelsin."

Henry'ye bakıp gülümsüyorum. Henry ve ben yakınlaştık. Bekâr bir kızla bekâr bir erkek arasında olacağını düşündüğünüz türden bir yakınlaşma değil bu. Hayır. Biz tamamen arkadaşız. Onun sözleri,

Benim bile değil. Bana bu konuda bir seçeneği olmadığını söyledi ve hepsi bu kadar.

Bana arkadaşça davrandı.

Başka seçeneğim yok derken ne demek istediğini hâlâ anlamış değilim ama onunla takılmayı çok sevdiğim için bunun gerçekten bir önemi yok.

Keith tamamen başka bir konu.

"Hayır. Sadece 21 yaşında olmadığım için dedim."

"Yirmi bir gösteriyorsun. Naomi'yle seni bu hale getirdiğimizde bile yirmi beş gösteriyorsun," diye ekliyor Ethan. "Merak etme tatlım, sen de bizimlesin. Yani içeri gireceksin ve kimse kart basmayacak."

"Sen yle diyorsan."

"Biliyorum. Ayrıca, içki imiyorsun, yani zarar yok, faul yok. Rahatla ve biraz eğlen. Çok seksi ve ateşli görünüyorsun. Sahip ık."

"Hayatımda hiç bu kadar çok makyaj yapıp bu kadar az kıyafet giymemiştim."

Ethan ve Naomi beni bu gece için hazırlarken çok eğlendiler. Naomi'nin bana bir keresinde sahnede giydiğini söylediği bir kıyafeti giyiyorum. Siyah, tek omuzlu, payetli bir bluz, arkadan aşağıya doğru inen ve uyumlu bir eteğe bağlanan bir drape var. Etek arkada uzun, dizlerimin hemen altında, ama nde yukarı doğru eğimli ve neredeyse sonuna kadar giden epik bir yırtmacı var. Ciddi bir bacak gösteriyorum. Ve gbeğimi. Ve göğüs dekoltesi.

"Buna inanıyorum," diye kıs kıs güler Ethan. "Ama heteroseksüel olsaydım, seni becerirdim. O kadar iyi görünüyorsun. Yani en azından bu özelliğin var. Başka neyin önemi var ki?"

Ona gözlerimi deviriyorum, kulübün önündeki kaldırım boyunca süzülürken cama dönüyorum.

"Hazır mısın?" Keith kulağıma fısıldıyor, parmakları eteğimin arka eteğinin tenimle birleştiği yerde hafifçe geziniyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve bir gülümseme yayıyorum. "Ben hazırım."

İşte o anda cipin arka kapısı açılır ve bir anda zilyon tane ışık parlaması olur. Grubun ana güvenlik görevlisi Marsellus,

Bana nadiren sırtıyor ve elimi tutarak aşığı inmemeye yardım ediyor, topuklu ayakkabı giydiğıim için bunu takdir ediyorum. "Bu gece iyi eğlenceler Bayan Maia. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben yukarıda sizinle olacağım."

"Teşekkür ederim."

Keith hemen arkamda, eli belimde, beni ileriye, kulübün girişine doğru yönlendiriyor, caddeyi kaplayan paparazzilerin sorularına ve fotoğraf taleplerine maruz kalırken vücudu koruyucu bir kalkan gibi benimkinin etrafında dönüyor. Yumuşak, hipnotik bir nabız beni sıcak titreşimiyle kaplayarak dışarı çıkıyor ve sonunda ilk kez bir kulübe gittiğim için biraz sersemlemiş bir halde gülümsüyorum.

Henry diğer yanımda, alçımın hemen üstündeki kolumu nazıkçe tutuyor. Göz ucuyla ikinci cipin yanaştığını görüyorum ve Gus, Naomi, Jasper, Viola, Lyric ve Jameson'ın inişini izliyorum. Pazar günü turneye çıkacağımız için Marco bu geceyi erkek arkadaşıyla geçirmeye karar verdi.

Yarın alçımı çıkaracağım.

Cumartesi gecesi katılacağımız bir parti var ve ardından parlak ve ışıltılı Pazar sabahı yola çıkıyoruz.

Bu bir fantezi ve eğlence kasırgası.

Bu işi seviyorum. Birlikte çalıştığım ve bana şimdiden kendilerinden biriymişim gibi davranan insanları seviyorum. Ailelerinin bir parçası gibi. Otel ayarlamalarını yapmayı ve çocukların ihtiyaç duydukları şeyleri almalarını sağlamayı seviyorum. Programlarını ve hayran etkileşimiyle patlayan sosyal medyalarını yönetmeyi seviyorum.

Geçtiğimiz ay bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Tek sorun sağ tarafımdaki adamdı. Büyük olan. Sırtımın derisine dokunan. Beni heyecanlı basından koruyan. Kulağıma fısıldayan, "Bu gece seninle dans etmek istiyorum."

Sıkı durdum. Arabadaki o geceden beri onu öpmedim. İtirafından ve ona olan tutkumun beni ele geçirmesinden beri. O da hiçbir şey denemedi. Hiçbir şey denemedi. Zilch.

Kendimiz olmaya geri döndük.

Sanki araba ya da asansör hiç olmamış gibi.

Ara sıra dışarı çıkmaya, ona katılmayı reddedersem beni evde bırakmaya ya da Naomi, Viola ve kızlarla takılmaya başladı. Ve dışarı çıktığı her gece kıskançlıktan çatlıyordum. Ona mesaj atma ya da arama dürtüsüne direnirken, dalgalar halinde onunla savaşıyordum.

Ben onun kız arkadaşı değilim. Kıskançlık yapmaya hakkım yoktu.

Ama sonra eve erken gelirdi ve her zaman iyi geceler demek ya da gecemin nasıl geçtiğini görmek için beni bulmaya çalışırdı ya da bir şey izliyorsam kanepede benimle takılırdı.

Gittiği saatler içinde herhangi bir kadınla birlikte olup olmadığını bilmiyorum.

İçgüdülerim bana hayır diyor. Her zaman tam olarak ayrıldığı gibi görünürdü, kusursuz. Başka bir kadının elleri ve kokusuyla buruşmamış. Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Ne de olsa kilit altındayım.

Ama onunla olan her şey önemli ve onunla geçirdiğim günler artıkça moral konuşmalarım daha da beyhude hale geliyor.

Kulübün eşiğinden adımımı attığımda, karanlık odaya doğru ilerlerken ellerimin vücudumdan kayıp gittiğini hissediyor ve her şeyi içime çekiyorum. Tam olarak bir kulüpten beklediğim şeydi. Sıcak, yüksek sesli ağır bas müzik, yanıp sönen ışıklar ve dönen vücutlar.

"Onun kalbini kırarsan ben de senin yüzünü kırarım," diye mırıldandığını duyuyorum Henry'nin.

Ben.

"Ha?" Etrafımda dönüp duruyorum.

Henry solgun bir ifadeyle bana baktı. Aynı hızla başını sertçe sallayan Keith'e döner.

Henry kararlı bir şekilde, "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey değildi. Bilirsin işte. Sadece erkek meselesi."

"Ama sen ona bir şekilde *harika davrandın*. Neden?" Henry gözlerini devirir. "Bunun bir deyim olmadığına eminim."

Gözlerimi deviriyorum. "Daha yeni bir tane yaptım. Ne oldu?"

"Bu cümleyi bilmemen gerekiyordu. Watts bir davulcuydu ve Keith kılıarı çıkmaya başladığından beri ona takıntılıydı."

"Dostum, sanki beni tanımıyorsun bile," diyorum Henry'ye, elimi kalbimin üzerinde tutarken yaralanmış gibi yapıyorum. "Sinemanın icadından bu yana neredeyse her filmi izledim, buna sessiz filmler de dahil."

"Biliyoruz," diye homurdanıyor Keith kızgınlıkla. "Bana hepsini seninle birlikte izlettirdin."

"Ve sen bunu seviyorsun, o yüzden sızlanmayı bırak." Dikkatimi Henry'ye veriyorum. "Bununla ne demek istediğini söyle bana."

"Nitching? Bu bir kelime bile değil."

Keith'e huzursuzca bakarken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Kardeşlik kuralı, prenses," diyor Henry. "Geri çekil. Bu benimle ev arkadaşın arasında. Ama diyelim ki uyarı yapıldı ve güzel yüzünü asla kırmayacak olsam da seni de kapsıyor. Senin için mecazi anlamda konuşuyorum. Onun için konuşmuyorum."

"Aman Tanrım!" Keith'in omzuna tutunup onu iyice sarsarak haykırıyorum. "O filmdeki adamın adının Keith olduğunu yeni fark ettim."

Henry beni göstererek gülüyor. "Şimdi nihayet anlıyorsun. Eğer onunla Bir Çeşit Harika olacaksan, bunu iyi değerlendir. Hayatında önemseydiği tek şey sen ve davulları." Yürümeden önce bana göz kırptı.

"Repliği yanlış söyledin," diye bağıriyorum Henry'nin arkasından, o da elini kaldırıp dansçı kalabalığının içinde kayboluyor.

Keith kaşlarını çatar. "Denemeye bile kalkma. O Henry." Bunu yeterli bir sebepmiş gibi söylüyor ve bence de öyle. Henry bir tür muamma. Ruhunun bu kadar derinlere indiğini düşünmezsiniz ama evet...

Yine de, arabada parmaklama olayından beri istenmeyen adam ilan edildiğim için Keith'in bana gelince neden herhangi bir uyarıya ihtiyaç duyduğunu sormak istiyorum.

Ve ben ben olduğum için. . . "Neden bir uyarıya ihtiyacın olduğunu düşünüyör. Haftalardır hiçbir şey olmadı. Arabadan haberi var mı?"

Keith arabadan bahsedince homurdanıyor ama bilmem gerek. Sormamam gerekse bile. Her şeyi olurunu bırakmalayım çünkü ben işimi yapıyorum, Keith de kendi işini yapıyor ve aramız gerçekten çok iyi. Ve bana cevap vermediğinde, bir kereliğine ağzımı kapalı tutup geçiştiriyorum. Annem bana alabora olmasını istemediğim bir tekneyi sallamamamı söylerdi.

Nadiren bir konuda haklı çıkar ama bu olayda bence haklı.

Bekleyen bir asansöre yönlendiriliyoruz ancak beşinci kata ulaştığımızda asansörden iniyoruz. Burası, birinci ve ikinci katlarda bir anlığına gördüğümünden tamamen farklı bir kulüp. Birincisi o kadar karanlık değıl ama koyu mor ışıklandırma beyaz mobilyaların üzerinde seksi ve boğucu bir parıltı yaratıyor. Ortada bir DJ'in tekno ve pop karışımı bir müzik çaldığı büyük bir açık dans pistini çevreleyen yaklaşık bir düzine ayrı salon alanı var.

"Burası özel, sadece üyelere açık bir kat," diye yarı kulağıma yarı kulağıma bağılıyor Keith, böylece onu müzikten duyabiliyorum. "Etrafındaki diğer insanlara bakarsan ne demek istediğimi anlayacaksın."

Odayı incelediğimde, ne demek istediğini anlamam yarım vuruş (kelimenin tam anlamıyla) sürüyor. Oyuncular ve müzisyenlerin yanı sıra, dışarıda iyi vakit geçirirken dünyayı yönetmekle meşgul gibi görünen iş adamları ve kadınlarla dolu. Hepsinin maiyeti var. Hepsinin masasında şampanya, konyak ve votka şişeleri var ve sanki bu pahalı içkilerin bir bedeli yokmuş gibi içiyorlar.

Bu benim dünyamdan, benliğimden o kadar uzak ki gördüklerimi nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Ve çoğı zaman grubu da bu zenginlik alanı içinde görmüyörüm. Ancak şu anda, diğer masalar kadar, hatta daha fazla yığılmış olan U şeklindeki büyük bir bölmeye yönlendirildiğimizde, ne kadar yanıldığımı fark ediyörüm.

"Gel bizimle dans et," diyor Naomi, sağlam elimi tutup beni Keith'ten uzaklaştırarak. Başımı omzumun üzerinden çeviriyörüm ve onu

Masadakilerle birlikte kendine en sevdiği Jack Daniels'tan bir içki doldurmaya başlamıştı bile. Bana göz kırpıp sırtıyor ve sonra gözlerini kaçırmaya devam ediyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Vi, kışını dans pistinin her yerinde sallayarak, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. "Kızlarımı seviyorum ama bir yetişkin olarak dışarıda bir gece geçirmek her şeydir."

Gülüyorum. Sadece hayal edebiliyorum.

"Jasper'ın ve Gus'ın ailesi ne zamandır şehirde?" Vücudumu müzik eşliğinde hareket ettirmeye başlarken bağıyorum.

"Sadece hafta sonu, ama bu geceyi birlikte geçirebilmemiz için kızlara bakıcılık yapmayı teklif ettiler ve çok minnettarım. İşe daha fazla dahil olmak için gerçekten çaba sarf ediyorlar."

"Evet," diye onaylıyor Naomi. "Düğünümüzün prova yemeğini yapmayı teklif ettiler. Sanırım bu Gus için gerçekten çok şey ifade ediyordu."

"Beş aydan az kaldı. Saydığımdan falan değil." Viola Naomi'ye gülümsüyor. "Bu kadar çabuk yaklaştığına inanamıyorum. Çok heyecanlıyım."

"Şşşt," diye tıslıyor Naomi muzip bir sırıtışla. "Kimse bu konuda bir şey bilmemeli."

Viola gülerek başını geriye atar ve kollarını başının üzerine koyar. "Doğru. Sanki basın benim ve Jasper'ınkini öğrenmemiş gibi. O konuda iyi şanslar."

"Elbiseni görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

"Sen turnedeyken alırım ama döndüğünde sana gösteririm. Bunu Gus'tan nasıl saklayacağımı hiç bilmiyorum."

"Cora'nın dolabına koyacaksın. Erkekler oraya hiç girmez."

"Oh!" Naomi parlak gözlerle cıvıldıyor. "Bu çok zekice. Erkeklerden bahsetmişken, Keith sana çıkma teklif etti mi?"

Özellikle Naomi beni Keith'le birlikte olmaya zorlamak için elinden geleni yapıyor. İkisi de asansördeki öpüşmeden haberdar.

onlara arabada ne olduğunu söyle. Bu benimle Keith arasında, başka kimseyi ilgilendirmez.

"O zamana kadar onunla yaşamıyor olacağım ve araba kullanabileceğim, dolayısıyla artık beni taşımak zorunda kalmayacak."

"Çıkmakla kastettiğim kesinlikle bu değildi Maia. Konuyu saptırmayı bırak." "Yapmıyorum. Bu doğru," diye savunmaya geçiyorum.

Naomi aptalmışım gibi dramatik bir şekilde bana bakıyor. "Seni sürüklediğini biliyorsun ve sana karşı hiçbir yükümlülük hissetmediğini söyleyebilirim. Seni yanında getiriyor, evet, işin için ama aynı zamanda yanında olmandan hoşlandığı için. Stüdyoda onları izlerken seni seviyor. Mümkün olan her saniye seninle konuşmayı seviyor. Ve ikiniz aynı odadayken, gözleri hep sizin üzerinizde. Her zaman. Gus'a seninle bir şeyler yapmaya çalıştığını bile söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir omzunu silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Ama kızım, sana tapıyor."

"Evet," diye onaylıyor Vi başını içtenlikle sallayarak. "Evet! Ve ne zaman bir odaya girsen yüzü aydınlanıyor. Yüzü hiç aydınlanmaz Maia. Hem de hiç. Sana aşık değilse bile, ki hepimiz aşık olduğunu biliyoruz, en azından kafayı takmış durumda. Sen onun güneşisin ve senin etrafında dönüyor çünkü senin çekimini hissetmemeye dayanamıyor."

Şimdi gözlerimi dramatik bir şekilde devirme sırası bende. "Siz sürükler delisiniz. Şimdi de Marco gibi konuştum. Ama yine de doğru. İyi bir hikâye gibi görüldüğünün farkındayım ama bir aydır onunla yaşıyorum ve ona *kondurduğum* öpücük dışında aramızdaki mesafeyi çok açık ve net bir şekilde korudu."

Naomi şeytani bir sırıtişla "Pekala," diye cilveleniyor. "Bu gece birdenbire tüm bunları değiştirmek için mükemmel bir gece gibi görünmeye başladı." Çenesini omzunun üzerinden atıyor ve başım o kadar hızlı dönüyor ki *The Exorcist*'teki Linda Blair'in yeşil kusmuktan arındırılmış haline benziyorum.

Keith kanepeye uzanmış, Gus da onun sağında, ikisi konuşuyor. Keith'in elinde kanepenin arkası boyunca uzanan bir bardak var ama gözleri benim gözlerimle çakışana kadar her santimimde geziniyor. Parlıyorlar, öyle yoğun bir sıcaklıkla parlıyorlar ki nefesim hızlanıyor. Yavaş, seksi bir gülümseme yüzünü kaplıyor ve Gus'a bir şeyler söyledikten sonra ayağa kalkışını izliyorum. İçkisinin sonuncusunu da geriye atıyor, onu yere bırakırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sonra kararlı adımlarla bize doğru yürüyor.

"Lanet olsun, sanırım bir yangın söndürücüye ihtiyacım var. Yanmak üzereyim ve adam bana o sıkık bakışlarını bile atmıyor."

"Sanırım bir içkiye ihtiyacımız var. Hemen şimdi." Naomi Viola'yı çekiştiriyor ve ikisi beni dans pistinde, kurdun katliamını çaresizce izleyen kayıp bir koyun gibi bırakıyorlar. Gerçekten pürüzsüz bayanlar. Gözlerimi devirmek ya da gülmek istiyorum ama Keith'in bana baktığı gibi bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bana ulaştığında kalp atışlarım müziğin temposuna uyarak hızlanıyor, elini belime doluyor ve tek kelime bile etmeden beni sert göğsüne çekiyor. Avuç içi sırtıma dayanıyor, parmakları kığımın tepesinin hemen üzerinde aşağı doğru yayılıyor. Diğer eli yukarı kalkıyor ve aptalca omuzlarımdan aşağıya, sırtımdan aşağıya doğru sarkıttığım uzun saçlarımı okşuyor.

"Kollarını boynuma dola," diye talimat veriyor ve sağlam elimi tutup benim için yapıyor.

"Alçım varken bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Aramızda o şey varken seninle istediğim gibi dans edemem." Bana ısrarcı bir bakış atıyor ve ben de isteksizce onu göğsünün üst kısmına koyuyorum. Oraya konduğu anda Keith beni kendine çekiyor, ta ki bedenlerimiz bir bütün olana dek. "Çok daha iyi," diye nefes alıyor, ben gözlerinin içine bakarken nefesi yüzümde dolaşıyor. Benimle dans etmeye başlıyor,

Yakın, seksi ve hızlı ritme karşı yavaş. "Bu gece çok güzel görünüyorsun. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

Kelimeler kifayetsiz kalırken sessizce ona bakıyorum.

"Buraya girdiğimiz andan beri bu kulüpteki her erkek sana bakıyor."

Kaşlarını çatmasına sırtıyorum. "Sanırım bundan hoşlanmadın."

Kaşları çatılır. "Bundan nefret ediyorum Maia. Sana bakan her erkeğin seni istemesi beni deli ediyor. Ethan ve Naomi'nin seni kimsenin görmemesi gereken kremsi tenini gösterecek şekilde giydirmelerinden nefret ediyorum-" Aniden duruyor, sözleri keskin bir şekilde kesiliyor ama ne söyleyeceğini bilmek için bitirmesine gerek yok.

"Neden birden umursamaya başladın?"

"Her zaman önemsedim. Sadece daha önce saklanmakta daha iyiydim."

"O zaman ne değişti? Rastgele erkeklerin bana baktığı gerçeği mi? Birazcık tenimi göstermem mi? İçindeki mağara adamı beni istemiyor ama başkasının da bana sahip olmasını istemiyor. Bu mu yani?" Ona tükürerek bunun beni ne kadar kızdırdığını gösteriyorum.

Ayrıca kafamı sonsuza kadar karıştırıyor. Haftalardır aramızdaki bu şey yüzeyin altında fokurduyor. Ama yokmuş gibi davranıldı. Gizlice görmezden gelindi. Onu zorladım, zorladım ve bunun bana kazandırdığı tek şey birkaç öpücük, bir orgazm ve acı çeken bir kalp oldu. Onu istiyorum. Bunu açıkça belirttim ve karşılığında o da duyguların karşılıklı olmadığını açıkça belirtti.

Ben de bununla başa çıktım. İşime odaklandım ve kendimi onun lanet arkadaşı olmaya zorladım. Ve bunu çok iyi yapıyordum. Yani, harika değildi. Acı veriyordu. Ama acı çekmeye alışkınım, bu yüzden benim için yeni bir şey değildi.

Şimdi tüm bunları bir düğmeye basarak tersine çeviriyor ve bu saçmalığı mı yapıyor? Hayır. Uh huh.

Cevap vermiyor. Onun yerine yüzü eğiliyor, sertçe nefes alıp verirken alnı omzuma geliyor. Eli yanıma doğru kayıyor,

mücadele ederken kalçamı
kavırıyor. Ve Tanrım,
mücadele ediyor.

Her fırsatta kendisiyle nasıl savaştığını
hissedebiliyorum. Ama onun savaşında bir kayıp
olmak istemiyorum.

Benim için farklı bir sonuç göremiyorum bile. Günün sonunda engellerimiz değişmeyecek. Bu yüzden turdan döndükten hemen sonra taşınmayı planlıyorum. Zamanı geldi ve bunu yapabilecek kadar para biriktirdim. Kendime bakmam gerekiyor. Kendime bakmalıyım.

Keith Dawson kalbimin her geçen gün daha büyük bir kısmına sahip oluyor ama ne yazık ki ben onun ki ne asla sahip olamayacağım.

Ve ben bu şekilde
yaşayamam. Bu şekilde.

Birden Henry'nin tehdidi mantıklı gelmeye başladı.

Keith'in bu gece bana nasıl baktığını gördü. Ama aynı zamanda onu duygusal bir ilişki kurmayacak kadar iyi tanıyor. Kimseyle. Keith kimseyle çıkmaz ve kız arkadaş edinmez. Henry beni korumaya çalışıyordu. Sanırım şu anda Henry'yi biraz daha fazla seviyorum.

Küçük bir adım geri çekiliyorum ve Keith de bana izin veriyor ve Viola'nın söylediklerinin yanlış olduğundan emin oluyorum. O bir hayaleti seviyor. Beni değil. O beni istediğinden nefret ediyor, ben de onu istediğimden nefret ediyorum. Bu açıdan, sanırım ödeştik.

"Sanırım eve taksiyle döneceğim."

Boyu kadar ayağa kalkıyor, gözleri yüzümde geziniyor, mutsuzluk ve kararsızlık içinde kıvranıyor. "Seni ben götüreceğim."

"Hayır. Kal ve arkadaşlarınla eğlen. Bunu hak ediyorsun. Toplanmam gerek ve yola çıkmadan önce hazırlamam gereken milyonlarca şey var."

"Maia-"

"Lütfen Keith. Kalmanı istiyorum ama gitmem gerek."

Kolumdan tutup beni Marsellus'un yanına götürmeden önce ellerini saçlarında gezdiriyor. "Eve sağ salim gittiğinden emin olabilir misin? Taksiye binmesini istemiyorum. Çocuklardan biri onu götürebilir mi?"

"Elbette, efendim."

Marsellus kulaklığıyla konuşuyor ve Keith arkasını dönüyor. Gözleri dilinin ucunda serbest kalmak için can atan milyonlarca şey varmış gibi benimkileri delip geçiyor. Onları asla söylemeyecek. Bunu zaten biliyorum. "Geç saate kadar dışarıda olmayacağım."

Başımı sallıyorum, bu adama öfkeden kudurmuş gibiyim. "Ben senin annen, karın ya da kız arkadaşın değilim. İstedğin kadar geç saate kadar dışarıda kalabilirsin."

"Çok inatçı amına koyayım," diye homurdandığını duyuyorum ama benden ne bekliyor ki? Topu haftalar önce onun sahasına bıraktım ve o hiçbir şey yapmadı. Giyinip kuşandığım ve birkaç bakışa maruz kaldığım için birdenbire her şeyi tersine çevirebileceğini mi sanıyor? Ne olursa olsun burada onu bekliyor olacağımı mı?

Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor mu?

Şu anda sahip olduğum tek şey işim ve onun akıl oyunlarının bunu engellemesine izin vermeyeceğim.

KÜÇÜK BİR SARSINTIYLA UYANIYORUM. Karanlığın içinde birinin durduğunu hissediyorum. Yuvarlanmaya başlıyorum ama omzumda bir elin beni tekrar yan tarafıma ittiğini hissediyorum. Ciğerlerimden bir çığlık yükselmeye başlıyor ama Keith'in fısıldamasıyla irkilerek duruyorum: "Şşşt. Sadece benim. Uyumaya devam et."

"Saat kaç?" Törpüledim. "İki civarı."

"Ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol ediyorum. Uyumanı izliyorum. Düşünüyorum."

Gözlerim açık, perdeleri olmayan ama yine de içeri sızan ışık açısından pek bir şey sunmayan pencereye doğru bakıyorum. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Bir süre," diye itiraf ediyor ve bunun beni bu şekilde etkilememesi gerekiyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu gece burada sana sarılarak uyumayı ne kadar çok istediğimi." Sikeyim. Sadece sikiş.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, yatağın pencere tarafına yaklaşarak ona sessiz bir davetiye çıkarıyorum. Ayakkabılarını, gömleğini ve pantolonunu çıkardığını duyduğumda gözlerimi sıkıca kapatıp dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Üzerimde bir tişört ve erkek şortu var ama hepsi bu. İçimde külot bile yok.

Önemli olduğundan değil.

Bana sarılarak uyumak istediğini söyledi. Bu kadar. Zaten aramızda olmasına izin vereceğim tek şey bu.

Battaniyelerin geri çekildiğini ve buna eşlik eden serin hava üflemesini hissediyorum, ancak hemen yerini göğsünün sırtıma yaslanan mutluluk verici sıcaklığına bırakıyor. Sağ kolu başımın altından boynuma doğru kayıyor ve diğer kolu karnıma dolanıyor. Bir saniyeliğine gömleğimin kumaşını parmaklıyor ve sonra beni tekrar içine çekiyor.

Yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes alıyor ve ben titremeye başlıyorum.

Beni daha sıkı tutarken hissettiğini bildiğim bir şey.

Ama hissedemediği şey, içimdeki her şeyle savaştığım gözyaşlarım. Daha önce hiç kimseyle böyle yatmamıştım. Hiç kaşıkklanmadım ya da sarılmadım.

Olmasını hayal ettiğim her şey ve çok daha fazlası.

Ya da belki de sadece kaşıklayan ve tutan erkektir.

"Özür dilerim, Maia." Omzuma bir öpücük konduruyor ve ben neredeyse kırılıyorum. "Seninle oyun oynamaya çalışmıyorum. Sana çok değer veriyorum ve seni asla incitmek istemiyorum, gerçi incittiğimi biliyorum. Bu kadar dağınık olmak istememiştim. Bunun üzerinde çalışıyorum. Şimdi uyu, tatlı sevgilim. Yarın seni alçıyı çıkarmaya götüreceğim ve sonra öğle yemeğine çıkacağız. Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim."

Hiçbir şey söyleyemem. Söylersem kesin ağlarım ya da arkamı dönüp onu öperim. Hangisi olduğundan emin değilim ve ikisini de yapma riskini göze alamam. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve onun rahatlığına sığınmak için kendime izin veriyorum. Kokusuna ve bana karşı hissettiği duyguya.

Ve tam sürüklenmeye başladığımda, saçıma bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. Ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Uçup giderken tüy kadar hafif bir şey, bilincim de onunla birlikte.

Maia

"SADECE ZENGİN İNSANLAR böyle bir şeyi satın alır," diye homurdanıyorum içimden, boyumdan uzun, tamamen siyah lake boyalı bir tuvale şaşkınlıkla bakarken. Bunu Home Depot'tan satın aldığım iki doksan dokuz kutu spreylilikle boyayla da yapabilirdim. Bahse girerim bu 'sanatçı' da böyle yapmıştır. "Yanlış meslekteyim."

"Bunu sanat olarak görmüyor musun?" Aniden gelen bir ses beni ürkütüyor. Dönüp baktığımda yakışıklı, biraz daha yaşlı, koyu renk gözlük ve aynı derecede koyu renk saçlı bir adamın elinde iki kadeh şampanya tuttuğunu görüyorum. Çok gösterişli. O kadarını söyleyebilirim. Üzerindeki çeşitli marka logoları bir gösterge olarak kabul edilirse, giysilerinin küçük bir servete mal olduğu açık.

Şampanya kadehlerinden birini bana uzatıyor, içmeyecek olsam da yine de kabul ediyorum.

"Hayır desem yanlış mı olur?" Omuz silkerek yaralı kolumu göğsüme yaslıyorum. Alçım dün sabah çıktı. Geceleri uyumak için, gündüzleri de tahammül edebildiğim kadar takmam gereken bir korse var. Ayrıca Pazartesi günü fizik tedaviye başlamam gerekiyor. Ancak yarın çocukların turnesi için on günlüğüne ayrılıyor, bu yüzden fizik tedavim biz dönene kadar beklemek zorunda kalacak.

Çıkarmak hem şaşırtıcı hem de tuhaf hissettiriyor.

"Nesini çarpıcı bulmuyorsun?"

Vurucu mu? O gerçek mi?

"Sadece... Bilmiyorum. Basit, sanırım. Pek bir şey yok. Duyguları çağrıştıracak ve kışkırtacak cesur fırça darbeleri bile yok. Bana öyle geliyor ki, büyük isim yapmış bir sanatçı yaptığı için satın alınmış. Sadece bir kutu spreylere boyanmış ve büyük bir tuval üzerinde denemiş gibi görünüyor. Yine de, sanat hakkında çok şey bildiğimi iddia etmiyorum. Her zaman çağdaş sanattan çok modern ya da rönesans sanatına ilgi duymuşumdur."

"Sanat hakkında pek bir şey bilmediğini iddia eden biri olarak modern ve çağdaş arasındaki ayrımı anlıyorsunuz," diyerek mükemmel bir şekilde taranmış kaşlarını kaldırarak meydan okuyor.

"Sanırım. Ama Andy Warhol ve Monet'yi aynı kefeye koymakta hep zorlanmışımdır. Belki de sorun sanat değil de benimdir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Sorunun kesinlikle siz olmadığınızı söyleyebilirim. Bunun ne kadar satın alındığını düşünüyorsunuz?"

"Yirmi bin mi?" İçinde bulunduğumuz malikânenin kalibresi göz önüne alındığında rakamı fazla şişirerek tahmin yürütüyorum.

"Otuz iki."

Oh lanet
olsun.

Yüzüm ısınmaya başlayan bir fırın gibi ısınıyor. "Burası senin evin, değil mi? Senin resmin?"

"Evet."

"Ve az önce çok pahalı sanatınıza tamamen hakaret ettim. Ben çok-"

"Canlandırıcı derecede dürüst mü? Evet, kesinlikle öylesiniz."

"Yine de bir şekilde, şu anda kendimi aşağılanmış hissediyorum. Buralarda bir yerlerde içine girebileceğim bir delik var mı?" Eminim vardır. Bu malikâne ve çevresi büyüdüğüm kasabadan daha büyük. Cidden.

Bu gece neden buraya geldiğimizi hala anlamış değilim. Keith, Henry ve ben neden buradayız, Gus Naomi'yle evde olduğu ve Jasper da Viola ve küçük çocuklarıyla evde olduğu için düzeltiyorum. Ve şimdi de ev sahibimize hakaret ettim.

"Bir deliğe kapanmak yerine yarın akşam benimle yemek yemeyi kabul etmeye ne dersin?"

Gözlerimi kırıştırdım,

biraz afalladım. "Ben.

Um."

"Kabul edemem," diye sözümü tamamlayan Keith, elini sahiplenici bir tavırla belime koyarken adama yönelik ukala bir sırıtişla bize doğru vals yapıyor.

Keith'e hâlâ kızgınlım. Geçen gece yatağıma geldi, ben uyurken bana sarıldı ama ben uyanmadan gitmişti. O kadar erken olmasına rağmen havuzunda tur atmaya başlamıştı ki şafak öncesi gökyüzünde güneşin varlığından bile söz edilemezdi.

Bunu neden yaptığını biliyorum.

Hatta bir yanımla bu öngörüye sahip olduğu için ona minnettar.

Ama birine bütün gece sarılıp sonra da onu terk edemezsin.

Sonuç olarak o zamandan beri onunla pek konuşmadım. Alçımı çıkardığında ya da beni yemeğe götürdüğünde bile. On günlüğüne gidiyoruz ve olmaması gereken bir şey için büyük bir kavgaya tutuşmak kötü bir zamanlama ve beyhude görünüyor. Birbirimize eziyet ediyoruz ve bu bizi asla iyi bir yere götürmez.

Turneye çıkmak yardımcı olacaktır.

O şovlarla meşgul olacak, ben de işimi yapmak için koşturacağım ve birbirimizden ayrı bir otelde olacağız. Ve eve döndüğümüzde, ben taşınıyorum.

Bundan daha önce emin değildiysem de şimdi eminim.

"Evet," diyorum adama, Keith'i görmezden gelerek. "Üzgünüm ama önümüzdeki on gün boyunca iş için seyahat edeceğim."

Adam Keith'in aniden ortaya çıkmasından ya da elini kalçama koymasından etkilenmiş gibi görünmüyor. "Döndüğünüzde belki? Eğer

grup, Keith'in

güzel asistanı gözlerinden uzak tut."

Gözlerimi kırıştırdım, biraz afalladım. "Kim olduğumu biliyor muydun?"

"Tabii ki." Gülüyor. "Tüm misafirlerimi tanımaya özen gösteririm. Ben Jonathan Albright."

Şimdi çenem çözülüyor ve öne doğru bir adım atıyorum ama Keith beni sıkıca kavradığı için fazla uzaklaşamıyorum. "Sen bir yönetmensin. Çalışmalarına bayılıyorum. Sahne ışıklandırması ve kamera açıları konusunda eşsiz bir tarzın var."

"Teşekkür ederim," diyor, etkilenmiş, kibirli gülümsemesi büyüyor. Bakışları hızla Keith'e kayıyor ve sonra bir parıltıyla bana geri dönüyor. "Yani döndüğünde akşam yemeğine evet mi diyorsun?"

Bu adam benimle çıkmak isteyemez. Benden en az yirmi beş yaş büyük. Yine de burası Hollywood. "I-"

"Hayır demek zor Johnny," diye araya giriyor Keith. "Şimdi bize izin verirsiniz, asistanımla konuşmam gerekiyor."

Keith beni olabilecek en kaba şekilde sürüklüyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye sesleniyorum ama adamın gözlerini yakalamak için dönemiyorum bile çünkü Keith beni ışık hızıyla itiyor. Elimdeki şampanyanın bir kısmı yuvarlanıp kenara dökülüyor ve kadehi elimden alıp yan masaya bırakıyor. "Kes şunu," diye bağıriyorum, sağlam elimle ona vurarak. "Bu yaptığın çok boktan bir şeydi."

"Cehennemdi. O adam senin iki katından daha yaşlı."

Keith büyük bir koridorda önce sola sonra sağa bakıyor ve beni kapalı bir kapıya götürüyor. Kapıyı açıyor, içeri bakıyor ve beni içeri itiyor. Burası bir banyo ama benim eski dairem kadar büyük. Ben bağırmaya devam edemeden Keith beni kalçalarımın tutup kaldırıyor ve geniş mermer tezgâhın üzerine oturtup geri çekilerek aramızda boşluk yaratıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup bacak bacak üstüne atıyorum, ödünç aldığım elbisemin ipeksi kumaşı kalçalarımın biraz kayıyor.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Böyle içeri dalmaya ve beni çocukmuşum gibi dışarı sürüklemeye hakkın yok. Kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum, Keith."

"Seninle konuşmasından hoşlanmadım. İnanamayacağın kadar çok kadınla birlikte oluyor."

"Peki ya sen?"

Bu yorumumdan dolayı sert bir bakışa maruz kaldım ve omzumu silktim, hala kızgınım ve onun da aynı derecede kızgın olmasını istiyorum.

"Ne olmuş yani?" Devam ediyorum. "Yapsa bile, bu beni ilgilendirir."

"Onunla çıkamazsın," diye homurdanıyor ve bana doğru büyük bir adım atarak beni biraz sıkıştırırken soğuk bakışlarıyla beni kısıtıyor.

"Ne istersem yapabilirim. Kiminle istersem onunla çıkabilirim." "Hayır, lanet olsun. Çıkamazsın."

"Kim demiş?" Bana yer açsın diye göğsündeki tuğla duvarı itekliyorum. Flaş haber: İşe yaramıyor. Sadece daha da yaklaşıyor. Alanımı işgal ediyor çünkü söz konusu ben olduğumda durumsal sınırlara hiç saygı duymadığı açık. "Sen benim en inatçı, dik kafalı, baş belası-"

"Sanırım kendin hakkında konuşuyorsun, sevgilim-"

"-Tanıştığım en aptal piç. O adamla neden çıkamayacağımı söyle bana," diyorum, bu konuyu geçiştirmekten o kadar sıkılmışım ki.

"Çünkü sen bana aitsin!" diye bağırarak beni irkiltiyor. Derin ve sert bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Sıcak bir çarpıntı karnımı doldururken bile.

"Ben kimseye ait değilim. Kimse bana sahip değil." Bunu söylerken boğuk sesime bir uyarı notu karışıyor. Bunlar, babam beni ona sattığında Carvalo'nun bana söylediği sözlerin aynısı. Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

"Öyle demek istemedim. Siktir," diye bağırarak ellerini saçlarında gezdiriyor. "Sahip olamadığım tek kadın sensin ve bu seni her şeyden ya da herkesten daha çok istememe neden olmuyorsa ne olayım."

Bu bana sıcak gelmeli, ama bunun yerine beni her türlü yanlışa itiyor. "Beni istemenle ilgilenmiyorum çünkü sahip olamayacağını düşünüyorsun

Ben."

"Seni bu yüzden istemiyorum Maia. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Ama bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın." Bana söylediği bu değil mi? "O zaman belki de Henry'yi becermeliyim," diyorum, sesim bir ustura gibi keskin, umarım onun beni kestiği gibi ben de onu keserim. Keith deli gibi homurdanıyor, demek ki hedefimi vurmuş olmalıyım.

"Yapmalısın amına koyayım."

"Neden olmasın?" Geri atıyorum, adamı sarsmaya hazırım. Her şeyi riske atan benim. Bunu nasıl göremez? Kalbimi, işimi, finansal özgürlüğümü. Her şeyi. Onun kaybedecek neyi var? Hiçbir şey. O beni istiyor. İstedğini biliyorum. Ve sadece ona yasak olduğum için değil. Bu saçmalığa inanmayı reddediyorum.

"Çünkü onun için çalışıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. Sertçe. "Benim senin için yaptığım gibi mi?"

"Evet." Sadece o bağırıyor. Çığlık atıyor. Bu bir küfür. Dört harfli bir kelime. "İkisini birden yapamazsın. Ya beni istersin, ya da istemezsin. Yap

Aklını başına topla artık. Kafamı karıştırmandan bıktım! Bana sarılarak uyudun. Ben boşalana kadar parmaklarını içime soktun. Ve bunların hiçbirisi hakkında tek kelime etmedin."

Bir elini tekrar saçlarında gezdiriyor. Çenesinde gezdiriyor. Oturduğum dolabı bile tekmeliyor. Bunların hiçbirisi işe yaramıyor. Kendini kaybetmiş durumda ve sanırım ben onu böyle seviyorum. Öfkeyle yanıyor. Tutkuyla çaresiz. Zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle patlıyor.

O kıskanç, sahiplenici bir adam.

Ve sahiplenilmek istemesem de, tüketilmek istediğimden eminim.

"Ne söylememi istiyorsun Maia?"

"Maia? Artık senin tatlı sevgilin değil miyim?" Onunla alay ederek sırtıyorum. Gözleri yırtıcı bir parıltıyla üzerimde geziniyor ve kalbim deli gibi çarpıyor.

göğsümde. Beklenti tenimde vızıldıyor. "Beni o kadar çok istiyorsun ki dayanamıyorsun. İtiraf et. Lütfen, sonunda itiraf et."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Aklımdan neler geçtiği hakkında bir fikrin olduğunu mu sanıyorsun? Bununla mücadele eden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Anlat bana!"

"Seni o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bunu mu söylememi istiyorsun?" Bir saniye sonra ağzı ağzıma çarpıyor, beni geri çekilmeye zorluyor, alev alev yanan öpücüğünün acımasızlığıyla başım arkamdaki aynaya çarpıyor. Kollarım boynuna dolanıyor, onun saldırısına karşı kendimi dengelemem gerekiyor. Ben de onu öpüyorum, aynı derecede açım ve içimde yükselen şehvet dalgasını durdurmak için hiçbir arzum ya da yolum yok.

Vücut ısım zonklayan bir sıcaklığa ulaşıyor.

Öpüşmeyi başladığı kadar hızlı bir şekilde kesiyor, bizi nefes nefese bırakıyor ve birbirimize bakarken gözlerimiz parlıyor.

"Yüce Tanrım." Duvarı yumrukluyor. "Hay sikeyim! Hiçbir kadın beni bu kadar kızdırmamıştı. Sana şaplak mı atsam yoksa seni mi becersem bilemiyorum."

"İkisini de. İkisini de alayım lütfen."

Başını sallıyor, dişleri alt dudağımı kemirirken kükrüyor ve acıyı hafifletmek için dudağımı ağzına alıyor. Zavallı şaka girişimimde hiçbir espri bulamıyor. O köşeye sıkışmış bir hayvan, vahşi, öngörülemez ve son derece tehlikeli. Ve şu anda tek yapmak istediğim onu kışkırtmak, böylece tüm bunları üzerime salacak.

"Her zaman daha iyisini bilerek defalarca uçurumun kenarına kadar vals yapıyorum. Ama yine de kendimi bunu yapmaktan alıkoyamıyorum. Seni istiyorum, Maia. Daha önce hiç kimseyi istemediğim gibi. İçim parçalanıyor ama bununla savaşmaktan çok yoruldum. İçinde canlı canlı yanmaya çok yakın olduğum bir yangınsın ve artık umursayacak gücü kendimde bulamıyorum."

"Beni seninle yak."

Başını sallıyor ama gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir şehvetle

parlıyor. "Çok gençsin. Çok bakırsin."

"Hâlâ bu kadar dokunulmamış mıyım?"

"Bebeğim, benim tarafımdan tamamen dokunulmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Hayır. Ama gerçekten istiyorum. Ve o nasıl savaştıktan yorulduysa, ben de yoruldum.

Kalçalarımın arasına girerek onları ayırıyor. "Seni sonsuza dek istiyormuşum gibi geliyor. Hiç durmadan. Sürekli. Tüketiyor. Çılgınca. Ve yine de ondan kaçmak ya da onu yok etmek mümkün değil. Seninle olduğum her saniye, seni daha çok istiyor gibiyim."

Elbisemi yukarı kaydırırken, elleri külotumu ortaya çıkarana kadar parıltılı kumaş boyunca kayıyor. Nefesim kesiliyor. Bana bakıyor, zor nefes alıyor, gözlerinde dönen bir arzu fırtınası var. Bacaklarımı biraz daha açıyorum. Bunun sadece onun parmaklarına boşalmamla bitmeyeceğini biliyordum.

Elimi göğsüne koyuyorum ve gözlerimle tekrar buluşana kadar bekliyorum. "Ben bir kerelik bir şey değilim, beni sisteminden çıkarmak için benimle dalga geçme, kızım. Eğer bunu yaparsak, sana bu parçamı verirsem, senin olurum. Ve Henry'nin uyarısını boş ver, eğer kalbimi kırarsan, ben de seninkini kırarım."

Kalın kalın yutkunuyor ve başını sallıyor. "Sanırım sen hep benimdin. Derimin altındasın. Seninle bir kez birlikte olmak asla yeterli olamaz." Yüzümü kabaca kavırıyor, başparmakları çenemi ve alt dudağımı sıyrıyor.

"Bu işi seviyorum Keith. Ama daha da önemlisi, buna ihtiyacım var."

Başımı şiddetle sallıyor. "Beni ne tür bir canavar olarak görüyorsun? Seninle tanıştığımdan beri tek yaptığım, dünyanı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışmak. Gözlerinde gördüğüm acıyı ve korkuyu hafifletmeye çalıştım. Bir kez bile yardımımı şarta bağlamadım. Aramızda olan ya da olmayan herhangi bir şeyin işini etkileyeceğine gerçekten inanıyor musun?" Kılılandı. Aslında oldukça sert. "*Asla*," diye vurguluyor. "Asla, Maia. Bu iş sen istediğın ya da istemediğın sürece senin. Ben bu konuda bir faktör değilim ve kendimi asla bir faktör haline getirmeyeceğım. Beni duyuyor musun?"

"O zaman neden beni öpmüyorsun?"

Yüz ifadesi kasvetli, perişan bir hal alıyor. Kırılmış. Titrek bir nefes alıyor ve bir kez daha kendisiyle savaşıyor. "Bunun Amy ile hiçbir ilgisi olmadığını bilmen gerek. Sana olan hislerim ona bağlı değil. Bu konuda endişelendiğini biliyorum. Bunu her zaman gözlerinde görüyorum. Ama sana baktığımda onu görmüyorum. Seni düşündüğümde, onu düşünmüyorum. Sadece sen varsın, Maia. Benim tatlı sevgilim. Sadece sen."

Şimdi yutkunma sırası bende. Çünkü ona inanıyorum. Bunu söylemenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görebilsem de. Onu kıran da bu. Suçluluk duygusuyla iltihaplanmış bir yara.

Bunu söylemek ona ne kadar pahalıya mal olduysa, bunu yapmak da bana o kadar pahalıya mal olabilir. Sessiz bir nefes üflüyorum.

Başı benimkine doğru eğiliyor, dudaklarımdan birkaç santim ötede duruyor. "Sana ihtiyacım var."

Bakışlarındaki sıcaklık ve şehvet karşısında kontrol edemediğim bir ürperti omurgamdan yukarı sıçırıyor. İçim titriyor. Kalbimin durduğu bir andan sonra Keith elini yavaşça yukarı kaydırmadan önce uyluğuma indiriyor.

"Seni alabilir miyim, Maia? Sonunda mı? Evet de."

K^{eith}

Sonsuza dek gözlerimin içine bakıyor. Benim gözlerimde ona olan arzumun ötesinde ne görüyor, emin değilim. Onu istediğimi söyledim. Ona ihtiyacım olduğunu söyledim. Ona işinin güvende olduğunu söyledim. Bunun Amy ile ilgili olmadığını söyledim. Ama o hala bana bakıyor.

"Maia?"

"Evet" derken dehşete düşmüş görünüyor.

"Adını söylememe mi yoksa bana mı evet diyorsun?"

Sırıttıyor ama titrek. "İkisine de."

"Emin misin?"

Başını sallıyor.

"Maia?"

"Eminim. Evet. Seni istiyorum. Bunu

istiyorum." "Korkuyor musun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Korkuyorum."

"Ben de. Ama bunu birlikte yapabiliriz. Bunu birlikte yapmak *istiyorum*."

"Tamam. Birlikte. Şimdi öp beni."

Çenesini tutuyorum. "Seni bu banyoda sikmeyeceğim," diyorum ona. "İlk seferin böyle geçmeyecek."

"O zaman burada tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Hıncırca sırtıyorum. "Seni yiyip bitireceğim ve sonra seni eve götürüp bu gecenin geri kalanını içinde geçireceğim."

"Bu gece böyle mi olacağını düşünüyorsun?"

Vücudunu pürüzsüz mermer boyunca kaydırıyorum, ta ki neredeyse kenardan düşene kadar. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken uzanıp külotunu saten parçalarına ayırıyorum. Şaşırtıcı derecede kolaydı ve nefesinin kesilme şekli bana bu gece tam olarak bunu yapacağımı bildiğini söylüyor.

"Bacaklarını iyice aç, sevgilim. Güzel amının her santimini görmek istiyorum. Parmaklarımla tadına baktım ama kaynağından hiç tatmamıştım. Bu şekilde daha da tatlı olacağına dair bir his var içimde."

İlk başta reddetti. Çünkü bu Maia ve Maia asla ilk seferde istediğim hiçbir şeyi yapmaz. Hayır, benim inatçı kadınımla her seferinde karşı koymak zorunda.

Eğiliyorum, ağzımı ona dokunmadan doğrudan kulağının yanına getiriyorum. "Bana gelecekteki cennetimi göster ve yemin ederim ona uygun şekilde tapacağım."

Arsızca, direncinin ya da mücadelesinin son kırıntısını da kaybederek bacaklarını tezgâhın üzerinde olabildiğince açıyor. Aşağı baktım. Pembe. Şişmiş. Islak. Gerçekten de cennet. O lanet olası bir mükemmellik. Kulağının hemen altındaki noktayı öperken ağzımda tükürük birikiyor ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ona çok uzun süre direndim. Kendimle savaştım. İçimdeki her şeyle savaştım. Çünkü gerçek şu ki, korkuyorum. Bu kadın beni korkutuyor. Beni ham bırakıyor. Çok savunmasız.

Ama o benim. Ona ihtiyacım var.

Tüm karanlık köşelerimi aydınlatan ateş.

"Çok güzelsin." Kalçasının iç kısmını öpüyorum, bu basit hareketin bile onu nasıl ürperttiğine bayılıyorum. "Kötü kolunu omzuma koy, bebeğim. Kendini sabitlemek için kullanmanı istemiyorum. Ama bu gerçekten iyi hissettirecek ve yüzümü sikerken saçımı ya da tezgahı kavramak isteyeceksin ve bu gece kolunu yeniden sakatlamayacağız."

"Bunun iyi hissettireceğinden çok emin görünüyorsun."

Ukala bir orospu çocuğu gibi sırtıyorum. "Öyleyim. Gerçekten iyi olduğum pek çok şey var hayatım, ama am yalamak yeteneklerimden biri olabilir."

Yüksek sesle, sinirli bir nefes aldı. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Tam bir pisliksin. Bir iş görüşmesi sırasında önceki iş deneyimini belirtmek süper havalı olabilir ama yeni bir sevgiliyle birlikte olmak üzereyken değil."

Kalçalarını okşayarak, kendime bile inanmakta zorlandığım bir gerçeği söylüyorum ona. "Şimdiden kiskandın mı? Şanslısın ki bu bok beni tahrik ediyor. Ama üzülme, sevgilim. Sen benim sadece yeni sevgilim değilsin, tek sevgilimsin. İstedğim tek kadınsın. Asla."

"Sen tam bir kibirlisin-Aman Tanrım," diye haykırıyor, ben onun yarığını ağzını açarak ıslak bir öpücük kondurduğum tümseğine kadar yalarken.

"Ne diyordun?" Ona sırtıyorum.

"Bunu tekrar yap," diye pantolonunu indiriyor, sırtı çoktan kamburlaşmıştı.

Kıkırdıyorum, hassas tenine üflüyorum. Yaptığım her şeye çok duyarlı. Bunu düşündükçe sikim pantolonumun içinde granit gibi oluyor. Dilimle klitorisinin etrafında dönüyorum, yavaşça emmeden önce ağzıma çekiyorum, kalçalarının kıpırdanışına, başının geriye düşmesine ve dudaklarının ayrılmasına bayılıyorum.

Çok çarpıcı, kızım. Olacağını bildiğim kadar da lezzetliydi. "Keith," diye soluyor ben geri çekilip ona tekrar üflediğimde.

"Seni saatlerce yiyebilirim bebeğim ve seni boşaltmaktan asla yorulmam. Benim Pandora'm. Benim güzel, lezzetli Pandora'm." Dilim kayarak

Sıcak kanalını ileri geri hareket ettiriyor ve gidebildiğim kadar derine sokuyorum. Çılgın eli omzumdan yukarı fırlayıp saçlarımı kavırıyor ve sonra hem zevk hem de acı içinde inliyor.

Uyarıcı bir bakışla geri çekiliyorum.

"Özür dilerim. İyi olacağım. Sadece durma."

Elini gevşetirken klitorisini tekrar öpüyorum. "Seni dışarıda yemenin bu kadar hoşuna gideceğini bilseydim, bunu bir ay önce yapardım."

Gülüyor, gözleri şehvet ve... mutlulukla dans ediyor? Hayranlık mı? Bilmiyorum. Her neyse, bu sihir. İçimdeki ilkel bir şeyi serbest bırakıyor. Onu oraya koyan kişi olduğum için bir mağara adamı gibi göğsüme vurmak istiyorum.

Yüzündeki bu ifadeyi hep korumak istiyorum.

Parmağım onun içinde kayıyor, kıvrılıyor, ben ona girip çıkarken yukarı doğru eğiliyor. Onu izliyorum. Arabada ilk kez bundan mahrum kalmıştım. Ona dokunduğumda nasıl görüldüğünü görmek. Onu nasıl hissettirdiğimi. Yanakları kızarmış ve meme uçları elbisesinin altında sert noktalar halinde. Koyu renk gözleri neredeyse siyahtı, şehvet sarhoşluğu göz kapaklarını yarıya indirmiş ve onu çok seksi gösteriyordu.

"Seni becermek için sabırsızlanıyorum. Dudaklarımda senin tadınla eve gideceğim. Ama seni eve götürdüğümde... Kendimi tutamayacağım."

"Kendini tutma," diye inliyor dilimle klitorisine odaklandığımda, parmağım hala içeri ve dışarı pompalıyor, ben gittikçe hızım artıyor. Bir tane daha ekliyorum ve çığlık atıyor, iç duvarları kenetleniyor. "Aman Tanrım. Keith. Ben... Ben... Boşalacağım."

"Evet, bebeğim. Gel. Seni görmek için ölüyorum. Çok güzelsin."

Patlıyor, dudaklarından yarı çığlık yarı inilti şeklinde bir ses çıkıyor. Bu partideki herkesin onu duyabileceğinden hiç şüphem yok.

Elime ve yüzüme karşı daha sert sallanırken amcığı parmaklarımda etrafında kasılıyor. Tatmin, kaçak bir trenin gücüyle içime çarpıyor, ben onun coşkuyla patlamasını izlerken, onu

Diğer elimle de tezgahdan düşmemesini sağlıyorum. Ya da daha kötüsü, kolunu tekrar incitmesin.

Sonunda sarkıyor, öne doğru düşüyor, vücudu benimkinin üzerine öyle bir çöküyor ki onu yakalamak zorunda kalıyorum, göğsünü göğsüme yaslıyorum. Gözlerini açıyor, tam benimkilere bakıyor, yüzünde bir gülümseme belirirken bir kıkırdama patlıyor. "Merhaba."

"Merhaba güzelim," diye
fısıldıyorum. "Çok
eğlenceliydi."

Burnumu onun kine sürterek gülüyorum. "Buna sevindim. Artık seni eve götürebilir miyim?"

"Evet ama sanırım yürüyebilmem için bir dakikaya ihtiyacım var. Bacaklarım jöle gibi. Herkeste böyle mi?"

"Asla öğrenemeyeceksin, o zaman neden soruyorsun?"

Bana gözlerini deviriyor. "Sen benim amıma sahip değilsin Keith. Ve bu sadece ikinci görüşmemiz olduğundan, böyle cesur ifadeler için biraz erken olduğunu düşünüyorum." Velet bana sırtıyor. Beni kandırdığını sanıyor.

"Garip çünkü mülkiyet belgelerini hazırlaması için avukatıma mesaj atmak üzereydim. Yaklaşık on ila on dört iş günü içinde elinize geçmesi gerekiyor."

"Harika. Keşfe çıkmak ve başka birinin beni daha iyi yapıp yapamayacağını görmek için bolca zaman var."

Eğilip acısını yalamadan önce kalçasının iç tarafına bir şaplak atıyorum. Ciyaklıyor ve ben de sırtarak etini ısırıyorum, ardından yukarı çıkıp benim için hala tamamen sergilenmekte olan şişmiş ve parlayan amını yalıyorum. Nefesi kesiliyor, bir ses çıkarıyor ve ben de bu hareketi boynunu ve sonra dudaklarını yalayarak takip ediyorum. "Seni yaladım, artık benimsin. Bu işler böyle yürür."

"Ne kadar da dördüncü sınıfsınız. Yetilerimin kontrolünü yeniden kazandığımda ve kendi gücümle ayakta durmayı başardığımda bunu daha ayrıntılı tartışabiliriz."

Aptalca sırtıyorum. "Seni taşıyabilirim."

"Hayır," diye vurguluyor, o güzel tok gözleri kocaman açılarak. "Ama keşke çoktan evde olsaydık. Aradaki zamanı istemiyorum."

Ne demek istediğini anladığım için dudaklarından öpüyorum. Bu işte birlikte olduğumuzu söylemiştik ama yine de aramızda bir şeyler huzursuzluk veriyor. Geçici, belki de. Sanki bu kadar iyi bir şeyin daha önce hiç olmadığı için nasıl devam edemeyeceğini biliyormuşuz gibi.

Aşk nazik değildi.

İkimiz için de.

Aşk acıdır. Yıkıcı olmuştur. Eziyet ve hayal kırıklığı oldu. Aşkta yanlış olan her şeydir. Ve aşkın sunabileceği en kötü şeyleri deneyimlediğinizde, ondan uzak durmak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız. Her ne pahasına olursa olsun ondan kaçınırsınız. Yıllarınızı onun gözlerinin içine bakmayarak, onu yatağınıza ya da evinize almayarak geçirirsiniz. Kendinizi uzaklara kilitler, kepenklerinizin kapalı ve bariyerlerinizin aşılmaz olduğundan emin olursunuz.

Ta ki bir gün biri aniden ortaya çıkıp sizi gafil avlayana kadar.

O zaman, aldatıcı ve akıllıca bir şekilde sahip olduğunuzu düşündüğünüz tüm o koruma dağılır.

"Bu gece bizim, sevgilim. Kimse onu bizden çalmaya gelmeyecek." "Peki ya yarın?"

"Yarın turneye çıkıyoruz. Ve sahneye çıkmadan önce, şans getirmesi için seni öpeceğim. Gösteriyi kanatlardan izleyeceksin ve her şey bittiğinde seni tekrar öpeceğim. Seni kucağıma oturtacağım ve terli vücudumla sana sarılacağım, sen de güzelliğini bozduğum için bana vuracaksın. Kutlama için dışarı çıktığımızda kolumda olacaksın ve her şey bittikten sonra otele döndüğümüzde yatağında olacaksın."

"Kulağa oldukça mükemmel geliyor."

"Her zaman mükemmel olmayacağım," diye uyarıyorum. "Birçok hata yapacağım."

"Ve tüm düğmelerine basmaya devam edeceğim. Her fırsatta seninle savaşacağım."

Gözlerindeki puslu tutku ve yanaklarındaki çekici kızarıklık kalp atışlarımı hızlandırıyor. İki paramparça ruh, kırık parçalarımızın doğru şekilde yeniden düzenlenmesiyle tekrar bütün olma potansiyeline sahip. Maia'da kendimi bulabiliyorum. Beni topraklıyor. Beni birbirime bağlıyor.

Beni görüyor, kusurlarımı, berbatlığımı ve her şeyimi.

Mücadele ettiğim diğer her şey. Ona karşı olan hislerim değil.

Eğildim ve dudaklarını öptüm. Yumuşakça. Nazik bir ikna ama arkasında ona gelecekleri hatırlatacak kadar sıcaklık var. Ayağa kalkıp onu dikleştiriyorum ve tezgahdan inmesine yardım ediyorum, elbisesini düzelterip saçlarını kabartırken ona tutunuyorum. Aynada gözlerimle buluşuyor ve bana göz kırparak göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Burası ait olduğum yer. Onun yanına. Ve bunun böyle kalması için her şeyle, kendimle bile savaşacağım.

Boynunun kıvrımına bir öpücük konduruyorum, kokusunu içime çekiyorum ve inliyorum. "Kahretsin, sana bağımlıyım." Onu becerme dürtüsü beni çıldırtıyor.

Bir bakire.

Bu şey aklımı başımdan alıyor.

Ve bunun iyi bir şey olup olmadığını bile söyleyemiyorum. Bu bir meydan okuma. Kesinlikle öyle. Ama bundan da öte, onun için mükemmel olmasını istiyorum. Bir kız yirmi yaşına kadar bekler ve V kartını almak için seni seçerse, öyle olduğundan emin olsan iyi edersin.

Ve Maia sıradan bir kız değil.

İçimde hızlı ve kontrolsüz bir aciliyet duygusu sapanla fırlıyor. Elinden tutup onu banyodan dışarı, koridordan aşağı ve doğruca konağın ön kapısına sürüklüyorum.

"Acelen mi var?" diye takılıyor.

Hayat kuralı #69: Ukala kadınlar beni çıldırtırken sertleştirdiği için numaralı uygulayın. Ya da belki bu bir hayat kuralı değil de basit bir gerçektir? Her neyse. Ben hafife alınacak biri değilim. Sadece çok fazla var

Beynimde kalan kan akışı ve bizi eve sağ salım götürmek için hepsine ihtiyacım olacak.

Ona kaşlarımı kaldırıp yan gözle bakıyorum ve o da hemen susuyor. Dalga geçme modunda olmadığımı görebiliyor.

Meraklı vale görevlisini atlatıp hemen kamyonetimi buluyorum. Burada kimse kamyon kullanmıyor. Hepsi gösterişli spor arabalar kullanıyor. Maia'nın kalkmasına ve binmesine yardım ediyorum ve o yerleştikten sonra ben de binmek için etrafta koşturuyorum. Eve gitme zamanı. Bu kadında kendimi sonsuza dek mahvetme zamanı.

M^{aia}

BEKLENTİ damarlarımda ağır bir staccato sesi çıkarıyor, beni gergin, muhtaç ve sinirli yapıyor. Eve dönüş yolculuğu sessiz değildi. Cinsel gerilimle de dolu değildi. Sakindi. Sohbet havasındaydı. Turnede olacak her şeyi konuştuk. Sahip olacağım tüm rolleri ve sorumlulukları.

Büyük bir rock grubuyla turneye çıkıyorum.

Bu küçük bir şey değil. Aslında, çok büyük bir girişim. Çocuklar ve ben özel bir jetle uçuyoruz ama ekipmanları bir karavan gibi büyük otobüslerle seyahat ediyor. Keith bunun özellikle davulları için ne kadar zor olabileceğini anlattı ve ben de söylediği her şeyi dinledim, çünkü farklı formlarımıza ne kadar kolay girip çıktığımıza hâlâ biraz şaşırılmış durumdaydım.

Biriyle böylesine rahat ve samimi olduğumu hiç hatırlamıyorum.

Aynı anda hem coşku hem de panik yaratıyor.

Ama şimdi evdeyiz. Onun evinde.

Ve bu gece, yatağında uyumayacağım.

"Yukarı çık, soyun ve beni bekle."

Müzik odasına doğru yürümeden önce söylediği tek şey bu. Soyun. Tamam, bunu yapabilirim. Ama tamamen çıplak mı demek istiyor? Sonra içimden gülüyorum çünkü bu elbisenin altında tamamen çıplağım. Adam külotumu bir kağıt parçasını yırtar gibi parçaladı.

Adımlarımı atıyorum, odama ulaştığımda kalbim bir tavşan gibi güm güm atıyor. Onu bekle. Bunu burada mı yapacağım? Onun odasında mı?

Kahretsin, bunun ilk seferim olduğunu bilmiyor mu? Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını?

Ve neden tüm kararları onun vermesine izin veriyorum?

Neden biliyor musun, diye soruyor beynim ve ben de biliyorum. Çünkü yapmasını istiyorum.

Ağzımı açmayı ve her şey hakkında konuşmayı seviyorum ama konu vücudumdaki ellerine gelince, onun gücünü hissetmek istiyorum. Bu beni arzulu, arzulanan ve korunan biri gibi hissettiriyor. Beni uçuruyor, ki bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi, ama işte.

Yine de onu kendime getirmeye karar verdim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru sürüneceğim, her kirli emrine itaat edeceğim ve bunun her saniyesini seveceğim, ancak bununla ilgili sınırlarım var ve kontrol ve kendini koruma ihtiyacım hala bu oyunda biraz derileri olduğunu bilmekten hoşlanıyor.

Elbisemden sıyrılıp yatağın ayak ucunda çırılçıplak duruyorum ve iki yüz kırk saniye bile geçmeden -sayıyorum- bu gece dışarıda giydiği pantolondan başka bir şey giymeden odaya giriyor. Gömleği, ayakkabıları ve çorapları da yok ve bir an için gözlerimle göğsünü ve karın kaslarını takdir ediyorum.

O kadar keskin ve yontulmuş ki, ellerimi üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Henüz bana verilmemiş bir fırsat. Gözleri beni yutuyor, dokundukları her yerde bir yol yakıyor.

"Neden buradasın?" diye soruyor usulca, bana doğru geliyor ve sadece birkaç santim ötemde duruyor. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Göğüs. Erkeksi kokusu havaya yayılıyor. Baş döndürücü ve derin bir nefes alıyorum, utanmadan ona tapıyorum.

"Soyunduktan sonra nereye gideceğimi söylemedin. Tek söylediğin seni beklemekti."

Dudaklarında yavaş, seksi bir gülümseme kıvrılıyor. Bir eli çenemi kavlıyor ve başımı geriye yatırıyor. Diğeri çıplak kalçamı buluyor, kık yanağımı sıkana kadar geriye kayıyor. Dudakları benimkilerle buluşuyor, sadece narin bir fırça, hafif bir gıdıklamadan sonra çenemden aşağı inip boynuma doğru ilerliyor.

"Sonunda yetkili olduğumu kabul ediyorsun."

Gözlerimi deviriyorum, hissetmeye bile yaklaşmadığım bir ciddiyet için çabalıyorum. "Elbette. Sana bahsettiğim illüzyona inanmak istiyorsan, inanabilirsin."

Yemi yutmuyor. Onun yerine, gözleri benimkileri mızraklarken yoğun ve ciddi. "Bana hazır olduğunu söyle," diye mırıldanıyor, boynuma dönerek. "Bana evet de."

Gözlerim kafamın içinde dönüyor ve tek yaptığı kıcımlı yağmak ve boynumu öpmek. Ama bu öpüş şekli. Nabız çizgim boyunca sıcak, ağzı açık öpücükler. O kadar iyi ki-

Şaplak!

Kıçıma gelen sert bir darbe beni geriye itiyor ve bana bir soru sorduğunu hatırlıyorum. "Evet, hazırım. Ve evet, sana evet diyorum." Sonra gülümsüyorum çünkü son cümle biraz gereksizdi ama kimin umurunda. Mesaj belli ki alınmış çünkü beni zahmetsizce kollarına alıyor ve koridorda yatak odasına doğru yürütüyor.

Beni öpüyor, kulağıma tatlı ve müstehcen sözler fısıldıyor ve şimdiden başım dönüyor.

"Gözlerini aç," diye emretti. Onları kapattığımı fark etmemiştim bile. Ama açtığımda, sadece mum ışığı olabilecek sıcak, yumuşak, titrek bir parıltıyla karşılaştım ve beni ayaklarımın üzerine yatırdığında nefesim kesildi. Keith'in benim için hazırladığı sahneye bakarken elim ağzımı kapatmak için yukarı kalkıyor. Kolları belimi arkadan sarıyor, çenesi belime düşüyor.

omuz. "İlk seferin özel olmalı," diyor sadece ve ağlamamak için defalarca yutkunmak zorunda kalıyorum. Zaten gözyaşlarım kirpiklerime yapışmış durumda.

"Çok güzel," diye idare ediyorum ama bundan çok daha fazlası var. Keith'in evinde bu kadar mum olduğunu bilmiyordum ama vay canına. Büyük sütun mumlar uzun şifonyerinin üzerinde. Küçük adaklar kısa olanın üzerinde sıralanıyor. Komodinlerinin üzerinde bile birkaç tane daha var.

Sanırım bu adama sırlıslıkla aşık oldum.

Beni kollarının arasında döndürüyor ve geriye, yatağa doğru yürütüyor. Volkanik mavi gözleri mumlarla birlikte parlıyor, her santimimi tarıyor. Beni gördü, ama sadece adım adım. İlk gün sütyenimle. Bu gece banyoda. Ama asla onun için bu şekilde tamamen sergilenmemiştim.

"Tanrım, Maia," diye fısıldıyor saygıyla. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Ben de kendime aynı şeyi sorup duruyorum.

Ağzı üzerime çökerken elleri yüzümü kavırıyor, dili ayrık dudaklarımın arasından geçip benimkiyle dans ediyor. Bir elinin parmakları uzun saç tellerimin arasından geçerek beni köklerimden kavırıyor ve aramızdaki bağı derinleştirmek için başımı eğiyor.

Mum yakan o nazik, romantik adam gitti.

Şu anda beni öpen kişi tutkuyla yanıyor ve cinsel arzuyla besleniyor.

Çakmaktaşına çakılmış bir kibrit, aramızdaki ateşi durduramaz. Heyecan havada ve vücudumda titreşen dalgalar halinde yanıyor, sinirlerimin son kalıntılarını da boğuyor.

Ellerim açgözlü oldu, ona dokunmak istiyordum. Her santimini keşfetmek için. Omuzlarından başlıyorum, göğsünü bulmadan önce büyük pazularının üzerinden aşağı doğru sürüklüyorum. Kalbi avuçlarımın altında hızla atıyor ve bununla ilgili bir şey benimkini de hızlandırıyor gibi görünüyor. Parmaklarım ona dokundukça karın kasları dalgalanıyor ve geriliyor, tırnaklarım göbeğinin hemen altındaki saç iziyle oynuyor.

O taştan kesilmiş. Kas ve etten oluşan güzel bir duvar.

Ve benim. Bu adam o kadar benim ki, başka bir alternatif olduğundan emin değilim.

Yanağımdaki el boynumdan aşağı kayıyor, uzun saçlarımı omzumun üzerinden geriye atarak göğsümü ona gösteriyor. Bundan sonuna kadar yararlanıyor, iri eliyle kavrayıp yukarı kaldırıyor ve taşarken ağırlığını test ediyor. Başparmağı acıyla sertleşen meme ucumu okşuyor ve içimde zevk kıvılcımları çakarken ağzına doğru inliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor ve daha sert çimdiklerken sadece başımı sallayabiliyorum. Diğer eliyle diğer göğsümü kavıyor ve sıkıca kavrayarak birbirine yapıştırıyor. "Hayatımda gördüğüm en mükemmel göğüslere sahipsin. O kadar muhteşemler ki seninle ilgili kurduğum her fantezide başroldeydiler. Ve şimdi onların tadını çıkarıyorum." Bir meme ucunu ağzına alıyor, dişleriyle hassas eti kazımadan önce dilini etrafında döndürüyor.

"Benim hakkımda kaç tane fantezi kurdun?" Nefes nefese kaldım.

Bana karşı gülümsediğini hissediyorum, kısık bir kıkırdama içimde gürlüyor. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Ben de seni istedim. Seninle ilgili bir sürü fantezim var."

İnliyor, kalçalarını sallıyor ve her itişinde ağrıyan amıma vuruyor. Sağlam elim sırtına yapışıyor, tırnaklarım içine giriyor. Beklenmedik bir şekilde haykırdığımda diğer elim saçlarına doğru uçuyor.

O kadar iyi ki, neredeyse çok fazla.

"Keith," diye yalvarıyorum, göğüslerimdeki enfes işkencesine devam ederken sesim tiz bir keskinliğe dönüşüyor, beni ittikçe ve ittikçe daha yükseğe çıkarıyor.

İki parmağını içime sokuyor, ne kadar ıslak olduğumu hissedince hırlıyor ve meme ucumu daha sert emiyor. Titreşimler beni içine çekiyor ve başparmağı klitorisime çarptığı anda patlıyorum. Dizlerim altımda bükülmeye başlarken görüş alanımda yıldızlar parlıyor. Keith elini sırtımın altından geçiriyor ve ben tamamen kemiksiz kalana kadar parmaklarının hızını yavaşlatmadan beni tutuyor.

Kendi zevki ve memnuniyetiyle renklenmiş boğuk bir uğultu çıkarıyor. Görünüşe göre mağara adamım beni boşaltmayı seviyor.

Keith beni yavaşça yatağa yatırıyor ve ben kendimi dik tutmayı ya da sakın davranmayı bile beceremeyerek geriye düşüyorum. Nefes nefese bir kahkaha ciğerlerime doluyor. "Tamam. Sen kazandın. Kontrol sende."

Muzaffer bir edayla sırtıyor. "Bunu aradan çıkardığımıza sevindim. Senin boşalmandan daha seksi ya da daha güzel bir şey yok, bu yüzden bunu çok yapmayı planlıyorum."

Dudakları benimkilerle birleşiyor, beni öpüyor ve ısıyor ve saniyeler içinde daha fazlasını arzuluyorum. Onu her yerde hissetmeye ihtiyacım var. Üstümdeki ağırlığının baskısını istiyorum. Kokusu ve tadı dilimde. Vücudunun içimde olmasını.

Yer değiştiriyor, serin hava vücudunu sarıyor ve gözlerimi açtığımda pantolonunu çıkarırken bana baktığını görüyorum. Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor. Aleti serbest kalıyor, uzun, kalın ve sert, kendimi durduramadan ona dokunmak için uzanıyorum. Sıkıca sıkıyorum ve o da homurdanıyor. Pürüzsüz kadifeyle kaplı çelik gibiydi ve pompalamaya başladım.

Ona bakıyorum, bakışları benimkileri yakıyor. "Seni nasıl memnun edeceğimi bana öğretmen gerekecek."

İnliyor, gözlerimle tekrar buluşmadan önce bir dizi küfür savururken başı geriye düşüyor. "Sevgilim, doğuştan yetenekli olduğunu şimdiden söyleyebilirim ama öğrenmek istediğin her şeyi sana seve seve öğretirim."

Ben onu okşamaya devam ederken eğilip beni öpüyor ama çok geçmeden çekilip komodinin çekmecesine gidiyor ve bir prezervatif çıkarıyor. Ben onu izlerken o prezervatifi takıyor, onun çiğ ve lezzetli erkekliği beni tamamen büyülüyor. Aletine prezervatif taktığını görmek bile beni o kadar tahrik ediyor ki yatağa sızdığımı hissedebiliyorum.

Bunun normal olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama önümüzdeki birkaç dakika içinde herhangi bir ekstra yağlamanın bir nimet olacağını hissediyorum. Keith büyük. Ve ben

Kalın mı?

Aman Tanrım.

Yatağın üzerinde dört ayak üzerinde dolanıyor, gözlerindeki açlıkla bana doğru ilerliyor. Onunla yüzleşmek için dönüp bacaklarımı açıp arkama yaslandığımda nefesim kesik kesik geliyor. Sikini eline alıyor, giriş yerimle alay ediyor, geri çekmeden ve klitorisimle oynamadan önce en küçük miktarı içeri kaydırıyor.

"Keith, lütfen." Bu gerilime daha fazla dayanamıyorum. Homurdanıyor, yüzü konsantrasyonla gerilmiş. Geniş, kaslı göğsü ağır nefeslerle inip kalkarken dili dudaklarını ıslatıyor. "Kendim yapmak zorunda bırakma beni."

Gergin bir kahkaha şeklinde bir hava kaçıışı. "Oh, bebeğim, bunu yapacağım. Seni çok iyi becereceğim. Ama acele etmek de istemiyorum. Yavaş yavaş yapmak istiyorum. Her saniyesini hatırlamanı istiyorum, böylece bittiğinde, her hareket ettiğinde hala sikimi hissedeceksin."

Dudakları kavurucu sıcak bir öpücükle benimkilerle buluşuyor, tam o sırada siki tekrar girişime baskı yapıyor. Bir bacağıma kavırıyor, dizimden büküyor ve göğsüne doğru kıvrılırken beni daha geniş açıyor. Diğer bacağı onun zayıf kalçalarına dolanıyor ve kıcının hemen üstündeki tepede dinleniyor.

Alnımız birleşirken dişleri alt dudağımda geziniyor. Ve gözleri benimkilerde, öne doğru itiyor.

Başım sapan gibi fırlıyor, alt dudağımı ısırırken nefesim göğsümde düğümleniyor. Bu hiç de eğlenceli değil. Sanki içim yanıyor ve yırtılıyor.

"Nefes al, Maia. Derin bir nefes al ve rahatla bebeğim. Zor kısım sona erdi. Bundan sonrası tamamen zevkli olacak, söz veriyorum."

Ona döndüğümde ellerimin göğsüne gömüldüğünü ve onu geri ittiğini fark ediyorum. Bana temkinli bir şekilde bakıyor, sıkıca çizilmiş kaşlarına endişe kazınmış. Sessiz bir cesaretlendirmeye başını sallıyor ve ben de ona bağırarak, onu boğmak ya da üzerimden itip banyoya koşarak saklanmak yerine dediğini yapıyorum. Ona güveniyorum.

Ama vay canına, vajinam şu an hiç mutlu değil.

"İyi misin?" diye soruyor, eliyle yanağımı okşayarak yüzümü tarıyor.

Öyle miyim? "Sanırım öyleyim."

O derin nefesi alıp rahatlamaya odaklandığımda, yanma azalmaya başlıyor. Acı o kadar belirgin değil. Eli göğüslerimi okşamaya başlarken dudakları dudaklarımı yakalıyor, meme uçlarımla öyle bir oynuyor ki, bir arzu kıvılcımını onu söndüren rahatsızlığı gölgede bırakmaya başlıyor.

Keith kalçalarını içime doğru sallıyor, gerçekten girip çıkmıyor, sadece hafifçe sürtünerek boyutuna alışmamı sağlıyor. Onun içimdeki hissine. Ve her ileri hareketinde klitorisime vurduğunda, zevk beni ele geçiriyor.

"Çok sıkı," diye inliyor. "Lanet olsun, çok harika hissediyorsun." "Vay canına. Keith. Bok gibi yoğun.

Tanrım," diye tıslıyorum.

"Mmmm," diye mırıldanıyor içimde. "Evet. İşte bu. Bunun ne kadar iyi olabileceğini hisset. Sıkı amının sikimin etrafında nasıl gerildiğini. Çok yakında bunun için bana yalvaracaksın. Sabahın üçünde beni uyandıracaksın çünkü bunu doğru yapmak zorundasın. İşte bu. İkincisi." Her kelimeyi derin, gıcırtilı bir hamleyle nokt alıyor.

Şimşek çakmadan hemen önceki gök gürültüsü gibi içimde bir sarsıntı oluyor. İçimde elektrik oluşuyor. Keith hızını artırıyor, tekrar içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar dışarı kayıyor. Her çekişinde kendimi boş hissediyorum. Her itişinde ise doluyorum.

Her şey var ama yine de çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Beni ele geçirmiş gibi sikmeye başladı. Kalçaları daha hızlı ve daha hızlı pistonlar.

"Tanrım, *evet,*" diye inliyorum, ona doğru eğilirken başım geriye düşüyor, beni alırken göğsünü göğsümde hissetmek istiyorum. İki bacağım da beline dolanmış durumda, kötü olan elim başımın üstünde, diğer elim ise kürek kemiğini kavlıyor.

Aşağı bakıyor, vücutlarımızın birleştiği yeri izliyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "İyi mi?" diye mırıldanıyor, ter alnını kaplıyor.

"Evet. Çok iyi."

"Daha sert alabilir misin? Sana daha sert vermek istiyorum."

Tanrım. Yaklaşan orgazmın yükselen dalgası nefesimi çalmaya başladığında tek yapabildiğim "Daha sert," demek oluyor. Beni tekrar ayarlarken gözlerim kapanıyor, dizim omzuna gelene kadar bacaklarımdan birini kaldırıyor ve uyluğum göğsüme gelene kadar öne eğiliyor. Beni bu yeni açıyla, öncekinden çok daha derinden, sertçe sikerken "Lanet olsun!" diye haykırıyorum. Aleti içimde bir şeye çarpıyor ve daha fazla tutamıyorum.

Orgazmım bir çığlıkla içime işliyor. Endorfinler bana çarparak başımın dönmesine ve düşüncelerimin dağılmasına neden oluyor. Keith inliyor, kalçaları hız ve ivme değiştiriyor, o da beni uçurumun kenarından takip ediyor.

Ben onu üzerime çekene kadar ağırlığını koruyarak içimde sabit duruyor ve sonra başım göğsünde, çarpan kalbinin tam üzerinde olacak şekilde bizi döndürüyor. Kalçalarımı dikkatlice ayarlayarak beni kaydırıyor ve bunu yaparken prezervatifi tutuyor. "Hemen döneceğim," diye fısıldıyor saçlarıma bir öpücük kondurmadan önce. Birkaç saniye sonra elinde ılık, ıslak bir bezle geri dönüyor. "Bacaklarını benim için aç."

"Bunu zaten yapmamış mıydım?" O kadar yorgunum ki yine de yapıyorum çünkü içimde gerçekten fazla bir şey kalmadı.

"Sen yaptın." Bezi bacaklarımdan arasına yerleştirirken alnımı öpüyor, birkaç kez sildikten sonra hassas etime bastırıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki inliyorum, gözlerim kapanıyor, ağırlaşıyor ve doyuyorum. "Seninle olmak cennet gibiydi Maia. Her şeydi."

"Öyle mi?" İlk defa kız gibi bir özbilinç hissederek soruyorum.

Şu anda hayal etmeyi bile düşünemediğim duygulara hitap eden ışıltılı gözlerle bana gülümsüyor. Ama ben de aynı duygularla gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ne kadar inanılmaz olduğunuzu anlatacak kelime bulamıyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu. Benim için ne kadar önemli olduğunu."

Bence konuşmaması, konuşmasından daha fazla şey ifade ediyor.

"Kendimi çok özel hissettiriyorsun," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapanıyor ve öyle kalıyor.

"Sen özelsin Maia. Bunu asla unutma. Uyu, tatlı sevgilim. Uyu."

Alnımdan öpüyor ve beni hareket ettirdiğini, yorganın altına soktuğunu ve arkamda süründüğünü hissediyorum. Beni kollarıyla sarıyor ve ben de onun hayatta kalmam gereken başka bir kalp ağrısına dönüşmemesini umarak, dua ederek yerleşiyorum.

M^{aia}

"Bir karavanda büyüdüğümü biliyorsun, değil mi? Hem de iki katlı bile değil. Uygun fiyatlı, yasal bir karavanda."

Ben dudağımı kemirirken Keith bana bakıyor ve binmek üzere olduğumuz büyük, şık, özel uçağa bakıyor. Bu şekilde seyahat edeceğimizi biliyordum ama hiç düşünmemiştim... Bilmiyorum. Her şey çok gerçeküstü görünüyor.

Son bir ay gerçeküstü geçti.

Bunun için başka bir kelime düşünemiyorum bile. Sindirella gibi bir şey, değil mi?

Yani, anlıyorum, ben sadece işçi arıyım ve Keith aslında bu uçağın sahibi değil, grubu ama hadi oradan.

"Viola'nın da vardı, biliyorsun. O bir karavanda büyüdü. Jasper ve Gus tek katlı küçük bir evde büyüdüler. Benim evim dört yatak odalıydı ama büyükannem ve büyükbabam tarafından aileme miras bırakılmıştı ve içinde sekiz kişi yaşıyorduk. Henry'nin hikayesi biraz farklı ama para açısından değil. Yani evet, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Herkes biliyor mu? Bizim hakkımızda yani." "Biz birbirimizden sır saklamayız. Yaşanan onca şeyden sonra Gus, Jasper ve Viola ile aramızda sır yoktur. Yani henüz bilmiyorlarsa bile iki dakika sonra uçağa bindiğimizde öğrenecekler. Ama hepsi senin hakkında ne hissettiğimi zaten biliyor."

Tek söyleyebildiğim "Oh," çünkü bana karşı hisleri olduğunu itiraf etti. Yani seksin ötesinde. Bunu yanlış anlamadığımı umuyorum çünkü benim ona olan hislerim onun bana olan hislerinden çok daha derin ve eğer bu onun için sadece seksten ibaretse gerçekten berbat olurdu. "Ve bu işimizi etkilemeyecek mi?"

Elimi sıkarak başını sallıyor. "Biraz bile değil." "Tamam.

Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi."

Arabadan inmek için vites değiştiriyorum ama ben daha bir yere gidemeden Keith çenemi tutup beni öpüyor. Sertçe. Dili benimkine karışıyor ve ben nefes nefese, kızarmış bir karmaşa haline geliyorum. "Artık hazırsın." Bana göz kırptıyor, arabanın kapısını açıyor ve inmeme yardım ediyor.

Lanet olsun ona. Lanet olsun ona.

Keith uçağın merdivenlerinden çıkmama yardım ediyor ve sonra elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyor. İlk kez bir oğlanı eve getiren on beş yaşında bir kız gibi kızarak havayı içime çekiyorum. Ama bunu hiç yapmadığım için, bu açıkça benim anım.

"Kızardığında çok güzel oluyorsun." "Ve sen bir pisliksin," diye homurdandım.

Gülüyor ve beni uçağa sürüklüyor. En son gelen biz olduğumuz için tüm kafalar aynı anda yukarı kalkıyor ve sonra teker teker birleşmiş ellerimize odaklanıyorlar. Üzerimde bu adamla birlikte olduğumu yazan bir tişört ve onun yönünü gösteren bir ok da olabilirdi.

Sonra o an biter ve yollarına devam ederler.

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Ki öyle değil, değil mi? Keith'le çıkıyor olmam umurlarında değil. Eğer yaptığımız şey buysa bile, çünkü gerçekten çıktığımız söylenemez. İç çekiyorum.

Gerçekten düşünmemem gereken bir şeyi düşünüyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyor bana, sanki içimdeki kargaşaya kulak misafiri olmuş gibi ve ben sadece bunları yüksek sesle söylemediğim için dua edebiliyorum. "Sadece akışına bırak."

Ben akıntıya kürek çeken bir kız değilim Keith! "Ben iyiyim."

Bana sinsi bir sırıtma fırlatıyor, eğiliyor ve ağzımın köşesini öpüyor. "Kesinlikle öylesin."

Beni Henry'nin oturduğu yere doğru sürüklemeye başladığında Marco neredeyse üzerimize atlıyor. "Hayır," diye kararlı bir şekilde bağırıyor. Bir adım geriye sıçırıyorum, gözlerim kocaman. "Kalkış sırasında onunla oturmayacaksın. Henry'ye karşı Madden ya da Fortnite oynamak isteyecek ve bu da seni daha sonra köşeye sıkıştırana kadar ilginç detayların hiçbirini duyamayacağım anlamına geliyor. Üzgünüm, ama bu benim için otuz bin fitte okşamadan başa çıkamayacağım kadar uzak."

"Tamam." Keith'e bakıyorum, o da 'Marco bu, ne derse onu yapsan iyi olur' der gibi omuz silkiyor.

Bana pek şans tanınmadı. Marco dirseğimden tutup beni uçağın ön tarafına doğru sürüklerken Keith devasa televizyonun kurulduğu ve Henry'nin çoktan oyun oynamaya başladığı arka tarafa yöneliyor.

Gus ve Jasper ortada karşılıklı oturmuş, başları öne eğik, sessiz bir tonda kim bilir neler konuşuyorlar. İşte o anda bu uçağın ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Arkada bir yatak odası var. Acayip bir yatak odası. Ve biri duşlu olmak üzere iki banyo olduğu söylendi. Bir bar, küçük bir mutfak ve bir ofis alanı var. Kocaman.

Ayrıca ilk kez uçağa biniyorum. Keith'e bir şey söylemek istemedim ama bu doğru. Ama bunun standart bir uçak olmadığını bilecek kadar film izledim. Özel bir uçak için bile.

"Çıldırıyorum."

Marco bana gözlerini deviriyor. "Konuyu saptırmayı bırak. Onlar zengin. Bir uçakları var. Aş artık bunu." Uçağın ön tarafına bakan iki kişilik bir koltuğu işaret ediyor. Kemerlerimizi bağlıyoruz ve uçak piste doğru yavaşça hareket etmeye başlıyor. "Onları kulüpte ektiğin o gece hesap on beş bin dolardı. Jasper imza atarken gözünü bile kırpmadı. Bu adamların kim olduğunun farkında değil misin? Bu turnenin her konser gecesinde altı milyon dolardan fazla kazanıyorlar. Önümüzdeki on gün boyunca otuz altı milyon eder ve bu sadece bu konserler. Beni anlıyor musun?"

On günde 36 milyon mu?! Uçak pistte hızlanmak için bu anı seçiyor, yan yatıyor ve havalanıyor. Midem, ayaklarıma inmeden önce göğsüme doğru kabarıyor. "Hasta olacağım."

"Hayır, değilsin. V-kartını kaybettin ve son derece mutlusun ve büyük ihtimalle bu muhteşem şeytana aşıksın. Keith bunu daha önce *hiç* yapmadığı için duyguların karşılıklı olduğu açık. Anlat bakalım kızım. Sonunda vişneli pastanın üzerine bir top dondurma mı bıraktı, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ona başımı sallıyorum. "Senden başka kimsenin ne dediğini bildiğini sanmıyorum. Turtanın üstüne dondurma koymak da ne demek?"

Bıkkınlık içinde iç çekiyor. "Bu metaforu açıklamama gerçekten gerek var mı? *vişneli turta ve dondurma?*"

"Bence bu bir metafordan çok bir örtmece."

"Tanrım, Maia. Saçmalamayı kes ve beynini sikip sikmediğini söyle," diye bağıyor jetlerin yüksek uğultusu arasında.

Omzumun üzerinden diğer çocuklara bakarak koluna vuruyorum. "Şşşt. Sesini alçalt."

"Doğru," diye homurdanıyor, arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak Seattle'a yolculuk için rahatlamaya çalışıyor. "Sanki buradaki herkes zaten bilmiyormuş gibi. Keith'in sana karşı bir şeyler hissettiğini ilk dakikadan beri biliyorduk."

Başımı tereyağı sarısı gömleğine yaslayarak ona doğru sarkıyorum. Tesadüfen, koltukların yumuşak derisiyle oldukça güzel eşleşiyor. "Evet. Vişneli turtamın üzerindeki bütün dondurma." Hıçkırı hıçkırı güldüm. "Az önce bunu söylediğime inanamıyorum."

"Sahiplenin. Kesinlikle öyle. Küçük bir kedi yavrusu olan tek kişi sensin. o."

Çünkü Keith anlamıyor. Marco da anlamıyor. Anlamıyorlar. benim gibi mücadele etmenin ne demek olduğunu biliyorum. Uğruna çok çalıştığınız şeylerin sizden koparılması. Her şeyi kaybetmek ve daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğünüz anda daha kötüye gitmek.

"İşler ters gittiğinde bana ne olacak?" Keith sıkıldığında ya da ilgisini kaybettiğinde? Ben artık parlak, yeni bir oyuncak olmadıgımda? Yasak olanın heyecanı bittiğinde ve arzusunu tatmin edip yeni bir şey istediğinde?

Çünkü kaçınılmaz olarak, olacak olan budur. Hep öyle olur.

Murphy'nin Kanunu gibi, hayatım bu tür şeylerle ne kadar tahmin edilebilir.

Çenemi yukarı kaldırıyor, böylece onun koyu renk gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. "İşinden mi bahsediyorsun, onunla yaşıyor olmandan mı yoksa ona aşık olmandan mı?"

Omuz silkiyorum. "Hepsi," diyorum, aşk kısmı hakkında yalan söyleme zahmetine bile girmiyorum çünkü bunun ne anlamı var ki? Bunu o kadar çok kez söyledi ki, artık kesin bir sonuç. "Yaşama kısmını pek düşünmüyorum çünkü zaten ev arıyorum. Onunla daha fazla kalamam. Kolum iyileşiyor ve ondan daha fazla otlanmayacağım. Özellikle de artık birlikte uyuduğumuza göre."

Kaşları birbirine çatıldı. "Keith bunu yaptığını biliyor mu?"

Başımı salladım. "Bahsetmiştim."

Başını sallıyor, dudakları yana doğru kıvrılıyor. Ahududu parlaticısı gibi kokuyorlar ve Marco'yu çok seviyorum.

"Sweets, sana şimdiden söyleyebilirim, adam bundan hoşlanmayacak. Sana karşı delicesine korumacıdır. Her ne olursa olsun, senin işin senin işin ve kiminle yattığın kiminle yattığındır. İkisi birbiriyle alakalı değil, öyle olsalar bile. Teknik olarak benim ve grup için çalışıyorsun ve *inanılmaz bir* iş yapıyorsun. Gitmene izin vermeyecekler, ben de vermeyeceğim, o yüzden bu kısmı bir kenara bırak. Sırf geçmişte oldu diye bir şeylerin kötüye gideceğini düşünmek için hiçbir neden yok."

"Bildiğim tek şey buyken aksini hayal etmek zor."

Bir an için bunu düşünerek mırıldandı. "Ne dediğini anlayabiliyorum ama şimdilik tura odaklan. Eğlenceye odaklan. Bu bir rüya bebeğim ve sen onu yaşıyorsun. Harika bir işin ve harika bir patronun var" -bana göz kırpmıyor- "ve sadece sana hayran olmakla kalmayıp Tanrı'nın bir lütfu gibi görünen bir adamla ateşli ve terli bir ilişki yaşıyorsun. Sadece rahatla ve tadını çıkar."

Keyfini çıkarın. Rüya. Her konuda haklı.

Ve eğer kalbim kırılırsa, en azından o fırtınayı nasıl atlatacağımı biliyorum.

"Hiç Seattle'a gittin mi?" Keith bir başka humungo siyah SUV'un arkasında kolunu omzuma atarken soruyor. Gri zeminli caddelerde ilerliyoruz, öyle güzel manzaraların yanından geçiyoruz ki cama yapışmamak mümkün değil.

"Bu bir şaka mı yoksa ironi mi yapıyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Büyüdüğüm yere ve Los Angeles'a gittim. Batıya yaptığım yolculukta uğradığım her durak tam olarak buydu. Bir kasabayı diğerinden ayıramam bile, ama hayır, Seattle'a gitmedim."

"Dünyanın her yerinde bulundum ama hiçbirimizin ne kadarını gördüğünden emin değilim. Bir şehir diğerine akıyor. Bir otel bir öncekinin aynısı."

Henry, "Hiç ada kiralamamış olmamız garip," diye düşünürken hepimiz aynı anda ona dönüyoruz. Omuzlarını silkerek sırtıyor. "Ne var? Ady ve şimdi de Cora var. Bir ada eğlenceli olurdu. Ady'nin küçük, sevimli mor mayosuyla dalgalara karıştığını düşünsene. Tek başımıza olmak tuhaf olabilir ama hayat bu, değil mi?"

"Sen ne zaman Viola oldun?" Gus soruyor ve hepimiz gülmeye başlıyoruz çünkü bu tam da Viola'nın önereceği bir şey.

"İyi," diye homurdandı Henry. "Ama kanat adamlarım sinek gibi düşünüyor." Sadece sırttan Keith'e ters ters bakar.

"Üzgünüm, üzgün değilim, dostum."

Buna içten içe gülümsüyorum. Ya da dışımdan, çünkü duygularımı tutma konusunda berbatım.

"Sorun değil. Bir dahaki sefere ziyarete geldiklerinde kız kardeşlerinden biriyle konuşurum."

Keith, Henry'ye, "Ne halt edersen et," diye bağırır. "Buradan Doğu İsa'ya kadar kışını tekmeleyeceğim."

Buna bir kahkaha attım ama Keith bana yan yan baktı. Parmağıyla Henry'yi işaret ediyor. "Dokunmayacaksın, Eden."

"Eden'dan bahsettiğimi nereden biliyorsun?" Henry gözlerinde bir parıltıyla meydan okudu.

Keith homurdanıyor. "Çünkü hep Eden hakkında konuşuyorsun. Bahsettiğin tek kişi o. Bu çok yanlış. O senin için çok genç. Çok masum ve-

Henry sahte bir öksürükle, "İkiyüzlü," diye bağırıyor ve şimdi Jasper, Gus ve ben kahkahalarımızı tutmaya çalışarak aptallar gibi gülümsüyoruz.

"O bir-"

"Yetişkin bir kadın diyecektin," diye sertçe araya giriyor Henry. "Onu birkaç yıl önceki turumuzdan beri görmemiş olabilirim ama o zamanlar... ne? On dokuz yaşında mıydı?"

"Doğru. O zaman *on dokuz yaşındaydı*. Yetişkin bir kadın değil. On dokuz çok genç bir yaş ve onun hakkında konuşmamalıydın."

"Yani şimdi daha çok Maia ve Naomi'nin yaşları arasında bir yerde."

"Hiç kimseyle ciddi olmamaya karar vermişken onunla ciddi olman mümkün değil. O hala okulda, kardeşim."

Birdenbire tüm gözler üzerime çevriliyor ve arabadaki gürültü sıfıra iniyor. Çünkü bir zamanlar okuldaydım ve işler yolunda gitseydi *hâlâ* okulda olacaktım. Sanırım bu da beni Keith'in ciddiye alması için resmen çok genç yapıyor. Harika.

Pencereye bakıyorum, sadece omzumu sıktığını hissediyorum. Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Dağınıklığımız neyse o ve bu noktada geri dönmek için çok geç.

Yine de anlıyorum. Bütün bunların amacı bu, değil mi? Ben çok gencim, o yüzden ciddi olamaz. Bu gerçek olamaz.

Anladım.

"Bakın," diye sesleniyor Marco. "Geldik işte. Maia, bizi iyi bağladın kızım. Fairmont muhteşem. Odalarımızı nasıl düzenlediklerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Araba durup kapılar açıldığında Marco'ya minnettar bir bakış fırlatıyorum. Hemen özel bir asansöre bindiriliyoruz ve ben ve Marco'nun yanı sıra tüm güvenlik görevlileri için talep ettiğim özel bir kata çıkıyoruz. Ama ben daha kartımı kapıya sokamadan Keith kolunu belime doluyor ve beni itfaiyeci stiliyle omzuna atıyor. Gürültülü itirazlarıma rağmen bizi koridorda koşturarak süitine sokuyor ve beni ayağa kaldırıp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Süit büyük pencereleri ve muhteşem lüks mobilyalarıyla çok güzel ve bir kez daha Kansas'tan ya da kuzeybatı Virginia'dan ne kadar uzağa geldiğimi hatırlıyorum. Keith gözümün içine baka baka konuşmaya başlayınca odayı takdir etmek için fazla zamanım olmuyor.

"Benden küçük beş kız kardeşim var Maia. Annem hemşire olarak mezarlıklarda, babam da tamirci olarak günlerce çalışırken yetiştirilmesine yardım ettiğim beş kız. Henry ile aramızdaki Eden meselesi çok uzun zamandır devam ediyor. Onu birkaç yıl önce gördü ve içinde bir şeyler değişti ve bu beni çileden çıkarıyor. Öyle olduğunu biliyor, o yüzden zorluyor. Bunun sen ve benle hiçbir ilgisi yok."

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum.

"Bence kız kardeşlerin için yaptığın şey inanılmaz. Çok şanslılar." Beni çok iyi anlıyor ama ben ciddiym. Ben daha fazlasına sahip olduğu için başkalarından nefret eden insanlardan değilim. Herkes daha fazlasına sahip olmalı ve hiç kimse daha azına sahip olmamalı. Ama aynı zamanda, bunu benim için yapacak kimsem de yoktu. "Yirmi yaşındayım. Bana kaç kere çok genç olduğumu söylediniz? Çok masum. Çok yasak."

"Sen bunların hepsisin. Senden uzak durmak için neden bu kadar uğraştım sanıyorsun?"

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sen benim kafamda küçük kız kardeşimden daha farklısın. Bunu başka türlü nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Senin durumun baktandı. Bunu anlıyorum. Ve bunun için hissetmen gereken öfke ya da acının bir sınırı yok. Zengin ya da fakir herkes için aynı şey geçerli, hayat sizin mutlu olup olmamanızla ya da hayatınızın adil olup olmamasıyla ilgilenmeyen bir orospu çocuğu. Anlıyorum," diye tekrarlıyor. "Ama şimdiye kadar bana ihtiyacın olmadı. Kız kardeşlerimin olduğu gibi değil. Kimseye ihtiyacın olmadı çünkü her şeyi kendi başına başardın. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

Onun hiçbir fikri yok. Ben güçlüyüm çünkü başka seçeneğim yoktu. Olmak zorundaydım.

Yıllar boyunca o kadar çok kahramana ihtiyaç duydum ki her türlü peri masalını hayal ettim. Disney bile benim kadar yaratıcı değildi. Ama hiçbir zaman gerçek olmadılar. Hep rol yaptılar. Belki de bu yüzden eski masalları seviyorum.

filmleri çok severdim. Sonsuza dek mutlu olmak garantiydi. Ve Tanrım, kimin buna ihtiyacı yok ki?

"Neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ona, ses tonumu kızgınlık gölgeliyor çünkü kız kardeşlerinin benden daha fazla birine ihtiyacı olduğunu söylemeyeceğim.

Hayatıma girdi ve tüm saçmalıklarımı olduğu gibi pencereden dışarı fırlattı ve çöpleri daha iyi vaatlerle değiştirdi. Ve ben ona inandım. Hepsine kandım. Her şeyine.

Bu beni aptal ve huzursuz hissettiriyor.

"Haklısın. Bunu söylememeliydim." Omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakmadan önce ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturuyor. "Yirmi yaşındasın ama öyle misin Maia? Gerçekten öyle misin? Ne zamandır kendi başının çaresine bakıyorsun? Ne zamandır dünyadaki yetişkin sensin? Yirmi yaşındasın ama yaşlı bir ruhun var ve bu aynı şey değil. Lütfen bunu gör. Lütfen bunu bil. Seni sadece istemiyorum. Sana *ihtiyacım var*. Henry ile benim aramda olan şeylerle kafanı meşgul etme."

Deneyebilirim. Ama yapmamak çok zor.

O gelene kadar kendim ve durumum hakkında hiç bu kadar güvensiz olmamıştım ve bunun tenimde ya da kafamda yarattığı hissi sevmiyorum.

"Soundcheck'te görüşürüz." Odasından çıktım ve gitmeme izin verdi. Bir yanımda bunun için çok erken olduğunu düşünüyor. Ama sonra bunun geçici olduğunu hatırladım. Ve yanıldığımı kanıtlamak için hiçbir şey yapmadı.

K^{eith}

FUCK-UP BİR İSİM OLSAYDI, göbek adı Keith olurdu. Ya da belki bu isim Keith Fuck-Up olurdu. Cidden sırası önemli değil çünkü duygu değişmiyor. Ben sıçtım. Hem de çok fena. Çünkü tek yaptığım bu gibi görünüyor.

Süitimin kapısından uçarak çıktım ve saniyeler sonra koridorda koşmaya başladım.

Eli anahtar kartına dokunuyor, ben de elinden kapıp kapıyı açıyorum ve onu içeri götürüyorum. Her zaman yaptığı gibi tartışmaya başladı, ama telafi etmem gereken bir zemin var ve şimdi ağzının bana girmesine izin verirsem bunu yapamam ve ses kontrolü yapamam.

Tişörtünü ve hemen ardından sütyenini çıkarıyorum. Sonra ben kendi tişörtümü çıkarıyorum.

Bağırıyor, hatta biraz vuruyor ama ben buna odaklanamıyorum. Ben görevdeki bir adamım.

Taytını takip ediyor, ellerim külotuyla birlikte yere düşene kadar kalçalarının ve bacaklarının üzerinden aşağı kaydırıyor. Yüzüne bir şaplak yedim.

Ardından göğüs ucumu alıp parmaklarının arasında sertçe bükmeden önce göğsüme bir tane daha vurdu.

"Velet, bu acıttı."

"Öyle olması gerekiyordu, seni pislik."

Onu daha önce yaptığım gibi kaldırıyorum ve ağır bir sıçrama ile yatağa fırlatıyorum, göğüsleri de aynı şeyi yapıyor ve aletimin pantolonumda sarsılmasına neden oluyor.

"Beni uzaklaştırmak için neden aramayı bırak," diyorum ona, sürünerek yanına gidiyor, gözlerimin içine hançer gibi bakarken üzerinde geziniyorum. Kızgın olduğunda o kadar ateşli oluyor ki, bu kelimeleri çıkarmak neredeyse imkânsız. "Seni istiyorum. Sana aynı lanet şeyi kaç şekilde söylemem gerektiğini bilmiyorum ama bunu günde yüz kez yapmam gerekiyorsa yapacağım. Seni istiyorum. Seni istiyorum. Çok gençsin. Çok masum. Çok yasak. Hiç fark etmez. Bu sensin. Hepinizsiniz. Beni duyuyor musun?"

Sertçe yutkunuyor, öfkesinin bir kısmı kayıyor. "Sanırım hala korkuyorum." Bu sözleri fısıldıyor ve o kadar hafifler ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Üzerine çöküyorum, ağırlığımla onu yatağa bastırıyorum çünkü onu tutmam gerekiyor. Korkuyla başa çıkabilirim. Beni bırakıp gitmesi, yapamam.

"Neden korkuyorsun bebeğim? Hiçbir yere gitmiyorum."

"Güvenme konusunda pek iyi değilim. Hiç inancım yok." Boğazını temizliyor ve cesaretle bakışlarımla buluşuyor. "Aşk güven olmadan yaşayamaz."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve gülümsüyorum. "Sen Psyche ve ben Eros muyum?"

Nefes nefese kalıyor, gözleri büyüyor.

"Bana Yunan mitolojisinin senin kadın pornon olduğunu söylemiştin.

Araştırmamı yaptım." "Yaptın mı?" Çenemi kavrarken gözleri parlıyor, parmakları kayıyor

sakallı yüzüm boyunca.

"Oldukça şaşırtıcı bir aşk hikayesi."

"Öyle," diye iç geçiriyor hüzünle. "Ve Psyche gibi ben de karanlıkta yanımda uyuyan adama güvenmekte güçlük çekiyorum."

"Ben de güvenmekte zorlanıyorum. Tıpkı Psyche'nin ilk başta ona güvenmemesinden sonra Eros gibi. O yüzden bunun üzerinde birlikte çalışacağız, hatırladın mı? Ve konuşacağız. Ve kavga edeceğiz çünkü birbirimizle yaptığımız şey bu ve dürüst olacağım, bu beni tahrik ediyor." Sırıttıyorum, karnına bastırdığım taş gibi sertleşmiş sikime bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Ama birbirimizden uzaklaşmayacağız, tamam mı? Artık böyle şeyler yok."

"Tamam," diye yumuşuyor, fırtına bulutlarının arasından biraz şafak söküyor. "Şimdi öp beni çünkü az önce kadın pornomla dünyamı salladın ve ses kontrolünden önce sadece bir saatimiz var. Bunu kaçırmayacağız."

"Evet, hanımefendi. O güzel bacaklarınızı açar açmaz." Nefes nefese bir kahkaha attı. "Öp beni dedim."

"Ve bunu planlıyorum." Ona muzip bir sırıtış atıyorum, vücudundan aşağıya doğru kayıyorum ve mükemmel bir meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Keith," diye nefes nefese kaldı. "Dudaklarımı kastetmiştim."

Tanrım, çok sevimli. "Bu dudakları mı kastediyorsun?" Orta parmağımı içine daldırmadan önce ıslak kıvrımlarını okşuyorum. Titrek bir nefes alıyor ve sonunda inliyor. "Oraya geliyorum, sevgilim. Yolda en sevdiğim kızları ihmal etmek istemiyorum."

"Sanırım bunu tartışamam. Devam edin."

Kıkırdıyorum, dişlerimi hassas etin üzerinde gezdiriyorum. "Bana izin verdiğin için teşekkürler." Parmağımı içinden çıkarıyorum, muhteşem göğüslerini sıkıyorum ve parmağımdaki ıslaklığı alıp meme ucunun etrafında yuvarlıyorum. Gözleriyle buluşuyorum. "Tadına bak," diye emrediyorum, kendi meme ucunu yalayabilmesi için tam göğsünü yukarı kaldırıyorum. Dili dışarı fırlıyor, sıkı tomurcuğu fiskeliyor ve ben neredeyse aklımı kaybediyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Mmmm. Ama şu anda gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

Sikeyim.

"Ne?"

"Sikini amıma daldırmanı ve sonra da emmeme izin vermeni istiyorum."

Orospu

çocuğu. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, gözleri teslim etmekten mutluluk duyacağım iğrenç zevklerle dolu.

"Sen küçük, pis bir tanrıçasın, değil mi?"

Başımı amına doğru itiyor. "Yıllar boyunca yapmak istediğim her şeyi düşünmek için çok zamanım oldu." Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve dilim tadına bakmak için dışarı çıkarken beni izliyor. "Peki ya Keith? Yapmak istediğim çok kirli, çok pis şeyler var."

Ve ben aşığım. Sikim bile konuşmuyor. Belki de öyle. Sadece birazcık.

Ama bence bu düşüş anı. Bu beni hasta, ahlaksız bir piç yapsa bile umurumda değil. Bu kız benim için kesinlikle mükemmel. Dünya tarihinde onunla boy ölçüşecek başka biri olmayacak.

Onun hayal dünyasını sarsmak istiyorum. Ona başka bir sevgiliyle asla yaşayamayacağı her şeyi vermek istiyorum. Her fantezisinin benimle başlamasını ve bitmesini istiyorum.

Dilim onun içinde kayarken, şimdi oynadığı o güzel göğüslerinin sırtını kavislendirirken yükselişini izliyorum. "Evet," diye inliyor. "Buna bayılıyorum. Tanrım, Keith. Bunu *seviyorum*."

"Hayat kuralı #101: Kadınıınıza her zaman istediğini verin ve onu her zaman memnun bırakın."

Gülüyor. "Bunu sevdim. Diğerlerinizden bazıları olmadan da yaşayabilirim, ama bu kalıcı."

Eğildim ve klitorisini emdim. Sertçe. Titriyor ve altımda sallanıyor. "Ne demek istiyorsun, diğerlerimden bazıları olmadan da yaşayabilirsin."

Ben hareketi tekrarlariken eli saç diplerimi kavırıyor ve parmaklarımı tekrar içine soktuğum anda o kadar sert boşalıyor ki çığlık a t ı y o r .

serbest bırak.

Vücudu sarkmaya başladığında, dizlerimin üzerine kalkıp onun sıkı, ıslak sıcaklığına doğru itiyorum. Ve lanet olsun böyle sıkı. Tanrım, ne kadar sıcak ve ıslak ve... O anda boşalmamak için dişlerimi sıkıyorum. Çekip vücudunu yukarı kaldırmadan önce birkaç kez içine pompaladım. Vahşi, baş döndürücü bir şehvet karmaşası içindeydi ama gözlerini açmayı başardı ve ona tam olarak istediğini verdiğimi görünce açgözlülükle ağzını bana açtı.

Uzun bir çekişle sikimi hevesle gırtlığına kadar alıyor ve gözlerimin önünde beyaz noktalar titreşiyor. "Tanrım, Maia. *Siktir!*" Küçük eli yukarı kalkıyor, geri kayarken beni dibimden kavırıyor, beni birkaç kez pompalıyor ve sonra doyamıyormuş gibi tekrar aşağı dalıyor. "Dilini düzleştir. Evet. Mükemmel."

Beni yutmasını izlemek için gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir elim boğazına dolanıyor, sadece orada dinleniyor, kaslarının çalıştığını hissediyorum.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Başını bana doğru sallıyor, uh uh gibi bir şeyler mırıldanıyor ve sanırım bu titreşimlerin ne kadar iyi hissettirdiğinden bayılacağım. "Sevgilim, denediğin diğer her şey gibi sen de doğuştan yeteneklisin. Bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Zevkle mırıldanıyor, sesi sikimi kaldırıyor ve taşaklarımı sıkıyor. Eğer şimdi ağzından çekilmezsem, boşalacağım. Geri çekilmeye başlıyorum ama kıcımlı tutup beni orada tutuyor.

Titrek bir iniltiyle kıkırdıyorum. "Maia, boşalmak üzereyim ve soundcheck'e gitmeden önce seni gerçekten becermek istiyorum. Lütfen bebeğim."

Islak bir patlamayla beni bırakıyor ve elinin tersiyle ağzındaki fazla nemi siliyor. Eğilerek dudaklarını yakalıyorum, onu yutarken dillerimizi birbirine doluyorum. Elleri saçlarımın arasından geçerek beni kendine yakın tutuyor. Bütün günü onun içinde geçirmek istiyorum. Ama zaman çok önemli.

"Dizlerinin üzerine çok ve yatak başlığına doğru dön," diye emrediyorum ve ilk kez itiraz etmeden itaat ediyor. "Kollarını katla ve başlığın üzerine koy." Bunu yapar yapmaz kalçalarını kavrayıp kendime doğru çekiyorum ve elimi mükemmel poposunun kaymak gibi yumuşak teninde gezdiriyorum. Eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Kötü kızlar cezalandırılır, Maia. Sadece iyi kızlar ödüllendirilir." Elim ağır bir şaplakla aşağı iniyor. Öne doğru atılıyor ama onu sıkıca tutuyorum, kaçmasına izin vermiyorum. "Bu, doğrudan odama gelmek yerine buraya gelmen gerektiğini düşündüğün içindi." Diğer kık yanağına da aynı sertlikte vuruyorum. Bu sefer inliyor, nefesi kesiliyor. Gözlerimin önünde teni kızarıyor ve ben nazik bir okşamayla tenini yatıştırıyorum. "Bu, konuşmamız bitmeden beni terk ettiğin içindi." Onu tekrar tokatlıyorum. "Bu da seni buraya kadar takip ettikten sonra bana vurduğun için." Ona iki kez daha vuruyorum, sırtının nasıl eğildiğini ve kıkının bana nasıl geri itildiğini seviyorum, daha fazlasını istiyor.

İki parmağımı içine sokuyorum ve uzun, alçak bir iniltiyle öne doğru yığılıyor.

"Sırılsıklam olmuşsun, hayatım. Benim yaramaz kızım cezasını biraz fazla seviyor."

"Evet," diye haykırıyor klitorisini bulduğumda, içine girip çıkmaya devam ederken başparmağımla ovuyorum.

"Kötü olmaya devam mı edeceksin?"

"Evet," diye hışırıyor, sesi sert ve sabırsız. "Şimdi beni bağlamadan ve biraz daha şaplak atmadan önce becer beni."

Tanrım, bu kadın beni mahvetti.

Bir prezervatif bulmak için onu çabucak terk ediyorum ve bir kez örtüldüğümde, acımasız bir tempo ayarlamadan önce ona çarpıyorum. Bu sefer nazik değil. Sakin olmak yok. Onu vahşi, güçlü vuruşlarla beceriyorum. Bir elim kalçasında, hareketlerine rehberlik ederken, diğer elim saçlarına sarılıyor, yumruğumda tutuyor ve başını geri çekiyor. Dudaklarım aç bir öpücükle onunkilerle birleşiyor, hızım

bir saniye bile yavaşlamıyor. Dilim onunkini sahiplenerek yalıyor, ağzından uzaklaşmak istemiyor.

Ona yüzlerce ayıp şey söylüyorum. Aklımdan geçen her şey dudaklarımdan çıkıp doğruca onun dudaklarına gidiyor. Ona yapmak istediğim her şeyi söylüyorum. Ona yapacağım her şeyi. Ve tek yapabildiği ben onu tekrar tekrar içime alırken dayanmak. Çıgıllıkları daha yüksek oluyor. Hareketleri daha düzensiz ve patladığında, sikimi bir mengene gibi sıkıldığında, kontrolümün son parçasını kaybediyorum, hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren bir orgazmda serbest bırakılmamı homurdanıyorum.

Terli bir yığın halinde yatağa yığılıyoruz, zihnim bulanık ve sarhoş. "Bu hayatımın en iyi orgazmıydı," diye mırıldanıyorum, acaba kelimeler bile tutarlı.

"Benim için de öyle. Tadını çıkarıp tekrar yapamayacak olmamız çok kötü. Stadyuma gitmek için aşağıya inmeden önce yirmi dakikamız var."

"Bu berbat bir şey." Gülüyorum, elini tutuyorum ve bileğinin iç kısmını öpüyorum. "En azından önce hızlıca bir duş alabiliriz. Hadi gel."

Ayağa kalkıyor, doğrudan banyoya doğru ilerliyor ve bir dakika boyunca sadece onu izliyorum.

Sanırım seni seviyorum, Maia. Artık düşmek yok. Her şey orada. Ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

Özellikle de bu düşünceler bir başka suçluluk dalgasıyla tamamlandığında.

Maia sarı saçlarını savuruyor ve göğsüm inanılmaz derecede sıkışıyor.

Seni hak etmek istiyorum. Sana söz verdiğim her şey olmak istiyorum. ol.

"Geliyor musun?" diye sesleniyor eğlenceli bir sırıtışla.

Başımı sallıyorum. Ama bu his, gitmiyor. Başka bir telefonun zamanı geldi. Ara. Başka bir konuşma. Umarım bu engeli aşmama ve onun hak ettiği adam olmama yardımcı olur.

M^{aia}

"BU TURNE GERÇEKTEN TURNE DEĞİL," diyor Marco bana, sahnedeki açılış gösterisiyle çoktan başlamış olan konser için son kontrol listesini gözden geçirirken. Çocuklar yeşil odada takılıyor ve gülüyorlar. Bu onlar için eski ama benim için tamamen yeni bir şey. Keith'in davulları soundcheck sırasında tam bir kabustu ama şimdi her şey yolunda görünüyor.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Başımı eğip kaşlarımı içeri çekerek soruyorum.

"Bu, her biri farklı şehirlerde ve her biri farklı bir açılış gösterisine sahip altı gösteriden oluşan bir koleksiyon. Bu bir turne olsaydı, muhtemelen biletin bir parçası olarak bir veya iki tutarlı açılış oyuncumuz olurdu ve o şehrin sağladığı çekiciliğe bağlı olarak belirli bir yerde genellikle birden fazla gece çalardık."

"Pekâlâ. Bu sefer neden farklı açılış gösterileri? Kimse sadece altı gösteri için imza atmaz mı?"

"Aslında bu Keith'in fikriydi. Her şehirdeki yerel grupların bir demo göndermesi gerekiyordu ve sonra adamlar tüm başvuranlar arasından iki tanesini seçip

her yerde."

Sanki biri bana elektrik vermiş gibi gözlerim fal taşı gibi açıldı. Keith bundan hiç bahsetmedi ve doğrusu ben de açılış gösterilerini pek dikkate almadım. Yeşil odaların erkeklerin en sevdiği içecekler ve atıştırmalıklarla dolu olduğundan emin olmakla meşguldüm. Hayranların geçişine izin verilmediğinden emin olmak - cidden bu konuda şikayetçi değilim. Güvenlik onların programını biliyor.

Liste uzayıp gidiyor. Yani evet, hayır, açılış gösterilerini düşünmedim.

"Bu cidden harika. Biri bana söylemeliydi! Söyledim tüm sosyal medyalarında patlattılar. Bu hem yeni çıkan gruplar hem de bizimkiler için harika bir halkla ilişkiler çalışması."

Marco coşkuyla başını sallıyor, ben elimde iş telefonumla kapıya doğru koşarken gülüyor. Peşimden geliyor ve sahnenin kenarına ulaştığımda o anda çalan grubun videosunu çekip sosyal medyada paylaşıyorum ve Wild Minds'ın yerel gruplar için neler yaptığını anlatıp hayranlarından destek vermelerini istiyorum. Sonra iki açılış grubunu da etiketliyorum.

"Tamamdır." Neredeyse rahatlamıştım. "Kahretsin, Marco. Bir dahaki sefere beni de haberdar et."

"Çocuklar bunun kendileri için iyi bir reklam olmasını umursamıyorlar."

Gözlerimi küçümseyerek deviriyorum. "Evet, ama sen ve ben biliyoruz ve bu sadece onlarla ilgili değil. Bu diğer gruplarla da ilgili."

"Tamam. Bunu her şehirde yapacağız. Onlar bunu karşılıksız ödemenin bir yolu olarak görüyorlar, bu yüzden bunu yapmandan hoşlanacaklarına eminim. Bazıları oldukça iyi. Sanırım Lyric ve Turn Records birkaçıyla anlaştı bile. Her neyse, dediğim gibi" - beni sahneden uzaklaştırıp sessiz bir odaya götürüyor- "bu bir turne değil. Ama bunu her altı ayda bir, sadece farklı şehirlerde tekrarlıyoruz. Adalyn anaokuluna başlamadan önce bunu birkaç haftalığına Avrupa ya da Asya'ya uzatmalarını sağlamaya çalışıyorum, çünkü Tanrı biliyor ya, Jasper küçük kızı böyle bir okula başladığında bir daha asla turneye çıkmayacak."

Hoşgörölü ses tonuna rağmen Marco'nun yüzündeki sıkıntılı ifadeye gülüyorum. Kimse Jasper'ı ve kararlarını sorgulamıyor. Ne grup. Ne de Marco. Hiç kimse.

Özellikle de kızları söz konusu olduğunda.

Bütün çocuklar onlara karşı aynı derecede korumacı.

Yola çıkmadan birkaç gece önce Jasper aradı ve Ady'nin Keith'ten onu yatırmasını istediğini söyledi. Keith bunu yapmak için kapıdan çıkmadan önce hiç tereddüt etmedi.

Biraz bayılmış olabilirim. Ya da belki çok. Küçük bir kıza tapan güçlü bir adamın nesi var? Sanırım kendi babamla buna yakın bir şey yaşamadığım için benim tepkim daha da güçlü oldu.

"Onlar için bu gece ve San Francisco'ya ulaştığımızda her şey hazır, ancak gösteriler arasında bir mola vereceğiz." Bu, ekipman ve yol ekibinden oluşan karavanın San Francisco'ya ulaşabilmesi için, çünkü oraya kadar gitmesi gerekiyor. Bu ve bence çocuklar arada mola vermeyi seviyor. "Kendimi Ringling Kardeşler'in trenle küçük bir kasabaya girip seyyar şehirlerini kurdukları zamanki gibi hissediyorum. Her şey için on binlerce çalışanları olduğunu biliyor muydunuz? Her şeyi bu kadar titiz bir şekilde yönetmeleri inanılmazdı. Tüm insanları, hayvanları ve teçhizatı paketten çıkarmak. Çadırları ve çeşitli atraksiyonları kurmak, ancak birkaç gün veya bir hafta sonra geri dönüp sökmek ve bir sonraki yere geçmek. Gerçi bu atraksiyonlardan çok daha fazlasıydı. Yiyecek çadırları, tıbbi çadırlar ve işçilerin bir yerden bir yere yaşamak için ihtiyaç duydukları diğer her şeydi."

"Wikipedia'da mı yaşıyorsun?"

"Um, hayır. Ben sadece tarihi büyüleyici buluyorum."

"Nirvana'nın ilk konserinde ön sırada olduğumu ve mosh pit'in icadının başladığını biliyor muydunuz? Ayrıca Kirk Cobain tarafından imzalanmış bir gitarım var, ancak bu gerçekten de güvenli odamda sakladığım en havalı hatıra parçasının yanına bile yaklaşamaz."

Bir kahkaha attım. "Güvenli odan var mı?"

"Sweets, ölüm döşeğindeyken bile dinsiz eşcinsel ruhum için dua eden dindar bir Katolik anne, banka soymaktan hapis yatmış şiddet yanlısı bir baba ve rastgele erkeklerle yatmayı balık tutmaya benzeten eski bir sevgili tarafından büyütüldüm; ne kadar çok balık tutarsan o kadar mutlu olursun. Evet, güvenli bir odam var. Ve bu benim deliliğimin en üst seviyesine yakın bile değil."

Uzanıp ona sarıldım. "Siz benim halkımsınız." "Nasıl bu kadar büyük bir kalbin var?"

"Ne?" Ona gülüyorum, hala ona sarılıyorum.

"Senin çocukluğun Vi'ninkinden daha kötü olabilir ve bu çok ciddi bir şey. İkinizin de nasıl bu kadar açık yüreklilikle sevdiğinizi hâlâ anlamış değilim."

Bir omzumu silkerek geri çekiliyorum. "Çünkü sonum onlar gibi olursa, onlar kazanır. Ailem ve geçmişim benim kim olduğumu ya da hayatımı nasıl yaşayacağımı belirlemez. Ben belirlerim."

"Bu kadar genç biri için inanılmaz derecede akıllısın."

Birden kulaklıklarımızdan bir ses duyuldu. "Beş dakika."

İçimde bir heyecan dalgası kabarıyor ve buna uygun bir gülümsemeye pathyor. "EEEEK. Gösteri zamanı."

Marco ve ben daha kapıya yönelemeden, kapı uçarak açıldı ve anında ayaklarım yerden kesildi. Tekrar. Bir el kırımın yanağına sertçe vuruyor, bir, sonra diğeri. Tekrar. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, onun sırtına doğru inliyorum. "Benim yaramaz kızım, cezayı çok seviyorsun."

Beni yaramaz istiyor. Onu yok edebilirim.

"Sadece daha sert yapmalısın. Böylece dersimi almış olurum."

Hayatımda hiç duymadığım kadar çok küfür savururken sırtına sırtıyorum.

Ağzı şakağıma bastırana kadar beni kaydırıyor. "Bu gece çalarken sertleşmemi mi istiyorsun? Aklımın davulda değil de amında olmasını mı istiyorsun?"

Eli, dar kot pantolonumun kumaşının üzerinden beni kavırıyor.

Bu hareketle zihnim bulanıklaştı. "Bu meşru bir soru mu?"

Vücudundan aşağı kaymaya zorlanmadan önce bir dizi tokat daha yiyorum. Sahnenin çevresindeyiz. Her yer karanlık ama sessizlikten çok uzak. Kalabalık çılgına dönmüş, rock tanrıları için sabırsızlıkla tezahürat yapıyor. İnanılmaz, baş döndürücü bir hava. Vücudunuzdaki her hücreye sızan ve onu ateşleyen türden.

Titreşimler bir uyuşturucu gibi içime işliyor ve ortaya çıkan gülümsemem durdurulamıyor. "O kadar heyecanlıyım ki dayanamıyorum. Bütün gece burada durup seni izleyeceğim."

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bana fena aşık oluyorsun, sevgilim. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Sanırım senin yerinde olmak berbat bir şey." Bana omuz silkiyor, dudaklarına bir öpücük konduruyor ve sonra sahneye koşuyor.

"Sen bir pisliksin," diye bağıryorum arkasından, bağırmamam gerektiği halde. "Ugh!" Tam da elindeki sopalar gecenin ilk şarkısını işaret eden ağır bir ritme başladığında böğürüyorum. Mor ve mavi sahne ışıkları yüzünde yanıp sönüyor ve onu bana göz kırparken yakalıyorum. Onu tersledim ve bana bir öpücük gönderdi. Henry, Gus ve nihayet Jasper yanımdan geçerken, "Kendini beğenmiş piç," diye homurdanıyorum. "Bu gece orada öldürün çocuklar."

Henry de yanımdan geçerken yanağıma bir öpücük konduruyor ve hem Gus hem de Jasper bana göz kamaştırıcı gülümsemeler atıyor. Bunun için yaşıyorlar. Bunu anlayabiliyorsunuz. Adrenalin patlaması. Endorfin. Canlı bir seyirciye çalmanın verdiği haz. Hayranlar da bunu hissediyor. Ondan beslenirler.

"Kahretsin, bu çok iyi bir gösteri olacak," diye hayret ediyor Marco hemen yanımda ve ben de ona dönüp ayakkabılarımın parmak uçlarında aşağı yukarı zıplıyorum.

Çocuklar son albümden bir şarkıya başlıyor ve gece o andan itibaren başlıyor. İki saat boyunca çalışıyorlar, sadece Jasper seyircilerle konuşurken ve çocuklar birkaç yudum su içerek nefeslerini toplarken ara veriyorlar. Sanki ezelden beri hayranlarıymışım gibi geliyor. Sırf onları canlı izlemek için en öndeki koltuklara oturdum.

Onlar benim grubum ve şimdi onlar benim patronlarım, arkadaşlarım ve... erkek arkadaşım mı? Keith'e erkek arkadaş demek neredeyse gülünç gelse de sanırım öyle biri. Tek bildiğim bu duygunun asla geçmesini istemediğim. Asla.

"Üniversiteye gittin mi?" Marco'ya aksiyonda küçük bir durgunluk sırasında soruyorum. Gecenin sonuna yaklaşıyoruz. Çocuklar terden sıırılsıklam ama coşkuları ve enerji seviyeleri azalmamış.

"Evet. İşletme okudum ve hemen ardından Kaliforniya'ya taşındım ve bir plak şirketi yöneticisinin yanında komi olarak işe girdim. Hayatımda yaptığım en kötü ve en iyi işti. Sonra ben de senin gibi birkaç grupta asistanlık yaptım ve sonunda bir tanesinin menajerliğini üstlendim. Hemen kaynaştık ve o zamandan beri bu şekilde devam ediyoruz."

Ona doğru bakıyorum, çok renkli sahne ışıklarının siyah gökyüzüne karşı havai fişek gibi görünmesini sağlayan koyu renk gözlerine bakıyorum. "İstedığımı sandığım her şeyi yeniden düşünmeye başlıyorum. Yaptığım işi seviyorum. Beni gerçekten mutlu ediyor. Her zaman bir okul danışmanı olmak istediğimi düşünürdüm çünkü onların işi çok önemli. Ama artık o kadar da emin değilim."

"Bu iş gökkuşağı ve ihtişamdan ibaret değil. Bir sürü pislik alıp yiyor. Gruplardan, plak şirketlerinden, satıcılardan ve bu işten pay almak isteyen diğer herkesten. Acımasız ve sinsî bir iş ve zaman zaman çok sahte olabiliyor. Bunu sizi caydırmak için söylemiyorum, sadece şu anda kimin için çalıştığınız konusunda şanslı olduğunuzu söylüyorum, ancak bu işte devam ederseniz, bazen ruhunuzu kırabilir. Sana en iyi tavsiyem üniversiteyi bitirmen ve ilginç bulduğun şeyler üzerine çalışman. Gerisi kendiliğinden gelecektir."

Bunu düşünerek grubu izlemeye geri dönüyorum. Güz dönemi bir hafta içinde başlıyor ve ben para, kolum, yeni işim ve aslında turne olmayan bu turne yüzünden kayıt yaptırmadım. Üstlenilmesi gereken çok fazla şey varmış gibi geldi. Ama sanırım Marco haklı. Ve sanırım artık hayattaki bahanelerin diplomamı almamı engellemesine izin vermeyeceğim.

Kelimeler kafamda uçuşurken arka cebimdeki telefonumun titrediğini hissediyorum. Çıkardığımda babamın numarasını görüyorum. Elimde titremeye devam ederken şaşkın şaşkın bakıyorum, ismi karanlıkta parlıyor.

"Her şey yolunda mı?" Marco soruyor ve yalan olmasına rağmen başımı sallıyorum. Telefonu açmıyorum. Telefonu kapatıp cebime geri koyuyorum ve beynimde deli gibi kaynayan kezzabı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir dakika sonra tekrar titreştiğini hissediyorum, ancak bu sefer sesli mesaj bıraktığını gösteriyor.

Şimdi benden ne isteyebilir ki?

Adamlar terli ve bitkin bir halde sahneden ayrılır ayrılmaz bir kez daha kucaklanıp Keith'in omzuna bir oyuncak bebek gibi atılıyorum. "Göt herif," diye bağırdım. "Kolumu kırdım, bacağımı değil."

"Ama kışın yüzümün yanında çok daha iyi görünüyor. Daha az aşağı bakmak zorunda kalıyorum."

Beni yeşil odadaki kanepeye fırlattı. Yastıklara gömülüp, adamların alkol şişelerini kapışlarını ve terli gömleklerini çıkarışlarını izliyorum. Birbirlerine kadeh kaldırıyorlar, gülüyorlar ve gülümsüyorlar, birbirlerini tamamlarken sarılıyorlar.

Keith kendi imzası olan Jack Daniels şişesini dudaklarına götürüp bir yudum alırken beni işaret ediyor. "Bu gece seni bir yere götüreceğim."

Homurdanıyorum. "Bu mağara adamı dilinde randevuya çıkıyoruz demek mi oluyor? Çünkü öyle şeyler yapmadığını sanıyordum." Ona arsızca sııttım.

"Bilmiyorum." O da sırtıyor. "Bu öyle bir şey değil."

"Keith'le konuştuğunu sanıyordum," diye patladı Gus, yanımdaki koltuğa çöktü ve terli, iğrenç kolunu omzuma attı. Onu omuz silkerek uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o daha da yaklaşıyor. Benim hiç ağabeyim olmadı ama sinir bozuculuk seviyelerinin buna yakın olduğunu tahmin ediyorum.

"Kokuyorsun." Ona karşı burnumu kıvırıyorum.

Beni tamamen görmezden geliyor. "Keith bir davulcu, bu da doğası gereği nezaket ve incelikten yoksun olduğu anlamına geliyor. O daha çok, ben davula sert vururum

Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda. Saçma sapan bir şekilde pratik yapmadığından bahsetmiyorum bile."

"Bir noktaya mı geliyorsun, pislik?" Jasper güler.

Gus onu tersler. "Keith'in anlatmaya çalıştığı şey, sadece ikiniz için bir gece planladığı. Biz yardım ettik, eğer hoşuna gitmezse bir şey söyleme. Bu sadece onun değil, bizim de kalbimizi kırar."

"Bunun komiteyle çıkmak olduğunu bilmiyordum," diye şaka yapıyorum ve Jack'ini yudumlamaya devam ederken sırttan bir piç gibi sırttan Keith'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben de biraz alabilir miyim?"

"Yirmi bir yaşına bastığında," diye kestirip atıyor.

"Karavan kızı olarak kaç yaşında olduğumu tahmin bile edemezsin. Köpek yıllarını üzücü bir şaka gibi gösteriyoruz." Bunun üzücü yanı doğru olması. Hiçbir kızın yaşlanmaması gereken bir hızda yaşlanıyoruz. Terli bir Gus'tan kaçmaktan başka bir sebep yoksa ayağa kalkıyorum. "Randevum olmadığı için üstümü değiştireceğim." Kapıya doğru geri geri yürüyorum. "Bu gece çok ateşliydim. Sahnenin canavarları. Müzik efsaneleri. Gerçek Apolloslar."

"Ha?" Henry tekilasını yudumlarken şaşkın bir kahkaha attı.

"Diğer şeylerin yanı sıra Yunan müzik tanrısı olduğu da biliniyor. Her halükarda, bu gece benim işim de sizinki gibi bitti. Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın beyler."

Keith, "Sıcak tutacak bir şeyler giy," diye sesleniyor ve ben de kapıyı arkamdan kapatıp hızla ve öfkeyle kaçma ihtiyacı duyuyorum. Elimle ağzımı kapatıyorum ve aptalca bir kıkırdama çıkarıyorum. Kız gibi bir ciyaklama. Bu beni hem hayal kırıklığına uğrattıyor hem de çok mutlu ediyor. Bizim için bir gece planladı. Fikrimi sordu.

Haklı olması berbat bir şey. Ona çok fena aşık oldum.

Kanca. Olta. Sinker. Bırak şu lanet mikrofonu, ben onunum.

Bu konuda bir seçeneğimiz olduğundan emin değilim. Onu her zaman isteyeceğim. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. O benim penguenim. Ruhlarımız ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı.

Sanırım bir parçam o ilk gece bunu biliyordu.

Kendimi tutmaya çalışabilirim. Ama bu sadece bir yere kadar sürer. İyi yağlanmış bir makine gibi direncimi kırıyor. Tek amacı fethetmek ve sahip olmak olan yürüyen bir ordu.

Şu anda yapabileceğim tek şey bu yolculuğa tutunmak ve beni istediği yere götürmesine izin vermek. Gelecekteki sonuçlar ne olursa olsun.

M^{aia}

Yaklaşık bir saat sonra kapım çalındı. Saat gece yarısı. Bundan bahsetmiş miydim? Acayip geç oldu ve acayip yorgunum. Ama aynı zamanda çok heyecanlıyım. San Francisco'ya saat ikiden önce gitmeyeceğimiz için yarın uyuyabileceğimi düşündüm.

Derin bir nefes alıp baş döndürücü sinirlerimi bastırarak kapıyı açtığımda Keith'i koyu renk bir kot pantolon ve gözlerini olağanüstü bir renkte parlatan lacivert bir kazak giymiş halde buluyorum. Sanki kumaşın koyu mavisiyle yarışmaya çalışıyorlarmış gibi.

"Hey," diyor beni içine çekerek. Gözleri beni yavaşça tarıyor ve benimkilerle tekrar buluştuklarında içlerindeki sıcaklık açıkça belli oluyor. "Çok güzel görünüyorsun. Aslında yemek için yeterince iyisin. Belki de bu dışarı çıkma olayını yeniden düşünmeliyiz." Üzerimde dar bir kot pantolon, beyaz uzun kollu bir tişört ve pembe bir kazak var çünkü yanımda sıcak tutan tek şey buydu. Kazadan önce gardırobum sınırlıydı ve havanın daha sıcak olduğunu düşünürsek

Son bir aydır Los Angeles'ta Hades'ten daha çok sonbahar/kış kıyafetleri için alışveriş yapmadım.

"Hayır. Gecenin bir yarısı. Bana randevuya çıkmayacağımı söyledin ve ben hazırım."

"O zaman gidelim. Ama önce." Öne doğru bir adım atıyor ve yumruğunu omzumdan sarkan örgüye doluyor. Beni öpüyor. Sıcak, ağır ya da o kadar da tutkulu değil. Sadece bir şekilde dizlerimi titretmeyi başaran bir öpücük, çünkü daha fazlasını ifade ediyormuş gibi hissettiriyor. "Artık hazırız."

"Nereye gidiyoruz ki?" Çantamı alıp odamın kapısının kapalı olduğundan emin olurken soruyorum. Bu gece orada uyuyup uyumayacağımdan emin değilim. Tahminimce hayır, ama aramızda ne olacağı hiç belli olmaz.

"Göreceksin."

Yirmi dakika sonra Keith elimi tutuyor ve ben etrafımızdaki manzaraya bakarken büyük SUV'den inmeme yardım ediyor. Rüzgâr hızlanıyor, yüzüme serin ve tuzlu bir hava çarpıyor. "Bizi soydurmaya mı çalışıyorsun?" Her şekil ve boyutta teknenin sıralandığı, suda nazıkçe sallanan bir marinadayız. Ama aynı zamanda bizim dışımızda tamamen ıSSIZ.

Keith elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken ve beni uzun rıhtımlardan birinin sonuna, devasa bir yelkenlinin beklediği yere götürürken hiçbir şey söylemiyor. Schooner mı? Bunlara böyle mi diyorlar? Bilmiyorum. Daha önce bir teknenin yakınında bile bulunmadığım için denizcilik terimlerinden pek anlamıyorum.

"Bir tekne mi çalışıyoruz?" diye tıslayarak etrafa bakıyorum. Cidden, ortalık acayip sessiz ve zifiri karanlık. Sadece arkamızdaki şehrin ışıkları bir tür aydınlatma sağlıyor.

"Evet," diye kestirip atıyor Keith. "Bu senin için bir sorun mu?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz biri geminin güvertesine çıkar ve "İyi akşamlar" der. Ve sanki büyük ve güçlü Oz Büyücüsü'nün eli iş başındaymış gibi, bir dizi altın Noel

Yelkenleri ve direği kaplayan ışıklar en görkemli ve büyülu parıltıyı yaratarak yanar. "Persephone'a hoş geldiniz. Lütfen tırmanırken adımlarınıza dikkat edin."

Keith'e bakıyorum, gözlerim kocaman, çenem açık, kalbim onun da duyabileceğinden emin olduğum bir gürültüyle çarpıyor. "Tekne mi?"

Keith başını sallar.

"Gecenin bir yarısı Persephone adlı bir gemiyle denize mi açılacağız?"

Tekrar başını sallıyor, bu sefer biraz gergin ve ben onu iskeleye çekip bu romantik, düşünceli, inanılmaz adamın her santimini öpmek gibi çılgınca bir şey yapamadan önce, temkinli bir şekilde tekneye adım atıyorum. Adam uzanıp bana yardım teklif ediyor ve ben de minnetle kabul ediyorum.

"Ben Charlie. Sen de Maia olmalısın. Sizinle tanışmak bir zevk. Lütfen rahatınıza bakın. Her şey ayarlandı ve birazdan yola çıkacağız."

Boğazıma düğümlenen duygu kurbağasını yutkunarak geçiştiriyorum ve "Teşekkür ederim" diyorum.

Beni geminin ön tarafına götürüyor ve orada mükemmel bir piknik alanı kuruluyor. Peynir, kraker, meyve, çikolata ve kahveden oluşan bir serpmeye sunan kasırga kavanozlarında mumlar titreşiyor ve ben bittim. Ağlamaya başladım.

Güçlü kollar belimi sarıyor, Keith'in ağzı kulağıma doğru eğiliyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı sallıyorum çünkü konuşamıyorum. Ağlamakla meşgulüm.

"Hayır mı? Belki de gitmeliyiz o zaman." Elini tokatlıyorum ve o da kıkırdıyor. "Benimle tekne turuna çıkmak ister misin, Psyche, tanrıçam?"

"Artık Pandora değil miyim?" Boğazımı temizlemek için birkaç denemeden sonra başarıyorum.

"Bakalım bu tekne yolculuğu nasıl sonuçlanacak, sana haber veririm."

Gölüyorum ve dünyanın ağırlığı göğsümden kalkıyor. Beni kollarının arasında döndürüyor ve yakıcı bir öpücükle hizaya getiriyor. Özellikle de tekne hareket etmeye başladığında beni bir adım geri attıran bir öpücük. Elleri yüzümü kavlıyor ve beni çok yakın tutuyor, içime çekip öpüyor. Alnımız buluşuyor, burnu benimkine sürtünüyor.

"Aç mısın?"

Yutkunuyorum ve ona karşı başımı sallıyorum. Islak dudaklarını son bir kez daha dudaklarıma bastırıyor ve sonra elimi tutarak bana yol gösteriyor ve oturmama yardım ediyor, böylece teknenin ön tarafına bakıyorum ve parlayan Seattle'ın en mükemmel manzarasına sahip oluyorum.

Bacaklarıma bir battaniye örtüyor ve bana bir fincan kahve doldurup dumanı tüten fincanı bana uzatıyor. Alıyorum, soğuk gecede sıcaklığına şükrediyorum.

Keith yanıma yerleşiyor, ben göğsüne yaslanana kadar beni çekiştiriyor. Hava soğuk, özellikle de gecenin köründe suyun üzerindeyken. Ama bu ihtişamı bozacak kadar da umursamıyorum.

"Bunu nasıl ayarladın?" Karanlık suların biraz daha derinlerine doğru yola çıktığımızda, şehrin parıldayan ışıkları gittikçe azalırken soruyorum.

"Paranın satın alamayacağı çok az şey olduğunu söylesem kulağa korkunç gelir mi?"

Göremediğini bildiğim için gülümsüyorum. "Korkunç mu? Hayır. Bunu benim için yaptığına ve şimdiye kadarki en iyi zamanımı geçirdiğime göre, bunun için harcadığın küçük servetten şikayetçi değilim."

"Bir kez olsun."

"Bir kereliğine," diye
kabul ediyorum.

"Beğendin mi?"

"Dört harfli bir kelime kullanma riskini göze alarak söylüyorum, evet, *hoşuma gitti*." Yan tarafımı sıkıyor ve ben kıkırdamaya başlıyorum. "Kes şunu. Kahvemi dökmeme neden olacaksın."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor, tekne suyun içinde zahmetsizce süzülürken bana sarılıyor. Şehir uykudayken ve biz

kendi özel dünyamızdaymışız gibi hissettiriyor. Sessizliğe gömölüyoruz, kendi iç gözlemimizin bizi ele geçirmesine izin veriyoruz.

Ama Keith'in arkamda kıpırdadığını hissedebiliyorum. Zihninde bir şeylerin mayalandığını hissedebiliyorum.

Sadece ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.

O söylemiyorsa iyi olamaz, değil mi? O ve ben konuşuruz. Çılgınca paylaşıyoruz ve hatta aşırı paylaşıyoruz. Düşüncelerimizi ve duygularımızı saklamayı pek beceremeyiz. Ama şu anda, onun düşüncelerini kendine saklamasına aldırmiyorum. Ben de aynısını yapıyorum.

Aklımda çok şey var ve bunların hepsi Keith ya da bu turne değil.

Bu gece babamın araması beni çok etkiledi. Bu onun hiç yapmadığı bir şey. Beni borç batağına soktuğu ve kötü şöhretli bir mafya babasının parmağı altına soktuğu için ona bağırdıktan sonra ayrıldığımdan beri kesinlikle yapmadı. Ona bir daha onu görmek ya da ondan haber almak istemediğimi söyledim ve şimdi, bugün, aradı. Sesli mesajında tek söylediği konuşmak istediğiydi. Ne hakkında, hiçbir fikrim yok. Şifreli piç kurusu merakımı nasıl arttıracığını biliyor.

Aklıma gelen tek şey para aradığı.

Boşalan kahve bardağını yere bırakıp ağzıma bir çikolata atıyorum ve bunu yapmamdan çok mutlu görünen Keith'e daha da sokuluyorum. Dudakları boynumun kıvrımına düşüyor ve uzun bir süre boyunca sadece nefes alıp veriyor, onu rahatsız eden şeyin ağırlığı ivme kazanıyor.

Sonra aniden bana çarptı. Lanet bir kamikaze gibi.

Amy.

Ve bu büyülü, dünyanın en romantik gecesini mahvetmek istemesem de, onu tanımak istiyorum. Sadece ona benzediğim için bilmeyi hak etmekle kalmıyorum, aynı zamanda Keith'le daha fazla zaman geçirdikçe, kimsenin girmesine izin vermediği yerlere girmeme izin vermesini daha çok istiyorum.

Erkekler bile.

Derin bir nefes çekerek kendimi bir kez daha parçalanmaya hazırlıyorum. Çünkü kabul edelim ki, sevdiği kadının artık ölü olduğunu duymak acımasızca berbat olacak. Çünkü-

"O geceden beri bu konu hakkında hiç konuşmadım," diyor birden, sanki aklımı okuyormuş gibi. Tekrar.

Ben hala.

"Yüksek sesle bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Ama seni tanıyorum Maia. Beden dilini biliyorum. Düşüncelerini o kadar iyi aktarıyorsun ki neredeyse duyabiliyorum. Ve bu benim de aklımdaydı."

"Oh." Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. Zar zor hareket ediyorum. Nefes almaktan bile korkuyorum. "Bana şimdi söylemek zorunda değilsin. Bu mükemmel romantik ve harika tekne yolculuğunu mahvettiysen özür dilerim."

İçime doğru kıkırdıyor, tenimi öpüyor. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Ve aslında sana çoktan söylemeliydim. Bunun hakkında konuşmalıyım. İnsanlar sana bunu yapmanı söyler, değil mi? Konuş. On yıl oldu ve sen gelene kadar onun adını bile söyleyemiyordum. Ta ki bir zamanlar sevdiğim bir kıza benzeyen bu güzel sarışın kadına çarpana kadar. Ölen bir kıza."

Gözlerim kısılıyor, dişlerim alt dudağıma batıyor. Onu ne kadar kolay sevdiğini söylüyor. Bu aşk ne kadar derin olmalı. Onun için ve bu kayıp için acı çekiyorum. Ölen kız için acı çekiyorum. Ve onun kalbini asla onun gibi tutamayacağımı bildiğim için kendime acıyorum.

"Amy lise ikinci sınıfta bizim kasabaya taşındı. Başlarda onu pek fark etmemiştim. Sessizdi ve içine kapanıktı. Üçüncü sınıfta bir partide konuşmaya başladık ve ben ona çıkma teklif ettim. Ve birlikte olduğumuz ilk dört ay boyunca her şey mükemmeldi. Hala sessizdi. Çekingendi. Gün gibi tatlıydı. Kesinlikle bana karşılık vermedi ya da beni akıl sağlığımın eşiğine getirmedi."

Saç örgümü biraz çekiştiriyor, böylece benden bahsettiğini anlıyorum, sanki başka bir yanılsamam varmış gibi. Ama yine de, ne kadar önemli bir noktaya değindiği için onu takdir ediyorum.

farklıyız.

"İkiniz ne zamandır birlikteydiniz?"

"Öldüğünde sekiz ay olmuştu."

Bununla birlikte bir parça üzüntü yutuyorum. Kederin bu seviyesini anlayamıyorum.

Saçlarımı elinin etrafına biraz daha sıkı sarıyor. "Çıkmaya başladıktan yaklaşık dört ay sonra, benden saklamakta çok iyi olduğu bazı şeyleri fark etmeye başladım. Yemek yememesi ya da bazen yediğinde hemen ardından tuvalete gidip kusması gibi şeyler. Bulamayacağımı düşündüğü yerlerde kendini kesmesi gibi şeyler. Bazen yataktan çıkamaması ya da uzun süre boşluğa bakıp kafasının içinde kaybolması gibi şeyler. Çok ağlardı. Ve ne zaman onunla bu konuda konuşmaya çalışsam çenesini kapatırdı.

"Terapi görüyordu ve birçok farklı ilaç kullanıyordu. Ve bazı günler, haftalar diğerlerinden daha iyiydi. Benim bunlarla uğraşmamı hiç istemedi. Bana ailesinin ve doktorların bunun için olduğunu söyledi. Ama birini benim onu sevdiğim gibi sevdiğinizde, tek yapmak istediğiniz onu iyileştirmektir. Onları daha iyi ve mutlu yapmak. Ve ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Amy ile bunu yapamadım."

"Hastaydı," diye fısıldadım.

"Evet," diye yanıtlıyor, her ne kadar bu bir soru değil de bir ifade olsa da. "Amy çok hastaydı. Küçüklüğünden beri öyleydi. Sonra bir gece bir partiden sonra onu eve bıraktım. Güzel bir geceydi. Gördüğünüz gibi hep stresliydim. Onun yanında her zaman gergin ve diken üstündeydim çünkü aklımdan neler geçtiğini asla bilemezdim. Ruh halinin ne yönde değişeceğini. Doğrusu, beni korkuturdu. Ama o gece harikaydı ve ben çok mutluydum. Belki de iyileşmeye başladığını düşünüp duruyordum. Ama onu bıraktıktan sonra arabayla uzaklaşırken bir şey beni rahatsız ediyordu ve ne olduğunu anlayamıyordum. İçimde bir panik baloncuğu vardı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi bundan kurtaramıyordum.

"Evin yolunu yarılamiştım ki geri dönüp onun evine koştum. Her zaman penceresi açık uyurdu, ben de perdeyi kaldırdım ve odasına girdim. Ona seslendim ama cevap vermedi. Odasındaki tüm ışıklar yanıyordu ama orada değildi."

Vücudu benimkine karşı titremeye başlıyor ve ben kollarımı göğsümün etrafına sarıp beni saran kollarına tutunuyorum. Gözyaşları yüzümü çiziyor ve bunu ona yaptığım için kendime çok kızıyorum. Bize yaptığım için. Mükemmel olan bu geceye.

"Sonra banyodan gelen bir nefes sesi duydum." "Keith.
Sen-"

"Onu banyoda buldum. Küvetin içinde. Her yer kan içindeydi. O nefesi son nefesi olmalıydı çünkü onu küvetten çıkardığımda ölmüştü. Elimden geldiğince kalp masajı yapmaya çalışsam da bunu biliyordum. Çığlık atarak ailesini çağırdım, gelmeleri çok uzun sürdü ve geldiklerinde de sersemlemiş ve kafaları karışmış haldeydiler. Amy akşam yemeklerine uyku hapi atmıştı çünkü uyanıp onu çok erken bulmalarını istemiyordu."

Aman Tanrım. Boğazımın arkasına bir hıçkırık takılıyor ve onu geri itmek için çok uğraşıyorum.

"Keith..."

"O gece partide mutlu ve eğlenceliydi çünkü bir planı vardı ve hazırды. Ama ben hazır değildim, ailesi de hazır değildi. Onu iyileştirmek, mutlu etmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, asla başaramadım ve öldü."

Kesik kesik nefes alıyorum, kollarında dönmek ve ona sarılmak için can atıyorum. Ama bundan nefret edeceğini biliyorum. Bana bunu söylüyor çünkü bunu yaparken bana bakmak zorunda değil.

"Onu kurtaramazdın, Keith. O kadar kararlıysa kurtaramazdın."

"İçgüdülerime karşı koyup daha önce geri dönmeseydim
o gece onu kurtarabilirdi. Hastaneye gidebilirdi ve

ihtiyacı olan yardımı aldı."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum yarı hıçkırıklarla, artık kendimi tutamıyorum. Tanrım, bu adam önleyemediği bir şey yüzünden ne kadar suçluluk duygusuyla yaşıyordu?

"Bana çok şey verdin Maia. Benim için her şeyi mümkün olan en iyi şekilde değiştirdin. Grup ve çocuklar dışında yaşayamıyordum ama şimdi yaşıyorum. Senin için çıldırıyorum. Lütfen bundan bir saniye bile şüphe etme. Sen Amy değilsin. Sen benim Maia'msın. Pandora'm ve Psyche'msin. Benim doyamadığım tatlı sevgilimsin. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, tamam mı? Sabırlı olabilir misin? On yıldır bunların hiçbirisiyle uğraşmadım ve şimdi aniden uğraşıyorum ve bu çok zor. Bazen düşündüğümde çok daha zor oluyor. Ama deniyorum ve denerken yanımda olmanı istiyorum."

Bu sefer kollarının arasında dönüyorum, onu sırt üstü yatana ve ben üzerinde sürünene kadar aşağı itiyorum. Alnımı onunkine bastırıyorum ve karanlık gözlerine bakıyorum. "Seninleyim," diyorum ona, beni korkutsa da.

Bazı sırlar saklanan gerçeklerden çok itiraflara benzer, ancak onların açığa çıkması sizi her zaman özgür kılmaz. Bu da öyle bir şeydi. Bu, on yıl boyunca içinde tuttuğu ve hala eziyet çektiği itirafıydı.

Onu kurtaramadığı için duyduğu suçluluk.

Onu mutlu edemediğini ve onunla bir akşam geçirdikten sonra kendi canına kıydığını.

Onu o şekilde bulması ve çok geç olduğunu bile bile onu kurtarmaya çalışması.

İçgüdülerini daha önce dinlemediği ve onu daha hızlı bulamadığı için acı çekiyordu.

Gözlerine ulaşmayan solgun bir gülümseme sunuyor ve aniden bu adamın kalbimi kırmakla kalmayıp tamamen paramparça etmesinden çok korkuyorum. Ben onun Maia'sı, Pandora'sı, Psyche'si ve bana taktığı diğer isimler olabilirim.

Ama ben onun Amy'si değilim.

Ve içimden bir ses bunun büyük fark yarattığını söylüyor.

K^{eith}

En yüksek ve en düşük seviyelerle dolu gecelerden sonra ŞAFAK gerçek bir orospu çocuğu olabilir. Gözlerimi açtığımda şafağın çoktan söktüğünü ve muhtemelen sabahın ortalarından sonlarına doğru olduğumuzu fark ediyorum.

Kabusumun görüntüleri kafamda dönüp duruyor ve düşüncelerimi temizlemeye çalışarak gözlerimi tekrar kapatıyorum. Bu konu hakkında konuşmaya başladığımda bunun olacağını biliyordum. Ne de olsa uyarılmıştım. Bu yutkunmamı kolaylaştırmıyor. Maia'yı uyandırmamış olmam bir mucize. Ben bile huzursuzluğumu hissettim ama uyanır uyanmaz yataktan fırladım ve aramayı yaptım.

Onunla telefonda bir saat konuştuk. Ona rüyamda olan her şeyi anlattım. Unutmak mı yoksa kendime eziyet etmek mi istediğimi bilmediğim bir gerçekliğin ayna görüntüsü olan rüya.

"Yas aşamalı olarak gelir Keith," dedi bana. "Çok uzun bir süredir acı, suçluluk, öfke ve pazarlık arasında sıkışıp kalmışsın. Buna bir de büyük olasılıkla TSSB gibi görünen bir şeyi eklediğinizde

kabuslar. Bunu çok içgüdüsel bir düzeyde deneyimleyeceksiniz. Ancak, o gece olanları ve bu olaydaki rolünüzü kabullenmenin yolunu bulabilirsiniz, değiştiremediğiniz ve değiştiremeyeceğiniz şeyler için kendinizi bir kez ve herkes için affedebilirsiniz, diğer taraftan her zamankinden daha güçlü çıkacaksınız. Bu dalgalar halinde gelecek, bazıları diğerlerinden daha büyük ve daha güçlü olacak. Sadece yaptığınız şeyi yapmaya devam edin, biz sizi oraya ulaştıracağız. Ulaştıracamız."

Ona inanmaktan başka çarem yok. Sadece bu arada Maia'ya zarar vermek istemiyorum.

Yanımdaki tatlı çıplak beden kıpırdanıyor ve muhtemelen benimle aynı şeyi fark ettiği için çıkardığı iniltiyi gülümsüyorum. Elimi karnının altından geçiriyorum ve bana yaslanana kadar onu serin beyaz otel odası çarşafı boyunca kaydırıyorum.

Bir gözünü kırpıştırarak açıyor, sonra daraltıyor. "Beni yatağına götürmene izin vermem için ikna ettiğinden beri yeterince uyumadım."

Kıkırdıyorum. "Benim açımdan pek de ikna edici olmadı."

Kaşlarını çok sevimli bir şekilde çatıyor. "Bu ne yazık ki doğru. Bunu tartışamam bile, çünkü ben aslında gelip senin erdemini çalan bir fahişeyim. Oh bekle, belki de tam tersi."

Yüzüm hala dün gece daldığımız temiz hava ve şampuan kokan saçlarına dalıyor. Bu kadın parfüm kullanmıyor ve bahse girerim bunun nedeni parfümün ona göre gereksiz bir masraf olması. Biri onun için yapmadıkça nadiren yaptığı makyaj da aynı şekilde.

Bir daha asla endişelenmemesi için ne verirdim? Acaba benim tatlı Maia'm uykusunda konuştuğunu biliyor mu?

Dün gece yatağıma geri döndüğümde uyurken söylediği sözler, içime beklediğim kurşun ağırlığı gibi yerleşmiyor. Bunun yerine göğsüm her zamankinden daha hafif hissediyor ve bunun onun itirafından mı yoksa benim itirafımdan mı kaynaklandığını sorgulamak zorunda kalıyorum. Sırf tekrar söylediğini duyabilmek için bunu kast edip etmediğini sormak istiyorum ama onun şerefine bir sone söylemeye hazır olana kadar çenemi kapalı tutmam gerekiyor.

Mesele şu ki, ona aynı şekilde hissettiğimi söylemek istiyorum. Çünkü sanırım öyle.

Ama bana beni sevdiğini söylediğinden haberi yok çünkü bunu yaparken uyuyordu.

Sadece bir kadına onu sevdiğimi söyledim ve o da benimle bir akşam geçirdikten ve beni sevdiğini söyledikten sonra gidip kendini öldürdü. Amy'nin cesedini bulacak kişinin ben olacağımı tahmin edip etmediğini asla bilemeyeceğim. Ertesi sabah erkenden gelip onu kahvaltıya götüreceğimi biliyordu.

Hiç gerçekleşmemiş bir kahvaltı.

Onun kanını derimden ve tırnaklarımın altından temizlemek duşta saatlerimi aldı. Haftalarca hala kokusunu alabildiğime yemin ettim. İşte o zaman kendim olmayı bırakıp bu adama dönüştüm. Gülümseyen, kahkaha atan ve en iyileriyle dalga geçen çünkü içi ölü ve insanların bunu bilmesinden korkuyor.

Ama için hala ölü mü?

Maia kollarımda kıvranıyor, pencereye doğru dönerken göğüsleri göğsüme sürtünüyor, küçük kıcını sabah odununu görmekten çok mutlu olan kıcıma doğru kaydırıyor. Uzanıp bir yanağını sıkıyorum. "Bunu ben mi alacağım?"

"Kıçım mı?" diye
ciyaklıyor. "Senin
kıçın."

"Ben. Um. Bilmiyorum." Titrek bir nefesle gülüyor. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Tüm bu vajinal penetrasyon ve kızlık zarının bozulması olayı her zaman şovu çaldı."

"O zamana kadar çalışırız."

"Belki önce birkaç oyuncakla?"

Aletim o anki fantezimin nesnesine doğru sarsılırken boğazımdan bir hırıltı kopuyor. "Oyuncak mı istiyorsun Maia? Bize kesinlikle birkaç oyuncak bulabilirim."

"Onları hep merak etmişimdir." "Başka
neyi merak ediyorsun?"

"Pek çok şey. Ben tecrübesizim, unutmayın."

"Sana öğretmekten ve bilmek istediğin her şeyi göstermekten mutluluk duyarım, sevgilim. Bu benim için bir zevktir. Kelimenin tam anlamıyla."

"İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı." Kıkırdıyor, bana karşı tekrar kıkırdanıyor ve kalbim onun gülümsemesiyle göğsümde sarsılıyor.

Ciddi miydin, Maia? Beni gerçekten seviyor musun?

"Bana kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey söyle," diye soruyorum, havamızı anında eğlenceli ve seksi olmaktan çıkarıp ciddi ve muhtemelen hüzünlü hale getiriyorum. Ciddi çünkü Maia hakkında kimsenin bilmediği şeyler söz konusu olduğunda böyle davranıyor. Üzücü çünkü *ben de* son zamanlarda böyle davranıyorum.

Ama nedense dün geceki konuşmalarımız beni ondan daha fazlasına ihtiyaç duyduğum bir çarpışma rotasına soktu. Her yönden daha fazlasına ve Maia Angelo hakkında bilinmesi gereken çok şey bildiğimi hissetmeme rağmen, bir ton daha fazlasını kaçırdığımı biliyorum. Parmaklarım kaburgalarının kıvrımı boyunca nazikçe kayarak belinin alt kısmına iniyor ve kalçalarının yükselişine geri çıkıyor.

O kadar seksi ki nasıl anlayacağımı bilemiyorum. Ya da ellerimle nereden başlayacağımı.

"Her akşam ilk gördüğüm yıldızdan dilek dilerdim. Üniversiteye gidene kadar bunu bırakmadım."

Hayatı gerçekten boka sarmışken bile umudunun hiç tükenmemiş gibi görünmesine gülümsüyorum. Birçok kişi milyonlarca kez pes edebilirdi. Başına gelenleri kabullenirdi çünkü bu savaştan daha kolaydı. Ama Maia Alice Angelo değil. Dudaklarım çenesinin hemen altındaki yumuşak tene bastırıyor. "Ne diledin?"

"Pek çok farklı şey," diyor cevap vermek istemediğini belli eden bir ses tonuyla.

"Neden durdun?"

"Bilmiyorum. İlk büyük dileğim üniversiteye girmek ve oradan ayrılmaktı. Ondan sonra daha fazlasını dilemek için biraz açgözlü hissettim. Bir kez ayrılmak zorunda kaldım

Okuldan çıkıp Kaliforniya'ya geldiğimde gece gökyüzündeki yıldızları çok iyi göremiyordum ve o noktada çok fazla şey dileyemeyecek kadar öfkeliydim."

Oh Maia. Onu tekrar öpüyorum, bana karşı biraz daha sıkı tutuyorum. "Sıradaki sensin."

"Kimsenin benim hakkımda bilmediği bir şey mi?" Başını sallıyor. "Tamam. Bir düşüneyim." Muhtemelen insanların benim hakkımda bilmediği çok şey var. Erkeklerin bile. "Yaptığım işi seviyorum ama ünlü olmaktan nefret ediyorum."

Gülüyor. "Bunu zaten biliyordum." "Biliyor muydun?"

Başını sallıyor ve daha sert gülüyor. "Bunu herkes biliyor Keith. Ford kamyonet kullanıyorsun. Güzel bir yere gitmek zorunda kalmadıkça kot pantolon ve tişört giyiyorsun ve ne zaman güzel bir pantolon ya da ayakkabı giysen yüzünü buruşturuyorsun. Biri fotoğrafını çekmeye çalıştığında gülümsemeye zorluyorsunuz. Hollywood karşıtı bir evde yaşıyorsunuz ve içinde zerre kadar hak sahibi yok. Aslında hepiniz böylesiniz. Ama en çok sen ve Jasper."

Elimi dağınık bir şekilde yüzüme dökülen saçlarımın arasından geçiriyorum. "Belki de bu çok kolaydı. Pekâlâ, aklınızı başınızdan alacak bir fikrim var ama gerçek olduğu için yargılayamazsınız."

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz."

"Hayatımda verdiğim en hızlı karar, hastanede hemşireye yalan söyleyip seninle kalabilmek için nişanlı olduğumu söylemek oldu."

Yapacağını bildiğim gibi havayı içine çekiyor.

"Ciddi değil misin? Bu senin en iyi kararın mıydı?"

"En akıllıca olanı da seni yanıma taşınmaya ve grubun asistanı olmaya zorlamamdı."

"Bunu kastetmiyorsun."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve yukarıdan ona bakıyorum. "Evet. Bu anlaşımdan elde ettiğim şu harika sekse bak." Bana tokat atıyor, ben de gülüyorum ve saçının ucundan tenine doğru bir öpücük izi bırakıyorum.

omzundan kulağının dibine kadar. "Şaka bir yana, ciddiym. Benimle yaşadığın ve bizim için çalıştığın için çok mutluyum. Yaptığım en iyi şeydi."

"Ve bunu başka kimse bilmiyor mu?"

Sırıyorum, burnumu kulağına götürüyorum ve fısıldıyorum, "Artık biliyorsun. Ama kimseye söyleme, tamam mı? Bu bizim sırrımız."

İç geçiriyor, geriye uzanıp ellerini sakallı çenemde ve saçlarımda gezdiriyor. Dirseğimi dayayarak ona doğru eğildiğimde koyu renk gözleri sakın ve huzurlu, hatta memnun. Bu onun yüzünde sıkça görebileceğiniz bir ifade değil. Genellikle içinde biriktirdiği bir huzursuzluk cephaneliği vardır.

Ama şimdi değil.

Şu anda kollarımda o kadar güzel mutlu ki, tatlı sözlerim beyninde uçuşuyor. Onu bu şekilde görmek beni daha da aydınlatıyor. Kendi karanlığımdan daha fazlası dağılıyor, sabah güneşiyle birlikte yanıyor.

Belki de her şeye rağmen bizim için umut vardır? Belki bu çılgınlığı yürütebiliriz?

Eğilerek onu öpüyorum, dudaklarım dudaklarını aralıyor ve dilim içeri dalıyor, onun sıcak, tatlı ağzının temasına ihtiyaç duyuyorum. Onun dokunuşuna, tadına ve sıcaklığına ihtiyaç duyuyorum. Sadece *ona* ihtiyaç duyuyorum.

Parmaklarım yüzünde, boynunda ve köprücük kemiğinin üzerinde geziniyor. Esnek göğüslerinden birini avuçlayıp adımın inletmek üzereyken kapım çalınıyor. "Bir saatin var pislik herif," diye bağırıyor Henry. "Ve bir dahaki sefere telefonlarınızı açın ki ölmediğinizi bilelim."

"Sanırım düşündüğümüzden daha geç oldu." Maia kıkırdıyor, yüzüme doğru dönüyor.

Çarşafı kaldırıp altında saklı olan ihtişama bakıyorum ve inliyorum.

"Seninle yatakta çıplak saatler geçirmek istiyorum."

"Bu plana San Fran'da başlamaya ne dersiniz? Bütün gece vaktimiz var, değil mi? Yarına kadar oynamayacaksın."

"Sevgilim, sana olan arzumu tatmin edecek hiçbir zaman yok." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve yataktan kalkıyorum çünkü onu istediğim şekilde öpmeye devam edersem; o uçuşu kesinlikle kaçıracağız.

Çarşafı da yanına alarak dönüyor ve sırtı bana dönük bir şekilde pencerenin önüne oturuyor. Komodinin üzerinde takılı olan telefonunu eline aldığı anda derin bir iç çektiğini duyuyorum.

"Ne var? Ne oldu?" Son eşyalarımı hızla toparlayıp duş için gerekenleri alırken soruyorum.

Başını omzunun üzerinden çeviriyor, telefonuna dönmeden önce kısa bir süre göz göze geliyoruz. "Babam," diyor, sesindeki öfke açıkça belli oluyor. "Dün gece program sırasında aradı, konuşmak istediğini söyleyen bir sesli mesaj bıraktı. Bu sabah tekrar aradı."

"Başka bir mesaj bıraktı mı?"

Başını sallıyor ama başka bir cevap vermiyor.

"Onu geri arayacak mısın?"

Bir başka ağır iç çekiş. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Varlığımdan haberdar olduğu tek an o yirmi binliğin bana miras kaldığı zamandı. Üniversite için kullandığım ve ona vermediğim için çok kızmıştı. Los Angeles'a gitmeden önce bir konuşma yaptık ve pek iyi gitmedi diyelim. İkimiz de bir sürü öfkeli kelime paylaştık."

Ona doğru yürüyorum, yanına oturuyorum ve kolumu omzuna dolayarak başını göğsüme çekiyorum. "Bir şey yapabilir miyim?"

"Hayır. O benim pisliğim ve şimdilik onu görmezden gelmeyi planlıyorum. Benden yeterince şey aldı. Onunla konuşmak istemiyorum ve söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı. İstediğim en son şey de senin ve diğerlerinin ona bulaşması."

Başının üstünden öperim. "Senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa." "İhtiyacım olan şey biraz kahve, kahvaltı ve duş. İçinde olmak zorunda değil bu emir."

Parmaklarım sırtının pürüzsüz teni boyunca kayıyor; ipek, saten, günah ve cennet bir arada. "Gel benimle duş al. Sonra seni besleyeceğim ve kafein vereceğim."

Eli koluma değiyor, koyu renk gözleri parlayan güneşe karşı bana bakıyor. Ondan gelen en ufak bir dokunuşun beni nasıl nefessiz bıraktığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Sanki hayatı boyunca hiç umuda benzer bir şey hissetmemiş gibi hissediyorum. Ona verebileceğim bir şey için bunu istemek çok mu fazla?

Beni sevmeni seviyorum, Maia.

"Bunların hiçbirine hayır diyemem. Sonra beni özel jetinizle daha önce hiç gitmediğim başka bir şehre götüreceksiniz. Kendimi bir Hallmark filminde ya da fevkalade müstehcen bir aşk romanında gibi hissediyorum. Hangisini tercih edeceğime karar veremiyorum."

"Eğer fikirleri yoklayacaksak, ben B şikkını seçiyorum. Hallmark'ın çok sık hata yapmasıyla tanındığını sanmıyorum."

Bana gözlerini deviriyor, ayağa kalkıyor ve çırılçıplak banyoya doğru yürüyor. Bir kez daha zaman kısıtlamamız olması çok kötü. Onunla çıplak olarak çok fazla saat geçirmek istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Hayır, benim en büyük sorunum onunla yapmak istediğim şeyler değil. Ya da ona yapmak istediklerim.

En büyük sorunum, beni hâlâ rahatsız eden bir geçmişle mücadele etmeye çalışmak.

Hâlâ ruhumun üzerinde oturan, onu karanlıkla kaplayan bir şey. Hala üzerimden atamadığım fazladan bir deri tabakası gibi üzerime yapışıyor.

On yıl içinde, gözlerimi kapatıp Amy'yi kollarımda ölü ya da bana son kez gülümserken canlı olarak hayal etmediğim çok az gece oldu.

Maia'yı istediğim gibi sevmekten korkuyorum. Beraberimde getirdiğim şeylerden, kafamda ve kalbimde yaşayan hastalıklı zehirden korkuyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor. Ve şu anda, benden daha iyisini hak ediyor.

Ben de deniyorum. İlk defa deniyorum. Onun için. Benim için. Bizim için.

Tek umudum benden çok çabuk vazgeçmemesi. Umarım ona denediğimi söylediğimde bana inanır. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, Maia. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

M^{aia}

"Eğer seni oradan oraya sürüklemiyor olsaydım şu anda ne yapıyor olurdun?"

"Muhtemelen uyuyordur. Çünkü en son ne zaman arka arkaya dört saatten fazla uyuduğumu hatırlamıyorum," diyor Keith ve ben de ona nazikçe sırtıyorum.

"Çünkü aletini bana bastırıp duruyorsun Keith. Bir kız ne yapmalı? Görmezden mi gelsin?"

Gülüyor, bir tavuk kanadı alıyor ve neredeyse hepsini bir ısırıkta içine çekiyor. Tam bir mağara adamı. "Büyürken hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye soruyor ve bana bunu sormasına şaşırmam gerekirken şaşırmıyorum. Seattle'dan ayrıldığımızdan beri durmadan sorular soruyor ve bu neredeyse bir hafta önceydi. Bana soracak bir şeyi kaldığını düşünemiyorum ama belli ki yanılıyorum.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Üniversitede birkaç hafta bir çocukla çıkmıştım. Yakışıklıydı, futbol oyuncusuydu. Benim birinci sınıf öğrencimin son sınıf öğrencisiydi."

"Peki Şimdi nerede?"

Gözlerindeki kıskanç parıltı ve çenesindeki keskin kilit karşısında sırtıtmama engel olamıyorum. "New Orleans. Senin takımında oyun kurucun olarak oynuyorum."

Keith'in gözleri yuvalarından fırladı. "Bana ilk resmi erkek arkadaşının Jake Nethers olduğunu mu söylüyorsun?" Başımı salladığımda kilitli çenem açılıyor, boktan gülümsememi bir tavuk kanadının arkasına saklamaya çalışıyor ve savaşıyorum. "Ve onunla yatmadın mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bence yapmadığımı zaten biliyorsun. Bu yüzden o kadar uzun sürmedi. Tanıştığımız ilk gece denedi ve bakire olduğumu öğrenince sonraki haftalarda daha da çok denedi. Benden tek istediğinin bu olduğunun farkındaydım ve ben sadece... Bilmiyorum. Ona sahip olmak istemedim. Kampüsteki her kızı becerdi."

"Bu bende topa müdahale etme, altı sayı yapma ve topu onun suratına doğru fırlatma isteği uyandırıyor."

"Çok olgunca bir davranış."

"Biliyorum. Benim gibi biriyle birlikte olduğun için çok şanslısın. Ona güzel V-kartını vermediğın için kendini gerçekten iyi hissetmelisin. Yaşayacağın orgazm eksikliğini hayal edebiliyor musun? İyi ki saklamışsın ve bende kalmasına izin vermişsin. Alternatifini düşündükçe senin adına ürperiyorum."

"Çok nazıksınız."

"Yüzünün her yerinde sos var." Göz açıp kapayınca kadar masanın öbür ucuna uzanıp yanaklarımı ve dudaklarımı yalıyor. Ona vurup itiyorum ve yüzümü peçeteyle siliyorum. "Hayat Kuralı #286: Bir erkek bir şeyi yaladığında, o onun olur. Bu, bir daha kimsenin yüzünü öpemeyeceği anlamına gelir."

"Beni sahiplenmek için malikanenin banyosunda beni zaten yaladın. Cidden tekrar yapmana gerek yoktu. Ve bunun bir hayat kuralı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Oh, seni o banyoda yaladığımı hatırlıyorum," diyerek beni anında kızartan muzip bir sırıtışla alay ediyor. "Ben sadece iddiamı yeniden ortaya koyuyorum. Benim olduğumu bilmeyen varsa diye söylüyorum. Banyoda ilk kez sadece sen ve ben vardık, yani seni yaladığımı başka kimse görmedi."

"Kıskandığında çok tatlı oluyorsun, o yüzden bunu görmezden geleceğim. Şimdilik. Ama yüzümü yalamayı ve senin olduğumu iddia etmeyi bırak. Bu iğrenç."

"Tatlı sevgilim, bu şimdi bilinsin. Ben sahipleniciyim. Kıskancım. Kararlıyım. Ve senin için deli olduğumdan, tüm bunlar bin kat artıyor. Boş ver. Buna alışın. Nasıl idare edersen et, orada ve gerçek bu. Artık sana başka bir erkeğin dokunmasını asla istemiyorum. Ve bu asla değişmeyecek."

Kalbim bir sinek kuşunun kanatlarından daha hızlı çarpıyor.

O böyle şeyler söylediğinde, başımızın üzerinde asılı duran diğer her şeyi bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum.

Onun sözlerine tutunuyorum. Bakışlarına. Onun lanet mağara adamı maskaralıklarına. Onlar benim hayatımın kanı. Benim aptal, kız gibi yaşam çizgilerim. Ve onlardan nefret ettiğim kadar, daha fazlası için ne kadar çaresiz olduğumdan da nefret ediyorum.

En kötüsü de ne? Bundan zevk alıyorum. Onun tepkilerinden zevk alıyorum. Çılgın, saçma sapan kıskançlığından ve bana sadece sözleriyle değil, gözleriyle ve vücuduyla tapmasından. Beni işaretlediğinde külotumu ıslatıyor çünkü ben onunum ve beni bu şekilde tutması gerekiyor.

Bana istendiğimi hissettiriyor ve daha önce hiç kimse bunu gerçek anlamda yapmamıştı.

Asla.

Neredeyse bu adam olmamasını dileyecektim. Birden fazla "En Uygun Bekar" listesinde yer alan bu zengin, rock yıldızı. Oyun alanımız eşit olmaktan çok uzak. Ayaklarına kapanacak ve karşılık vermeyecek milyonlarca kadın bulabilir.

Ama asla başka bir sen bulamayacak.

Buna gülümsüyorum. Bu doğru. Ve istediği kişi benim.

Tutunduğum şey bu. Hâlâ aramızda sıkı sıkıya duran geçmişinin çirkin kalp kırıklığına değil.

Öğle yemeğini bitirip Smithsonian müzelerinden birine gidiyoruz. Burada DC'nin tüm tarihini keşfetmek için haftalar harcayabilirim ama ne yazık ki sadece bugünümüz var ve karar vermek zor olsa da burayı es geçemezdim.

Ulusal Amerikan Tarihi Müzesi'ne giriyoruz ve Keith hemen elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Elimi dudaklarına götürüyor, yürürken dalgınca parmak eklemlerimi öpüyor. Bu basit ve zararsız hareketin içime yaptığı şeyi yapmaması gerekirdi.

Birine bu kadar aşık olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ve her ne olursa olsun, bu beni her şey ilk başladığında olduğu gibi korkutmalı. Ama yere çakılmayı hayal edemeyecek kadar kendimi kaptırmış durumdayım. Tam altımda gizlendiğini bilsem bile.

Gözlerim işaretleri okuyor ve ilk olarak nereden başlayacağımı bilemiyorum. "İyi günler," diyor gri topuzlu ve sıcak gülümsemeli bir kadın bizi selamlarken. "Benim adım Joselyn. Bugünkü rehberiniz ben olacağım." Keith'e bakıyorum, o da dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtişla omuz silkiyor.

Tek açıklaması "Tüm deneyimi hak ediyorsun" oluyor ve Joselyn'in ardından iki adım attığımda kulağıma başka bir ses fısıldıyor.

"Sadece Prince'in sarı Cloud elektro gitarını görmek istiyor." Henry. Ona doğru dönüyorum ve yüz ifadem karşısında gülüyor. "Ne? Bu saçmalıktan zevk alan tek kişi sen değilsin. Burayı kiraladık."

"Bunu yapabiliyor musun?" İnanamayarak nefes nefese kaldım. O bunu söyleyene kadar etrafta başka turist olmadığını fark etmemiştim.

"İstediğimiz her şeyi yapabiliriz. Bu gece onların şehrinde çalışıyoruz. Sadece bir telefon görüşmesiydi," diyor Gus göz kırparak.

"Bunu yapması gereken kişi ben olmalıymışım gibi hissediyorum," diye homurdanıyorum.

"Ama o zaman sürpriz olmazdı," diyor Keith elimi daha sıkı sıkarak.

"Ahududulu bir bere takıyordu. İkinci el dükkanlarında bulabileceğiniz türden," diyor Henry.

"Washington'ın üniformasının burada olduğunun farkındasınızdır. Dorothy'nin yakut terlikleri. Bağımsızlık Bildirgesi'nin yazıldığı ucube masa. Edison'un ampülü."

Henry beni dürttü. "Ve sen bir tarih profesörü değilsin çünkü..." Bunu askıda bırakıyor ve birden aklıma komik bir şey geliyor. Vi bir ilkokulda özel eğitim öğretmeni. Kızlarla çoğunlukla evde ilgilendiği için şu anda vekil öğretmen ama Jasper'la bir araya gelmeden önce Adalyn'in dadısı olarak işe alınmadan önce de bu işi yapıyordu.

Bu yapabileceğim bir şey mi?

Tarih öğretmek mi? Dünya tarihi çok büyüleyici olduğu için dünya tarihi. Her fırsatta tonlarca kurgusal olmayan tarih kitabı okurum. Sanki bana serumla uyuşturucu veriliyor. Ama öğretmek istiyor muyum? Ugh! Çözülmesi gereken çok şey var. Okula döndüğümde deneyeceğim o kadar çok şey var ki. Keşke yarın olsaydı.

Keşke bildiğimden daha erken olabilseydi.

"Lincoln'ün silindir şapkası ve Graham Bell'in büyük telefonu da burada," diye ekliyor Jasper gözüme çarparak. "DC'ye en az bir düzine kez gittim ve bir kez bile müzelere girmeye cesaret edemedim. Vi ve kızlar burada olamadıkları için çok üzgünüm. Buna bayılırlardı."

Gus sırtına bir tokat atar. "Henry'nin adası gibi, kardeşim. Bunu kızlar büyüdüğünde yapacağız. Naomi ve benim kendi veletlerimiz olduğunda."

Biraz geri çekilip bu adamların levhaları incelemelerini, tabelaları okumalarını ve sergilere hayranlıkla bakmalarını izliyorum. Ben de öyle yapıyorum. Yani, bu *tarih*. Tanık olmak çok güzel. Okumak için. Kavramaya çalışmak. Holokost müzesine gitmek istiyorum. Bu beni çok kıracak, ama bir insan olarak

hepimizin tanık olması gereken bir şey. Botanik bahçelerine ve sanat müzesine gitmek istiyorum. Afro-Amerikan Tarihi müzesine gitmek istiyorum çünkü bu yine her insanın deneyimlemesi gereken bir şey.

Ama aynı zamanda dünyayı gezmek ve deneyimlemek de istiyorum.

Beşimiz de Joselyn'in ilk Apple Mac bilgisayarı açıklamasını dinledikten sonra Keith bana dönüyor. Gülümsüyordu. Muzaffer bir kral gibi. Bunu benim için yaptı. Seattle'daki o geziyi sadece benim için ayarladı. San Francisco'da geç bir akşam yemeği randevusu ve New York'ta Central Park'ta bir gezinti.

Ve şimdi DC'de kiraladığı bir müzedeyiz, böylece insanlar dışarıda olduğumuzda yaptıkları gibi grubun üzerine damlamadan tüm o lanet tarihi izleyebiliyorum.

Seni seviyorum, diye düşünüyorum ama ağzımdan kaçırmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, kelimeler dudaklarımdan dökülmeden önce onları durdurmak için yanağımın içini ısıırıyorum. Bir süredir orada asılı duruyorlar ve sonunda serbest kalmak için bu anı seçerlerse her şeyi mahvedecekler. Yani, lanet olsun, nasıl mahvedemezler ki?

"İyi misin? Yüzünü buruşturuyorsun."

Deli gibi kızardım. "Surat mı? Hayır, surat yapmıyorum."

Bana eğlenerek sırtıyor. "Aslında öylesin. Sanki bir şey düşünüyorsun ama söylemek istemiyorsun. Ne oldu?"

Beni bu kadar iyi okuyabilmesine lanet olsun. O görmeden kafamı çeviriyorum. Hepsi.

"Gerçekten çok mutluyum. Beni çok ama çok mutlu ediyorsun ve sanırım... wooh," Ben üflerim. *İçinde tut, kızım!* "Bir şey yok. Yok bir şey. Geçen hafta benim için çok şey yaptın ve bu inanılmaz bir şeydi." Ona bir bakış atıyorum ve şimdi gözleri kocaman. Elbette şaşkın ama belki biraz da temkinli, bu yüzden devam ediyorum. "Bunu sana seni tekrar mutlu ettiğimi söylemeni bekleyerek söylemiyorum. Mutlu etmiyorum. Sadece, evet, Seattle'da sahneye çıkmadan önce söylediğin gibi." *Kapa çeneni! Kapa çeneni!* "Sen sadece sensin ve sonra bunu yaptın ve ben..." Abartılı bir iç çekişle sarkıyorum. "Teşekkür ederim. Söylemeye çalıştığım şey çok zayıf bir şekilde bu."

Yüzü aydınlanıyor, sadece aydınlanıyor, ama konuşmam bittiğinde ve ben burada kızarıırken bile sessizliğini koruyor. Şimdi Julia Roberts'ın *Notting Hill*'de Hugh Grant'e bir çocuğun önünde durup ondan kendisini sevmesini isteyen bir kız olduğunu söylediğinde neler hissettiğini anlıyorum. Lanet olsun. Aşk neden böyle olmak zorunda? Karmaşık ve boktan.

Diğerleri de burada ve her şeyi hallettiler ama aynı şey değil. Keith de biliyor, ben de. Ulusal Amerikan Tarihi Müzesi'ni kiraladı.

Bunu benim için yaptı.

Çünkü ona buraya gitmek istediğimi söyledim.

"Bir gün, tekrar dünya turuna çıktığınızda, bana tüm tarihi gösterir misiniz?"

Dudakları benimkilerle buluştu. Sert. Sert. Pervasız. Benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Ama bu öpücükte bir şey farklı hissettiriyor. Biraz daha tutkulu. Bir dokunuş daha talepkar. Beni sevdiğini sözleriyle söyleyemeyebilir ama bu öpücük kesinlikle onun için bunu yapıyor.

Hareketleri de öyle ve en çok sevdiğim şey de bu.

Bağımızı derinleştirirken dili dışarı çıkıyor, bir eli saçlarımda, diğeri sırtımın alt kısmında, yeterince yaklaşıyorlarmış gibi beni daha derine bastırıyor. "Maia," diye mırıldanıyor içimde, saç diplerimi çaresizlikle sıkıca kavırıyor.

Ani bir tiz ıslık havayı deler.

Gus, "Ya bir oda tutun ya da arayı kapatın ama şu PDA'yı bırakın," diye sesleniyor. "Bu iğrenç bir şey."

Henry abartılı bir kusma sesi çıkarıyor ve Keith ile ben gülerek oradan uzaklaşıyoruz. Gus'a orta parmağını attı. "Naomi'yle bir düzine kat daha kötüsün."

Çocuklar müzede ilerlemeye devam ederken Henry, "Aslında bence Jasper ve Vi en kötülerini," diye ekliyor.

Keith'in alnı benimkine düşüyor, eli yüzümü kavırıyor. Kafasına çılgın mutluluk ishalini bıraktığımdan beri bana hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerimin içine bakmaya devam ediyor ve ben artık dayanamıyorum.

Ona bir göz kırpıyorum ve geri çekilip diğerlerine yetişmek için hareket ediyorum.

Turun geri kalanını bitiriyoruz, ki bu inanılmaz. Bütün gün oyalanabilirdim ama soundcheck için harekete geçmemiz gerekiyor. Çocuklar bu gece FedEx sahasında çalışıyor ve sahaya giderken stadyumun yeraltı bölümünden geçerken Jasper bana buraya en son geldikleri zamanı anlatıyor. Medyanın grubun, özellikle de kendisinin, Gus'ın ve Viola'nın peşinde olduğu zamanlardan.

"Tam bir kâbustu," diye açıklıyor, yüz hatlarında garip, neredeyse acı dolu bir ifade beliriyor ve hemen ardından muzip bir ifadeye dönüşüyor. "Aynı zamanda Vi ve ben sonunda bir araya geldiğimiz için gezinin en iyi kısımlarından biriydi."

"Gizlice," diye karşılık veriyor Gus sinsi bir sırıtışla. "Ondan sonra neredeyse iki hafta boyunca bunu bir sır olarak sakladılar."

Jasper gülüyor ve tüm bu dramın nasıl bu şekilde sonuçlandığını hayal etmek çok zor. Daha önce olduklarından daha güçlü çıktılar. Benim kardeşim yok ve yaşayan tek akrabam kan emici bir vampir, bu yüzden her gün tanık olmasaydım bu sevgi ve bağlılık seviyesini anlamak benim için neredeyse imkansız olurdu.

Bu gece için sahnenin kurulduğu alanın ortasına ulaşıyoruz. Marco bütün gün burada birbiri ardına çıkan yangınları söndürmeye çalışmış ve sahnenin kenarında beni selamladığında yorgun görünüyor. "Ne yazık ki böyle güzel bir öğleden sonra ve benim işim henüz bitmedi."

"Ha?" Gülüyorum, çenemi ona doğru eğiyorum.

"Bugün çok kötü geçti ve tek yapmak istediğim odamda perdeler kapalı bir şekilde pastırmalı çizburger yemek. Ama yapamıyorum."

Adamlar ses ekibi ve etkinlik direktörüyle birlikte içeri girmeye başladığında uzanıp omuzlarını sıkıyorum. "Kusura bakma. Yardım etmek için kalabilirdim."

Başını sallar. "Hayır. Keith bir kaltağı keserdi. Ve o kaltak ben olurdum. Müze nasıldı?"

"Muhteşemdi. Aman Tanrım, bir şey vardı-" Sözlerim telefonumun çalmasıyla kesildi. Etkinlik direktörü bana buz gibi bir bakış fırlattı ve ben de hemen telefonumu çıkarıp bakmadan cevap verdim ve sahnenin yanından aşağıya, kapalı alana doğru süzıldüm. "Alo?"

"Ben de ne zaman açacağını merak ediyordum." Babamın sesini duyunca gözlerim sımsıkı kapandı. Lanet olsun. Onunla bir daha konuşmadan sonsuza kadar gidebilirdim.

"Ne istiyorsun? Neden sürekli arayıp mesaj atıyorsun?"

"Neredesin? Arka plandaki o gürültü de ne?"

"İşteyim," diyorum ona, bu işin ne olduğunu detaylandırmadan. "Bilirsin, böylece beni soktuğun tüm borcu ödeyebilirim."

"Ve eğer annenin sana bıraktığı parayı bana vermiş olsaydın, en başta bir sorun olmazdı."

Başımı sallıyorum, yumruğum telefonu o kadar sıkıyor ki çatlamamasına şaşırıyorum. "Annemin bana bıraktığının iki katından fazlasını toplaman dışında. Buna bir de uyuşturucu satıcısı çılgın bir bahisçiyi ekle. Hapse girmemenin ya da ölmemenin tek sebebi benim." Sert ve sinirli bir nefes üflüyorum. Bu konuşmayı o kadar çok yaptık ki başım dönüyor.

Benim adıma kart açtığını öğrendikten sonra onu emniyet güçlerine ihbar etmedim. Etmeliydim. Şimdi pişmanım ama artık çok geç, çünkü bir yıldan uzun süredir borcumu ödüyorum. Carvalo borcumu bir şekilde, bedenimle ya da paramla ödemezsem babamı ve muhtemelen beni de öldüreceğini söylediğinde ona inandım.

Sorun şuydu ki, ben korkak bir çocuktum. Çok kızgındım, evet, ama babam günün sonunda benim babamdı. Bana davranış şekline rağmen.

yapmam gereken şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ona olanak sağladım. Bunu şimdi anlıyorum. Ve bakın beni nereye getirdi. Başka bir şey yapamasın diye kredimi dondurmak zorunda kaldım ve bildiğim kadarıyla Carvalo artık onunla uğraşmıyor.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım. "Seninle konuşmak istemiyorum. Ayrılırken bunu açıkça belirttim. Seninle işim bitti."

"Carvalo gelip seni sorup duruyordu. Sizi dostça ziyarete geldi ve artık dairenizde yaşamadığınızı, restoranda ya da hukuk bürosunda çalışmadığınızı söyledi."

Birkaç adım sendeleyerek sahayı koltuklardan ayıran kalın dolgulu duvara uzanıyorum. "Neden beni arıyordu?"

"Sormadım ama eminim sizi bulmaya çalışmak onun için önemlidir."

"Parasını alıyor. Daha ne istiyor?!" Çığlık atıyorum. tüm gücümle telefonumu fırlatmak istiyorum ki bunu dinlemek zorunda kalmayayım. Böylece Carvalo gibi bir adamın beni aramaya geleceğini düşünmek zorunda kalmayacağım. Keith'i ya da grubu bilmiyor ve bunun için çok minnettarım. Tanrım, bunu onlara yüklemeyi hayal bile edemiyorum.

Bütün kötülüklerimi.

Ben asla tanrıça Psyche olmadım. Ben her zaman Pandora'ydım.

"Ben sadece elçiyim. Neredesin peki? İşte olduğunu söylemiştin. Tam olarak nerede?"

Kanım anında dondu. Babam Carvalo'nun beni bulmasına yardım etmeye çalışıyor. Konuştuğumuz sırada bizi dinliyor bile olabilir. Tanrım.

Aramayı kesiyorum ve babamın numarasını tamamen engelliyorum. Telefonumu kontrol ediyorum ve konum ayarlarının hâlâ özel olarak ayarlı olduğunu görüyorum. Bu bir rahatlama, ama küçük bir rahatlama.

Şimdilik güvendeyim. Sadece o beni bulmadan önce ne kadar gidebilirim bilmiyorum. Ve onları.

K^{eith}

Kaslarım sopalarımın her v u r u ş u n d a bükülürken sırtımdan aşağı ter damlıyor. Kulaklığımdan Jasper'ın sesi geliyor ama ritmimi mükemmel bir şekilde tutturmak için onu duymama gerek yok. Gus bana doğru yürüyor, yüzü kızarmış ve saçları kendi teriyle ıslanmış ama onun bulaşıcı gülümsemesi benimkini dudaklarıma çekiyor.

Bu mini turneden önce birkaç yıldır canlı çalmamıştık.

Sanırım son albümde yaşananlar işin tadını biraz kaçırdı ama son albümümüz çıktığında bunu daha fazla erteleyemeyeceğimizi biliyorduk. Şu anda hiçbirimizin bu kararımızdan pişmanlık duyduğunu sanmıyorum. Canlı bir dinleyici kitlesine çalmanın çok derin bir yanı var. Müzik yapma aşkımızın ötesinde bu oyuna başlama nedenimiz gerçekten bu.

Ama bu gece, her şey farklı hissettiriyor.

Çaldığım her vuruş, her ritim Seattle'dan beri aklımdan çıkmayan üç kelimeyi yankıladı. Maia beni seviyor.

Ve bugün, müzede, sanırım neredeyse söylüyordu. Sanırım Seattle'da sahneye çıkmadan önce söylediklerimden bahsetmesi ve tüm o çılgınca atıp tutması bununla ilgiliydi. O gece ona bana aşık olduğunu söylemiştim ve bugün o da bunu doğruladı.

Bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde uçurdu. Açıkça söyleyemesem bile onun yanındaydım. Kelimeler oradaydı. Dilimin ucundaydı. Ama ne kadar denersem deneyeyim, onları dışarı itemedim.

Amy'ye ya da onun anısına ihanet etmediğimi biliyorum. Maia'yı severek Amy'yi unutmadığımı, onun ya da sahip olduklarımızın yerine geçmediğimi biliyorum. Ama yine de... Bu lanet olası kederi durduramıyorum ve şu anda bunun için her şeyimi verirdim. Gözlerim ön sıraya kayıyor, kalbim ağrıyor çünkü Amy orada oturmuyor.

Amy hayatta değil.

Onu kurtarabilir miydim? Oraya biraz daha erken gitseydim? İçgüdülerimi dinleseydim? Bu yüzden Maia'yı hastaneye getirdim. Bu yüzden onunla kaldım. Bu yüzden onu evime sürükledim ve orada benimle kalmasını sağladım.

İçgüdü.

O büyük kahverengi gözleriyle bana baktı, korkmuş ve kanıyordu ve içimde bir şeyler değişti. Dünya farklı hareket ediyordu. Dinlemem ve takip etmem gereken alternatif bir ritmi vardı.

Maia'yı düşünüyorum ve dünyamı on s u z hayal edemiyorum.

Ya şuradaki şey? Bu bok beni başka hiçbir şeye benzemiyor. Çünkü sevdiğim birini kaybettim. Hem de en korkunç şekilde. Ve bunu tekrar yaşamayacağım, yaşayamam.

Şarkı sona ererken Jasper, "Bu gece inanılmaz bir dinleyici kitlesi oldunuz," diyor. Kalabalık büyük bir tezahürat ve alkış tufanı koparıyor. "Ciddiyim. İşte bu yüzden burada çılmayı seviyoruz, DC. Sizler bunu nasıl yapacağınızı biliyorsunuz."

Bileklerimi döndürerek biriken gerginliği serbest bırakıyorum. Davul çalmak, bütün gece gitar ya da bas çalmaktan çok daha zorlu bir iştir. Güçlü bir sırt, karın ve kol kasları gerektiren aralıksız bir egzersizdir. Bu yüzden bu kadar çok tur yüzüyorum, ağırlık kaldırıyorum ve koşu bandımda koşuyorum. Fiziksel olarak en iyi durumda olmadan bunu sürdürmemin imkanı yok.

"Bu geceki son şarkımız ve geldiğiniz için size teşekkür etmek istiyoruz." Jasper bana dönüyor ve gözlerinden bir şeyleri değiştirmek üzere olduğunu anlayabiliyorum. Bir turne ya da konserin ortasında bunu pek sık yapmaz. Ses ve ışık görevlileri katı bir set listesine sahip olmayı severler. "Hey Keith?" diye sesleniyor ve gülmeme engel olamıyorum. Gus ve Henry de aynı.

"N'aber kardeşim?" Cevap veriyorum ve nedense ne zaman konuşsam, her zaman ekstra yüksek ıslık ya da tezahürat alıyorum. Belki de kimse davulcudan davul çalmaktan başka bir şey beklemediği içindir.

"Bu gece buradaki güzel insanlar için yeni bir şeyler çalmaya ne dersiniz?"

Sopalarımı geri alıyorum ve omurgamı düzeltiyorum. Bununla nereye varmak istediğini hissediyorum. "Aklında ne var?"

Evet. Yüzünde şeytanın sırtışı var. "Değiştir."

Ona başımı sallıyorum ama yine de şarkının açılış ritmini çalmaya başlıyorum. Kalabalık daha da heyecanlanmak yerine sakinleşiyor, daha önce kimsenin duymadığı bir şarkıyı dinlemek için sabırsızlanıyor. Gus, Jasper'ı takip etmeden önce bana alaycı bir bakış fırlatıyor. Jasper'ın bu şarkıyı benim için yazdığını daha önce bilmiyorsam bile, Gus'ın yüz ifadesi bunu doğruluyor.

Zaman keşfedilmemiş bir

kapsüldür. Zaman, sapağı

olmayan bir yalandır.

Ama eğer zaman bir yalansa, o zaman

benim gerçeğimi gördün. Kimsenin geri

alamayacağı bir kader değişikliği.

Gökyüzümü aydınlat, en karanlık günümü.

Artık nasıl oynanacağını bilmediğim bir oyunu seviyorum.

*Değiştir. Değiştir. Benim için değiştir.
Beni denize sürükleyen o anının içinde
kayboldum. Değiştir. Değiştir. Şu tarafa
çevir.*

*Gözlerinde hissettiğim o yükseklik burada
kalacak. Değiştir. Değiştir. Kanaması
durana kadar değiştir. Seni bulmak tek
ihtiyacım olan şey olabilirdi.*

Şarkı sözlerini dinliyorum. Hepsini. Tıpkı Maia ile stüdyoya gittiğimiz ilk gün yaptığım gibi. Bana bunu mu söylüyor? Maia'nın benim anahtarım olduğunu mu? İhtiyacım olan tek şey onu bulmak mıydı?

Bu geceden sonra sadece bir gösterimiz daha var ve planım eve vardığımızda her şeyi kafamda netleştirmek.

Çünkü Maia'nın taşınmasını istemiyorum.

Planladığını söylediği gibi apartman alışverişine gitmesini istemiyorum. Gelecek tüm geceler boyunca her gece yatağında olmasını istiyorum. Çok erken olsa bile umurumda değil. Maia ile her şey çok erken ve çok aceleyle geldi ve bunun hiçbir önemi yok.

Sadece bunu her düşündüğümde kendimi bok gibi hissetmemem gerekiyor ve bu düşündüğümde biraz daha zor oluyor. Suçluluk duygusunun bu kadar uzun süre sonra bile beni bu kadar sıkı tutacağını düşünmemiştim.

Yine de Maia'nın benim için ne kadar özel olduğunu bilmesini istedim.

Onu mutlu etmek bağımlısı olduğum bir uyuşturucu. O benim tek boynuzlu atım. En ufak bir yağmurun bile kasırgaya dönüşebileceğinin kanıtı. Çünkü onun geldiğini hiç görmediğime eminim. Bu çılgın, vahşi kız, sahip olabileceğimi hiç bilmediğim her saplantıya dönüştü.

En sonunda bis olarak en büyük hitlerimizden biri olan "Time Surrender"ı çalıyoruz ve sahneden gülümseyerek ve kahkahalar atarak indiğimizde tek düşünebildiğim kendimi Maia'nın derinliklerine gömmek oluyor. Düşünebildiğim tek şey onu izliyor olmak.

"ÇOK HEYECANLI GÖRÜNMEYİN," diye uyarıyor Marco, parmağını bize doğru sallayarak. "Yapmanız gereken bir salon gösteriniz var."

Kahretsin. Hepsini unutmuşum. Bir radyo istasyonu ayarlamış ve bu işler böyle yürüyor. Bu nefret ettiğimiz kısım. Çünkü sadece mesai saatinde değil, yüzünüze odaklanmış birden fazla kamerayla halkın gözetimi altındayken gevşemek diye bir şey yok. Hayranlarla doğrudan buluşmak harika ve bu gecenin çoğu da böyle olacak ama yine de.

"Maia nerede?" Etrafıma bakınarak soruyorum. Ya her gece sahnenin kenarında bizi izliyordu ya da burada beni bekliyordu.

Marco, "Kendini iyi hissetmediğini söyledi, ben de onu otele geri gönderdim," diye açıklıyor ve midem bulanıyor. Bugün bana onu ne kadar mutlu ettiğini söylerken bir şeyler söylemeliydim. Neden karşılık vermedim? Hayatında hiç iyi bir şey olmamış, kimseden sevgi görmemiş ve bana kalbini açmış.

Peki ben ne yaptım?

Ben bir şey demedim!

"O iyi mi?" Henry endişeyle sorar.

Marco omuz silkiyor. "Sanırım öyle. Biraz solgun görünüyordu ve başının ağrıdığını söyledi. Muhtemelen tüm bu seyahatler onu yakalamıştır."

Ses kontrolünden sonra alışılmadık derecede sessiz ve içine kapanıktı ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum. Onu incitmiş olmalıyım. Sorduğumda iyi olduğunu söyledi ama nasıl olabilir ki?

"Bu gece kaçabilir miyim?" Cevabını zaten bildiğim halde Marco'ya soruyorum.

"İyi denemeydi. Zaten muhtemelen uyuyordur ve hepinizin orada olacağına dair söz vermiştiniz."

İç çekiyorum ama yenilgiyle başımı sallıyorum.

Telefonumu kontrol ettim ve ben sahnedeysen bana mesaj attığını gördüm.

Maia: Otele geri dönüyorum. Kötü bir baş ağrım var. Geldiğinde beni öp.

Belki de gerçekten başı ağrıyordur ve ben çok mu abartıyorum?

Keşke bu gece benimle olsaydın. Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur. Biraz dinlen, benim tatlı sevgilim.

Cevap vermiyor ve ben bunu çoktan uyuduğu anlamına alıyorum. Bugün erken saatlerde bu hafta ne kadar az uyuduğumuzdan yakınan ben değil miydim? Yine de duşumu alıp DC şehir merkezindeki büyük bara giderken göğsümde bir huzursuzluk var.

Radyo istasyonu mekânı tamamen ele geçirmiş durumda. İçeriye sadece radyo aracılığıyla yapılan yarışmaların kazananları ve açılış konserlerinin belirli seçkin hayranları girebiliyor. Ayrıca hayranlarımıza yüz piyango bileti dağıttık, bu yüzden mekan oldukça dolu.

Daha ikinci kata çıkmadan elli kadar özçekim ve poz fotoğrafı çektiriyor ve katılımcıların istediği tüm imzaları atıyoruz. Bu kısmı umursamıyorum. Hiç umursamadım ve biliyorum ki çocuklar da aynı şeyi hissediyor. Ne kadar uzun süredir bu oyunda olursak olalım, insanların sadece bizimle tanışmak istemesi değil, aynı zamanda bir şeylerin üzerine karalanmış ismimizi umursaması hala bir yolculuk.

Gus elini omzuma vurup beni bara götürerek, "Gel bir içki iç," diyor. Bize baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyen barmene, "İki shot iyi viski alacağız," diyor. Ve eğer bu birkaç ay önce olsaydı, harekete geçerdim.

İçkilerimize şüpheyile bakarken bize göz kırparak iki yerine dört shot sıralıyor.

"Onlara ilaç verdiğini mi düşünüyorsun?" Gus rahatsız olmuş bir bakışla sorar. Başına gelenlerden sonra, merak ettiği için onu suçlamıyorum. "Hayır.

Sanırım bu gece bizi becermeyi umuyor. İkimizi de. Sanırım." İlk bardağı kaldırıp selamlamak için havaya kaldırıyorum. O da kendi bardağını şaklatıyor.

ve Amy'yi küvetinde  l  bulduğum geceden beri boğazımı yakmayan kehribar rengi sıvıyı içiyoruz. "Berbat durumdayım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Gus bunu zaten biliyormuş gibi başını sallıyor      Gus ve ben böyle takılıyoruz.

"Hepimiz dağılmış durumdayız, dostum. Asla kendimizi toparlayamıyoruz. Naomi ile tanıştığımda hâlâ Vi'ye aşıktım ve Naomi'den Vi için yazdığım bir d eti söylemesini istedim. D   nsene. Ama Naomi'yle tanıştığımda her Şey değişti. Sanki hep oradaydı ve benim onu keŐfetmemi bekliyordu. Ayaklarının dibinde s r n r z, sağlam ayaklar üzerinde y kselemeyiz. Yani, bazen sıkı oynuyoruz, değil mi? Ama sonuçta bize sahipler ve bunu biliyorlar. Yine de bunu deėiŐtirmezdin." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Ve tahminimce sen de deėiŐtirmezdin. Peki seni bu kadar ŐaŐırtan ne?"

Ona ters ters bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"GeçmiŐten gelen hayaletlerin Şimdiki hayatınızı yönetmesine izin veremezsiniz." "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Ama bunun üzerinde çalışıyorsun, değil mi? Yani, bununla başa çıkıyorsun?"

"Evet,  yle. Ve bu konuda kendimi iyi hissediyorum, her ne kadar bu noktada düşündüğümden daha yavaş ilerlese de. Yine de buna değer."

" yle," diye kabul ediyor. "Eğer izin verirsen senin Naomi'n ve Viola'n olabilir." "Bence  yle," diyorum ona.

"O zaman neden üzerine benzin döküp kibrit  akmıŐım gibi görünüyorsun?"

"     o geceyi nasıl unutacağımı bilmiyorum. Yapmadığım Şeyleri. Onun öldüğü gerçeğini."

Bir an bana baktı, düŐünüyordu. "Asla yapamayabilirsin. Ama bu senin ya da onun hayatını askıya aldığın anlamına gelmez. Bu Maia'yla birlikte olmayı Amy'yle olanlarla bir tuttuğun anlamına gelmez."

Sözlerini duyuyorum. Ne dediğini biliyorum. Ve en büyük parçam evet, kesinlikle demek ve gülümseyerek bunu atlatmak istiyor. Ama yapamıyorum.

"Deniyorum." Onu omzundan alkışladım ve bardan ayrıldım. İşte böyle. Şu anda umurumda bile değil.

Düşünürken Maia'nın kollarımda olmasına ihtiyacım var.

Sadece düşünmem gerek. Hepsi bu. On yıldır bunu yapmadım. Sadece ittim ve fırçaladım. Rol yaptım ve görmezden geldim. Ve bu beni yakalıyor. Hem de çok. Beth'i kaç kez aradığımın önemi yok. Terapi seanslarımız ne kadar sürerse sürsün.

Ve Maia bedelini ödüyor.

Rekor bir sürede otele dönüp karanlık otel süitime giriyorum ve onu odası yerine burada bulmayı umuyorum. Israrlarıma rağmen bu seyahat için odalarını iptal etmemişti. Belirli noktalarda onlara ihtiyaç duyabileceğinden endişeleniyordu ve Seattle'daki ilk gün dışında, iptal etmediğini söylemekten memnuniyet duyuyorum.

Şimdi karanlık oturma odasında yürürken, bu gecenin onun için o gecelerden biri olup olmadığını merak ediyorum. Ama köşeyi dönüp yatak odasına girdiğimde, yatağında yüzüstü uyuyan güzel bedenini görüyorum. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı veriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Hareket etmiyor ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı mı uğratmadı mı bilmiyorum. Onu izlemeye devam ediyorum ama nefes alış veriş her zamanki gibi derin bir uykudayken olduğu gibi yavaş ve düzgün.

"Berbat durumdayım Maia. Berbat durumdayım. Senin hak ettiğin adam olmayı o kadar çok istiyorum ki ama aklım sürekli..." Bırakıyorum. Nereye sürüklendiğini biliyor. "Eve vardığımızda her şey farklı olacak. Söz veriyorum. Sadece biraz daha zaman, sevgilim." Yapmam gereken her şeyi yapıyorum. Beth'in bana söylediği her şeyi. On yıl önce yapmam gereken tüm terapileri.

Bundan o kadar eminim ki kıyafetlerimi çıkarıp onun arkasından yatağa giriyorum. Ellerim onu sarıyor, benimle aynı hizaya gelene kadar sırtını sürüklüyor.

"Keith?" diye kıpırdanıyor.

Saçlarına sırtıyorum. "Başka kimi bekliyordun?"

"Hades," diye karşılık veriyor ve şimdi sırtışımla bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Seni çalmayacağım Persephone. Ama seni elimde tutmak için küçük bir iki numara gerekiyorsa, hemen her şeye başvururum." Onu kollarımın arasında yuvarlıyorum ve loş karanlıkta gözleriyle buluşuyorum. "Baş ağrın nasıl?" Alnından öpüyorum.

"Daha iyi."

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyor, huşu içinde ona bakıyorum. Ve tıpkı gözlerine ilk baktığım andaki gibi, dünyam bir kez daha değişiyor. "Bu gece seni özledim."

Cevabını beklemeden dudaklarımı birleştiriyorum, ayırıyorum ve anında dilimi onunla buluşturuyorum. Onun üzerine yuvarlanıyorum, bağlantımızı derinleştirirken yüzünü kavıyorum. Kendimi onun üzerine bıraktığımda içimde inliyor, kalçalarımı onun sevdiğini bildiğim şekilde içine doğru yuvarlıyorum.

Bir hareket telaşıyla, giydiği ince tişörtü ve erkek şortunu çıkarıyorum, dudaklarımı onunkilerden ayırmadan. Onun tadına doyamıyorum. Kokusuna. Hissettiklerine. Onun için bir sınır yok. Sonu yok.

Biriyle böyle olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama Maia'yla başka bir seçeneğim olduğundan emin değilim.

Sonra içine giriyorum, ellerimizi birbirine geçirip başının üzerine kaldırıyorum. Yavaşça içine girip çıkarken gözlerinin içine bakıyorum, onu doldurduğumu ve sonra içinden kayarak çıktığımı hissetmesini izliyorum.

Bana bir şimşek gibi çarptı. Amy'den beri içlerindeyken gözlerimin içine baktığım ilk kadın o. Ve bu farkındalık beni gülümsetiyor. Bunu yapabileceğimi düşündürüyor.

Seni sevebilirim, Maia. Sevebilirim.

Bacakları sırtıma dolanırken ve vücudunu yukarı kaldırıp derinleştirirken saç çizgim boyunca ve kürek kemiklerimin arasında ter birikiyor.

Onu nasıl aldığımı. Tekrar tekrar, yaklaştıkça elleri benimkileri sıkıyor. Daha sert ve daha sert, daha fazlası için bana yalvarıyor.

Ona vermek istediğim tek şey bu.

Alnım düşüyor, onunkinden değişiyor ama gözlerimiz hiç kapanmıyor. Bakışlarımız hiç ayrılmıyor. Kalplerimiz bir atıyor. İşte bu anda sevişmek ve sikişmek arasındaki fark gerçekten ortaya çıkıyor.

Çünkü yaptığım şey bu. Maia
ile sevişiyorum.

Bana kalbini verdi. Her şeyini. Çok özverili bir şekilde. Çok güzel bir şekilde. Tıpkı Onu.

Onun için çıldırıyorum.

Yakalanmış, büyülenmiş ve çaresiz.

Gibi Hades oldu ne zaman o kandırılmış Persephone içineymek
şunlar

nar taneleri. Sevdiği kadını yanında tutmak, onu kaybetmemek için her şeyi yapardı ve ben de farklı değilim. Ben de aynısını yapmak istiyorum. Onu kandırmak istiyorum. Onu elimde tutmak. Sahip olmama izin vereceği her parçasına sahip olmak.

Onu asla kaybetmemek için

Hayat kuralı #43: Çuvallamak bir seçenek olmadığında çuvallamayın. Eğer yaparsan her şeyi kaybedebilirsin.

M^{aia}

"BUG, annen için yatağa gitmelisin," diye yalvarıyor Jasper, FaceTime aracılığıyla iPhone'undan Adalyn'in parlak yeşil gözlerine bakarken. "Çok yorgunsun. Bunu görebiliyorum. Ve yarın baban eve geliyor. Bütün öğleden sonra oynayabiliriz."

Yeşil odadayız, son gösteri yeni bitti ve siz tüm erkeklerin dışarı çıkıp kutlama yapmak isteyeceğini düşünürsünüz. Ama bu gece garip bir hava var. İnanılmaz bir gösteri yaptılar. Bence şimdiye kadarki en iyileriydi. Çok fazla enerji vardı. Hayranlar bu gezide şimdiye kadar olduklarının çok ötesindeydi. Ve şimdi çocuklar terli, ama normalde bir konserden sonra oldukları gibi yücelmek yerine, biraz huzursuzlar.

Bence sadece eve gitmek istiyorlar.

"Hayır, baba. Hayır. Şu anda yatağa gitmek istemiyorum."

Jasper nefes nefese kaldı. Hayal kırıklığını buradan hissedebiliyorum. Kızlarının yanında olamamaktan nefret ediyor. Her şeyi Viola'ya bırakmaktan nefret ediyor.

"Ady, bebeğim," diye söze giriyor Gus, küçük hanımına özgü gülümsemesiyle. "Uyumalısın yoksa yarın benimle ve Naomi Teyzenle sahilde oynamaya gelemezsin."

"Seni seviyorum, Gus," diyor ve dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Marco ve Henry de öyle. Adalyn Diamond gerçekten de çok tatlı.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Her zaman. Ama yatağa gitmelisin. Mickey ve Minnie'yi benim için kucaklamalısın."

"Annen için uslu bir kız olur musun?" Jasper araya giriyor ve Viola'nın sarışın kafasını Adalyn'i kucağına alırken yanağından öperken yakalıyorum.

"Babana sarılmak ister misin?" Viola soruyor. "Telefonu seninle yatağa getireceğim, sen de Mickey ve babanla sarılabilirsin."

Adalyn büyük bir esnemeyle "Sarılmak ve kucaklanmak istiyorum," diyor ve sanırım Jasper'ın kalbinin aynı anda hem kırıldığını hem de eridiğini görüyorum.

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına başını omzunun üzerinden çeviriyor ve Marco'yu buluyor. "Bir dahaki sefere bizimle gelsinler yoksa bunu yapamam."

Marco cevap vermez çünkü bunun Jasper ve Vi arasında olduğunu bilmektedir. Turne tarihleri altı ay sonrası için belirlenmiş ve biletler satın alınmıştır. Gösteriler iptal edilmeyecek. Jasper sadece bir yol bulmalı.

"Keith nerede?" Jasper ve Gus telefonda oturmuş, Adalyn'i telefonda sıkıp öperek yatağa yönlendirirken Marco'ya fısıldıyorum. Onları izlemek bile yumurtalıklarımın özlemle iç çekmesine neden oluyor. Keşke dünya grubun bu yönünü görebilseydi. Bu ateşli, seksi, dövmeli rock yıldızları beş yaşındaki küçük kız için akıllarını kaybediyorlar. Diğer her şeyi unutun, onları seksi yapan şey bu. Aşkları ve bağlılıkları beni her şeyden daha çok tahrik ediyor.

"Tıpkı Cora gibi senin de uyumaya ihtiyacın var."

Adalyn kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Cora bir bebek. Ben büyük bir kıyım." Aman Tanrım.

Marco başını omzuma yaslayarak, "Bilmiyorum," diyor. O da ağırlığı hissediyor ve bu son turlarının yanında hiç kalır. O beş ay sürmüştü. Bu ise on gün. "Birkaç dakika önce buradaydı ve sonra sanki ortadan kayboldu."

Bu doğru. Terli bir şekilde geldi ve diğer adamlarla birlikte hücum etti, ama onlar gibi gülümsemedi. Jack Daniels şişesini aldı ve hemen döneceğini söyledi. Sonra Viola, Adalyn'le birlikte aradı ve hepimizin dikkati dağıldı.

"Gidip onu arayacağım." Marco'nun başını öpüyorum ve ayağa kalkıyorum. Çocuklara veda etmiyorum çünkü hepsi hâlâ Adalyn'le ilgileniyor ve ben de bölmek istemiyorum. Henry bile işe karışıyor, Jasper Adalyn'e şarkı söylerken Gus da akustikle bir şarkı tıngırdatıyor. Lanet olsun bu adamlara.

Arenanın tünellerinde dolanıyorum ve Marsellus'a neredeyse çarpacakken duruyorum. Benim sormama bile gerek kalmadan bana "Sahnede," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "O iyi mi?"

Marsellus başını sallıyor ve sonra kocaman bir omuz silkiyor. "Sadece gitar çalıyor ve içiyor. İyi görünüyordu ve stadyum şu anda boş. Turne bittiği için ekipler yarın sabaha kadar her şeyi yıkmayacaklar."

"Tamam. Teşekkürler." Sahneye doğru ilerlerken kolunu okşuyorum. Onu gördüğümde içimde bir huzursuzluk kabarcığı büyümeye başlıyor, ta ki mide bulantısına dönüşene kadar. Sahnede öylece oturuyor, bacakları ucundan sarkıyor, gitarını kalçasına dayamış tıngırdatıyor. Bildiğim bir şarkı değil. Wild Minds'ın şarkılarından biri değil. Jack Daniels'ını yudumlamak için birkaç saniyede bir ara veriyor.

Zihnindeki türbölansı buradan hissedebiliyorum.

Uzun zamandır kendimi ileri doğru itemiyorum. Sessiz bir röntgenci olarak kendimi bu noktadan hareket ettiremiyorum.

Yanlış geliyor.

Sanki o her neyi çözmeye çalışıyorsa ben de onu rahatsız ediyormuşum gibi.

Ama ben de nasıl ayrılacağımı bilmiyorum.

Keith o gece başkentte benimle sevişti. Olan buydu. Dokunuşunda hissettim. Gözlerinde gördüm. Sonra buraya uçtuk ve o zamandan beri durmaksızın hareket ettik. Radyo röportajları, fotoğraf çekimi, hayranlarla buluşma ve selamlaşma, ses kontrolleri ve daha yüzlerce şey. Kendimize ayıracak hiç zamanımız olmadı ve olduğunda da uyuduk.

Ve yarın eve dönmeye hazırlanıyoruz. Kaliforniya'ya. Onun evinde geçirdiğim bir aydan ve yolda geçirdiğim on günden sonra onunla birlikte yaşayamayacağım düşüncesi beni kahretse de yeni bir ev aramaya devam edeceğim. Keith'le birlikte olmayı bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum... ve ne kadar yakınlaştığımıza ve birbirimize ne kadar değer verdiğimizimize rağmen, şu anda onu izlemek yeterli gelmiyor.

Onun parçalarını değil, hepsini istiyorum.

Belki de bu kadar kısa bir süre birlikte olduktan sonra bunu istemek ve beklemek haksızlık ama ben öyle düşünmüyorum. Ben tam olarak bunu verdiğimde karşılığında bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Sadece bunun onun için mümkün olduğundan emin değilim.

İçimde bir şeyler çatlamaya başladı. Parçalanmaya başlıyor.

Bu benim sert kız kabuğum. Daha çocukken inşa etmeye başladığım kabuk. Beni sayamayacağım kadar çok kez kurtardı. Asla kırmak istemediğim çünkü ona çok ihtiyacım vardı.

Arkamdaki hareket beni ürkütüyor ve döndüğümde Gus'ı yüzünde mahcup bir ifadeyle buluyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Seni korkutmak istememiştin."

Başımı sallayarak ona iyi olduğumu gösteriyorum. En azından bundan.

"Gitar çaldığını bile bilmiyordum," diyorum başka bir şey söylemek yerine, odağımı tekrar Keith'e çevirerek.

"Pek sık yapmaz. Ama evet, yapabilir. Tıpkı mecbur kalırsak birbirimizin enstrümanlarını çalabileceğimiz gibi."

"Davul çalabiliyor musun?"

Gus gülüyor. "İyi değil. Bas, evet. Piyano, biraz. Davul, şey, diyelim ki onlarla pek iyi değilim."

Sırıyorum, içimdeki her şey bu kadar ağır ve kederli hissederken bunu hâlâ başarabildiğim için şükrediyorum. "Bir sürü şeytanla savaşıyor."

"Evet. Öyle. Seni onu sevdiğinden daha çok sevdiği için savaşıyor."

"Ne?" Onunla yüzleşmek için döndüm.

Gus gülümsüyor ama bu gülümseme öyle bir hüznle dolu ki hemen kaşları çatılıyor. Gus Diamond'ın yüzünde pek sık görebileceğiniz bir ifade değil. "Amy'yi severdi. Onlar birlikteyken hepimiz yanındaydık, öldükten sonra da hepimiz yanındaydık. Ama hayatının son birkaç ayında ona pek bir şey vermedi. Veremedi. Sanırım sınırlı bir şekilde denedi ve bence Keith onu sevdiği ve başka ne yapacağını bilmediği için dayandı. Onun kahramanı olmak istedi. Ama gerçek şu ki o kızı kurtarmak mümkün değildi. Nefret ettiği şey bu. Onu rahatsız eden de bu. Çünkü içten içe, kurtarabileceğini düşünüyor. Hiç suçu olmayan bir şey için kendini suçluyor. Kalbi çok büyük ve kız öldüğünde, onunla birlikte onun da büyük bir parçası öldü."

Gus uzanıp kolunu omzuma doluyor ve beni yanına yatırıyor. Belki teselliye ihtiyacım olduğunu anlayabiliyor, belki de anılar ona fazla geliyor.

"On yıl boyunca böyle yaşadı Maia. Hiçbir kadın ona yaklaşmadı. Onlara zar zor bakabiliyordu. Kimse içeri giremedi ve Amy'nin adını anmak bir yana, bu konuda hiç konuşmadı. Ta ki sen gelene kadar. Sen onun meşalesini yeniden yaktın ve o şimdi kabul etmesine asla izin vermediği tüm bu kopuk parçaları uzlaştırmaya çalışıyor. Suçluluk duygusuyla ve sana olan sevgisiyle savaşıyor ve bazen bir erkeğin kafasını toparlaması ve kalbinin tamamen kabul etmesi biraz zaman alıyor."

Boğazımı tıkayan ve nefes almamı neredeyse imkânsız hale getiren duygu yumağıyla savaşarak kalın kalın yutkunuyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Gus başını, bir erkek kardeşin küçük kız kardeşine yaptığını hayal ettiğim şekilde benimkinin üzerine koyuyor. "Çünkü onu tanıyorum. Çünkü onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Çünkü o benim kardeşim ve onu seviyorum. Ama en önemlisi, onu daha önce hiç kimseyle bu şekilde görmediğim için. Amy de dahil. Mücadele ettiği şey bu. Bunun için duyduğu suçluluk. Sana olan sevgisi ya da şefkati değil. Eğer seni bu kadar sevmeseydi, bunların hiçbiri onun için bu kadar zor olmazdı."

Gus omzumu sıktı ve sonra çekip gitti. Söylediklerini düşünmem için beni burada yalnız bıraktı.

Mesele şu ki... Ona inanıyorum.

Derin ve güçlendirici bir nefes çekerek, tüm bunların içime yerleşmesine izin verdim. Ve sonra karanlık, sessiz gecenin içinde sahneye doğru yürüyorum. Şimdi düşünüyorum da aslında hiç adım atmadığım bir yere. Tüm bu gösteriler boyunca buraya hiç çıkmamıştım ve çıkarken koltuklara bakıyorum ve içimi gergin bir adrenalin dalgası kaplıyor.

Göz ucuyla Keith'in yukarı bakıp beni fark etmesini izliyorum ama çalması bir an bile duraksamıyor.

"Buraya nasıl gelip oynadığınız ve konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok. Tribünlerde bile kimse yok ama yine de bu çok korkunç. Sanırım sahne korkum var. Kim bilebilirdi ki?"

Tek cevabı "Buraya gel," oluyor ve sesindeki kasvetli ton anında ona uymamı sağlıyor. Yanına oturuyorum, bacaklarımı kenardan sarkıtarak onun pozisyonuna uyuyorum, ileri geri makaslıyorum, damarlarımda uğuldayan bu aşırı kargaşanın bir kısmını çözmeye çalışıyorum.

Keith gitarı başının üzerinde yukarı doğru sallıyor ve bana doğru indiriyor. Kayış omzuma oturuyor ve ellerimi tutarak yerleştiriyor. "Parmakların ya da kolun acıyor mu?" diye soruyor, ellerini gitarın üzerinde gezdirerek.

Kötü kolum.

Başımı sallıyorum çünkü biraz rahatsız edici olsa da yaptığı şeyi bırakmasını istemiyorum.

Kalçalarını etrafımda açarak arkama geçiyor, göğsünü sırtıma yaslıyor ve hareketlerimi yönlendirirken ellerini ellerime koyuyor. Jack Daniels'ın ve gösteriden kalan terin tenine yapışmış kokusunu alabiliyorum. Sıkı çalışma ve çok fazla acı gibi kokuyor ve ben bunların ikisine de yakından aşinayım. Bana gitarı nasıl çalacağımı göstermesine izin vererek ona geri çekiliyorum.

"İşte," diye fısıldıyor kulağıma. "Bunun gibi." Elleri hareket etmeye başlıyor, az önce tıngırdattığı şarkı her neyse onu çalmaya başlıyor. Ellerimi tutuyor, bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, telleri koparıyor. Bir dakika kadar sonra sesler yanlış çıkmaya başlayınca ellerimi enstrümandan ayırıp yanıma bırakıyorum.

Gitardan gelen titreşimler içime işliyor ve başım ona yaslanıp omzunun kıvrımıyla buluşurken gözlerim kapanıyor.

Hiçbir söz söylemiyor -bazen söylenecek hiçbir söz olmuyor- ama umurumda değil. Boş bir sahnede beni kucaklarken bana karşı müzik çalması hissi asla unutmak istemediğim bir şey.

O şiir ve kalp ağrısı. Güzel ve kırık. Ve beni de kendisiyle birlikte tavşan deliğine sürüklüyor.

Aramızdaki şey nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bu her şeyin değiştiği an.

Bu bir aşk şarkısı ve bir veda şarkısı. Yarının biraz daha parlak, biraz daha kolay olacağına dair bir umut. Ve tıpkı bu şarkıda olduğu gibi, bazen söylenecek hiçbir söz yoktur.

K^{Keith}

Ön camdan yıldızsız geceye bakarken ZAMAN DURMUŞ GİBİ, kızgın bir bulut gibi başımın üzerinde asılı duruyor. Yarın fırtına çıkacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Eğer fırtına çıkarsa, futbol antrenmanım olmayacak. Bu da bütün gün içeride oturup çocuklarla takılabileceğim anlamına geliyor. Bunun için gelecektir. Her zaman gelir.

Bizi oynarken izlemeye bayılıyor.

"Keith," diye fısıldıyor ve ben de gülümseyerek yolcu koltuğunda ona dönüyorum. Gülümsediğinde o kadar güzel oluyor ki göğsüm kabarıyor.

Uzun zamandır gülümsediğini görmemiştim. En azından gerçek olanları, ki bu da öyle.

Gülümsemesi aylardır gözlerine değmedi. Belki daha uzun süredir. Artık bilmiyorum bile. Ama bu gece farklı hissettiriyor, içimi filizlenen bir umutla dolduruyor.

Partide çok eğlendi. Güldü ve arkadaşlarıyla dans etti. Belki de sonunda iyileşmeye başlamıştır?

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, kemikler parmaklarımın altında keskin ama kırılgan. Yanağındaki çukurluk birkaç hafta öncesine göre bile daha belirgin. Buna engel olamadan önce biraz kaşlarımı çatıyorum, içimi bir endişe dalgası dolduruyor.

Yüz ifademi yakalıyor ve arabanın camından dışarı bakarak geri çekiliyor. Onun yerine elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. Az önce bozduğum havayı düzeltmem gerekiyor ve son zamanlarda ağzımı her açtığımda, işleri daha iyi değil de daha kötü hale getireceğimden korkarak neredeyse siniyorum.

"Bu gece eğleneliydi."

Başını sallayıp bana dönüyor ve yüzünde yanağına dokunmadan önceki ışıltı yeniden beliriyor. "Öyleydi. Seninle çıktığım için çok mutluyum."

"Okul bir hafta içinde başlıyor. Son sınıf."

"Ve her şey bittiğinde Kaliforniya'ya gidiyorsun."

Heyecanlı ama ısrarcı ses tonuna kıkırdıyorum. "Eğer Crimson Tide ve babam önce beni ele geçirmezse."

Başını sallıyor, gülümsemesi hafif ve şakacı. "Asla olmaz. Sen sahne için yaratılmışsın Keith Dawson. Parlak ışıklar ve bagetler."

"Ve sen de orada ön sırada olacaksın."

"Ne olursa olsun, sonsuza dek ve her zaman senin en büyük hayranıyım."

Gözlerinin içine bakıyorum ve avucunu tekrar öpüyorum. Bunu yapmamın hoşuna gittiğini biliyorum.

"Annen buraya gelip seni geç saate kadar dışarıda tuttuğum için derimi yüzmeden önce içeri girmelisin," diyorum ona, içeri girmesi ve mükemmel gecemizin sona ermesi fikrinden nefret etsem de.

Gülümsemesi genişlerken beyaz dişleri parıldıyor, soluk mavi gözleri bir şekilde arabanın içine sızmayı başaran ay ışığında ışıltıyor. "O uyuyor. Annem de babam da uyuyor."

Kaşlarımı imalı bir şekilde zıplatarak gülüyorum. "O zaman beni de mi davet ediyorsun bebeğim?"

Gülümsemesi duraksıyor. "Bu gece olmaz."

Sesinde beni biraz zen bir Şey var ve ne olduğunu anlayamıyorum. Yanlış bir Şey mi söyledim? Uzun zamandır ona dokunmama izin vermedi ve benim tek istediğim ona dokunmak. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek. Her zaman.

Diğer Şeylerin hiçbirisi benim için önemli değil çünkü sonuna kadar onun yanındayım.

"İyi geceler Keith. Seni seviyorum."

I cevap vermek için ağzımı açıyorum ve birden mavi değil de kahverengi olan gözlerine bakıyorum. Amy'nin gözleri mavi. Kahverengi değil.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor ve sesim boğazımda düğümleniyor. Söylüyorum

Ben de onu seviyorum. Ben de öyle yaptım. Neden söyleyemiyorum?

Sonra gitti. Yüzen sis gibi, beni hastalıklı çiyiyle kapladı, ölüm ve kan kokuyordu. Hayır. *Hayır!* Odaya doğru koşuyorum ve tüm ışıklar yanıyor. Adını haykırırken gözlerim sertliğe karşı kırpışıyor. "Maia!"

Sonra midem bulanıyor.

Hayır. Amy. Amy olması gerekiyordu. Maia değil.

Ama içimden bir ses bu sefer farklı olduğunu söylüyor. Bu sefer Maia.

Banyoya doğru koşuyorum ama zorlukla hareket ediyorum. Bacaklarım yavaş, ağır, görünmeyen bir güç beni yerimde tutuyor ve ona ulaşamıyorum. Panikle lekelenmiş adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpmasına neden oluyor.

Ona ulaşmalıyım. Bir daha olmaz. Lütfen, yine olmasın. Maia da olmasın!

Bir nefes. O ben miydim? Hayır. Olmadığını biliyorum.

"Maia!" Bana cevap vermeyeceğini bile bile çılgılık atıyorum. Banyonun kapısına ulaşıyorum ve büyük bir gürültüyle duvara *çarparak* açıyorum.

Şaplak. Şaplak.

O da ne?

Kan. Çok fazla kan var. Her yerde kan var. Banyo lavabosunun her yerinde. Yerde. Küvetin kenarından aşağı damlıyor. Su kırmızı. Çok kırmızı ve dizlerimin üzerine çöküyorum, vahşi bir feryat işkence gören ciğerlerimi parçalayarak geceye karışıyor.

"Keith."

"Bu gece olmaz. Sen değil."

"Keith!" Bir *tokat* daha ve ben hızla doğruluyorum, ter yüzüme ve vücuduma yapışıyor, nefesim düzensiz ve sert ama yavaşlama belirtisi göstermiyor. Neredeyim ben? Etrafıma bakıyorum, beyaz bir denizden başka bir şey göremiyorum. Kırmızı değil.

Bir rüyaydı.

Orospu çocuğu, bu çok gerçekçiydi. Yani. Lanet olsun. Gerçek.

O kadar gerçek ki, görüntüleri hala kafamın içinde, gözlerimin arkasında. Görebildiğim tek şey onlar. Hissedebildiğim tek şey.

Ama küvette ölü gördüğüm Amy değildi, Maia'ydı. Duyduğum Amy'nin son nefesi değildi; Maia'nınkiydi. Beni sevdiğini söyleyen Amy değildi. O. O'ydu. Maia'ydı.

"Keith. Nefes alışını yavaşlat. Aşırı nefes alıyorsun. Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı. Bir şeyin yok." Ellerini yüzüme bastırıyor, beni sakinleştirmeye çalışıyor ama ben onları savuşturuyorum.

Ben iyi değilim. Şu anda iyi olmaktan başka bir şey değilim.

"Senin kanın," diye hırpaladığım ciğerlerimi geçtim. Kan her yerdeydi. Onun kanı. Maia'nın kanı. *Hayır*. Nefes alamıyorum. Neden nefes alamıyorum? Yataktan sendeleyerek kalkıyorum, kandan arınmış ellerime ve etrafımdaki manzaraya bakarken gözlerim çıldırıyor. Dallas'taki otel süiti. Maia yatağın karşı tarafında duruyor, yüz ifadesi perişan, gözleri karanlık ve geniş, vücudu çıplak göğsünün üzerindeki çarşafı tutuyor.

O da benim gibi sarsılmış görünüyor.

Onun kanını hâlâ ellerimde hissedebiliyorum.

"Keith. İyi misin?"

Vücudum kasılıyor. Öğürüyor. Hastayım. Hiçbir şey çıkmıyor.

Bu karanlığın arasında ışığı bulamıyorum. Bu soruya gülmek istiyorum. O kadar iyi değilim ki, anlaşılır bir yanıt bile yok. "Gitmem gerek."

Nefes alamıyorum!

"Sen de değil! Senin kanın da değil."

"Ne?" diye soluk soluğa kalıyor. Anlamıyor. "Bekle. Konuş benimle. Kabus görüyordun."

"Hayır. Sana bakamam. Sana bakamam!" Kükredim.

Bunu yapamam. Anlamıyor mu? Şu anda ona bakamıyorum çünkü iki saniye önce lanet olası bir küvette ölmüştü. Son nefesini veriyordu. Kanlar içindeydi. Durduramadım.

Ve çok geç kalmıştım.

Her zaman çok geç kalıyorum ve onu asla kurtaramıyorum.

"Artık bunu yapamam!" Ağlıyorum. Onun irkilmesini izliyorum. Korkuyla geri adım atmasını izliyorum.

Ne yapıyorum ben?

Bilmiyorum bile. Şu anda hiç kontrolüm yok. Hiç yok. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Şu anda burada seninle olamam."

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bir şekilde pantolonumu ve karşıma çıkan ilk gömleği buluyorum ama yine de ona bakamıyorum. Gözlerindeki korkuyu görmek istemiyorum. Vücudundaki kanı görmek istemiyorum.

Seni kaybetmek istemiyorum Maia ve şu anda tek düşünebildiğim bu.

Ben daha açığımı ve koridorda durduğumu fark etmeden kapı arkamdan çarpıyor. Sağa sola bakıyorum ama çok karanlık, uzun ve ıssız. Arkamdaki kapının mandalının hareket etmeye başladığını duyuyorum. Hala yapamıyorum

Ŗu an ona bakamam. Az önce gördüklerimizden sonra onun kahverengi gözlerine bakamam. Az önce yaŖadıklarımından sonra.

Telefonum. Telefonumu nasıl tutuyorum?

Bir Ŗekilde yleyim ve Beth'in numarasını çeviriyorum. O bir psikolog. Bir doktor. Asansörün kapıları kapanmaya baŖlıyor ve ben düğmeye bastığımı ya da asansöre bindiğimi hatırlamıyorum.

"Keith?" Beth telefona cevap veriyor, sesinden uyku ve endiŖe damlıyor. "İyi misin?"

Kapılar kapanmaya baŖladığında ve Maia'nın yüzü kapılar kapanmadan hemen önce grŖ alanıma girdiğinde ona "Hayır, değilim" diyorum. Ama yüz ifadesi? arpılmıştı. Kalbi kırılmıştı. Birbirimizi asla terk etmeyeceğimize söz vermişken onu terk etmiştim. Ona ne söylediğimi bile bilmiyorum. Arkamdaki duvara yaslandım. "Sanırım ona bakamayacağımı söyledim."

Kahretsin. Gözleri. Kapılar kapanmadan önceki son saniyede benimkilerle buluŖan o perili, güzel gözleri.

"Anlamıyorum."

"Onu kaybedeceğim, Beth. Kendimi kaybederken onu nasıl kaybetmem?"

Arka planda hareket ettiğini duyuyorum. Telefonda kocası Jacob'a bir Ŗeyler söylediğini duyuyorum. Sonra Ŗyle dediğini duyuyorum: "Kendini kaybetmiyorsun Keith. Kendini bulma srecindesin. Bu irkin bir Ŗey. oğ zaman, aradığımızda bulduklarımızdan hoŖlanmayız."

"Onu bu gece gördüm, Beth. Hayatımda gördüğüm en kötü kabusu gördüm. Maia Amy'ydi ve lmŖt. Her yerde onun kanı vardı. Cesedi küvette cansız yatıyordu."

Asansörün zeminine çöküyorum, kalbim zar zor atıyor ama göğsümdeki çarpıntıyı durduramıyorum.

"Beni terk edecek ve bunun için onu suçlamıyorum."

"Keith, bana küvetteki Maia'dan bahset."

BaŖımı sallıyorum. Çok sert sallıyorum.

"Oydu. Kanaması vardı. Nefes alışını duydum. Çılgılık attığımı duydum." "Peki uyandığında orada kim vardı?"

Gözlerim o kadar sıkılıyor ki ışığın tekrar içeri girebileceğini hayal bile edemiyorum. "O kızdı. Maia"

"Peki ya yarın? Orada kim olacak?"

"Maia."

"Maia, Amy mi?"

Asansör birinci kata ulaştığında otomatik olarak "Hayır," diye cevap veriyorum ve yolumun beni nereye götürdüğünü umursamadan sokaklara fırlıyorum. "O değil. Amy neden Maia'nın kalbine sahip değildi? Onun gücüne sahip değil? Amy'nin dünyası neden onun için bu kadar zordu?"

"Buna cevap veremem ve muhtemelen Amy de veremez. O acı çekti. İkiniz de çektiniz, ama o sizden daha fazla. Onun dünyasının ne kadar zor ve acı verici olduğunu hayal edin. Kimse ona yardım edemedi. Kimse ona ulaşamadı. Ama siz ulaştınız. Onun zamanını çok daha iyi hale getirdiniz. Onu kurtaramadınız ama sahip olduğu zamanın en iyi şekilde geçmesini sağladınız. Ve ne olursa olsun, onun hayatını alması. Senin hatan değildi. Senin hatan değildi. O gece olan hiçbir şey senin hatan değildi. Onu kurtarmak imkânsızken elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştın. Bana bunu söyle."

"Beth..."

"Söyle bana Keith," diyor görmezden gelinemeyecek bir ses tonuyla.

"Kurtarılamayacak durumdayken onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım." Yere yığıldım. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Hava ılık, yer sert ve kalbim *acıyor*. "Onu kurtaramadım."

"Hayır. Yapamazsın."

Gözlerim kırpışarak açıldı. Bakıyorum. Görmeden. Ama daha önce hiç görmediğim her şeyi görüyorum.

"Maia'yı kurtarmana gerek yok. O Amy değil. O küvette olmayacak. Amy'yi kaybettiğin gibi onu da kaybetmeyeceksin. Buna inanmalısın Keith."

Başımı sallıyorum. Bunu biliyorum. Maia Amy değil, Amy de Maia değildi. "Rüya çok gerçekçiydi."

"Ve başkaları da olabilir. Keder çok yönlü bir şeydir. Durağan değildir. Hareket eder. Akıp gider. Ama onunla mücadele etmek için ihtiyacınız olan tüm araçlara sahipsiniz. Hazırsınız. Sevgiyi hak ediyorsun. Maia'yı hak ediyorsun."

Hak ediyorum. Aşk hak ediyorum ve Maia'yı hak ediyorum.

"Onunla rüyan hakkında konuşmalısın. Olanlar hakkında. Haftalardır yaptığımız tüm çalışmalar hakkında çünkü o bunun bir parçası olmazsa, sana ihtiyacın olduğu şekilde yardım edemez."

"Onu terk ettim," diye zoraki bir fısıltıyla idare ediyorum. Bundan sonra beni nasıl affedecek? Ona söylediğim şeylerden sonra?

"O zaman peşinden gitmen gerekebilir, böylece ondan bir daha asla kaçmayacağını bilir."

M^{aia}

ZİHNİM YARIŞIYOR, çirkin düşünceler ve daha da çirkin yönler arasında uçuyor. Söylediği şeyler. Söylediği şeyleri nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum. Paniklemişti. Kendinde değildi. Bir kâbustan yeni uyanmıştı.

Bunların hepsini biliyorum.

Ama nedense bunda bir teselli bulamıyorum.

Size açılmayan birinin yanında olmak imkansızdır. Bana Amy'ye ne olduğunu ve her şeyi yoluna koymak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ama bu konu hakkında son konuşmamızdı. Buradan kaçtı ve konuşmak için hemen birini aradı.

Ben olmayan biri.

Bir insan aynı anda hem bu kadar çok hem de bu kadar az şeyi nasıl verebilir?

Ya ne kadar uğraşırsanız uğraşın, geçmişiniz üstesinden gelemeyeceğiniz kadar büyükse? Şu anda seni kim severse sevsin? Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi ya da onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum.

Sadece onu sevdiğimi biliyorum ve onu kaybetmekten korkuyorum. Kaybetmiş olabileceğimi de takdir ediyorum.

Bu yatakta daha fazla yatıp onun dönmesini bekleyemem, bu yüzden kalan eşyalarımı toplamayı bitirip duş alıyorum. Saat sabahın üçünden biraz fazla olmasına ve uçağımızın saat ondan önce kalkmayacak olmasına rağmen giyinip hazırlandım.

Sonra otururum. Sonra ayağa kalkarım. Ve sonra adımlarım.

Telefonumu bir can simidi gibi tutuyorum ve ona o kadar çok mesaj atmayı ve aramayı tartışıyorum ki telefonumun uzanıp beni tokatlamamasına şaşırıyorum. O gideli bir saatten fazla oldu ve ben... Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye soruyorum bana boş boş bakan telefonuma. Sanki şimdi benimle alay ediyor ve sanırım birazcık deliriyorum. Ve telefonum fırtınalı bir gecede gökyüzündeki bir deniz feneri gibi yandığında, arayanın Keith olmadığını fark etmek için sığıyorum.

Tanımadığım bir alan kodundan tanımadığım bir numara.

Cevap vermek istemiyorum ama arayan Keith olmadığı için o kadar öfkeli, sinirli, korkmuş ve üzgünüm ki belki de öfkemi babamdan çıkarmak en kötü fikir olmayabilir. "Sana beni bir daha arama dememiş miydim?" diye bağırarak telefonu açtığımda karşı tarafta sessizlikle karşılaşıyorum. Telefonu çekip ona bakıyorum. Evet, arayan her kimse hâlâ hatta. Birden, farklı bir numaradan arayanın babam olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum. Hem de bu saatte. "Alo?"

"Um. Evet. Merhaba. Maia Angelo ile mi görüşüyorum?"

Oops. Babam değilmiş. "Evet. Üzgünüm, seni başka biri sandım."

"Maia, bu Travis Gold. Beni hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim.

Biz

büyürken aynı parkta yaşadım."

Odanın karanlığına göz kırpyorum. "Üç römork aşağıda ve yolun karşısındaydın. Benim liseye başladığım yıl mezun oldun."

"Evet," diyor, tek düşünebildiğim sabahın üç buçuğunda beni neden

aradığı iken onu hatırladığım için çok rahatlamış bir sesle. "Özür dilerim.

seni bu saatte arıyorum. Maia," adımı öyle bir söylüyor ki, elimi göğsümde aniden çarpmaya başlayan kalbimin üzerine koyarak oturuyorum. "Farkında mısın bilmiyorum ama ben Brookside'in polis dedektif yardımcısıyım. Bunu söylemekten başka nasıl yapacağımı bilmiyorum. Maia, babanın öldüğünü sana bildirdiğim için üzgünüm."

Nefes almam gerektiğini hissediyorum. Şok olmuş bir dehşetle ağzımı kapatmalıyım. Filmlerimde hep böyle yaparlar. Eski ve yeni, hep böyle yaparlar. Ama ben bunu yapmıyorum. Şok olmuş bir dehşet içinde değilim. Garip bir şekilde uyuşmuş hissediyorum.

"Ne oldu?"

Boğazını temizliyor. "Babanız vuruldu ve ardından karavanı ateşe verildi. Komşularınız hemen ihbarda bulundu ve yangın tüm karavan yanmadan söndürüldü."

"Pardon, *vuruldu* mu dediniz?" "Evet."

"Ne zaman?"

"Dünden önceki gece. Telefon numaranızı almakta biraz zorlandık."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Giovanni Carvalo hemen ardından tutuklandı, ancak açık olan bir soruşturmanın ayrıntıları hakkında konuşamam."

Carvalo?!

Kolumu alnıma atarak yatağa geri düşüyorum, aklım başımdan gidiyor. "Bana Giovanni *Carvalo'nun* gözaltında olduğunu ve babamın öldüğünü mü söylüyorsun?"

"Evet, Maia. Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum. Kaybınız için çok üzgünüm. Açıklamam gereken çok şey var ama hiçbirini telefonda yapamam." Tekrar boğazını temizliyor. "Aslında mümkünse buraya uçmanızı istiyoruz. Bu davanın bir kısmı FBI'ın yetki alanına giriyor-"

"FBI mı?" İnanılmaz bir şekilde havladım.

"Evet. FBI." Gözlerimi dikip tavana bakıyorum, bana söylediği şeyi aklım almıyor.

"Babam mı?" Gerçekten mi?

FBI'dan mı? "Eve gelebilecek misin?"

Ev mi? Şaka mı bu? Benim evim yok. En azından şu an öyle hissediyorum.

"FBI sizinle görüşmek ve bazı sorular sormak istiyor. Eminim siz de babanız için gerekli düzenlemeleri yapmaya başlamak istersiniz."

Ummm... evet, pek değil. Bunun beni kötü bir insan yapıp yapmadığından emin değilim, ama hayır, gerçekten babam için düzenlemeler yapmak istemiyorum. Ve doğruyu söylemek gerekirse, FBI ile de görüşmek istemiyorum. Brookside'a bir daha adım atmayacağıma yemin ettim. Babam artık benim babam değildi. Borçları ödemek zorunda kalsam bile o hayatı arkamda bırakacağıma.

Carvalo hapiste. Babam öldü. Vuruldu.

"Maia?" diyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Evet." Telefonumu çekiyorum ve saatin hâlâ o kadar erken olduğunu görüyorum ki neredeyse komik geliyor. "İlk uçağa yetişeceğim ve olabildiğince çabuk orada olacağım. Şu anda Teksas'tayım ve ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun değil. FBI ve yerel departmanımız soruşturmaya devam ediyor."

"Ama Carvalo hapiste?" Bastırıyorum.

"Yerel hapisanemizde. Kefaletle serbest bırakıldı. Bu numara size nereye gideceğinizi mesaj atmam için uygun mu yoksa e-posta göndermemi mi tercih edersiniz?"

"Hayır. Bu numara mükemmel. En kısa zamanda orada olacağım."

Telefonu kapattım ve sadece... birkaç dakikalığına yeniden değerlendirmenin içime çökmesine izin verdim. Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Nasıl hissedeceğimi. Hâlâ pek bir şey hissetmiyorum ve bunun için minnettar olup olmadığıma karar veremiyorum. Bu gün çoktan berbat oldu ve henüz şafak bile sökmedi.

Keith'i iki kere düşünmeden arıyorum ve telefonu anında sesli mesaja

düşüyor.

"Kahretsin Keith. Şu anda sana ihtiyacım var. Sen beni korkuturken nasıl giderim? Nerede olduğunu bile bilmezken ve telefonun kapalıyken. Sen dönmeden gidersem bu bizim için ne anlama gelir?"

Eğer geri gelecekse.

İçten içe kendimi sarsıyorum. Hayır. Geri gelecektir. Sadece döndüğünde bana bakmak istemeyebilir. Acaba bu muydu? Kırılma noktası. Koşmak yok dediğimizde böyle koşması sonumuz mu olacaktı?

Serseri bir gözyaşı yüzümden aşağıya süzülürken bir nefes çekiyorum. Kendimi bunu atlatmaya zorlayarak hızla fırçalıyorum. Şimdi dağılmanın zamanı değil. Yine de kalbim hastalıklı bir yara gibi iltihaplanıyor. Onun için ve kendim için.

Belki de Brookside'a gitmek ihtiyacım olan şeydir. Biraz mesafe. Düşünmek için biraz boşluk.

Son on gündür kendimi ona ve bu turneye kaptırmış durumdayım. Ondan önceki bir ay boyunca da. Hayatımda, kafamda, kalbimde çok fazla yer kapladı.

Bunun yapmasına izin vermenin tehlikeli bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onu tekrar arıyorum ve telesekreteri anında mesaj bırakmamı isteyince bırakıyorum. "Merhaba. Benim. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ve endişeliyim. Seninle konuşmam gerek. Daha önce olanlar hakkında. Sonra aldığım bir telefon hakkında. Gitmem gerek ve sen burada değilsin ve bilmiyorum... Seni seviyorum. Sadece bilmen için söyleyeceğim. Döndüğünde burada olmayacağım ama değil-" Telefon kulağımda rahatsız edici derecede yüksek bir bip sesi çıkararak bana ayrılan mesajın bittiğini işaret ediyor.

İyiyim. Söylemem gerekeni söyledim. Bununla ne yapacağı ona kalmış.

Kendimi çekip yataktan kalktım. Duş aldığımı sevindim. Giyindiğime sevindim. Babamın öldüğüne sevindim mi bilmiyorum. Onun ölümüyle biraz rahatladığımı hissetmek beni bok gibi hissettiriyor ama öyle. Beni hiç sevmeyen korkunç bir adamdı. Benim de bunu bilmemi sağladı.

"Ben bir E Gerçek Hollywood Hikayesi klişesiyim!"

Bavulumun sapını tutuyorum ve Keith'in süitini geride bırakıyorum. Yüzümü yastığına gömüp kokusunu son bir kez içime çekebilirdim ya da çekmeyebilirdim ama sıfır yargılama alanındayım, bu yüzden bunu ikinci kez tahmin etmiyorum ya da sonradan düşünmüyorum bile.

Henry kapıyı açmadan önce parmaklarım kapıyı üç kez tıklatıyor. Açık renk saçları dağınık ve gözleri uykudan kararmış. Ayrıca üzerinde hiçbir giysi yok. Boxer bile giymemişti. Daha fazla bakamamak için hemen arkamı dönüyorum... vay canına! Hiç beklemiyordum...

"Çıplaksın!" *Ve kocaman!*

"Kahretsin," diye tıslıyor ve sonra bir sürü gürültü ve hatta bir iki ah sesi duyuyorum ve sonra geri dönüyor. "Giyindim." Arkamı dönüyorum, ama onun giyinmekten anladığı boxer külot. Alabildiğimi alacağım. "Ne oldu? Bu saatte burada ne işin var?"

İşte o zaman gözyaşlarına boğuluyorum. Keith kabustan uyandığından beri ilk kez. O telefonu aldığımdan beri. Yüzüm Henry'nin omzuna düştü ve bıraktım. Gözyaşlarımın onu ıslatıp ıslatmadığını ve muhtemelen sümükle karışıp karışmadığını bile umursamadan titriyor ve ona doğru hıçkırıyorum.

Berbat
durumdayı
m.

Korkuyoru
m.

Kalbim o kadar kırıldı ki ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Şimdi eve gidip FBI ve babamın ölümü ile uğraşmak zorundayım. Bu konuda yalnızım. Her zaman olduğu gibi, ama sonunda yükümü kaldırmama yardım eden biri olduğunu hissettikten sonra, onun yokluğu özellikle ezici geliyor.

"Neler oluyor?" Henry elini saçlarımda gezdirerek beni yatıştırıyor.

"Keith korkunç bir kabustan uyandı. Sanırım panik yaşıyordu.

Saldırı. Kanımdan ve bana bakamayacağından bahsedip durdu. Gitti, Henry. Sadece giyindi, telefonunu aldı, asansöre bindi ve gitti. Şimdi nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Onu aramaya çalıştım ama telefonu doğrudan telesekretere düştü. Sonra, birlikte büyüdüğüm ve şimdi dedektif olan bir çocuk

Babamın, son bir yıldır parasını ödediğim pislik bir suçlu tarafından öldürüldüğünü söylemek için aradı. FBI ile konuşmak için eve gitmem gerekiyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kolları sırtıma sıkıca sarılıyor, beni daha da rahatlatmak için aşağı yukarı sürtünüyor ve şu anda onun için çok minnettarım.

"Sesim öyle mi geliyor?" Yarı hıçkırıyorum, sadece burnumu çekiyorum ve titriyorum. "Özür dilerim. Ben sadece... Onun için endişeleniyorum. Havaalanına gitmem gerekiyor. Gitmek zorundayım ve onu bulamıyorum Henry. Onu bulup eve sağ salim dönmesini sağlayabilir misin? Artık beni görmek istediğini sanmıyorum. Bunu o söyledi. Bana bakamıyor. Belli ki benimle olmak onun için çok fazla ve..." Bunu daha fazla yapamam. "Kendime bakmam gerek."

"Maia," diye mırıldandı Henry, sesi titriyordu. "Bana on dakika ver, ben de seninle geleyim. Yalnız kalmamalısın."

Yalnız olmak dışında her zaman yalnızdım.

"Hayır. Teşekkür ederim. Bunu kendim yapmalıyım. Onu benim için bul, tamam mı? Ben... Bilmiyorum. Eşyalarımı gönderirim. Emin bile değilim. İrtibatta olacağım." Çekiliyorum ve yanağına iffetli bir öpücük konduruyorum. Sonra dönüp gidiyorum. Bağırarak yaptığı itirazları duymazdan geliyorum çünkü dinlersem kolayca pes edeceğimi biliyorum. Ve şu anda pes edemem. Yapamam.

Keith'in telefonu bile açık değil çünkü konuşmak istemiyor.
Ben.

"Sana bakamıyorum. S a n a bakamıyorum!" Bu kısa bir süre önceydi.
"Artık yapamıyorum!" diye devam etti. Anladım. Mesaj alındı.

Bir yanım zaten böyle biteceğini biliyordu.

İçeri girerken taksi şoförüne "Havaalanı lütfen," diyorum. Eğer Carvalo hapisteyse, ona ödeme yapmak zorunda değilim. Borcumun o kısmı biterse geri kalanıyla başa çıkabilirim. Umarım onlar için çalışmaya devam etmeme izin verirler, bu Keith'i görmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile. Bana işimin aramızda olan ya da olmayan hiçbir şeyle ilgili olmadığını söyledi ve bu işe en az benim kadar ihtiyacım olduğu için buna

güveneceğim.

En azından başka bir şey bulana kadar.

Elim ve kolum şimdi daha iyi. Seçeneklerim sonuna kadar açık.

"Hangi havayolu, hanımefendi?" diye soruyor şoför yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken.

"Hangisi beni buradan en hızlı şekilde çıkaracaksa," diyorum ona, gözlerimi kapatıp arabanın beni götürmesine izin veriyorum, kalbimi o otel odasında bıraktığımı bilerek.

Komik ya da değil... Sevdığınız biri tarafından kalbinizin çiğnenmesinin ve ruhunuzun yok edilmesinin nasıl bir his olduğunu anladığımı sanıyordum. Yanılmışım. Bu hiç de öyle hissettirmiyor. Bu yıkım gibi hissettiriyor. Kalp kırıklığından çok daha fazlası. Bu acı seviyesi, bir daha doğru olup olamayacağımı merak etmeme neden oluyor.

Keith

"İYİ MİSİN?" Asansörden inip otel odama doğru ilerlerken Henry soruyor. Sanırım saat sabahın beşine geliyordu. Beth'le konuştuktan sonra telefonumu kapattım ve bir banka oturup yaklaşan güneşin gökyüzünü aydınlatmaya başlamasını izledim. Sadece düşünüyordum. Her şeyi kendi başıma çözmeye çalışıyordum. Doğru kafa yapısına ulaşana kadar geri dönemezdim. Yaptığım ve söylediğim her şeyi düzeltene ve Maia'ya tamamen, gerçekten bağlanmaya hazır olana kadar.

Şimdi tek düşünebildiğim ona ulaşmak.

"Ha?" Henry'nin neden kapımın önünde sadece bir şortla oturduğunu merak ederek soruyorum.

"Sen. Sen. İyi misin?" diye sertçe tekrarlıyor ve yerden kalkarken her kelimeyi telaffuz ediyor.

Öyle miyim? "Evet. Sanırım öyleyim." Ya da en azından olacağım. Kızımı tekrar kollarıma alıp ona her şeyi anlattığımda.

Yumruğu yüzüme indi. Tam elmacık kemiğimle sol gözümün arasına. Sendeleyerek geri çekildim ve arkamdaki karşı duvara çarptım. Kör edici beyaz-

Gözümün patlamak üzere olduğuna yemin edebileceğim kadar sıcak bir acı tüm yüzüme yayılıyor.

"Ne oluyor lan?" Elimle yüzümü kapatarak feryat ediyorum ve şimdiden tenimin dokunuşumun altında ne kadar sıcak ve hassas olduğunu hissediyorum.

"Seni uyarmıştım, orospu çocuğu," diye bağıyor, dizlerim büküldüğü ve bedenim duvara yaslandığı için tepemde dikiliyor, gözleri soğuk ve tehditkâr. "Eğer onun kalbini kırarsan, suratını dağıtırım diye seni uyarmıştım. Ve şimdi bunu kastettiğimi biliyorsun."

Kalbini mi kırdım? Hayır. Bunu ben mi yaptım? "Nerede o?" Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak ve gözümün ve yanağımın zonklamasını görmezden gelerek dışarı çıkıyorum.

"Gitti. Seni aptal bok parçası. Gittin. Omzumda ağladı ve ona ne söylediğini anlattı. O bunu hak etmedi Keith. Hiçbirini."

"Biliyorum. Ben... Ben ne dediğimi bilmiyordum!" Bağıyorum, savunmaya bile geçmiyorum. Çünkü o haklıydı ve ben hatalıydım. Korktum, bir şeyler söyledim ve kaçtım. Sadece bileceğini varsaydım. Ne kadar paniklediğimi görecektim ve anlayacaktı.

Benim bir şey söylememe bile gerek kalmadan hakkımda o kadar çok şey anlıyor ki. Her zaman anladı.

Ama görünüşe göre bunu olabilecek en kötü şekilde abartmışım. Tanrım. Zavallı Maia. Ona ne yaptım ben?

"Bu sefer başardın," diyor Henry, sanki dile getirmediğim düşüncelerimi yanıtlıyormuş gibi. "Babasının, ona para ödediği adam tarafından öldürüldüğünü biliyor muydun?"

Bu ne lan? "Ne? Ne zaman?"

Ellerini havaya kaldırıyor, bana tekrar vuracakmış gibi bakıyor. "Sen onu terk ettikten sonra olmuş olmalı. FBI ile görüşmek için Virginia'ya geri dönüyor ve tahmin edin kim onun yanında değil, lanet olası elini tutup ona destek oluyor?"

Benimle. Onunla değilim çünkü burada değildim. Çünkü benim çöküşümle, ona istemediğim korkunç şeyler bağırmamla uğraşmak zorunda kaldı,

ve sonra böyle bir telefon aldı.

O yumruğu ve çok daha fazlasını hak ettim.

"Maia'ya dokunmadan önce kafanı Amy'den temizlemeliydin. Sana yapmanı söylediğimiz şey bu değil miydi? Yapacağını söylediğin şey bu değil miydi?"

Başımı sallıyorum, koridordaki halıya bakıyorum çünkü o haklı. Tam olarak bunu yapmalıydım. Çocuklara yapacağımı söyledim. Ona karşı koymaya çalıştım ve başarısız oldum çünkü ondan uzak duramıyordum. Maia'yı çok sevdim ama olması gerektiği gibi değil. Onun bana yaptığı gibi kendimi ona teslim etmedim.

Düzeltmeye niyetli olduğum bir şey.

Başımı kaldırıp Henry'nin öfkeli yeşil gözleriyle karşılaşıyorum. "Onu seviyorum dostum. Maia'yı herhangi birini ya da herhangi bir şeyi sevdiğimden daha çok seviyorum. Her şeyi berbat ettim ama bunu düzeltereğim."

"O zaman hemen bir uçağa atlasan iyi edersin." Kıçımı uçağa bindirmek. Bunu yapabilirim. Çok kolay.

Uzanıp arkadaşşıma, kardeşime sarılıyorum. "Teşekkürler Henry. Onu sevdiğin için. Beni sevdiğin için. Aklımı başıma getirdiğin için. Bu senin tek bedavandı, pislik. Bir daha deneme." Sırtına bir tokat attım ve hemen dönüp asansöre yöneldim. "Eşyalarımı al ve benim için eve getir, olur mu?" Asansöre geri adım atarken sesleniyorum. Kapılar kapanırken kendi kendime "Maia yanımda olana kadar eve dönmeyeceğim," diye mırıldanıyorum.

Karşıma çıkan ilk taksiye atlıyor ve gün ağarırken hızla yola koyuluyorum. Dallas-Fort Worth bölgesindeki havaalanına hiç gitmediyseniz, size söyleyeyim, çok büyük bir yer. Taksi şoförü bana hangi havayolu şirketine gittiğimi sorduğunda hiçbir fikrim yok. Ülkenin o bölgesine kim uçuyor bilmiyorum. Jete binerdim, ama herkesi geri götürmek için çoktan ayarlanmış ve planlanmıştı.

Bugün Kaliforniya'da ve benim için yeniden yönlendirmelerini istemem mümkün değil.

Taksi şoförüne beni American Airlines'a bırakmasını söyledim, çünkü ilk gördüğüm yer orasıydı ve sonra neredeyse koşarak içeri girdim, gişeye

kadar koştum.

Ekonomi bölümünde iyi bir sıra var ama birinci sınıf boş, bu yüzden oraya gidiyorum.

Ama yaklaştığımda, kadının güvenliği aramaktan heyecan duyuyormuş gibi beni süzdüğünü fark ediyorum. Ne kadar dağınık olduğumu ancak şimdi fark ediyorum. Hayatımın kâbusunu gördükten sonra uyandım, üzerime rastgele bir şeyler giydim ve gecenin bir yarısı dışarı fırladım. Buna ek olarak, büyük ihtimalle Henry'nin yeni bir parlatici reveransına sahibim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sanki yapmak istediği en son şey buymuş gibi.

"Evet, tek yönlü bir bilete ihtiyacım var..." Kahretsin. Kasabasının adı neydi? "Brookside, Virginia."

Dudaklarını büzüyor ve bilgisayarına bir sürü saçmalık yazıyor ve sonra akla gelebilecek en karmaşık seyahat programını kusuyor.

"Oraya varmamın üç uçak alacağını mı söylüyorsunuz?"

"Evet, efendim. Ben geliyorum. Oraya ulaşmanın en iyi yolu Charlotte'a uçmak, ardından Roanoke bölgesel havaalanına aktarma yapmak ve daha sonra sizi daha küçük, yerel havaalanlarından birine götürebiliriz ya da Roanoke'da bir araba kiralayıp arabayla gidebilirsiniz."

"Ve bu beni on iki saat sonrasına kadar Brookside'a sokmayacak mı?" İnanılmaz ötesi bir şekilde soruyorum.

"Bu doğru. Bu uçuşları sizin için ayırtmamı ister misiniz?" Gözlerine ulaşmayan o müşteri hizmetleri gülümsemesiyle gülümsüyor. Hayır, onlar hayır teşekkürler, fikrimi değiştirdim demem için sessiz bir yalvarışla dolu.

"Peki ya özel uçak? Özel uçak kiralayabilir miyim?"

Başını falan eğerek bana kayıtsızca bakıyor. Muhtemelen yataktan sürüklenerek çıkarılmış ve tekme tokat dövülmüş bir serseriye benzediğim içindir.

Cüzdanımı çıkardım ve siyah Amex'imi tezgâhın üzerine bıraktım. "Peki ya şimdi? Şu özel uçağı şimdi görebilir miyiz?"

Karta bakar. Kartın üzerindeki isme. Sonra tekrar bana baktı, yüz hatları aydınlanmıştı.

"Burada American Airlines aracılığıyla özel uçak seferleri yapmıyoruz Bay Dawson, ama..." Ona ayıp bir şey söylediğimde Maia gibi kızarmaya başlıyor. "Sizin için birkaç telefon görüşmesi yapmama izin verin. Seyahat ihtiyaçlarınız konusunda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Çok teşekkür ederim..." Öne doğru eğilip isim etiketine bakıyorum. "Carla. Bana yapabileceğin her türlü yardım için gerçekten minnettarım."

Biraz daha kızarıp bozardıktan sonra bana özel bir uçak kiralamak için işe koyuluyor. Bana ne kadar tutacağını söylediğinde dikkatimi bile vermedim.

Umurumda değil.

Maia'ya ulaşmak için yerimde duramıyorum ve o anla şu an arasında geçen süre çok uzun.

Otelden kaçtığımdan beri ilk kez telefonumu çıkarıyorum ve cevapsız bir arama ile Maia'dan gelen bir sesli mesaj buluyorum. Titreyen parmaklarımla telefonu kulağıma götürerek oynat tuşuna basıyorum. Tatlı sesi geliyor ve ne kadar üzgün olduğunu duyunca neredeyse ölecektim.

"Merhaba. Benim. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ve endişeliyim. Seninle konuşmam gerek. Daha önce olanlar hakkında. Sonra aldığım bir telefon hakkında. Gitmem gerek ve sen burada değilsin ve bilmiyorum... Seni seviyorum. Sadece bilmen için söyleyeceğim. Döndüğünde burada olmayacağım ama bu-"

Nefesim göğsümde dururken gözlerim kapanıyor. O söyledi.

Bilinçli olarak söyledi. Ona davranışımın sonra bile, yine de söyledi. Hemen numarasını çevirdim ama telesekretere düştü. Muhtemelen şu anda uçakta, Virginia'ya uçuyordur. Tek başına.

"Affedersin, Carla?" Yaptığı Şeye ara verip gözlerimle buluştu. "Bana büyük bir iyilik yapar mısın?"

M^{aia}

Hayatımın en uzun uçuşu gibi hissettiren bir yolculuktan sonra kapıya yanaşan uçak nihayet durdu. Yine de ilk kez ekonomi sınıfında uçuyorum. İlk kez ticari uçakla uçuyorum. İlk kez orta koltukta, biri vücut kokusuyla kaplanmış kül tablası gibi kokan, diğeri ise kolçağı ele geçirip lanet sıranın benim tarafımı işgal eden iki kişinin arasında oturuyorum!

Boktan bir gece uykusu çektiğim, sevdiğim adamın kapıdan çıkıp gittiği ve babamın öldürüldüğünü öğrendiğim düşünüldüğünde tüm bunlar çok eğlenceliydi. Ve daha da kötüsü, uçağımız anlayamadığım bir sebepten dolayı kırk dakika daha pistte kaldı.

Sanırım resmen berbat bir ruh halinde olduğumu söyleyebilirim.

Bölgesel bir havaalanına uçmak için başka bir uçağa binme ve ardından birkaç saat araba kullanma düşüncesi beni ağlama noktasına getirdi. Bu FBI çalışanlarıyla iletişim kurmamın hiçbir yolu yok, sadece yerel polisle iletişim kurabiliyorum.

Bu gidişle hava kararmadan Brookside'a varamayacağım.

Sonra ne olacak?

Nereye gideceğim?

Şehirden ayrıldığımda otellerde ya da motellerde bile yıkanmıyorduk. Yalnızım. Nereye gitmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve tek yapmak istediğim yorganın altına kıvrılıp eski moda bir sinir krizi geçirmek.

Ama bu bir seçenek değil, yani kendimi toparlamam ve bir yol bulmam gerekiyor.

Her zaman yaptığım gibi.

Her zaman yaptığım gibi.

En iyi özelliklerimden bazıları esnekliğim ve uyum sağlama yeteneğimdir. "Ben hallederim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"O da neydi?" Yanımdaki adam soruyor, dudaklarından yanmamış bir sigara sarkıyor.

"Bir şey yok. Ama neden bizi dışarı çıkarmak için kapıları açmıyorlar?"

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken, uçuş görevlisi hoparlörü açtı. "Bayanların ve bayların dikkatine. Bizimle uçtuğunuz için hepinize tekrar teşekkür etmek istiyoruz. Gecikme için özür dileriz, ancak şu anda her şey yolunda görünüyor ve kapıları birazdan açacağız."

"Tam zamanında," diye homurdanıyor adam, saatini kontrol ederken. "Yapmam gereken bir bağlantı var."

Ben de, sanırım, ama söyleme. Uçak kalkmadan önce üç saatim var. Sonra dört saatlik bir yolculuk.

Uçaktan inip telefonumu açtığımda Henry'den iyi olup olmadığımı ve yapabileceği bir şey olup olmadığını soran bir mesaj buluyorum. Bir mesaj da Marco'dan, Henry'nin kendilerini bilgilendirdiğini, istediğim kadar zaman ayırmamı ve güvende olduğumu bilmesi için gitmem gereken yere vardığımda beni arayacağına söz vermemi istiyor. Jasper ve Gus bile grup sohbetimize katıldı.

Ama Keith'ten bir şey yok.

Ona onu sevdiğimi söyledim, sesli mesajla da olsa, ama yine de. Kelimeleri söyledim.

Ve hiçbir şey.

Şu anda buna odaklanamam. Eğer odaklanırsam, acı beni parçalayacak ve kesinlikle yıkılacağım.

Uçaktan inip kapıdan geçerek tuvalete doğru ilerliyorum. Bayanlar tuvaletinde her zaman olduğu gibi sıra sonsuza kadar sürüyor ve ellerimi yıkarken aynadaki yansımamı gördüğümde neredeyse yüksek sesle nefes alıyorum.

Ben bir felaketim.

Perili koyu renk gözlerin altında koyu halkalar. Kırık kaşlar. Keçeleşmiş, dağınık saçlar.

Umursamamalıyım ama umursuyorum. Memleketime bu halde dönmek istemiyorum. Çenemin dik, gözlerimin parlak ve kalbimin güçlü olmasını istiyorum.

Kendimi böyle gördüğümde hiçbir şey hissetmiyorum.

Çantamdaki tek şey dudak nemlendiricisi olduğu için hemen biraz dudak nemlendiricisi sürüyorum ve at kuyruğu yapmadan önce saçıma biraz su tutup, saçlarımı kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum.

Yanımdaki lavaboda oturan yaşlı kadın aynadaki yansımama nazıkçe gülümseyerek, "Çok güzel görünüyorsun canım," diyor.

"Teşekkür ederim. Şimdi tek yapmam gereken içimi dışıma uydurmak" diye şaka yapıyorum ama ikimiz de şaka yapmadığımı biliyoruz.

Yüz ifadesi kasvetli ve ciddi bir hal alıyor. "Dostça söylenecek bilgece sözlerle ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Oğlum, hiç yapamam."

"Büyükannemin verdiği en iyi tavsiye, bana kendimi olduğumdan daha az hissettirmeye cüret eden herkesi siktirip gitmeye yönlendirmemdi. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu hem sevgili hem de canavar için geçerli."

Kendi tükürüğümde boğuluyorum. "Uh."

Arsızca sırtıyor. "Belli ki yaşlı Yahudi kadınlara alışık değilsiniz ama evet, bunlar onun sözleriydi -Yidiş dilinde- ama duygu aynı ve o kadın Holokost'u yaşadı."

Sesimin ve nefesimin kontrolünü yeniden kazandığımda "Teşekkür ederim," diyorum. "Bunu kesinlikle hatırlayacağım."

Kolumu okşadı. "Güzel. Çünkü bu şekilde güçlü kalıyoruz. Eğer söz konusu olan sevgiliyse, bunu söylemek zorunda olduğun kişi asla o olmamalı. Eğer söz konusu olan canavarsa, bu sözler onun hayatınıza ve seçimlerinize sahip olmasıyla sizin onlara sahip olmanız arasındaki farktır."

Göz açıp kapayıncaya kadar gitti, yani banyodan kamburunu çıkararak yavaşça yürüdü, ama öyle bir şekilde ki kahramanım olurken dünyamı sarsmakla kalmadı.

Çünkü o haklı.

Pek çok yönden.

Ve bu sözleri benden duymayı kimin hak ettiğini çok iyi biliyorum. Çünkü artık canavarın bana sahip olmasına izin vermeyeceğim.

Omurgamı çelikleştirerek banyodan çıkarken bavulumu arkamdan çekiştiriyorum ve bir sonraki terminale giden yol için tabelaları kontrol ediyorum. "Seni gitmen gereken yere ulaştırmak için çok daha iyi bir yolum var, tatlı sevgilim," diyor güneyli aksanıyla yumuşak bir viski baritonu tam arkamdan.

O kadar yakın ki nefesi boynumun açıkta kalan derisini okşuyor ve ardından ürpertiler bırakıyor.

"Öyle mi?" Soruyorum, alt dudagım titremeye başlarken gözlerim kapanıyor. "Peki bana sunacağın herhangi bir şeyi istediğimi nereden çıkardın?"

Güçlü kollar belimi sarıyor, beni daha da güçlü göğsüne çekiyor ve onun söz konusu olduğu yerde savaşacak hiçbir şeyim kalmıyor.

O burada.

O beni buldu.

Havaalanına gidene kadar hangi uçağa bineceğimi bile bilmediğimi düşünürsek, buraya gelmek için biraz hafiyelik yapması gerekti.

Dudakları boynumla buluşuyor ve bir anlığına beni içine çekiyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve ağlama isteğim o kadar güçleniyor ki, durdurmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Ciddi değilsen bunu yapma," diye yalvarıyorum. Artık bunu yapamam. Denedim ama duygularım oyun oynayamayacak kadar derin. Onun sevgisinin ve kalbinin sadece yarısına sahip olmak için, çünkü geri kalanı başkasına ait.

Beni kollarının arasında döndürdü ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Tam burada, havaalanının ortasında, etrafımızda yüzlerce insan yürürken. Çocuklar çığlık atıyor ve yetişkinler telefonlarıyla konuşuyordu.

Keith Dawson beni içtenlikle öpüyor.

Elleriyle yüzümü kavıyor, alnını yüzüme bastırıyor. "Bu sabah için çok üzgünüm Maia. Sana her ne söylediysem ve bunu yapmayacağımıza yemin etmişken seni terk ettiğim için özür dilerim. O telefon geldiğinde yanında olmadığım ve tüm bunları tek başıma yaşamak zorunda kaldığım için üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim ve en çok bunun için üzgünüm. Hayatımda gördüğüm en kötü kabusu gördüm. Beni iliklerime kadar sarstı ve sana bakamadım çünkü rüya senin hakkındaydı. Beth'le konuşuyordum-"

"Kız kardeşin mi?"

Bana karşı başını sallıyor, dudaklarımı gagalıyor. "Evet. O bir psikolog. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Her şeyi tek başıma yapamayacağımı. Ama terapiye tanımadığım biriyle başlamak istemedim. Beni ya da neler olduğunu bilmeyen biriyle. Muhtemelen bunu yapmanın en iyi yolu aileyi kullanmak değil ama son birkaç haftadır bana çok yardımcı oldu. Sonra bu sabah o rüyayı gördüm. Korkunç olduğu kadar kırılma noktamdı da. Sana ihtiyacım var ve seni kaybedemem ama yine de neredeyse kaybediyordum. En kötü kabusum gerçekleşti."

Eğildim ve onu tekrar öptüm. "Beni kaybetmedin. Ne olduğunu biliyordum. İncindim ve korktum ama anladım. Elimden geldiğince."

Başını sallar. "Bu senin için yeterince iyi değil. Seattle'a döndüğümüzde senden bana karşı sabırlı olmanı istemiştim. Ama artık sabırlı olmanı istemiyorum."

"Hayır mı?" İlk gözyaşlarım dökülmeye başladığında sesim titreyerek soruyorum.

"Hayır, çünkü seni seviyorum Maia Alice Angelo," diye fısıldıyor dudaklarıma, elleri yanaklarımı kavırıyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Sanırım sana arabama çarptığın o ilk gece aşık oldum. O büyük, güzel kahverengi gözlerini açıp benim gözlerimin içine baktığın an. O andan beri sana bağlıyım. Sadece sana. Sadece sana. Sadece bir süreliğine takıldım, ama artık takılmıyorum. Bunu seninle istiyorum. Hepsini istiyorum. Çünkü sen benim her şeyeime sahipsin."

"Öyle mi?"

Gülümsüyor, gözlerindeki mavi onu tanıdığımdan beri gördüğüm en açık renk. Gözündeki morluk hariç. Uzanıyorum, parmaklarım şişmiş, mor dokunun üzerinde geziniyor.

"Evet, sevgilim." Elimi yüzünden çekip kalbinin üzerine koyuyor. "Bu sadece senin için atıyor. Senin için ve başka kimse için değil. Ve ilk defa bu konuda rahatım. Senin gelip bana hayatımda ikinci bir şans vermen için on yıl bekledim. Şimdi tek istediğim bu şansını seninle geçirmek."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve yüzünde büyüleyici bir gülümseme beliriyor, gözleri üzerimde dans ediyor. Güçlü dudakları benimkilerin üzerine yağıyor, beni açlıkla öpüyor. Sanki aramızdaki herhangi bir hava ya da boşluk onun için katlanılamayacak kadar fazla. Nefesim kesilene kadar beni öpüyor. Dizlerimin bağı çözülene ve kalbim göğsümde ağırlıksız kalana kadar.

Sonra bir eliyle parmaklarımızı birbirine geçiriyor, diğer eliyle valizimi alıyor ve beni bir sonraki uçuşumun tam tersi yönüne götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana ulaşmam için ne kadar uğraştığıma inanamazsın. Senin geldiğin uçağı kaçırmıştım, bu yüzden iki saatimi alacaktı.

aktarmalar ve sonra uzun bir yolculuk." Omuz silkiyor, bana yan gözle bakıyor ve gözlerinde gördüğüm ukalalığa uygun bir sırıtış sergiliyor. "Ben de bir uçak kiraladım."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Neden şaşırmadım ki? Bu sana ne kadara mal oldu?"

"Her neyse, buna değdi. Puddle Jumper'ınızı bölgesel bir havaalanına götürmek için bu havaalanında üç saat daha bekleyecek ve ardından saatlerce araba kullanacaktınız. Hayır, olmaz. Olmaz, tatlım. Bizi indirdikleri yere ineceğiz ve gece kalacak bir yer bulacağız. Ondan sonra bir araba kiralayıp birlikte nereye gitmemiz gerekiyorsa oraya gideceğiz. Tüm bunlar bittikten sonra seni eve geri götüreceğim ve ev derken, eğer anlaşılmadıysa, Kaliforniya'daki evimi kastediyorum."

"Bunu konuşacağız, Keith."

Bana göz kırpmıyor. "Oh güzel. Bir kavganın yaklaştığını hissediyorum. Kavga ederken ne kadar seksi görüldüğünü söylemiş miydim?"

"Bu konuda savaşağız. Sadece bugün değil. Kavga edemeyecek kadar bitkinim."

Elimi bırakıyor ve kolunu omzuma atarak beni yanına çekiyor. Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim. Bunun çoğı benim suçum. Baban için de üzgünüm."

"Daha fazla bilgi almam gerekiyor ama almazsam yanlış mı olur? Geçen gün biz başkentteyken beni aradı. Onunla konuştum. Carvalo beni aramak için Kaliforniya'ya gelmiş. Nedenini bilmiyorum ama telefonda babamın ona yardım ettiğı çok açıktı. Yarın FBI ile görüşmeden önce hapishaneye gidip Carvalo ile konuşmak istiyorum."

Keith başını sallar. "Bunu yapabilir misin ki?"

"Neden yapamayacağımı anlamıyorum."

"Onun yakınında olmanı istemiyorum."

"O hapiste, Keith. Fazla bir şey yapamaz. Ama ona ne olursa olsun, işimin bittiğini söylemem gerek. Ona bir kuruş daha ödemeyeceğim. Ve bunu yaparken gözlerinin içine bakmalıyım."

M^{aia}

Yerel hapishaneye yanaştığımızda. Pek büyük bir bina değil. Büyük eyalet hapishanelerinin nasıl olduğunu hayal ettiğim gibi değil. Ferforje çitin üstündeki kıvrılmış dikenli teller dışında, buranın suçluları barındırdığını asla bilemezsiniz. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. "Ne yapıyorum ben?"

Keith arabayı park ediyor ve elimi sıkıyor. "Hayatını, ona sahip olmaya ve onu sana karşı kullanmaya çalışanlardan geri alıyorsun."

Başımı sallıyorum. Kulağa hoş geliyor. Hayatımı geri alma kısmı, ikinci yarısı değil.

"Onu görüp göremediğimi bile bilmiyorum."

Keith umursamaz bir tavırla omzunu kaldırdı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Yapabilsen de yapamasan da onunla işin bitti. Bu senin geçmişin ve bundan sonra sevgilin için gelecekten başka bir şey yok."

Bu ses benim de hoşuma gitti ve konsolun karşısına geçip onu öptüm.

İnançlarımın cesareti omuzlarımın üzerinde duruyor ve oraya korkarak gitmeyeceğim. Onun yerine mini panik atağımı arabada geçiriyorum.

Ben ıglık atıp saçımı çekerken Keith biraz sırtarak ve hafifçe irileşmiş gözlerle bana bakıyor.

Sonunda durduğumda sırtışı genişliyor. "Seni gerçekten seviyor olmalıyım. Bu tanık olunacak bir şeydi."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Kulaktan kulağa gülümsüyor. "Seninle alay ediyorum. Ama bunu seni seviyorum diye de noktaladım, sanırım bu günahımı affettirir."

"Her neyse. Sana odaklanamıyorum. Fikrimi değiştirmeden ya da kusmadan önce yapalım şu işi."

Çok fazla ilerlemeden bir güvenlik görevlisi tarafından durduruluyoruz ve isimlerimizi sorup kimliklerimizi istiyor. "Üzgünüm efendim ama onaylananlar listesinde değilsiniz. Burada beklemeniz gerekiyor," diye açıklıyor güvenlik görevlisi Keith'e.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Bu onaylananlar listesinde *olduğum* anlamına mı geliyor?" "Evet, hanımefendi. İçeri girebilirsiniz."

Keith'in sıkıntılı bakışlarının yüzüme dokunduğunu hissedebiliyorum ama kendimi bundan vazgeçiremeden bir adım ileri atıyorum ki Keith beni durduruyor. Ona dönüp zoraki bir gülümsemeyle gözlerine bakıyorum. "Bunu yapabilirim."

Ağır bir yutkunmayla yavaşça başını sallıyor. Bu onun için zor. Mağara adamım bundan hiç hoşlanmıyor. Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve ona iffetli bir öpücük veriyorum, umarım bu ona yardımcı olur.

Pek bir şey yapmıyor ama gitmeme izin veriyor.

Hapishaneye girip metal dedektöründen geçerken ve çantamı aramalarına izin verirken nefesim kalbimle başım arasında bir yerde sıkışmış, dışarı çıkamıyor.

"On dakikanız var. Ziyaret saatleri neredeyse bitmek üzere."

Konuşamıyorum, bu yüzden beni kalın camlarla ayrılmış uzun bir sıra kabine götüren adamın peşinden gidiyorum. Filmlerde kullanılan telefonlardan bile var. Nedense bu bende gülme isteği uyandırıyor. Ayrıca bana söylenen koltuğa oturup Giovanni Carvalo'nun gelmesini beklerken beni biraz rahatlatıyor.

İki dakika bile geçmeden kapı açılıyor ve beklediğim turuncu tulumu giymiş Giovanni içeri giriyor ve bir insanda gördüğüm en büyük kendini beğenmiş gülümsemeyi takınıyor. Telefonu eline aldı, kara gözleri delici ve değerlendirciydi. "Geldin. Geleceğini biliyordum."

Nedense onun beni beklemesi beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyor. "Neden beni görmek istedin? Neden Kaliforniya'ya geldin?"

Babamı neden öldürdüğünü sormadım. Dürüst olmak gerekirse bu gerçekten önemli değil ve konuşmamızın kaydedildiğini düşünürsek bana kayda değer bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim.

"Seni görmek istedim. Tüm borcunla birlikte bu kadar küçük bir meblağı süresiz olarak ödemeye devam etmene izin vereceğime gerçekten inandın mı? Buna izin verdim çünkü ateşinize hayran kaldım. Diğer pek çokları gibi benimle konuşmaktan korkmadın. Ama ben de bana olan borcumu tahsil etmeye hazırdım. Beklemekten yorulmuştum. Burada uzun süre kalmayacağım," diyor kendinden emin bir şekilde. "Yakında bana kontratın tüm bedelini ödeyeceksin." Koyu renk gözleri beni olabildiğince içine çekiyor.

Ne kadar hasta, sapkın bir adam. Ona bakıp düşündüğüm tüm farklı şeyleri söyleyebilirim. Onun hareminden biri olmaktansa ölmeyi tercih ederim gibi şeyler. Bunun benim borcum olmadığı ve ona hiçbir şey borçlu olmadığım gibi şeyler. Anlaşmamızın şartlarını kabul ettiği gibi şeyler.

Ama bunun yerine, camların, duvarların ve parmaklıkların arkasına sıkışmış, hapishane turuncusu giymiş adama bakıyorum ve iğrenç cama dokunmadan gidebildiğim kadar yaklaşıyorum. "Babamı öldürerek anlaşmanın şartlarını geçersiz kıldınız." Beklediğim gibi gözleri kocaman açıldı. "Eğer ödemezsem onu öldüreceğini söylemiştin. Ya para, ya bedenim -ki sana vermeyi reddetmiştim- ya da babamın hayatı söz konusuydu. Onu öldürdün, bu da anlaşmanın tamamen ödendiği anlamına geliyor. Buradan çıkıp çıkmaman umurumda değil. Ama çıkıp da peşimden gelmeye kalkarsan, o çok sevdiğin ateşin tüm gazabını üzerime salarım. Ve sana söyleyeyim, yandığından emin olurum."

Bununla birlikte telefonu yerine koydum. Ayağa kalktım ve beni izleyip izlemediğini ya da bana bağarmaya çalışıp çalışmadığını görmek için arkama bakma zahmetine bile girmeden dışarı çıktım.

Dışarıya ulaştığım ve kapı kapandığı anda tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı üflüyorum. Keith kollarını bana doluyor ve arabaya dönerken beni kendi tarafına çekiyor. FBI ile buluşma zamanı.

"Nasıldı?"

"Eğlenceli. Cidden, harika zaman geçirdim. Daha önce büyük bir suç işlemeyi düşündüysem bile, o zamandan beri fikrimi değiştirdim."

"Bildiğim iyi oldu. Kefaletini ödemek imajım için kötü olurdu."

Göğsüne bir şaplak atıyorum ve o da yanağımı öpüyor. "Neredeyse bitti. Neredeyse bitti."

Büyüdüğüm kasabadaki polis karakolu küçük ve eskiydi. Buradaki diğer her şey gibi. Havaya çamaşır suyu ve iki günlük kahve sinmiş. Bu kombinasyon zaten gergin olan midemin protesto için kıvrılıp bükülmesine neden oluyor. FBI'dan iki ajan beni bekliyor ve neyse ki bizi bir odaya yönlendirirken hoşbeşle vakit kaybetmiyorlar.

"Bayan Angelo, ben Ajan Nobel ve bu da Ajan Thomas." Yanındaki adamı işaret ediyor. "Buraya kadar gelebildiğiniz için minnettarız."

"Size karşı dürüst olacağım, burada olmanıza şaşırdım," diyorum onlara.

Ajan Nobel biraz daha dik oturuyor. "Tüm ayrıntılara giremem ama yaklaşık sekiz aydır Carvalo'nun organizasyonunda bir ajanımız var. Ona karşı büyük bir dava oluşturuyorduk. Durumunu biliyorduk. Babanla yaptığı anlaşmayı biliyorduk. Ve seni aramak için Kaliforniya'ya gittiğinde, onun için bir zayıflık olabileceğini düşündük. İşte o zaman babanı daha derinlemesine araştırdık. Carvalo'nun babanla olan faaliyetleri giderek artıyordu, özellikle de Carvalo seni bulmakta kararlı görüldüğünden ve sen evinden taşınıp önceki işlerinden ayrıldığından beri henüz başarılı olamadığından beri. Gizli ajanımız ölümünden bir hafta önce babanıza yaklaştı ve babanız da

dokunulmazlık karşılığında bize yardım etmeyi kabul etti. Baban uyuşturucu satmanın yanı sıra Carvalo için fiziksel varlık gösteriyordu."

Ajanlara bakıyorum, bu beni şaşkına çeviriyor. "Babam uyuşturucu mu satıyordu?" İkisi de başını sallıyor, gözlerini bana dikiyorlar. "Fiziksel varlığından kastınız..."

"Bir düğme. Bir infazcı. Bir müşteri ödeme yapmadığında ya da Carvalo'nun istediği şekilde davranmadığında gönderilen biri."

Sanırım hasta olacağım.

"İnsanları öldürdü mü?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

Keith masanın altından elimi tutup sıkıca kavıyor. Başka bir şey hissettiğimde beni topraklıyor.

"Peki ya babamın benim adıma tahakkuk ettirdiği borç?"

"Babanın onunla olan bağlantısının sadece ucuydu. Baban, haplara olan büyük bağımlılığını sürdürmek için onun için çalışıyordu. Özellikle de Oxycodone. Carvalo'nun babanızın müşterilerinden hap parası aldığını fark ettiğini düşünüyoruz çünkü babanız kendi kişisel kullanımı için bu kadar büyük bir miktarın kaymağını yiyordu. Carvalo, komşularınızın hararetli bir tartışma olarak tanımladığı bir anda babanızı vurmuş ve ardından kanıtları ortadan kaldırmak için karavanı ateşe vermiştir. Kefaletle serbest bırakıldı ve davamızın gücü göz önüne alındığında bir daha sokaklara çıkamayacak."

"O buna katılmıyor. Bana yakında çıkacağını söyledi."

"Henüz bizim de işin içinde olduğumuzu bilmiyor. Hâlâ bunların sadece yerel ve eyalet suçlamaları olduğuna inanıyor çünkü şu anda öyle. Yarın federal suçlamaları düşüreceğiz."

"Tüm bunları yapanın o olduğunu nereden biliyorsun?"

"Komşularınız kavga devam ederken ihbarda bulunmuşlar. Silah sesinden sonra daha fazla ihbar geldi. Carvalo'nun olay yerinden kaçtığını ve saniyeler sonra karavanın içinin yandığını gösteren bir video var."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, tüm bunları düşünmeye çalışırken zihnim allak bullak oluyor. "Peki benden ne istiyorsun?"

"Giovanni Carvalo ile olan ilişkilerinizin tam olarak ne olduğunu açıklamanızı istiyoruz. Sesli mesajlar, mesajlar, mektuplar gibi elinizdeki tüm fiziksel kanıtları istiyoruz. Ve gerekirse, ona karşı tanıklık edin."

Sonraki iki saatimi FBI'a bildiğim her şeyi anlatarak geçirdim. Onlara elimdeki her şeyi veriyorum, ki bu gerçekten çok fazla değil. Sanırım ondan ödeme konusunda hafif tehditler içeren bir ya da iki mesaj aldım. Etkileşimlerimizin çoğu yüz yüze oldu, bu yüzden sadece benim sözüme dayanıyor.

Benden başka bir şeye ihtiyaç duyduklarında iletişime geçeceklerine söz verdiler. Sonra Keith ve ben ayrılıyoruz. Az önce yaptığımız konuşma göz önüne alındığında garip bir şekilde fazla basit geliyor.

Binlerce güneşin ağırlığı bir anda omuzlarımdan kalktı. Keith'e büyüdüğüm karavanı görmek istemediğimi söyledim. Babamın öldürüldüğü yeri. Orası zaten bir suç mahalli, ama yangından kurtulan bir şey olsa bile, o bana ait değil.

Babamın cesedi hala FBI'ın elinde, otopsi yapıyorlar. Onu serbest bıraktıklarında, son düzenlemeleri yapabileceğim söylendi. Ama şimdilik bunu düşünmek zorunda değilim. Olanları nasıl sindireceğimden hâlâ emin değilim.

Babamın nasıl öldüğünü. Yaptığı şeyler.

Bana kalırsa, çok uzun zamandır yetimim. Sadece buradan defolup gitmek istiyorum. Sanırım Keith de öyle. Çok uzun birkaç gün oldu.

Keith'le birlikte olmama rağmen kendimi hâlâ kaybolmuş hissediyorum. Dağınık. Sanki gerçekten ait olduğum bir yer yokmuş gibi ve bu rahatsız edici. Onunla eve mi gideceğim? Öylece? Bu benim için doğru bir hareket mi? Bilmiyorum.

"Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin."

Başımı hayır anlamında sallıyorum, çünkü bu konuda yanılıyor. Bilmek zorundayım. Kesinliğe ihtiyacım var. Somut gerçeklere ihtiyacım var. Zengin bir rock yıldızına aşık olduğum peri masalına değil, gerçekliğe ihtiyacım var. Hem gerçek gibi geliyor hem de gelmiyor ve ben...

"Seni seviyorum Maia. Şu anda pek bir şeye inancın olmadığını söyleyebilirim ama umarım buna inancın vardır. Bize."

Ona doğru bakıyorum, bizi buradan götürürken düşünceli bir şekilde profiline bakıyorum. "Ben de seni seviyorum." Sanırım bu üzerine inşa edilecek bir şey.

"Yanıma taşınır mısın?" diye soruyor, uzanıp parmaklarımla oynayarak. "Ya da daha iyisi, taşınma."

Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Ne?" diye soruyor, dudaklarını kıvıran sırtıyla savaşıyor ve başarısız oluyor. "Yüzün neden böyle tiksintiyle buruşmuş?"

"Şimdi mi?" İnandırılmaz bir şekilde havladım. "Bunu bana şimdi mi soruyorsun? Bir hapishaneden çıktıktan ve lanet olası FBI'la iki saat boyunca karıştığım bir mafya babası ve babamın cinayeti hakkında konuştuktan sonra mı?"

"Doğru. Kötü zamanlama mı?"

Bir kahkaha attım. "Ya sence?"

Başını sallıyor, hiç istifini bozmadan. "Oyalıyorsun. Bunun zamanlamayla bir ilgisi yok."

Nefes alıp veriyorum. "Daha yeni birlikte olduk. Bunun biraz hızlı ilerlediğini düşünmüyor musun?"

"Hayır. Zaten altı haftadır birlikte yaşıyoruz." "Keith."

"Maia," diye papağan gibi konuşuyor, ses tonumla alay ederek. "Senin bana gelmeni ve benim de seninkine gitmemi istemiyorum. Bir şeyler taşıyıp götürmek istemiyorum. Sabah seninle uyanmak ve sana kahvaltı hazırlamak istiyorum. Stüdyoya gittiğimde benimle gelmeni istiyorum ve sen ofiste işini yaparken ben de müzik odama gidip çalmak istiyorum."

Kapı. Sonra, işimiz bittiğinde, eski bir filmin önünde akşam yemeği istiyorum-"

"Bir ne?" Keskin bir şekilde araya giriyorum.

Sırıttıyor. "Epik bir sinema klasığı. Ben de öyle demedim mi?"

"Um. Hayır."

Parmakları elimin kemiklerini okşuyor, gözleri benimkilerde olmak isterken yolda. Yine de gülümsemesi her geçen dakika yayılıyor. İnancı onu daha çok sevmemi sağlıyor.

"Beni satrançta yenmeni istiyorum, hile yapsam bile. Canım ne zaman isterse seni öpmek istiyorum. Ne zaman bir odaya girsem ve seni orada görsem. Banyomuzun her yerinde kız saçmalıklarını ve kurutucumuzda seksi külotlarını istiyorum. Her dışarı çıktığımızda, dünyaya benim olduğunu söylerken kolumda olmanı istiyorum çünkü asla başkasının olamazsın. Sana milyonlarca şey almak istiyorum, bunun için bana bağıracaksın çünkü *tek* istediğim buyken senin için yaygara koparmamdan hoşlanmıyorsun. Ve sonra, tüm bunları yaptıktan sonra -dışarıdan bana bağırırsan da içten içe sevdiğin tüm o şeyleri- tüm geceyi, her geceyi seninle sevişerek geçirmek istiyorum. Seninle çıkmak istemiyorum, Maia. Seninle bir hayat istiyorum. Sen ne dersin?"

M^{aia} Dört ay sonra

"Sana karşı dürüst olacağım, şu anda tamamen çıldırmış durumdayım."

Gözlerim Blind Tears'ın, yani Gabriel Rose'un Gus ve Naomi için yazdığı özel bir şarkıyı söylediği odanın önüne takılıyor. Yani, ne oluyor lan? Bu nasıl bir gerçeklik? Nasıl burada, Blind Tears'ın bir düğünde çalmasını izliyorum?

"Naomi'nin babası ölmeden önce Gabriel ile çok yakındı. Lyric ve Naomi neredeyse birlikte büyüdüler."

Tek yapabildiğim inanamayarak başımı sallamak.

"Neden tanıştığın her müzisyene böyle tepki veriyorsun da bana hiç vermiyorsun?"

Keith'in, Gus'ın düğünü için kiraladığı devasa malikanenin dans pistinde beni yeniden yönlendirmesine izin verirken sırtıyorum. "Neden bana bunu sorup duruyorsun?"

"Maia-"

"Ne diyebilirim ki? Gabriel Rose kadar havalı değilsin. Hepiniz, bir davula vuruyorum ve kendimi seksi bir bok sanıyorum," diyorum, onun mağara adamı sesini taklit etmeye çalışarak.

Bunun için kıcıma bir şaplak yiyorum ve bu beni güldürüyor.

Verdiğim cevaplardan dolayı beni cezalandırmaktan hoşlanmasaydı bu soruyu sürekli sormazdı. Ben de onun cezalandırmalarından hoşlanmasaydım onu şımartmaya devam etmezdim. İlişki dünyasında kazan-kazan diye buna denir.

Hakkında her şeyi öğrendiğim bir dünya.

Keith'e onunla gerçekten birlikte yaşamaya hayır dedim. Tabii ki söyledim. Çünkü Keith ve ben böyle çalışırız. Ben ona hayır diyorum, o bana karşı çıkıyor ve sonunda vazgeçiyorum çünkü gerçekten hayır demek istemiyorum. Ona hep evet demek istiyorum. Kaliforniya'ya döndük ve ben hiç ayrılmadım. Odasına taşındım ve oradaki boş dolabı devraldım çünkü iki gömme dolabı vardı ve

O kadar.

Sayılır.

Aslında babam, Carvalo ve FBI arasında yaşananlar yüzünden düşündüğümde daha fazla sarsıldım. Giovanni Carvalo savunma anlaşması yaptı. Aleyhinde oldukça güçlü kanıtlar olduğu için müebbet hapis cezası istiyordu. Yirmi beş yıldan müebbetle razı oldu ama FBI'a aradıklarını verdikten sonra.

İfade vermek zorunda değilim. Onu bir daha görmek zorunda değilim. O hapiste. Tek umursadığım bu.

Ona olan borcum bitti.

Babamı annemin yanına gömdürdüm ve karavandan geriye kalan her şeyin icabına baktım. Onun için bir cenaze töreni yapmadım. Bunu yapamazdım. Orada durup onun hakkında söyleyecek iyi bir şey düşünemedim. Kaybının yasını tutamadım ve bir parçam bundan rahatsız oldu.

Ama diğer yanımda, bazen içine doğduğunuz ailenin, sonunda sahip olmanız gereken aile olmadığını kabul ediyor.

Bulduğunuz aile, kendiniz için yarattığınız aile, asla bitmeyen bir sevgiyi bulacağınız yerdir.

Ve hayatımda ilk kez, tam olarak bunu yaptığımı hissediyorum.

Fazladan küçük bir şeyle.

Bu da beni Keith'e ve bu düğün resepsiyonuna geri getiriyor.

Keith beni kendine yakın tutarken dans pistinde bizi sallamaya devam ediyor, elleri sırtıma bastırıyor, yüzü boynuma yapışmış, sanki onun havasıymışım ve ona hayat veriyormuşum gibi beni içine çekmeye devam ediyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ne kadar?" Kalbim çarpmaya başlarken ve karnım çalkalanırken, sinirlerim sıcak bir isyana dönüşürken karşılığında soruyorum.

"Her şeyden çok" dediğinde bana karşı gülümsediğini hissediyorum. Tanrım, umarım öyledir.

Geri çekilip mavi gözleriyle buluşuyorum, ellerim yukarı doğru kayıyor ve saçlarının arkasına giriyor. "Bir şey yaptım."

"Ne şeyi?"

"Sonbahardan itibaren UCLA'ya kaydoldum."

Yüzü aydınlanıyor. Zavallı piç. Başına geleceklerden haberi yok. "Bu inanılmaz. Senin adına çok sevindim. Bölümüne karar verdin mi?"

Ben yaptım. Bu konuda ben de heyecanlıyım. "Yine de sonbaharda başlayabileceğimden emin değilim. Bir dönem daha ertelemem gerekebilir." Şifreli sözlerim ve ciddi ifadem karşısında kaşları çatıldı. "Keith..." Derin nefes al. "Hamileyim."

Uzun süre beni inceledi. Sanki sözlerimin ardını ve ruhumu görmeye çalışıyormuş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Nasıl? Ne zaman?"

Keskin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum. "Geçen hafta adet dönemimi kaçırdım ve bunun hakkında çok fazla düşünmedim. Daha önce de düzensiz olmuştu. Bu ne zaman olduğu. Nasıl olduğu konusunda o kadar da dikkatli değiliz."

Bunu tartışamaz. Biz değiliz. Bazen gecenin bir yarısı beni uyandırıyor ve bir şeyler oluyor. Ya da kanepede bir şey izlerken saldırıyor. Bir sürü rastgele yerde oluyor. Genelde geri çekilir.

Ama her zaman değil.

Test yaptırdık, ancak doğum kontrol hapına başladığımda iyi sonuç alamadım ve randevularım arasında daha iyi bir alternatif arıyordum. Oops.

"Sınava mı girdin?"

Başımı salladım. "Bu sabah bir test yaptım." "Ve pozitif mi çıktı?"

Kaşlarımı çattım. Ona hamile olduğumu söylediğime göre pozitif olduğu ağıktı. "Evet."

"Yani, yüzde yüz emin misin?"

"Keith! Keith. Evet. Yani, bir ara doktorumu görmem gerek ama evet. Ben hamileyim, göt herif. Sevdığini iddia ettiğin kadın sana hamile olduğunu söylediğinde böyle tepki vermemelisin."

En büyük, en nefes kesici gülümseme serbest kalıyor ve tüm yüzünü göz kamaştırıcı bir ışıltıyla aydınlatıyor. "Nasıl karşılık vermemi istiyorsun? Böyle mi?" Dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini sırtıma doluyor ve karnımın alt kısmına en tatlı, en şefkatli öpücüğü konduruyor. Sonra bana bakıyor. "Bu nasıl? İşe yarıyor mu?"

Başımı sallıyorum, dişlerim alt dudağıma batıyor.

"Hayır mı? Yeterince iyi değil mi?"

Demek istediğim bu değildi. Az önce yaptığı şey kesinlikle mükemmeldi. Çünkü dürüst olacağım, aklımı kaçırarak kadar korktum. Yirmi yaşındayım. Bebek sahibi olmak için çok gencim. Keith ve ben o kadar uzun süredir birlikte bile değiliz. Birbirimize daha yeni alışıyoruz. Ritmimizi yeni yeni buluyoruz.

Ve şimdi karışma yeni bir hayat geliyor.

Ama her nasılsa, onun gözlerine baktığımda, tüm korkularım, endişelerim ve belirsizliklerim yok olup gidiyor.

Ayağa kalkıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni daha önce hiç öpmediği gibi öpüyor.

Hiçbir zaman.

Bu saf, sınırsız bir neşe içinde yüzen bir öpücük. Dalgalar halinde ondan aktığını hissedebiliyorum. Onunla ışıldıyor. Tüm vücudunu saran ve zahmetsizce benimkine sızan çarpıcı bir titreşim.

"Bir bebek," diye mırıldanıyor saygıyla, sanki kelimeyi dilinde test ediyormuş gibi. "Kesinlikle davul çalacak. Eğer kız olursa adını Watts koyabilir miyiz?"

Gözyaşlarımdan ilki çaresizce dökülürken gülüyorum. "Kızgın değil misin?"

"Deli mi?" Yarı güler, sesi hoş bir şekilde kuşkuludur. "Nasıl kızgın olabilirim ki? Her şeyden önce, seni ben hamile bıraktım, bu yüzden yakından parçası olduğum bir şeye kızmak sadece gülünç. İkincisi-"

Aynı anda ona doğru döndüğümüzde Viola, Keith'in sözünü keserek, "Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyor. "Evet mi dedi? Ona bu geceye kadar teklif etmeyeceğini sanıyordum."

"Ha?" Kaşlarımdan arasında bir kırılganlık oluşarak onu itiyorum. "Bana ne soracaksın?"

Keith neşesiz bir yarım kahkaha atarak inliyor, başı bir an için geriye düşüyor. "Tanrı aşkına Vi. Henüz sormadım. Mesele bu değildi çünkü evet, bu geceye kadar bekleyecektim."

Vi'nin gülümsemesi düşer, gözleri fal taşı gibi açılır. Yanakları parlak pembeye dönerken eliyle ağzını kapatıyor.

Jasper gülmekten kırılıyor, bunu saklamak için çok uğraşıyor ama başaramıyor.

"Kahretsin. Her şeyi mahvettim." Vi başını Jasper'ın göğsüne yaslar. "Kahretsin, bunu yaptığımı inanamıyorum. Söylediklerimi unut," diye ağlıyor, sesi Jasper'ın smokin ceketi tarafından boğuluyor ve yüzünü Jasper'ın göğsüne gömebildiği kadar gömüyor. "Keith. Ben... sen dizlerinin üzerindeydin ve sonra o ağlıyordu ve sen onu öpüyordun ve..."

Jasper Vi'nin başının tepesini öpüyor ve kollarını karısının etrafına doluyor. "Haydi, rüya kız. Sanırım Keith ve Maia'yı yalnız bırakmamız gerekiyor. Sanırım şu anda bir kadeh şampanya daha içmek istersin. Ya da belki daha sert bir şey."

"Çok özür dilerim," diye sesleniyor Vi, Keith'in gözleriyle buluşmak için Jasper'ın göğsünde dönüyor. Kız şaşkın görünüyor.

Keith'e dönüp başımı soru sorar gibi eğiyorum. "Bana evlenme teklif edecek miydin?"

Gözlerime bakıyor, ses tonu sabit ve bakışları kararlı, hiçbir şey belli etmiyor. "Evet. Öyleydim."

"Keith! Sadece bir saniyedir birlikteyiz. Daha 20 yaşımdayım. Sizce de bu biraz aceleci davranmak olmuyor mu?"

Tekrar tek dizinin üzerine çöküyor ve cebinden küçük siyah bir kutu çıkarırken karnımın alt kısmına bir öpücük daha konduruyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hayır, acele ettiğimi hiç sanmıyorum. Hayat kuralı 1: Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin kişiyle tanıştığında, akıllıca olanı yapar ve yüzüğü takarsın. Mükemmel zamanı beklemezsin çünkü öyle bir şey yoktur. Seninle evlenmek istiyorum Maia, çünkü seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum çünkü dünyada benim için senden başka bir kadın yok. Ve asla da olmayacak, benim tatlı sevgilim. Benimle evlenir misin?"

"Hayat kuralı 1?"

"Sen her zaman hayatın 1 numaralı kuralısın."

Kutuyu açıyor ve platin bir bant üzerinde büyük yuvarlak bir elmas ortaya çıkıyor. Basit, çarpıcı ve çok mükemmel.

"Ben... um... evet!" Gülüyorum. "Evet, seninle evlenirim."

Bir saniye sonra Keith beni kollarının arasına alıp ağzımı açıyor ve tadıma bakabilmek için dilini içeri sokuyor. "Ben senin bebeğinin babasıyım," diye fısıldıyor içime, beni tekrar ayaklarımın üzerine yatırıyor ve alnını benimkine değdiriyor.

Bir kahkaha patlattım. "Sen kesinlikle benim bebeğimin babasısın."

"Ve sen de benim karım
olacaksın." "Artık senin Pandora'n
değilim."

Başını sallıyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor çünkü beni öpmeden
duramıyor. Bana dokunmadan duramıyor. Gülümsemeden duramıyor.
"Maia, tanrıçam, biz kendi aşk hikâyemiziz. Efsane değil, gerçeğiz. Ve
gelecekteki hikâyemiz ne olursa olsun, onu birlikte yazacağız."

EPİLOG

Henry - Üç yıl önce
- düzenlenmemiş ve değişikliğe tabi
Henry

MAVİ. Tahmin etmem gerekirse, seçeceğim renk bu olurdu. Yeşil olacak kadar yanardöner değiller ve karanlıktan o kadar uzaklar ki bu güzel süsenlerin kahverengi olmasına imkan yok. Ağır house bas, hiç bitmeyen ses seliyle beni kaplıyor, nabzımı hızlandırıyor ve kanımı ısıtıyor.

Sessizce, bunun için yaşıyorum.

Odanın özgürlüğü. Örtücü anonimliğin karanlığı. Cinsel enerjinin durmaksızın kabarması, sıcak, yapışkan havayı baharatlı bir tat ve erotik bir dokuyla doldurması. Burası benim kaçış yerim. Ve bir kez olsun grup arkadaşlarım, hayatım boyunca en iyi arkadaşlarım, bunu yaparken yalnız uçmamı sorgulamadılar. Bunu anlamıyor olabilirler ama buna olan ihtiyacımı anlıyorlar.

Bunun ardındaki nedeni bilmeseler ve asla bilmeyecek olsalar bile.

Ama bu kadın... şu an baktığım kadın... beş dakika önce bu devasa, dönüp duran bedenlerle dolu odaya adımımı attığımdan beri baktığım ve anında fark ettiğim kadın... kanımı ateşliyor. Beni sertleştiriyor.

Ve en iyisi... O yalnız. Benim gibi.

Muhteşem. Bu bir soru bile değil. Ama o bundan daha fazlası.

Onun bir aurası var.

Eşsiz, egzotik ve büyüleyici bir şey. Onunla ilgili ne olduğunu bile çıkaramıyorum, ama bir saniye bile gözümü ayıramadım.

Bekledim. İzledim. Kemiklerinin arasından akıp giden ve kaslarını harekete geçiren müziğin kölesiydi. Kolları başının üstünde, kalçaları dönüyor, gözleri kapalı. Yanına gelip dikkatini ve vücudunu talep eden erkekler için burada değil.

Ve çok fazla oldu.

Onlar da benim gördüğümü görüyor. Ancak, hepsinin başarısız olduğu yerde ben başarılı olacağımı zaten biliyorum.

Bilse de bilmesede bu gece benim için burada.

Cesetlerin arasından geçerken nedenlerimi sorgulamıyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştırıp "Karanlıkta bir yabancıyla dans etmek ister misin?" diye fısıldarken tereddüt etmiyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ellerim belinde ve yüzüm tam onunkinin önünde olduğu için siktirip gidebileceğim tüm yolları açık bir şekilde anlatmaya hazırды. Bunun yerine, özlü cevabı dilinde ölüyor, o derin mavilikler yüzümde gezinirken gözleri tanıma ile doluyor.

"Nereden bildin?" diye şakacı bir şekilde cevap veriyor, vücudu istemeden yaklaşıyor.

Bu gece oynadığımız gösterinin coşkusu hiç azalmadı. Hâlâ tenimde uğulduyor ve gülümsemesiyle dudaklarımı mızraklıyor. Ve şu anda bunun için minnettarım. Aksi takdirde, gözlerimin içine bakıp dünyaca ünlü bir rock yıldızı gördüklerinde binlerce kadında gördüğüm gülümsemeyi yansıtır olmasa beni cidden soğuturdu.

Yine de beni açıkça tanımış olmasından duyduğum hayal kırıklığı, kollarımı sırtına dolayarak muhteşem vücuduna rehberlik etmemi engellemiyor

benimkine. Sonunda bana yaslanıp gözlerimin içine baktığında göğsümü yabancı ve ağır bir şey dolduruyor. Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum, bu her neyse görmezden gelmeye çalışıyorum, bu yepyeni hissin adsız kalması için çaresizim.

Müziğin ritmiyle senkronize bir şekilde ona sürtünerek bizi hareket ettirmeye başladım.

Soluk soluğa kalıyor, ağırlaşmış gözleri şokla büyüyor. Başını telaşla sağa sola çeviriyor, sanki biri tarafından yakalanacağımızdan korkuyormuş gibi gözlerini tarıyor.

"Erkek arkadaşın var mı?" Soruyorum, çünkü ben bunu yapmam. Paylaşmam. Asla ve yakın bile değil.

"Hayır," diye kekeliyor ve sonra ellerimin sırtından yukarıya, uzun, kahverengi saçlarına doğru kaymasına tepki göstererek titriyor. "Sadece... senin... bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Bana dokunuyorsun, bana bakıyorsun ve..." Dolgun dudaklarından kendini küçümseyen bir kahkaha dökülüyor. "Boş ver. Şimdi çenemi kapatacağım."

"Sana dokunmamamı mı isterdin?" Parmaklarım boynundan aşağı iniyor ve dokunuşumun altında neredeyse elektrik hissi veren kollarının pürüzsüz, açıkta kalan derisi boyunca sürükleniyor. "Sana bakıyor muydum?" Yüzüm yaklaşıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve aramızda sadece birkaç santim mesafe kalıyor. Nefesim daha önce hiç olmadığı kadar sıkışıyor. *Lanet olsun...*

Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Sanki beni okumaya çalışıyor. Ona karşı niyetimin ne olduğunu anlamaya çalışıyor. İsteğimi saklamıyorum ve o bunu fark ettiğinde, gözleri sikimi seğirten bir sıcaklıkla canlanıyor.

"Bana dokunmandan hoşlanıyorum. Bana bakışını seviyorum. Durmanı istemiyorum. Sanırım yukarıda olacağını düşünmüştüm. Burada herkesle değil. Benimle birlikte."

Özel kattan bahsediyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak. Özel kattaki kadınlar benim için hiçbir şey yapmıyor. Hepsi aynı.

Hiçbirinin dışında ya da arasında zerre kadar gerçek yok. Gündem odaklılar. Para ve şöhret görüyorlar ve sıfırlıyorlar.

Hiçbirine dayanamıyorum. Bir gece bile.

"Burada yalnız mısın?" diye soruyor, bir kez daha etrafıma bakarak.

"Başka birini mi arıyorsun?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Her zaman istediğim kişi sen olduğun halde değil. Ben sadece bizi bulmasını istemeyeceğimiz biri tarafından rahatsız edilmeyeceğimizden emin olmaya çalışıyorum."

"Olmayacağız."

"Peki o zaman," diye mırıldanıyor, gülümsemesi büyüyor. "Bu durumda, elbette. Senin gibi bir yabancıyla karanlıkta dans etmeyi çok isterim." Kollarını boynuma doluyor, parmakları ensemdeki saç tellerine cesurca dolanıyor. Yine de gözleri temkinli, hareketleri tereddütlü, sanki onu itmeme bekliyormuş gibi. "Hep bunun hayalini kurduğumu ama gerçekleşeceğini aklımın ucundan bile geçirmediğimi söylesem itici mi olur?"

"Benimle mi?"

"Evet," diye gülüyor, sanki sorduğum için delirmişim gibi. "Seninle, Henry Gauthier. Gerçi bunu zaten bildiğini düşünüyorum."

"Çok güzelsin. Seninle dans eden her erkek şanslı sayılır. Benden önce birçok kişi denedi."

Kolları başının üzerinde havalanıyor, gözleri kapanırken başı geriye düşüyor ve benimle birlikte ağır house ritmiyle hareket ediyor. Az önce ona güzel olduğunu söylerken yalan söyledim. O bundan çok daha fazlası. Ve ona böyle bakarken, kollarımda, nefes alma yeteneğimi elimden alıyor. Tedbiri elden bırakıp onu burada öpmek, ellerimi vücudunda gezdirmek, kısa elbisesinin altına uzanmak ve etrafımızda yüzlerce insan varken onu boşaltmak o kadar cazip geliyor ki, bu inatçı ihtiyacı bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Başka erkekler de denedi. Ama ben hiçbirini istemedim."

"Nedenmiş o?"

Dudaklarının kenarları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. "Çünkü onlar sen değilsin, değil mi?"

Vücudu geriye doğru savruluyor, onu düşürmeyeceğime güvenerek beni daldırmaya zorluyor. Kendini toparlamadan önce parmak uçları yeri sıyrıyor, gözleri parlıyor, yanakları ışıltıyor ve dudakları nefes nefese kahkahasıyla aralanıyor.

"Bu eğlenceliydi. Hareketlerin var mı, Henry? Şimdiye kadar tüm liderliği ben yaptım."

"Sana yaklaştım."

"Bu seni özel yapmaz." Siktir.

Bunu sevdim.

Ona ilk yaklaştığımda sahip olduğu sinirler gitti. Şimdi o bir siren. Seksi, kendinden emin bir doğa gücü. Kendimi içinde boğmak istediğim vahşi, günahkâr bir bela.

"Bu beni evet dediğin kişi yapar."

Ama yüzünü inceledikçe, tanıdık bir şey zihnimin en karanlık köşelerini daha fazla kurcalıyor. Bir türlü çıkaramıyorum. Onu bir şekilde tanıyormuşum gibi hissediyorum ama bu kadınla daha önce hiç karşılaşmadığıma neredeyse eminim.

Ya da belki de son zamanlarda karşılaştığım tüm kadınlardan daha çok ilgimi çekiyordur.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, vücudu baştan çıkarıcı bir şekilde benimkine bastırıyor. Teninin ve saçlarının kokusu bana sertçe çarpıyor. Hafif, yumuşak ve karşı konulmaz bir şey. Onun her mükemmel santimini yalamak istememe neden olan bir şey.

"Tam olarak neye evet dediğimi sanıyorsun?" diye fısıldıyor kulağıma.

"Bana. Şimdi. Burada. Bu gece."

Dilim gizlice dışarı çıkıp çenesinin hizasında gezinirken nefesi kesiliyor. Elim uyluğundan yukarı kayıyor, başparmağım iç uyluğunun yumuşaklığına dalıyor. O güzel maviler, benimkiyle eşleşen bir açıklıkla inanılmaz derecede koyulaşıyor.

"Bana hemen hayır de yoksa bu olacak."

"Bunun olmasını istiyorum. Şimdi. Burada."

Bu gece."

"Hepsi bu kadar olacak," diye uyarıyorum.

"Biliyorum." Ses tonundaki hüznü dokunuşunu kaçırmadım. Özlemin ipucunu. Ama bakışları benimkileri tutarken tereddütsüz.

"Emin misin?" Onu inceleyerek soruyorum.

"Evet. Neden sadece bu gece olduğunu anlıyorum ve tek bir gece benim tarzım olmasa da; seni hayır diyemeyecek kadar uzun zamandır istiyorum."

Elini tutup parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ve onu kalabalık kulübün içinden, önceden belirlediğim karanlık oyuğa doğru sürüklüyorum. Kadınları toplum içinde asla öpmem. Fotoğraflarının çekilmesinden rahatsız olacağım şekilde onlara asla dokunmam.

Onu kulübün ana bölümünü acil çıkıştan ayıran siyah perdenin arkasına döndürüyorum, duvara bastırıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Anında karşılık veriyor, elleri trisepslerimi kavıyor, beni sonsuz derecede daha yakına çekiyor. Tam temas talep ediyor. Dudaklarımız çılgınca hareket ediyor, dillerimiz birbirini arıyor, oynuyor, dans ediyor.

Tadı o kadar güzel ki; elimde olmadan ağzımı açıyorum, bağlantıyı derinleştiriyorum ve içine doğru inliyorum.

Ufak tefek. Minyon ve benzer kıvrımları var, tam sevdiğim gibi.

Ellerim yüzünde dolaşıyor, elbisesinin ince kumaşının üzerinden göğüslerini yakalıyor ve hızla aşağı çekiyor. Nefes nefese kalıyor ve dudaklarım onunkilerden kaçarken, gergin bir meme ucunu ağzıma alıp emiyorum. Açgözlü ellerim saçlarımı avuçluyor, ben göğüslerini yalarken boynu duvara yaslanıyor, bir elim de kalçasında geziniyor.

"Evet," diye tıslıyor gırtlaktan gelen bir iniltiyle, sesinin yarısı birkaç adım ötedeki kulübün kaosuyla karışıyor. Normalde bundan beslenirim. Kişisel olmayan doğasının bana rehberlik etmesine izin veririm. Ama bu kadınla ilgili bir şey tüm seslerini duymak istememe neden oluyor. Etinin her tatlı santimini görmek. Ona vereceğim zevkin her zerresini izlemek.

"Neyin var senin?" Beni duyamayacağını bile bile ona doğru mırıldanıyorum. Bu soruyu kendime soruyorum çünkü onu gördüğüm andan itibaren içgüdüsel olarak

Bir şey olduğunu biliyordum. Kulübe yayılan ve doğrudan içime giren büyüleyici bir sihir. Sıkı sıkı tutuyor. Beni açgözlü ve doyumsuz yapıyor. Tüm kurallarımı yıkıp onu biraz daha elimde tutmak istememe neden oluyor.

Parmaklarım külotunun pürüzsüz satenini buluyor, amını örten ince şeridin üzerinde ileri geri kayarak nem topluyor. O kadar ıslak ve o kadar iyi hissediyor ve tadı o kadar güzel ki başım dönüyor.

Meme ucunu bırakıyorum, dudaklarını tekrar bulana kadar derin, açık ağızlı öpücüklerle boynuna doğru ilerliyorum. Sateni kenara iterek onu keşfediyorum, klitorisini ovuyorum ve açıklığıyla oynuyorum. Bana karşı kükrüyor, gıcırıyor, daha fazlasını arıyor. Nefes nefese pantolonları ve çılgın inlemeleri ağzıma süzülüyor, ürettiği her notayı duymak için zorlarken kendilerini içimde zorluyorlar.

"Bela," diye hırlıyorum ona, dişlerimi alt dudağına geçiriyorum ve ciddi olduğumu anlamasını sağlayacak kadar ısııyorum. "Sen lanet olası bir belası." "Güzel. Senin için hiçbir zaman kolay olmak istemedim. Her zaman seni bükmek istedim

her zamanki gibi beni kötü etkiliyorsun."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için başımı sallıyorum. Tanıdığına dair daha fazla ipucu canlanıyor ama iki parmağımı içine soktuğumda aynı hızla sönüyor. Gömleğimi yırtıyor. Umutsuzca çözmeye çalışıyor. Onu durdurmak için diğer elimi kullanıyorum.

Bu eksik düğmelerden sonra yukarı çıkamam.

"Seni görmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum," diye yalvarıyor. "Burada olmaz. Yeterli zaman yok."

Hayal kırıklığı içinde gürlüyor, tırnaklarını başımın arkasına geçiriyor ve boynumdan aşağı sürüklüyor, hiç şüphesiz beni işaretliyor. "Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyor, ben onu çalıştırmaya devam ederken duyguları sesini bulanıklaştırıyor.

Açıklanamayan bir nedenden ötürü, onun duygularını anlıyorum. Ben de ondan nefret ediyorum. İçime yaptığı her şeyden nefret ediyorum. Hiç savaşmak zorunda kalmadığım şeylerden.

Birdenbire burada, şimdi, onunla kavga etmeye başlamadan önce. "Hadi otel odama gidelim" demekten bir saniye uzağım.

Ama yapamam. Böyle bir kızla olmaz.

Ona verebileceğimden fazlasını isteyen bir kız.

Ben Rockstar'ı suçlardım. Yaşam tarzına. Ancak bu, gerçeklerden ya da gerçeklikten daha uzak olamazdı. Ve hayatımdaki hiçbir kadın için asla bir geleceğin olmayacağı bir yerde, şu andan ötesini yaşamamak en iyisidir.

"Bakalım benden ne kadar nefret ediyorsun. Fermuarımı aç."

Beni geri itiyor, elim bacaklarının arasından kayıyor ve tam bitirmek üzere olduğunu düşündüğüm anda, fermuarımı çekerken mavi gözleri benimkileri tutuyor. Parmaklarım ağzımı buluyor, onun tadına bakmak için can atıyorum. Uzun zamandır bir kıza oral seks yapmamıştım ve şu anda bunun arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Ona duyduğum arzuyla.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" diye suçluyor, benimle oynuyor. Sanki onunla bir şeyler *hissetme* fikrinin bile beni kızdıracağını biliyor. Flaş haber: Zaten oradayım.

Başımı sallayarak onaylıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Bunun üzerine şeytani bir baştan çıkarıcı gibi gülümsüyor.

Aletim elimdeyken prezervatifi takıyorum ve kendimi onun açıklığına doğru hizalıyorum. Duvara yaslanıp açımıza yardımcı olmadan önce bacağına yukarı kaldırıp kalçamın üzerinden geçiriyor. Başparmağım alt dudağında geziniyor. "Çok güzelsin," diyorum ona.

"Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsundur," diye düşünüyor, dudaklarında hafif bir gülümseme, gözleri şehvetle kararmış.

Ona göz kırpıyorum, bir an için afallıyorum. "Aslında bilmiyorum. Bunu asla söylemem." Sonra içine kaydım, kendimi kabzasına kadar gömdüm. Sırtı kavislendi ve yüksek sesle bir çığlık attı. Ağzım onu kavırıyor, sesi bastırıyor. "İnsanlar duyacak ve seni öldürdüğümü düşünecekler."

Gülüyor. "Sanırım az önce yaptın. Tanrım. On üç numara ayakkabı gerçekten de birbiriyle ilişkili."

Kendimi tutuyorum. Bana alışması için ona bir saniye veriyorum, tamam, ama ayakkabı numaramı nereden biliyor? Bu pek yaygın bir bilgi değil. Sadece erkekler ve-

"Çekil. Lütfen, hareket etmen gerek."

Yapıyorum. Kafamdaki tüm düşünceleri siliyorum ve ona vurmaya başlıyorum. Bir elim kalçasında, diğeri uzun, kalın saçlarına dolanmış, onu tekrar tekrar alıyorum. Elleri her yerimdeydi. Saçlarımda. Gömleğimi kazıyor. Kumaş boyunca göğsümü, karın kaslarımı ve kollarımı kazıyor. Gözleri kapalı, başı arkada, ağzı açık ve ben ona bakıyorum. Onu izliyorum.

Hiç yapmadığım bir şey daha. Ne oluyor lan? "Daha sert. Evet, daha sert. Lanet olsun, Henry, aynen böyle."

Gözleri birden açılıp benimkilere kilitleniyor. Dudaklarındaki isimle birlikte bu bana bir şeyler yapıyor. Beni ona daha çok itiyor. Daha derine. Ona doğru bastırıyorum ve ağzını tüketiyorum. Vücutlarımız senkronize hareket ediyor, ritmimiz artıyor ve Tanrım bu mükemmel. Tanrısal derecede mükemmel. Vücudunun etrafında sarsılmaya başladığını hissediyorum, zevk içinde kıvranırken inlemeleri çığlıklara dönüşüyor, kısıtlama olmadan geliyor. Onu kenardan takip ediyorum, homurdanırken, inerken ve hırlarken ciğerlerimdeki hava emiliyor, gözlerimin arkasında ışık parlamaları dans ederken aklımı kaybediyorum.

Alnım onunkine değiyor, nefeslerimiz kesiliyor.

Vücudunu tekrar yere indirirken dudaklarından şaşkın kahkahalar dökülüyor. Onu kaldırdığımı ancak şimdi fark ettim. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Kesinlikle öyleydi. Hem de en iyi şekilde. Kirpiklerinin arasından ona bakıyorum, gülümsemesini yalamak istiyorum. Belki bunu biraz daha uzatabilirim? Kurallarımı bu seferlik çiğneyebilir miyim? Tek bildiğim, ondan uzaklaşma ve onu bir daha asla görmeme fikrinin-

"Bu gece sizinle buluşmak için buraya geldiğimde bunun olacağını kesinlikle düşünmemiştim."

Bu beni kısa kesiyor. "Bu gece buraya bizimle buluşmak için mi geldin?"

Kıyafetlerini düzelterip her şeyi yerine koyarken kaşları çatılıyor. "Tabii ki öyleydin. Yoksa neden burada olayım ki?"

Yapbozun korkunç parçaları bir araya gelmeye başladıkça içimde dehşet birikiyor. Prezervatifi bağlayıp cebime koyuyorum ve aletimi pantolonumun içine sokup fermuarını çekiyorum. "Adın ne senin?"

"Benim adım mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor, yüzünde parlayan acıyı hızla öfke takip ediyor. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bana bakıyor, gülmemi ya da şaka yaptığımı söylememi bekliyor. İnanılmaz bir hava üflüyor. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyordun, değil mi?" Ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturuyor. "Buna inanamıyorum. Düşündüm ki..." Ciğerlerinden mizahsız bir kahkaha havlıyor. "Ne kadar aptalca. Bunca yıldan sonra nihayet beni geri istediğini sanmıştım," diye mırıldanıyor, son kısmı benden çok kendine söylüyor ama ben yine de duyuyorum.

"Özür dilerim..."

Elleri yere düşüyor ve gözleri -kirli yarıklar- benimkilere dikiliyor. "Eden Dawson. Bilirsin, *grup arkadaşının, en iyi arkadaşının* küçük kız kardeşi. Beni şimdi hatırlıyorsun, değil mi?" diye tükürüyor, her heceden kin damlıyor. "Beni sadece hayatım boyunca tanıdın."

"Eden." Adını söylerken boğuluyorum. Keith'in küçük kız kardeşi. Nasıl yapabildim... Suçluluk ve pişmanlık boğazımı tıkıyor. Ona uzandım ve o beni itti.

Uzakta.

"Dokunma bana. Sen tam bir pisliksin. Nasıl bilmezsin?!"

"Tanrım, Eden. Çok ama çok özür dilerim. Fark etmemiştim. Seni birkaç yıldır görmemişim ve çok farklı görünüyorsun. Keith'e ya da diğer kardeşlerine hiç benzemiyorsun. Yemin ederim bilmiyordum. Sana asla dokunmazdım eğer-" Yüzüme tokat attı. Sertçe. Yanağımda bir acı parıltısı belirliyor, onu yakıcı bir sıcaklık izliyor. Mavi gözlerinin içine bakıyorum, en ufak bir şaşkınlık bile yok. Bundan çok daha kötüsünü hak ediyorum. O haklı. Ben bir bok parçası. Kesinlikle en kötü türden.

Çünkü onu tanıyamadım. Doğrusu, Eden Dawson'ı ya da Keith'in kız kardeşlerinden herhangi birini fark etmemeye özen göstermişim. Onu son gördüğümde on altı yaşındaydı ve on iki yaşında gibi görünüyordu. Karşımda duran bu kadın değildi.

Yüce İsa. Kardeşi beni durduğum yerde öldürecek. Hak ettiğim gibi. "Sadece git."

Başımı sallıyorum, ona tekrar dokunmaya çalışıyorum ama son anda elimi bırakıyorum. Onun dokunuşunu ya da bağışlamasını hak etmiyorum. Yine de... "Yapamam. Eden
."

"Adımı söyleme. Seni piç, sadece git. Şimdi senden gerçekten nefret ediyorum." Hareketsiz duruyorum.

"Git," diye bağılıyor, tüm gücüyle beni itiyor. Bu sefer dinliyorum. Kalbim boğazımda ve midem ona atabileceğim tüm kötü duygularla çalkalanırken, uzaklaşıyorum. Az önce en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini herhangi bir anlamsız kadın gibi bir kulübün ortasında becerdim. Ama o anlamsız değil ve Keith'in kız kardeşi olduğu için değil.

Adını bile bilmeden önce o daha fazlaydı. Kim olduğunu bilmeden.

Sırf bu yüzden, yüzüme zehir kusarken bana tokat attığı için rahatlamalıydım. Ben...

İçimde bir şeyler rahatsız edici bir şekilde kıpırdıyor. Bunu düzeltmem gerek.

Onu tekrar görmeliyim.

Ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kardeşine ne yaptığımı öğrenirse ağabeyi beni öldürecekken olmaz.

SON

İSTİYORUZ DAHA FAZLASI. Henry ve Eden's
BUHARLI yasak romantizm mi? Seni Sevmeye Söz Ver'i hemen
indirin! Tüm Wild'lardan çok daha fazlasına sahip olacaksınız

Keith ve Maia'nın hikayesinin devamı da dahil olmak üzere karakterleri seviyorum!

Seni Ayartmak İçin Seviyorum'u okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Kitap sonu notum için okumaya devam edin! Ve eğer bu seriyi en başından beri okumadıysanız, Jasper ve Viola'nın hikayesi olan Ondan Nefret Etmeyi Sev ile başlayabilirsiniz. KU'da ücretsiz! Ondan Nefret Etmeyi Sevmek'ten alıntılar için okumaya devam edin. Ve daha fazla yasak romantizm istiyorsanız, en çok satan kitabım The Edge of Temptation'a göz atın.

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

Vahşi Aşk Serisi: Seni

Sevmek İçin Pervasız

Ondan Nefret

Etmeyi Sevmek

Seni Sevmek İçin

Delirmek Seni

Ayartmak İçin

Sevmek

Seni Seveceğime Söz Veriyorum

The Edge Serisi:

Baştan Çıkarmanın Sınırı

Sonsuzluğun Sınırı

Aklın Sınırı

Yeniden Başla

Serisi: Yeniden

Başla Yeniden

Başla

Benimle Başla

Las Vegas Günah

Serisi: Günaha

Dokunmak Günahı

Yakalamak En

Karanlık Günah

Bağımsızlar:

Sadece Bir

Öpücük Aşk

Yeniden

Yazıldı

Beautiful Potential

Forward -

ÜCRETSİZ

KITAP NOTUNUN SONU

Eğer beni daha önce okuduysanız, bu bölüm hikayeyi biraz açtığım *düzenlenmemiş* bölümdür. Ya da en azından benim düşüncelerimi. Bu seriye Ondan Nefret Etmeyi Sevmek ile başladığımda, Gus'ın hikayesini yazacağımı biliyordum çünkü hadi ama, yazmak zorundaydım.

Ancak bir okuyucu/blogger Keith ve Henry'nin hikayelerini de yazıp yazmayacağımı sordu. İlk tepkim hayır oldu. Onların bir hikayesi olmasını istemediğim için değil, aklımda üzerinde çalışmak istediğim başka şeyler olduğu için. Diyelim ki siz okuyucular fikrimi çabucak değiştirdiniz ve işte buradayız.

Keith'in farklı olacağını biliyordum. Altın kalpli bir alfa. Ama aynı zamanda bu yüzden mücadele eden bir adam. Bunu tüm kahramanlarım için söylediğimi biliyorum ama bu adama o kadar aşık oldum ki. Ona doyamadım. Hepimizin hayatında bir Keith'e ihtiyacı var.

Amy... Onu sadece drama ya da şok değeri olsun diye yazmadım. Lisedeyken bir arkadaşımı intihar sonucu kaybettim. Beklenmedik ve yürek parçalayıcı bir olaydı ve her ne kadar benim deneyimim Keith'inkinden çok farklı olsa da, arkadaşımın ölümü bunca yıl sonra bile aklımdan çıkmadı.

İntihar söz konusu olduğunda, kurbanı odaklarız. Yaşadıkları yürek parçalayıcı ve trajik olduğu için. Depresyon, umutsuzluk, bunlar genellikle tedavisi olmayan hastalıklardır. Ama bu kişilere çok değer veren biri olarak

Kendi canına kıymış biri olarak, sonrasında yaşananların neye benzediğini ben de biliyorum. Sevdiğiniz birini kaybetmek, ölüm sebebi ne olursa olsun yıkıcıdır. Ancak intihar insanlara fazladan bir şey yapar. Farklı bir iz bırakır. İnanın bana, ne yazık ki başka insanları da başka nedenlerle kaybettim. İntiharın acısını farklı yaşarsınız.

İşte Keith bu. Ve bu da onun hikayesi. Ve çok acı çektiği için ona Maia'yı verdim. Daha önce yazdığım hiçbir kadın kahramana benzemeyen bir ateşi ve ruhu olan Maia. Bazı hatalar yaptı mı? Hepimiz yapmaz mıyız? Ama onda en çok sevdiğim şey cesareti ve kararlılığı. Bu yüzden sonunda onları gerçekten ayıramadım. Yolculukları çok zor kazanıldı, özellikle de Keith için.

Babası ve Carvalo üzerinde çok uğraştım. Bu konuda daha fazla dramaya yer vermeyi tartıştım ama sonunda bunun gerekli olmadığını düşündüm. Hikaye Keith ve Maia'nın yolculuğuydu. Babası ve Carvalo fon müziği idi ve ben de onların orada kalmasını istedim.

Tamam, bu kadar saçmalık yeter. Bu hikâyenin bu kadar inanılmaz olmasına yardımcı olan (en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum) muhteşem betalarım Danielle ve Patricia'ya teşekkür etmek istiyorum. Kocama, kızlarıma ve aileme teşekkür ederim. Sizler benim sonsuz destek sistemimsiniz ve sizi şiddetle ve sonsuza dek seviyorum. Ve size, okuyuculara. Bunu sizin için yapıyorum. Tüm bunların sebebi sizsiniz.

XO

Julie (J. Saman)

ONDAN NEFRET ETMEYİ SEVİYORUM

Viola

Gölüşen, sigara içen ve genel olarak harika vakit geçiren insan kalabalığının arasında dolaşırken hava puslu, yoğun bir ot kokusu var. Ben buraya ait değilim. En azından öyle hissediyorum. Özellikle de keşfetmek üzere olduğum şey hakkında içimde sinsi bir şüphe varken.

"Hey, Vi," diye sesleniyor grubun başçısı Henry, kolumdan tutup beni ayı gibi kucaklamak için kendine çekerken yüzüne kazınmış bir şaşkınlıkla. Ses tonu şaşkınlık, sevinç ve paniğin sinir bozucu bir karışımı. "Seni buraya getiren nedir?"

Komik olmaktan uzak olsa da bu soruya gülmek istiyorum. Bu nedenle de gülümsemek yerine kaşlarımı çatmak zorunda kalıyorum. Gerçekten açık olmalı. Ama belki de artık değil ve bu sadece bu gece doğru şeyi yaptığımı dair kararlılığımı pekiştiriyor.

Berbat olsa bile.

"Gus'ı arıyorum," diye cevap veriyorum en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeden ve sırtışı bir kademe düşüyor.

Dört yıllık erkek arkadaşımın beni aldattığını bilmek, defalarca sırtımdan bıçaklanmaya benzer bir şey olmalı. Ya da kalbimden. Gerçekler inancımı sarsarken ölümün yakın olduğunu hissetmeliyim.

Erkeklere olan güvenimi, kendime verdiğim değeri ve genel güvenimi küçük lokmalar halinde et parçalarına ayırdım. Sümüklü, salyalı bir kalp kırıklığı karmaşası olmalıydım. Nükleer düzeyde kızgın olmalıyım ve aynı zamanda dramatik bir sahne ve anlamsız bir intikam arayışında ve planında olmalıyım.

Gus gibi erkeklere karşı benim gibi kızlar için hep böyle olur. Belki de ben bunların hepsinden bir parça taşıyorum. Ama şu anda sadece bu işi bitirip eve gitmek istiyorum.

"O umm...", Henry'nin sesi, sanki gerçekten de eğlence arasında Gus'ın yerini bulmaya çalışıyormuş gibi odayı tarıyormuş gibi yaparken kesiliyor. Bahse girerim? Gus'ın tam olarak nerede olduğunu biliyor ve ona ve şu anki sevgilisine biraz zaman kazandırmaya çalışıyor.

"Sorun değil," diyorum, hissetmediğim parlak bir gülümseme takınarak. "Onu bulacağım."

Çünkü biriyle tüm hayatınız boyunca arkadaş olduğunuzda, son dört yıldır onunla bir ilişki içindeyseniz, size ihanet etmesini beklemezsiniz. Sadakat, dürüstlük ve saygı beklersin. *Saygı beklersin, Gus!* Gus'ın aldatması ve bu konuda yalan söylemesi bunların hiçbirisi değil.

"Onu bulabilirim!" Henry hemen araya girer. "Muhtemelen onu burada bulma şansım senden daha yüksek. Bilirsin, çünkü ben daha uzunum, bu yüzden kalabalığı daha iyi görebiliyorum. Bir içki ya da başka bir şey ister misin? Ben onu ararken neden gidip kendine bir içki yapmıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve omzumu kavramak için hamle yaptığında geri çekiliyorum. Henry elinde yarısı boş bir Cuervo şişesiyle bana doğru dönüyor,

Gözleri kırmızı çerçeveli ve camısı. Omuzları öne doğru sarkarak çöküyor.

"Düşündüğün gibi değil, Vi. Değil. Sadece..." Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi boştaki elini odanın içinde sallıyor. Seks, uyuşturucu ve rock 'n' roll. Bu oda, bu klişenin korku gösterisi tanımı.

Gus'ın ya da grup arkadaşlarının başarısını küçümsemiyorum. İlk albümlerinin bu şekilde başarılı olmasından dolayı onlar adına son derece heyecanlıyım. Bu onların

Onları tanıdığımndan beri hayallerimiz var ve bu sonsuza dek sürecek.

İşte bu yüzden Gus Los Angeles'a, ben de üniversiteye gittiğimde ilişkimizi bitirmeliydim.

Ona doğru gelen ayartıcı şeyleri biliyordum. Kadınların kendilerini onun önüne atacağını ve benim binlerce kilometre uzakta farklı bir hayat yaşayacağımı biliyordum.

Bu Gus'ın yaptıklarını mazur gösterir mi? Kesinlikle hayır. Üniversitedeyken Gus'ı bir kez olsun aldattım mı? Kesinlikle hayır ve bunu yapmak için kendi fırsatlarım da olmadı değil.

Ama bunun nasıl olduğunu anlıyor muyum? Evet, anlıyorum. Sadece çok uzun süre dayandım.

"Zaten geliyordu," diyorum Henry'ye. "Ama yalnız kalmayacağını bilmek güzel."

Evet. Bu bir iğneleme. Elimden bir şey gelmiyor, bu yüzden acının giriş yapmasına ve midemde sindiremediğiniz kötü bir hamburger gibi oturan hüznü ele geçirmesine izin verebilirim. Özellikle de Gus kaçamaklarını inatla inkâr ederken ve Henry de bunu neredeyse doğrulamışken.

Henry sudan çıkmış balık gibiydi ve eğilip ona sarıldım. Henry'yi hep sevmişimdir.

"Buna çok üzülecek Vi. Seni deli gibi seviyor. Sürekli senden bahsediyor."

Geri çekiliyorum, başımı eğiyorum ve omzumu silkiyorum. "Bu o kadar da önemli değil, değil mi? Ben okuldayım ve o burada..." Şimdi odaya bakma sırası bende, elimi yana açarak ne demek istediğimi tekrarlıyorum. "Sana iyi şanslar Henry. Sana dünyadaki tüm başarıları diliyorum. Başınıza gelecek her iyi şeyi hak ediyorsunuz."

Henry köpeğini ezmişim gibi kaşlarını çatıyor ve başını hayır anlamında sallıyor. "Onunla ilişkini bitiremezsin. Sen de bunun bir parçasısın. Biz burada olmazdık."

sensiz. Sensiz hiçbir şey olamayız. Sen bizim..." diye düşünürken burnunu kıvırıyor, "beşinci üyemiz. Amigo kızımız."

"Belki bir kez," diye kabul ediyorum, sözlerinin uyandırdığı acı dolu nostaljiyi yutkunarak. Gözlerimin arkası yanıyor ama bunun için daha fazla gözyaşı dökmeyi reddediyorum. Buraya gelirken hüngür hüngür ağlamıştım, şimdi de bitti. "Artık bana ihtiyacınız yok. Bir sürü başka amigo kızınız var."

Daha fazla tartışmak için ağzını açıyor ama hemen ardından kapatıyor. "Özür dilerim Vi."

"Bunu değiştiremem, Henry. Olan oldu. Güvende kal, tamam mı? Ve akıllı ol," diye ekliyorum.

"Sen de bebeğim. Seni özleyeceğim."

İşte o an anladım.

Sadece Gus'la olan ilişkiye değil, bu çocuklarla olan arkadaşlığıma da veda ediyorum. Gece geç saatlere kadar süren grup çalışmalarına ve göl kenarında takıldığımız hafta sonlarına. Hepimizin farklı yönlere gittiğini ve bunun bir ortası olmadığını bilerek tüm çocukluğuma veda ediyorum. Yutkunmaya çalışırken boğazım daralıyor, içim düğümleniyor.

Kendimi toparlayıp başımı dik tutuyorum.

Gus'ı bulup buradan gitmeliyim.

Gus'ın ikinci gitaristi ve geri vokalisti olduğu Wild Minds grubu bu gece Cyber's Law'ın açılışını yaptı. Cyber's Law. Dünyanın en iyi gruplarından biri. Ayrıca Wild Minds'la aynı plak şirketindeler. Bu gösteri büyük bir olay. Bu kontrat daha da büyük.

Bu onların başlangıcı.

Başarılı olmak için kendilerine iki yıl vermişlerdi. Bir yıldan daha azına ihtiyaçları vardı.

Odanın arka tarafına doğru ilerlerken, dans eden yarı çıplak kadınların ve kola üfleyen insanların etrafından dolaşıyorum. Burası karanlık. Çoğu

Tepedeki ışıklar sönmüş, ancak yanan birkaç tanesi duman tabakasına karışarak gölgeler aracılığıyla görülebilecek kadar bir parlaklık yayıyor.

Göz ucuyla bir hareket yakaladığımda birasını döktüğüm birinden özür dilerken bir masaya çarpıyorum. Gus'ın ikiz kardeşi ve grubun solisti Jasper, bir oyuğa sıkışmış, kızıl saçlı bir kız boynunu emerken ona yapışmış.

Gus yakışıklı, çekici ve tamamen sevimliyken, Jasper bunun tam tersi.

Günahkâr bir şekilde muhteşem, buna şüphe yok, ama mesafeli, düşünceli, sanatsal ve ilgi odağı olmayı aşırı hevesli Gus'a devretmekten sonsuz mutluluk duyuyor. Jasper aslında benim ilk aşkımdı. Hatta on dört yaşındayken ilk öpücüğümdü. Ama orada bitti. O günden beri, hiçbir açıklama yapmadan, onun için neredeyse hiç var olmadım.

Birinin onu izlediğini hissedince boynundaki kızıdan uzaklaşıyor ve gözlerimiz o sis bulutunun içinde buluşuyor. Delici bakışları beni yavaşça incelemekten önce bir an için sinir bozucu bir şekilde esir alıyor. Henry'nin aksine, Jasper beni gördüğüne şaşırmıyor. Aslında yüz ifadesinden neredeyse hiç duygu okunmuyor. Ama gözlerinde yanan ateş farklı bir hikâye anlatıyor ve anlayamadığım nedenlerden dolayı kendimi ondan alamıyorum.

Başını eğiyor, dudaklarının kenarında bir sırıtma belirliyor ve ben burada durup uzun zamandır röntgencilik kalitesinde bir dalgınlıkla ona baktığımı fark ediyorum.

Ama bu büyüü nasıl bozacağımı bilmiyorum.

Gözlerindeki için için yanan alev muhtemelen boynuna yapışmış kızın ona yaptıklarıyla ilgilidir. Yine de bir şekilde öyle hissetmiyor.

Hayır, onun odağı tamamen benim üzerimde. Ve bunu bildiğimden emin oluyor.

Tenimde bir sıcaklık dalgası dolaşiyor, yüzüme doğru tırmanıyor. Başımı hafifçe sallıyorum ve bir adım geri atıyorum.

İçimdeki kargaşayı fark eden Jasper vücudunu düzeltiyor ve kızı uzaklaştırıyor. Kız ona bir şeyler söylüyor ama o ne kabul ediyor ne de cevap veriyor. Bir elini dağınık kızıl-kahverengi saçlarında gezdirirken, görüş alanım kapandığında gelip benimle konuşmaya hazırlanıyor.

Gus. Onu uykumda bile tanırım.

Bakışlarım düşüyor ve fermuarı açık fermuarına takılıp kalıyor.

"Buradasın," diye saygıyla haykırıyor, sesinde beni görmenin verdiği heyecan açıkça belli oluyor. Yukarı bakıyorum ve boynundaki taze morluğa yapışıyorum. Bir morluk mu? Cidden mi? İnsanların hâlâ böyle şeyler yaptığını bile bilmiyordum. Tembel gri gözlerini bulduğumda ağlamak istiyorum. Özellikle de mor sıyrık beni parmaklarken.

"Ben buradayım."

Beni kollarıyla sarıyor ve ona o morluğu veren kadının kokusunu alıyorum. Parfümü sahiplenici bir şekilde gömleğine yapışıyor ve burnumu tiksintiyle kırıstırarak geri çekiliyorum.

"Sorun ne bebeğim?" Başparmağı yanağımı okşuyor. "Uzun uçuş mu?" Geri çekiliyorum, ellerinden kurtuluyorum.

"Fermuarın açık ve boynunda bir morluk var."

Yüzü kızarıyor, gözleri kasıklarına doğru inerken aile mücevherlerini hemen geri çıkarıyor. "Az önce işedim."

Kaşlarımı çatıyorum ama içimde ne kadar mücadele kaldığından emin değilim. Uzun bir uçuştı. Ve ondan önce de uzun bir sekiz ay. Ama yine de, erkek arkadaşınızın sizi aldattığını bilmek başka bir şey; bunu kanlı canlı görmek başka bir şey.

"Peki ya morluk?" Şak diye söyledim.

"Göründüğü gibi değil, Vi. Yemin ederim."

Uzanıyorum ve koyu sarı sakallı çenesini avuçluyorum. Göğsüm sıkışıyor. "Yalan söyleme, Gus. Bu her şeyi mahveder. Senden nefret etmek istemiyorum ve sanırım şimdi bana yalan söylersen, edebilirim."

Başını şiddetle elime doğru sallıyor, yüzünde yalvaran bir ifade var. "Buradasın, Vi. Sonunda buradasın. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Ama önemli. Her şey önemli. Mesafe. Hayatlarımızın farklılaşması. Seni seviyorum, Gus, ama eskisi gibi değiliz. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Aldatıyordun. Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Nasıl hissettiriyor?" Yutkunuyorum, boğazım o kadar sıkı ki kelimeleri çıkarmak zor oluyor. "Daha fazla acıya ve kızgınlığa dönüşmeden bunu şimdi bitirelim."

"Sana asla kızamam."

İçimden iç çekiyorum. Gerçekten anlamıyor. "Ama penisin anlayabilir. Sana bakan her kadını beceriyorsun. Bu beni nereye götürüyor?" Sertçe ısııyorum.

"Cidden bunu bitirmek için mi buraya geldin?" İnanamıyor. Ve incinmiş. Ve incinmiş bir Gus'tan nefret ederim. Her ne kadar sonsuza dek mutlu olmasak da, bu adamı seviyorum. Sadece artık ona ne kadar aşık olduğumdan emin değilim. Kalbimi kırdı. Güvenimi kırdı. Ve yokluk kalbimi daha da büyütmedi. Daha da zorlaştırdı.

"Telefonda bitirmemi mi tercih ederdin?" Yüzü boynumla buluşuyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, Jasper'ın Gus'ın omzunun üzerinden bizi izlediğini görüyorum. Meraklı bir gözlemci ve içim bir kez daha acıyor. İfadesi küçümseme ile gevşekçe sıralanmış bir ilgisizlik maskesi. Benimle her zaman olduğu gibi. Tüm o önceki ısı geçmişte kaldı. Her halükarda umurumda değil.

"Bunu yapmanı hiç istemiyorum," diyor Gus bana sarılırken sesi pişmanlıkla kalınlaşıyor. "Seni seviyorum Vi. Seni o kadar çok seviyorum ki. Ben sadece..."

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum." Vedalaşırken çocukluğumun tek güzel yanını kaybediyormuşum gibi hissederek onu sıkıyorum. "Artık sadece farklı yerlerdeyiz, farklı hayatlarımız var ve olması gereken de bu. Geriye gidemem, Gus. Yaptığın şeyi yokmuş gibi davranamam."

Başını bana doğru sallıyor, bana o kadar yakın ve sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. O kız gibi kokuyor. Ama alttan alta onun gibi kokuyor ve bu son kısma tutunuyorum çünkü bilinmeyen anlamsız bir kızın kokusu çok fazla acı veriyor. Bana bunu yaptığını bilmek beni parçalıyor.

Bizim için.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bunu bir kenara itiyorum. Bu noktada işe yaramıyor ve buradan zaten olduğumdan daha üzgün ayrılmak istemiyorum.

"Bitirme," diye yalvarıyor, yüzümü kavırıyor ve bana her zamanki gibi sarılıyor. "Seni kaybedemem."

Parmak uçlarımda yükselip yanağından öpüyorum. Uzun piç. "Ve ben üçüncü olamam. İkincilikle yeterince iyi başa çıktım ama üçüncülükle asla."

"Üçüncü mü?"

"Önce müzik. Diğer kadınlar ikinci. Ben üçüncü. Bitti, Gus. Artık yalan yok yoksa senden de kendimden de nefret ederim."

"Hayır," diye zorluyor ama yarım ağızla. On dokuz yaşındayız ve daha çok genciz. İkimizin de asla yürümeyeceğini bildiği bir şey için daha fazla mücadele etmek için aramızda yeterince doğru aşk türü yok. Kötü adam olmak istemiyor. Uzun zamandır sevgilisi olan en iyi arkadaşını uzaklaştıran aldatan adam. "Kalbimi kırıyorsun." Hıçkırıklarımı bastırmak için savaşıırken gözümde bir damla yaş süzülüyor. "Ben sana aşığım ve sen bunu bitiriyorsun." Gözlerimi kırıştıtararak daha fazla gözyaşı döküyorum ve onun olanları kabullenişini izliyorum. "Buna pişman olacağım," diyor kesin bir ifadeyle. "Gitmene izin vermek hayatımın pişmanlığı olacak. Bundan yıllar sonra, kalmanı sağlayamadığım için kendimden nefret edeceğim."

Başka bir kadına dokunmadan önce bunu düşünmeliydin.

"İşte bu yüzden gitmeliyim." Eğilip ona veda öpücüğü veriyorum ve sonra deli gibi koşuyorum.

Dışarı çıkmayı başarıyorum, ağır kapı arkamdan çarpıyor. Sıcak, bayat hava yapış yapış tenime değişiyor, beni rahatlatmak ya da berraklaştırmak için hiçbir şey yapmıyor. İşe yaramaz gözyaşları kirpiklerime yapışırken berbat bir kadını.

"Şimdiden gidiyor musun?" Jasper'ın sesi beni hazırlıksız yakalıyor ve başlıyorum. Neden beni takip etme zahmetine girdi ki? "Daha yeni geldin."

"Evet," diye cevap veriyorum, on dakika önce yakaladığımdan beri

kafamı kurcalayan yeşil gözlerle yüzleşmek için dönüyorum. "Sen
olamazsın

şaşırdım."

"O seni seviyor. Sadece bu hayatta kaybolmuş durumda, anlıyor musun?" Ona başımı sallıyorum. Jasper bana doğru uzun bir adım atıyor, yaklaşmak istiyor ama tereddüt ediyor. "Yani bu kadar mı? Ondan öylece uzaklaşacak mısın?"

"Beni aldattığı gerçeğini görmezden mi gelmeliyim?" "Hayır.

Sanırım hayır. Ve bunun için bahane de üretemem."

"Ne istiyorsun, Jasper? Benden kurtulduğun için hayal kırıklığına uğradığını dürüstçe söyleyemezsin."

"Gördüğüm kadarıyla, gecenin artık hiçbir şey vermeyeceğimiz kısmındayız." Omuz silkiyorum. Bu her şeyi özetliyor.

Öfke, kararsızlık ve hayal kırıklığıyla dolu gözleri etrafa, sokağa, komşu vitrinlerin ışıklarına, gösteriden hala dağılmakta olan kalabalığa, bana hariç her yere bakıyor. Buna daha fazla dayanamıyorum ve arkamı dönüp Los Angeles gecesine doğru yürümeye başlıyorum, Wild Minds'ın - hayatım boyunca sevdiğim grubun ve çocukların - sahne aldığı arenadan uzaklaşıyorum.

Jasper, "Bu senin," diye sesleniyor ve aceleyle söylediği sözler kafamı o kadar karıştırıyor ki donup kalıyorum ve ona dönüyorum. Yüz ifadesi tamamen ifşa olmuştu. Tamamen savunmasız. Ve doğrudan bana bakıyor. On dört yaşımızdan beri cesaret edemediği bir şekilde doğrudan gözlerimin içine. Kalbim fazladan birkaç kez daha atıyor, nefesim göğsümde sıkıca tutuluyor. Tanrım, bu adam o kadar yoğun ki, onu tırnaklarımda hissediyorum.

"Neymiş o?" Devamını getirmeyince nihayet soruyorum.

"Albüm," diye cevaplıyor yavaşça, isteksizce, sanki bunu, en karanlık sırrını itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi. "İçindeki her şarkı senin. Hepsini senin hakkında yazdım."

Burada durmuş, ne dediğini anlamaya çalışırken boşlukta kaybolmuştum. Ne anlama geldiğini, albümlerindeki rastgele şarkılardan rastgele sözler kafamda uçuşurken. Şarkı üstüne şarkı, en acı verici güzellikte şiirlerle dolu.

"Jasper?" Elimi göğsümün üzerine koyarak fısıldıyorum çünkü kalbimin daha önce hiç böyle atmadığından eminim.

Ama o zaten kapıdadır, günahlarının bağışlanmasını beklemeden günahlarını itiraf etmiştir.

"Neden bana söyledin?" Durması için dua ederek arkasından bağıryorum. Bunu bana açıklamasına ihtiyacım var. *Bana neden söyledin, Jasper? Neden beni mahvetmek için bu anı seçtin?*

Elini açık kapının çerçevesine dayamış, başı öne eğik, sırtı bana dönük. "Çünkü seni muhtemelen bir daha göremeyeceğimi bildiğim için başka bir şansım olacağını düşünmedim." Sert bir nefes verdi. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, Vi. Kesinlikle hiçbir şeyi. O yüzden yoluna bizsiz devam edebilirsin ve ben tek kelime bile etmemiş gibi davranabilirsin."

Sonra kapı arkasından çarparak kapandı.

Tanrım.

Hareket etmem sonsuza dek sürüyor. Kendimi sadece bunu yapmaya zorlamak. Onun sözlerini unutmaya çalışmak ve az önce yarattıkları tahribatı görmezden gelmek.

Nafile olduğunu bilerek. Bu kelimelerin sonsuza dek içimde kalacağını bilerek.

Viola ve Jasper'ın yasak seksi aşk romanı Ondan Nefret Etmeyi Seviyorum'u hemen sipariş edin! Kindle Unlimited ile ücretsiz!

AYARTMANIN SINIRI

Halle

"Hayır," diye vurgulu bir şekilde cevap veriyorum, umarım ses tonum mizacımdan daha güçlüdür. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım. Sadece hayır." Vurgu yapmak için parmağımı gösteriyorum ama bu hareketin beni bir yere götüreceğini sanmıyorum. Rina sadece bana bakıyor, parmağının ucu martini bardağının dudağında geziniyor.

"Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. O haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıl boyunca hiç bir yabancıya asılmadım. Bunu nasıl yapacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu çabayı gösterecek ruh halinde de değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkip geçiştiriyorum. Gerçekten komik değil. Korkunç kelimesi yaklaşıyor. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Ne oldu?" Margot araya giriyor, bakışları Rina, Aria ve benim aramda gidip geliyor, sanki bunu gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama anlamıyor. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Sana söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Bunun için üzgünmüşsün gibi davranamazsın çünkü öyle olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum, inanmıyormuş gibi yapıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

Ama o haklı. Matt için üzülmiyorum. Sadece Boston'ın güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılma arzum yok.

Rina, appletini'sinden bir yudum almadan önce mavi gözlerini devirerek "İki işe *yaramaz* yıl," diye ısrar ediyor. Bardağını yere bırakıyor, kollarını göğsünde kavuşturup benim adıma sinirlenmiş gibi dudaklarını büzerken küçük gövdesini sandalyesinde geriye yaslıyor. "Adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, süslü bardağını geri devirip zeytinli martinisinin sonuncusunu bitirirken. Yavaşça çiğniyor, sivri bir kaşını bana çeviriyor. "Pislik herif insanları dolandırabilmek için seni sürekli görmezden geldi."

"Hepsi doğru." İnkâr bile edemem. Eski sevgilim siyah şapkalı bir hackerdı. Bu kulağa gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi gelse de aslında öyle değil. O pislik herif kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmayıp dark web'de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak kendini tatmin eden hacktivistlerden biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, FBI iş yerime gelip beni şehir merkezine götürene ve saatlerce sorgulayana kadar neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, bir daha iş yerinde yüzümü zor gösterdim. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Gözlerinde ya acıma ya da şüphe vardı, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt'in kırmızı ekip uzmanı olarak düzenli bir işi vardı - şirketlere girip sistemlerine sızmaya çalışmaları için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği onca zamanın, ilerlemek için çok çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. En azından sorulduğunda sürekli bahanesi buydu.

Hiçbir şey, nişanlandığınız adamın aslında insanlardan çalan bir suçlu olduğunu keşfetmek kadar naif hissettiremez. Ve

Sizinle yaşarken söz konusu hırsızlıkların işlenmesi.

FBI'nın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili olarak bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının tuhaf bir ismi vardı ve nedense dikkatimi çekmişti; onu bulduğumda üç torunu olan dul bir kadın olduğunu, bir oğlunun askerde olduğunu ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midemi bulandırdı. Düşündüğümde hala öyle.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değildi. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkimi bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlı olmaktan ve düğünümüzü hiç konuşmamaktan ya da planlamamaktan. Hiç görmediğim biriyle yaşamaktan, çünkü her zaman ofisinde kilitli kalmasından, bilgisayarıyla o kadar meşgul olmasından ve bana zerre kadar ilgi göstermemesinden. Ama gerçekten, derinlerde bir yerde, artık ona aşık olmadığımı biliyordum.

Ayrıldığımız için gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. Ayrıldığım zaman ucuz atlattığımı biliyordum.

Ve sonra FBI geldi.

"Onunla ilişkimi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu bilmeden *önce*," diye ekliyorum, durum hakkında itiraf etmek istediğimden daha savunmacı hissediyorum. Ağırılığımı rahatsız tahta sandalyemde kaydırarak bacaklarımı dizlerimden çaprazlıyorum ve bara doğru boş boş bakıyorum.

"Ve bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, önce Margot'nun sonra da Aria'nın omuzlarını dürterek onları da aynı fikirde olmaya zorluyor. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ama sen çok mutsuz, hüzünlü ve çok ..."

"Anti-erkekler," diye bitiriyor Margot, limonlu shot'ını rahatsız edici bir coşkuyla geri atarken. Sanırım bu onun için şimdiden üçüncü oldu, bu da uzun bir gece olabileceği anlamına geliyor. Margot henüz ölçülü olma sanatını öğrenemedi.

"Doğru." Aria, Margot'ya sanki tam on ikiden vurmuş gibi abartılı bir şekilde başını sallıyor, dağınık koyu buklelerini omuzlarına atıp topuz gibi bir şey yapıyor. "Anti-erkek. Erkek karşıtı demiyorum.

burada biriyle ıkman gerekiyor. Onlarla eve gitmek zorunda bile değilsin. Sadece sana bir içki ısmarlamalarına izin ver. Normal bir adamla normal bir konuşma yap."

Alay ediyorum. "Sence burada onlardan birini bulabilir miyim?" Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Bütün bu adamlar oyuncu gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerini tokatlıyorlar ve içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Belli ki onları değerdendiriyorlar. Ve eğer bir kadın yanlarından geçerse, pervasızca dönüp kışına bakıyorlar.

Burası bir bağlantı barı. Karanlık bir ışılandırma, arka planda sinir bozucu, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta kalmanız için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarıımın beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası her zaman gittiğimiz bir yer değil.

"Burası lise ya da öğrenci evi gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Bahse girerim tüm bu adamlar Axe vücut spreyiyle yıkanmış, saçlarını jölelemiş ve buraya gelip 'çakacak bir hatun' bulmak için annelerinin bodrumundan çıkmışlardır." Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum. Bu planın bir parçası olmaya hiç niyetim yok.

"Şey ..." Rina'nın sesi odayı umutsuzca tarayarak uzaklaşıyor. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hâlâ ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve içkimi bitiriyorum, bardağı masaya niyetlendiğimden biraz daha fazla kuvvetle çarpıyorum. *Oops*. Her neyse. Erkek karşıtı statümden son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak buyum-erkek-karşıtıyım-ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim yaptığım gibi birbiri ardına kaybedenleri sıraladığınızda bunun harika bir yol olduğunu düşünüyorum. Kendini korumanın bir şekli gibi.

Hiçbir zaman iyi bir sicilim olmadı. Matt'ten önce bile yanlış erkekleri seçmekte ustaydım. Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel çıktı. O bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona V-kartımı vermiştim.

Onu eşcinsel yapmadığıma yemin etti. Seksten önce de böyle olduğuna söz verdi. Üniversitedeyken iki erkekle ciddi sayılabilecek şekilde çıktım. İlki ben öğrenmeden önce beni aylarca aldattı, ikincisi ise video oyunlarına benden çok daha fazla düşküdü. Sanırım gizli bir kokain problemi de vardı çünkü bütün gece oyun oynayarak uyanık kalıyordu. Bir süre erkeklerden ümidimi kesmiştim - burada bir eğilim mi görüyorsunuz? - ve sonra yüksek lisansımın son yılında Matt çıkageldi. Başka bir şey söylememe gerek var mı? Yani bana kalırsa, erkekler siktirip gidebilirler. Çünkü beni becermeyecekleri kesin!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu acınası bir hal almaya başladı. "Bir vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de beni incelemek için aramalarına ara veriyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor ama bu doğru, bu yüzden omuz silkip kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturuyorum. "Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok. Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekiyor."

Beni hemen kovuyorlar, benimle konuşacak "normal" bir erkek bulma nedenleri benim düşmanlığımdan daha ağır basıyor. Ve gerçekten, eğer birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, o zaman burada seçim gerçekten zayıf olmalı. Margot uzak köşeyi işaret ettiğinde bir tur daha sipariş etmek için garsona işaret etmek için hareket ediyorum.

"İşte." İnatçı küçük böcek, arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Kutsal günah kadar seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, yani bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ya da içkisiyle baş başa bırakılmak istiyor," diye mırıldanıyorum, keşke elimde bir içki daha olsaydı da arkadaşlarımdan saplantılı bir şekilde rastgele bir sürüngen bakmasından başka bir şeye odaklanabilseydim. *Nerede bu garson kız?*

"Belki," diye düşünüyor Aria düşünceli düşünceli, parmağıyla alt dudağına dokunarak barın karşısındaki adamı izlerken. Elleri çok renkli boya lekeleriyle kaplı. Şimdi daha yakından baktığımda siyah gömleği de öyle.

"Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana çatık kaşlı köpek yavrusu gözleriyle bakarken sanki her şey onun için bir araya geliyormuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Yanına git ve arkadaş istiyor mu bir bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye kabul ediyor Rina. "Bu kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Sence oral seks işe yarar mı, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapıkça bir seks mi teklif etmeliyim? Angela'nın bekârlığa veda partisinden aldığım yeni başlayanlar için hâkimiyet oyun seti hâlâ duruyor. Kapağını bile açmadım."

Aria bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve ben olsam önce seninle yatmadığı sürece ona oral seks yapmazdım."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını sikmiş tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor. Dik oturuyorum, ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ben. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanıyor Margot, sandalyesinde arkasına yaslanıp etkilenmemiş bakışlarını bana dikerken kestane rengi saçlarını buruşturuyor. "Çok mu dramatik? Eğer öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu çılgın psikopatlık gibi bir şey ve bu adam çılgın psikopat demiyor. Can atmaya değer, nefis ve 'Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi orgazm dağıtırım' diyor."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor Aria bilmiş bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Onu tekrar kontrol etmek için başını çeviriyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Henüz bakma zahmetine girmedim çünkü sırtım ona dönük ve merak etmekten nefret ediyorum. Üç kadın da ona sınırsız bir takdir ve bariz bir şehvetle bakıyor. Erkek zevkleri çok farklı, bu da adamın muhtemelen seksi olduğunu gösteriyor. Baştan çıkmamalıyım. Ben gerçekten

olmamalı. Bir dünya sorun, acı ya da yasal ücret istiyorum. Peki neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana çekici geliyor?

Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir erkekle tek gecelik bir ilişki, geçmişimdaki kötü erkek seçimlerimi silip yeni bir başlangıç yapmamın tek yoludur? Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü tek gecelik ilişki akıllıca bir seçimin antitezidir. Ama libidom beynimin yerini almaya başladı ve şimdi rasyonalize etmeye, hatta muhtemelen teşvik etmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmalıyım.

"O eşcinsel. Seksi erkekler her zaman eşcinseldir. Ya da pislikler. Ya da suçlular. Ya da dolandırıcı. Ya da genel olarak hayatta berbattırlar."

"Biraz kötü şansın var, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da bir suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteylini çalıyorum. Beni durdurmuyor ya da yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Kokteylin yarısını bir yudumda h  p  rdeterek içerken bardağının kenarından kısık g  zlerle ona bakıyorum. "Kardeşinle çıkmıyorum, Rina. Bu çok tuhaf ve dram yaratmak için yalvarıyor. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O i geçiriyor ve ben de i geçiriyorum   nk   kaltaklık ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Kardeşinden hoşlanıyorum. Az   nce bahsettiğ   şeylerin hepsi onda var, benden hoşlanma kısmı hariç. Ama aramız k  t  leşirse, ki doğal olarak k  t  leşecek, bu bana en   nemli dostluklarımdan birine mal olur. Bu da almak istediğim bir risk değil. Ayrıca, Rina'nın haberi olmadan, Oliver Boston b  lgesindeki en b  y  k oyuncularından biri.

"Sadece b  t  n erkeklerin k  t   olmadığını s  yl  yorum," diye devam ediyor Rina ve ben başımı sallıyorum. "Eğ  r gidip bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye teklif ediyor aceleyle, anlaşmayı tamamlamaya alışıyor.

Margot kaşlarını çatarak ona bakar, bu açıklamaya biraz şaşırmıştır, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendine gelir. Aria g  l  mser, bu fikir hoşuna gider. Yine de para Aria'nın sorunu değildir.

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Git. Bir yabancınn kadınlık organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptın, tıraş oldun ve seksi görünüyorsun. Bırak biri bundan faydalansın."

"Ya beni vurursa?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Rina. "Hatta ona gerçek adını bile vermek zorunda değilsin. Aslında ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Bu bir cinsel deney gibi olabilir." Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. "Bu konuda seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Ama o seni geri çevirmeyecek. Bu gece film yıldızı kadar seksi görünüyorsun."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımmın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin hissettiğim bir anda tamamen yabancı biri tarafından reddedilmek beni mahvedebilir. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa bile. Ama bedava içkiler . . .

Sandalyemde dönerek kalabalık bara bakıyorum, köşedeki adamı görene kadar birkaç saniye araştırıyorum. Florida'da kutsal Noel, adam ateşli. Bunda şaşılacak bir şey yok. Saçları açık sarı, yanları kısa ve tepesi biraz daha uzun. O sizi öperken tutup sıkıca kavrayabileceğiniz kadar uzun. Profili, düz burnu ve güçlü, yontulmuş, temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. İtiraf etmeliyim ki erkeklerimde biraz kirli sakal hoşuma gidiyor ama o sakalsızlığı o kadar cazip gösteriyor ki pürüzleri özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renk bir takım. Geniş omuzlarını sarışına ve bileğinde kol düğmesi şeklinde gördüğüm altın ışıltısına bakılırsa pahalı olması muhtemel.

Ama beni duraklatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü çökmüş, kehribar rengi bir şeyle dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Fark etmez. Bu ifadenin bir amacı var. Bu gözlerin arkasında bir anlam var ve herhangi bir arkadaş aradığından şüpheliyim. Aslında, eğer isteseydi bulmakta zorlanmayacağına eminim.

Sadece bu düşünce bile başka yorum yapmadan ayağa kalkmama neden oluyor. Arkadaşlarımın yakamdan düşmesi için mükemmel bir adam. Beni anında alaşağı edecek ve ben bunu kişisel olarak algılamayacağım bile. Çok fazla değil. Kızların neşeli gülümsemelerini hissedebiliyorum ama beş dakikadan kısa bir süre içinde onlarla birlikte olacağımı anlıyorum, bu yüzden yanlış yönlendirilmiş coşkuları önemsiz. Bar boyunca onu izliyorum. İçkisini yudumlamıyor. Sadece boş boş bakıyor. Bu tür bir kalp kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, hızlı bir ilişki arayan tipik bir Cumartesi gecesi barı sakini değil.

Acılarında boğuluyor.

Sefil Yabancı yaklaştığımı fark etmedi. Onunla yanında oturan kişinin arasına sıkıştığım da beni fark etmiyor bile. Ve kendime kirli bir martini sipariş ettiğimde beni kesinlikle fark etmiyor. Kokusunu alabilecek kadar yakıным. Ve lanet olsun, o kadar güzel ki kendimi gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken yakalıyorum. Sandal ağacı? Narenciye? Acayip tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında, içkimi kapıp kaçmak istiyorum ama Rina, Margot ve Aria'nın barın karşısından heyecanla ve cesaretlendirici gülümsemelerle beni izlediklerini fark ediyorum. En azından bir merhaba demeden bu işten sıyrılmamın imkânı yok.

Özellikle de o sürtüklerin gelecek ay bana içki ısmarlamasını istiyorsam.

Ama lanet olsun, çok aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum ama sesim zayıf ve titrek çıkıyor ve gerginlikten kurtulmak için sesimi temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınacak haldeyim.

Yukarı bakmıyor. Harika bir başlangıç.

Loş ışıklı bara bakıp Cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran insanları seyrediyorum. Burası çok kalabalık. Şehrin yaz sıcağı ve şehvet dolu havasıyla dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, Sefil Yabancı'mın yanında oturan ve doğrudan

Arkamdan ayağa kalkıyor, sandalyesini istemeden sırtıma itiyor ve beni ileri fırlatıyor. Doğruca ona doğru.

Dizginlenmeden uçuyorum, neredeyse onu deviriyorum. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil - bunun için çok büyük ve güçlü - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden geri dönüyormuş gibi göz kırptığını görüyorum. Ben kendimi toparlarken kafasını bana doğru eğiyor, tam o sırada dikkatim bana sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor.

"Çok özür dilerim," diyor adam sesinde bir panik notasıyla, uzanıp beni sabitlemek istercesine üst kolumu kavıyor. "Seni orada görmedim. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Kıpırmızı oldum, biliyorum. "Seni incittim mi?"

Sadece gururum. "Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı, kız arkadaşına dönüp olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Elbisemi düzeltip yüz hatlarımı düzelttikten sonra tekrar Sefil Yabancı'ya dönüyorum ve gözlerim onunla buluştuğunda boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sana çarptığım için özür dilerim. . ." Korkunç nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve sesim sonlara doğru kesiliyor.

Lanet olsun.

Profilinde bir şey olduğunu düşündüysem bile, geri kalanıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bana göz kırptıyor, arkasına yaslanıp kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak beni tepeden tırnağa süzerken gözleri kısıp kısıp açılıyor. Koyu renk ceketini bile çıkarmadı ki bu tuhaf görünüyor. Burası sıcaktan daha fazlası ve dışarısı yaz.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes çekiyor. Onlar yeşil. Ama herhangi bir yeşil değil. Tam anlamıyla megawatt yeşili. Kalın yaz çimenlerinin yeşili gibi. Barın loş ışığında bile bu kadar canlı olduklarını söyleyebilirim. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve bir çeşit aksana sahip kalın baritonu da en az geri kalanı kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tanımadığım birine böyle tepki veriyorsam belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordur. "Güzel kadınların üzerime düşmesine bayılıyorum."

Onu hemen sevdim. Klişe laflar falan.

"Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıtıyor ve yüzündeki o çarpık sırtış kalp atışlarını bir derece daha hızlandırıyor. "Pek sayılmaz. Sen iyi misin? Oldukça kötü bir taklaydı."

Başımı sallıyorum. Pek de zarif olmayan girişim hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" O da bunu düşünüyor. Aslında tereddüt etti. Mükemmel. Bu zaten zayıf olan egoma hiç yardımcı olmuyor.

Bir süre ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı çekip onurum ayaklarımın altında geri çekilmek üzereyken sertçe yutkunuyor ve başını yavaşça sallıyor. Hayır oturmamalıyım mı diyor, yoksa hayır umursamıyor mu? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi karmakarışık. Kararsızlık, merak, baştan çıkarma ve tiksintinin tuhaf bir karışımı gibi.

şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla, "Sanırım otursan iyi olur, böylece bir daha üzerime dşmezsin," diye açıklıyor. Gözlerini kırptıştırıyor, bir şey dikkatini çekiyor. Kısa bir süreliğine yanımdan geçip giderken o sırtış dolgun dudaklarına geri dönüyor. "Sanırım arkadaşların bu fikre bayıldı."

"Ha?" Başım omzumun üzerinden fırlayıp Rina, Aria ve Margot'yu ayakta durmuş, aynı derecede coşkulu gülümsemelerle bizi izlerken yakalamadan önce kekeliyorum. Margot el bile sallıyor. Bu utanç verici. şimdi ne diyeceğim? "Evet ... um." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve kendime dönüyorum. "zr dilerim. Kısa süre önce birinden ayrıldım ve arkadaşlarım insan dışı ırkına yeniden girip bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyor."

Tanrım, bu kulağa çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden tüm bunları ona itiraf ettim ki? Yüzüm kolayca giydiğim elbisenin rengini alıyor ve o da kıpkırmızı. Bana yine sırtıyor, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le yaşadığım şey buydu ve ben böyle biri değilim. Ben genelde kendime çok daha fazla güvenirim.

"İçkimi alıp arkadaşlarıma yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üzerine bırakıyorum. Duraklıyorum ve o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağımın pürüzsüz, uzun sapının etrafında kayıyor. Buradan defolup gitmek istiyorum, ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, o kadar da göz alıcı olmayan kaçışımı yapmadan, elimi kendi eliyle kapatıyor ve fısıldıyor, "Hayır. Kal."

Halle ve Jonah'ın buharlı yasak aşkıdan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[The Edge of Temptation](#)'ın kopyasını hemen alın! Kindle Unlimited'ta ücretsiz!